KRISTIN CASHORE

FIRE, DOMNIȚA-MONSTRU

Al doilea volum al trilogiei
„CELE ȘAPTE REGATE"

KRISTIN CASHORE

FIRE, DOMNIȚA-MONSTRU

Al doilea volum al trilogiei
CELE ŞAPTE REGATE

editura rao

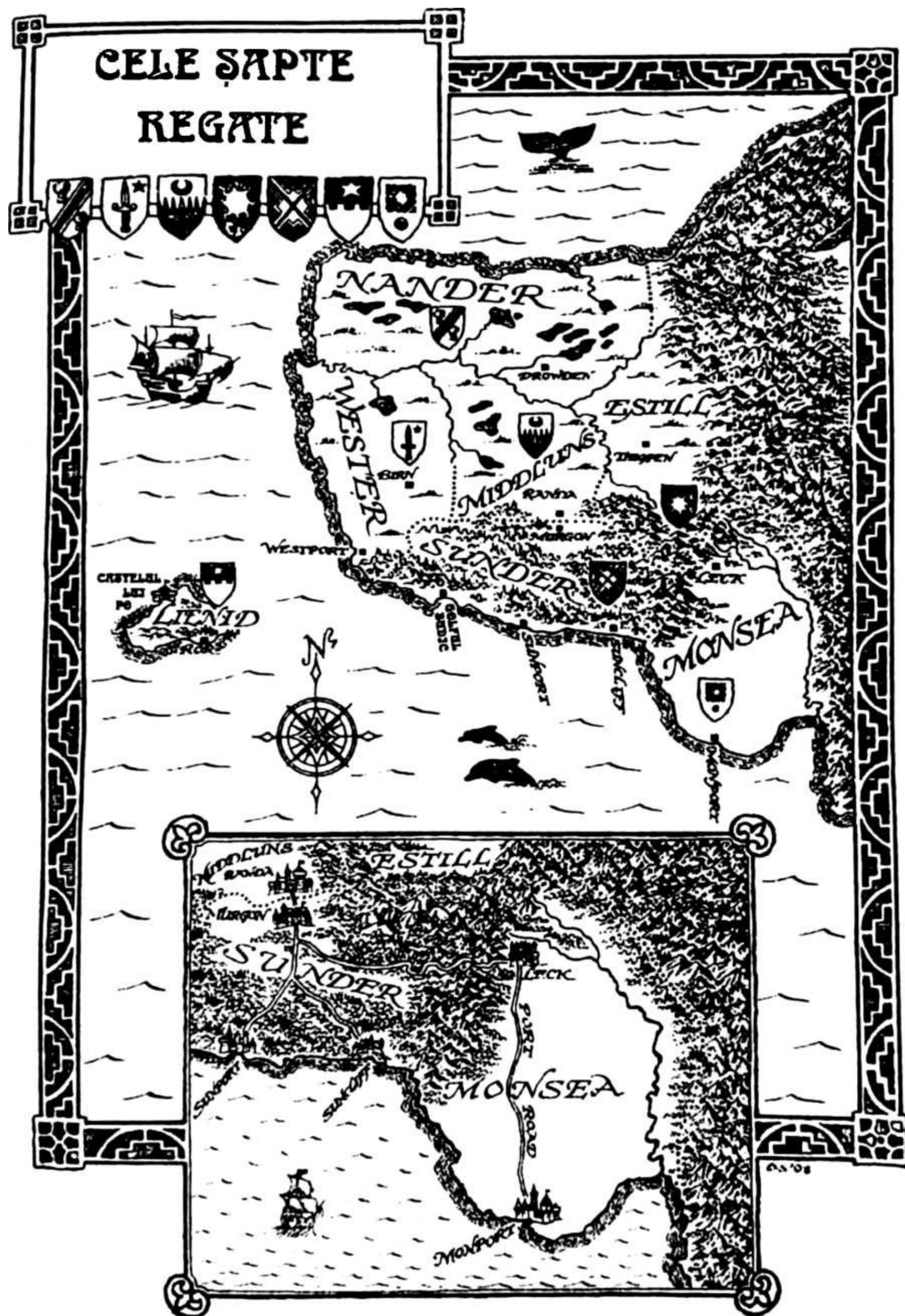
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CASHORE, KRISTIN
Fire, domniţa-monstru / Kristin Cashore; trad.: Cristina Mihaela Tripon prin Lingua Connexion. – Bucureşti: Editura RAO, 2015
ISBN 978-606-609-985-1
I. Cristina Mihaela Tripon (trad.)
821.111-31=135.1

Kristin Cashore
Fire

Traducerea din limba engleză
Cristina Mihaela Tripon prin Lingua Connexion

2015

ISBN 978-606-609-985-1

CELE ȘAPTE REGATE
NANDER
WESTER
MIDDLUNS
ESTILL
SUNDER
MONSEA
LIENID
WESTPORT
RANNA
MORGON
SUNPORT
PORT ROAD
MONPORT

Prolog

Larch se gândea deseori că, dacă n-ar fi fost fiul său nou-născut, nu ar fi supravieţuit niciodată morţii soţiei lui, Mikra. Pe de o parte, copilaşul avea nevoie de un tată normal, care să se trezească în zori şi să trudească toată ziua, iar pe de altă parte, era copilaşul însuşi. Un prunc foarte blajin. Gânguritul lui era atât de melodios! Avea ochii căprui-închis, ca ai mamei lui care murise.

Larch era pădurar la moşia de pe malul râului, care aparţinea unui lord neînsemnat, şi care se afla în sud-estul regatului Monsea. Când Larch se întorcea acasă după o zi petrecută călare, lua copilaşul din braţele doicii cu un oarecare sentiment de gelozie. Murdar şi puţind a transpiraţie şi a cai, îşi legăna copilaşul la piept, cu ochii închişi, şezând în balansoarul vechi al soţiei sale. Uneori plângea, iar lacrimile lăsau dâre albe pe obrajii-i murdari, însă o făcea întotdeauna în tăcere, ca nu cumva să rateze vreun sunet scos de copil. Acesta îl privea. Privirea copilaşului îl liniştea. Doica zicea că era un lucru neobişnuit ca un copil atât de mic să aibă o privire atât de profundă. „Nu e nicio bucurie să ai un copil cu o căutătură atât de ciudată“, prevestea ea.

Larch nu îşi permitea să se îngrijoreze. Doica îşi făcea griji cât pentru amândoi. În fiecare dimineaţă, ea verifica ochii copilaşului, după cum era obiceiul negrăit al tuturor proaspeţilor părinţi din cele şapte regate, şi în fiecare dimineaţă răsufla uşurată imediat ce îşi dădea seama că nu se schimbase nimic. Copilaşul care adormea cu ambii ochi de aceeaşi culoare şi se trezea cu ochii de culori diferite era un Graceling, iar în Monsea, la fel ca în majoritatea regatelor, copilaşii graceling deveneau pe loc proprietatea regelui. Familiile lor rareori îi revedeau.

Când fiul lui Larch împlini un an, iar ochii lui îşi păstrară aceeaşi culoare cafenie, femeia continuă să bodogănească. Auzise povestindu-se că putea dura şi un an în care culoarea ochilor de Graceling rămânea neschimbată şi, fie că era sau nu un Graceling, copilaşul nu era unul normal.

La un an după ce ieşise din pântecele mamei lui, Immiker îşi putea rosti deja numele. La cincisprezece luni, spunea deja propoziţii simple; la un an şi jumătate, scăpă de pronunţia infantilă. Când începuse să îl ajute pe Larch, doica sperase că se va alege cu un soţ şi cu un fiu puternic şi sănătos. Acum, însă, copilaşul, care conversa ca un adult în miniatură în timp ce sugea de la sânul ei şi care făcea un anunţ elocvent ori de câte ori era nevoie să i se schimbe scutecul, i se părea de-a dreptul înfricoşător. Ea renunţă la slujbă.

Larch fu bucuros să o vadă plecând pe acea femeie acră. Încropise un ham, astfel încât să îl poată purta pe fiul său la piept atunci când lucra. Refuza să călărească în zilele friguroase şi ploioase; refuza să dea bice calului. Lucra mai puţine ore şi făcea pauze ca să îl hrănească pe Immiker, să îl culce şi să cureţe după el. Copilaşul sporovăia întruna, voia să ştie denumirile plantelor şi ale animalelor, inventa poeme fără logică pe care Larch se căznea să le asculte, căci aceste poeme îl făceau întotdeauna să râdă.

„Păsărilor le place să ţopăie în vârful copacilor, deoarece în mintea lor sunt păsări“, cânta băiatul distrat, bătându-l uşor cu mâna pe braţ pe tatăl său. Apoi, un minut mai târziu:

— Tată?

— Da, fiule?

— Îţi plac lucrurile care îmi plac mie să le faci, căci în mintea ta sunt cuvintele mele.

Larch era extrem de fericit. Nu îşi mai amintea de ce moartea soţiei lui îl întristase atât de mult. Acum îşi dădea seama că era mai bine aşa, doar el şi cu fiul lui, singuri pe lume. Începu să îi evite pe oamenii de pe moşie; compania lor obositoare îl plictisea. Nu găsea niciun motiv pentru care aceştia ar fi meritat să se bucure de compania fiului său.

Într-o dimineaţă, când Immiker avea trei ani, bătrânul Larch deschise ochii şi îl văzu pe fiul său. Acesta se trezise deja, iar acum îl fixa cu privirea. Ochiul drept al băiatului era gri, iar cel stâng, roşu. Larch sări din pat, îngrozit şi cu

inima frântă.

— Te vor lua, îi zise el fiului său. Mi te vor lua.

Immiker clipi liniştit.

— N-o vor face, căci vei găsi o cale să-i opreşti.

A ascunde de rege un Graceling însemna furt, iar acesta se pedepsea cu închisoarea şi cu amenzi pe care Larch nu le-ar fi putut plăti niciodată. Cu toate astea, însă, Larch fu cuprins de imboldul de a face ceea ce îi spusese băiatul. Vor fi nevoiţi să călărească înspre miazăzi, acolo unde se aflau munţii stâncoşi şi unde nu era nici ţipenie de om, şi să găsească o peşteră sau nişte arbuşti unde să se adăpostească. Larch era pădurar; ştia cum să ia urma animalelor, ştia să vâneze, să facă foc şi să construiască un adăpost. Era în stare să se lupte cu urşii şi cu felinele şi putea construi un adăpost pentru Immiker, pe care să nu îl descopere nimeni.

Immiker fu deosebit de calm când veni vorba despre fuga lor. Ştia ce era un Graceling. Larch bănuia că îi spusese doica; sau, poate, că el însuşi îi explicase, doar că uitase. Larch observă că începea să uite din ce în ce mai multe lucruri. Simţea că unele amintiri dispăreau în încăperi întunecate aflate în spatele unor uşi închise pe care nu le mai putea deschide. Larch punea acest lucru pe seama vârstei, căci nici el, nici soţia lui nu fuseseră foarte tineri când ea murise dând naştere fiului lor.

— Mă întreb uneori dacă harul tău are vreo legătură cu vorbitul, zise Larch în timp ce traversau dealurile dinspre miazăzi, lăsând în urma lor râul şi casa.

— N-are legătură, răspunse Immiker.

— Fireşte că n-are, spuse Larch, neputând să înţeleagă de ce crezuse una ca asta. Nu-i nimic, fiule, eşti încă tânăr. Îl vom urmări cu atenţie. Să sperăm că darul tău ne va fi de folos.

Immiker nu răspunse. Larch verifică legăturile care îl ţineau pe băiat în faţa lui, pe şa. Se aplecă şi sărută creştetul bălai al lui Immiker, apoi dădu pinteni calului.

Harul era un talent deosebit care depăşea cu mult capacităţile unui om normal. Harul putea lua orice formă.

Majoritatea regilor aveau cel puţin un Graceling în bucătăria lor, un brutar sau un degustător cu înzestrări supranaturale. Un Graceling putea avea auzul extrem de fin, putea fugi la fel de iute ca şi o puma, putea face în minte calcule complicate şi putea chiar simţi dacă mâncarea era otrăvită. Existau şi Haruri nefolositoare, cum era capacitatea de a te putea răsuci complet de la talie în sus sau de a mânca pietre fără să ţi se facă rău. Apoi, mai existau şi Haruri stranii. Unii Graceling prevesteau evenimente înainte ca acestea să se întâmple. Unii puteau pătrunde în mintea altora, unde vedeau lucruri pe care nu trebuiau să le vadă. Se spunea că Regele Nanderan deţinea un Graceling care putea spune dacă o persoană comisese o crimă doar privindu-i chipul.

Făpturile Graceling nu erau decât nişte unelte în mâinile regilor. Nu erau considerate a aparţine acestei lumi, iar oamenii le evitau dacă puteau, atât în Monsea, cât şi în celelalte şase regate. Nimeni nu îşi dorea compania lor.

Cândva, şi Larch fusese de aceeaşi părere. Acum înţelegea că fusese o atitudine nemiloasă, nedreaptă şi ignorantă, deoarece fiul său era un băieţel normal care, din întâmplare, era superior în multe privinţe, nu doar în ceea ce privea Harul său, oricare ar fi fost acela. Acesta era un motiv în plus pentru ca Larch să îşi ascundă fiul de lume. Nu avea de gând să îl trimită la curtea regelui, pentru a fi evitat, necăjit şi folosit după bunul plac al suveranului.

***

La scurt timp după ce au ajuns în munţi, Larch se văzu nevoit să accepte, cu strângere de inimă, că era un loc nepotrivit pentru a te ascunde. Nu frigul era problema, cu toate că toamna aici era la fel de nemiloasă ca şi toiul iernii pe moşia stăpânului. Nici relieful nu era problema, cu toate că arbuştii erau spinoşi, iar ei dormeau pe piatra goală în fiecare noapte. Nici nu îţi puteai imagina că ai putea cultiva legume sau grâne. De vină erau fiarele. Nu trecea o săptămână fără ca Larch să nu fie nevoit să

înfrunte un atac. Pume, urşi, lupi. Păsări uriaşe, răpitoare, cu anvergura aripilor de două ori mai mare decât statura unui om. Unele creaturi erau posesive şi feroce şi, pe măsură ce iarna îi învăluia pe Larch şi pe Immiker, toate deveneau înfometate. Într-o bună zi, calul lor fu atacat de nişte pume.

Noaptea, în adăpostul înţepător pe care Larch îl construise din beţe şi frunze, el îl învelea pe băiat în haina lui călduroasă şi ciulea urechile, încercând să audă urletele lupilor, zgomotul făcut de pietrele care se rostogoleau pe versant sau ţipete, ceea ce însemna că îi adulmecase un animal. La primul zgomot, el îl vâra pe băieţel în hamul pe care îl ţinea la piept. Apoi, aprindea o torţă, folosind tot petrolul de care dispunea, ieşea din adăpost şi stătea în faţa lui, pregătit să se apere cu focul şi cu sabia. Uneori stătea aşa ore în şir. Larch nu prea punea geană pe geană.

Nici nu prea mânca.

— Te vei îmbolnăvi dacă vei continua să mănânci atât de puţin, îi spuse Immiker lui Larch în timpul mesei sărăcăcioase, alcătuită din carne aţoasă de lup şi apă.

Larch se opri imediat din mestecat. Dacă se îmbolnăvea, nu îl mai putea proteja pe băiat. Îi întinse lui cea mai mare parte a porţiei sale.

— Mulţumesc pentru că m-ai prevenit, fiule.

Mâncară în tăcere o vreme, Immiker înfruptându-se din blidul lui Larch.

— Ce-ar fi dacă am urca pe crestele munţilor şi am trece pe partea cealaltă? întrebă Immiker.

Larch privi în ochii de culori diferite ai băiatului.

— Asta crezi tu că ar trebui să facem?

Immiker ridică din umeri.

— Am reuşi să traversăm munţii?

— Crezi că am reuşi? întrebă Larch, apoi tresări când se auzi punând această întrebare.

Copilul avea trei ani şi nu ştia nimic despre ce însemna să traversezi nişte munţi. Faptul că se agăţa cu disperare şi atât de des de părerea fiului său era un semn că Larch

era obosit.

— Nu vom reuşi, spuse Larch cu fermitate în glas. Nu am auzit să fi reuşit cineva să treacă dincolo de munţii dinspre miazăzi, nici aici, nici în Estill sau în Nander. Nu cunosc tărâmul de dincolo de cele şapte regate. Am auzit doar poveştile pe care le spun răsăritenii despre monştrii din curcubeu şi labirinturi subterane.

— Atunci va trebui să coborâm în vale, tată, şi să mă ascunzi. Trebuie să mă protejezi.

Mintea lui Larch era înceţoşată, obosită şi înfometată, şi hotărâtă să facă aşa cum îi spusese Immiker.

Zăpada cădea în timp ce Larch cobora panta abruptă. Băiatul era în ham, în interiorul hainei sale. Larch căra în spate sabia, arcul şi săgeţile, nişte pături şi câteva resturi de carne. Când pasărea de pradă maro, cu anvergura aripilor mare cât un cal, îşi făcu apariţia deasupra unui pisc îndepărtat, Larch se întinse obosit după arc. Pasărea se năpusti însă atât de repede asupra lor, încât ajunse foarte aproape înainte ca Larch să poată trage cu arcul. Întinzându-se disperat după sabie, Larch nu reuşi să o apuce bine şi o scăpă pe jos. După şuieratul uşor pe care aceasta îl făcu pe zăpadă, Larch îşi dădu seama că sabia o luase pe pantă în jos. El se îndepărtă împleticindu-se de pasăre, căzu şi se trezi luând-o la vale. Îşi aruncă braţele în faţă pentru a-l proteja pe copil, ale cărui ţipete le acopereau pe cele ale păsării.

— Protejează-mă, tată! Trebuie să mă protejezi, tată!

Brusc, pământul de sub Larch se surpă, iar ei se prăvăliră în întuneric. „O avalanşă“, îşi zise Larch amorţit, încordându-şi fiecare muşchi al corpului pentru a proteja copilul pe care îl ţinea sub haină. Larch se izbi cu umărul de ceva ascuţit şi simţi cum carnea îi este sfâşiată, apoi ceva ud şi cald. Era ciudat cum cădeau aşa. Căderea era vertiginoasă, ameţitoare, de parcă ar fi căzut pe verticală, o cădere liberă; înainte să îşi piardă cunoştinţa, Larch se întrebă dacă nu cădeau prin munte către fundul pământului.

Se trezi brusc, înnebunit de un singur gând: Immiker.

Trupul băiatului nu mai era lipit de pieptul lui, iar curelele erau desfăcute. Larch pipăi în jurul lui, scâncind. Era întuneric. Suprafaţa pe care zăceau întinşi era tare şi alunecoasă, ca gheaţa sau noroiul. Îşi schimbă poziţia ca să se poată întinde mai bine, însă, dintr-odată, scoase un ţipăt din cauza durerii sfâşietoare care îi trecu prin umăr şi prin cap. Simţi că i se face greaţă. Rămase nemişcat, încercând să-şi revină. Plângea neajutorat, rostind printre gemete numele băiatului.

— Gata, tată, se auzi vocea lui Immiker, foarte aproape de el. Nu mai plânge şi ridică-te în picioare.

Plânsul lui Larch se transformă în suspine de uşurare.

— Ridică-te, tată. Am fost în recunoaştere. Am găsit un tunel. Trebuie să plecăm.

— Ai păţit ceva?

— Mi-e frig şi mi-e foame. Ridică-te!

Larch dădu să-şi ridice capul, însă scoase un ţipăt de durere, fiind cât pe ce să leşine.

— N-are rost. Durerea e prea mare.

— Durerea nu este atât de mare încât să nu te poţi ridica, zise Immiker.

Când Larch încercă din nou, îşi dădu seama că băiatul avea dreptate. Durerea era sfâşietoare, iar el vomită o dată sau de două ori, însă nu era într-atât de rău încât să nu reuşească să se proptească în genunchi şi în braţul sănătos şi să se târască de-a lungul suprafeţei alunecoase în urma fiului său.

— Unde…, spuse el gâfâind, apoi renunţă să-şi continue întrebarea; era prea obositor.

— Am căzut printr-o crăpătură din munte, zise Immiker. Am alunecat. Am găsit un tunel.

Larch nu înţelegea, iar înaintarea necesita atâta concentrare, încât el încetă să mai încerce. Drumul era alunecos şi în pantă. Locul înspre care se îndreptau era mai întunecat decât cel din care porniseră. Silueta mică a fiului său cobora repede panta din faţa lui.

— Ai grijă la hău, zise Immiker, însă Larch înţelese cu întârziere şi căzu rostogolindu-se de pe o margine scurtă.

Ateriză în cap şi pe umărul rănit şi îşi pierdu imediat cunoştinţa. Fu trezit de o briză răcoroasă şi de un miros de mucegai care îi dădu dureri de cap. Se afla într-un spaţiu îngust, înghesuit între pereţii apropiaţi. Dădu să vorbească, deoarece dorea să întrebe dacă îl rănise pe băiat în căderea lui, însă nu reuşi decât să scoată un geamăt.

— Pe unde-o luăm? se auzi vocea lui Immiker.

Larch nu înţelese la ce se referea şi scoase din nou un geamăt.

Vocea lui Immiker era obosită şi nerăbdătoare.

— Ţi-am spus că am găsit un tunel. Am pipăit pereţii în ambele direcţii. Alege una, tată. Scoate-mă de aici.

Ambele direcţii erau la fel de întunecate şi de pline de mucegai, însă Larch trebuia să aleagă, dacă aşa credea băiatul că era mai bine. Îşi schimbă poziţia cu grijă. Capul îl durea mai puţin atunci când stătea cu faţa în bătaia brizei decât dacă şi-l întorcea. Acest lucru îl făcu să ia o hotărâre. Vor merge în direcţia de unde venea briza.

După patru zile de sângerări, împleticiri şi foamete, după patru zile în care Immiker îi reamintea neîncetat că se simţea suficient de bine cât să îşi continue drumul, Larch şi Immiker ieşiră din tunel la lumina zilei, însă nu la poalele dealurilor din Monsea, ci într-un tărâm ciudat, aflat de partea cealaltă a crestelor munţilor. Un tărâm răsăritean despre care niciunul dintre ei nu auzise vreodată decât din poveştile care se spuneau la cină acasă – poveşti despre monştri în curcubeu şi labirinturi subterane.

Larch se întreba uneori dacă lovitura pe care o suferise la cap atunci când căzuse prin munte nu îi provocase leziuni pe creier. Cu cât petrecea mai mult timp în acest tărâm nou, cu atât mai mult se lupta cu o ceaţă care îi învăluia o parte din minte. Aici, oamenii aveau alt grai, iar Larch se chinuia să înţeleagă acele cuvinte ciudate, acele sunete bizare. Se baza pe Immiker să îi traducă. Pe măsură ce trecea timpul, el se baza pe Immiker, care îi explica tot mai multe lucruri.

Acest tărâm era muntos, măturat de furtuni şi neprietenos. I se spunea Dells. Aici trăiau o mulţime de animale pe care Larch le văzuse şi în Monsea – animale obişnuite, cu înfăţişare şi comportament pe care Larch le înţelegea şi le recunoştea. În Dells mai existau însă şi creaturi colorate, uimitoare, pe care băştinaşii le numeau monştri. Culoarea lor neobişnuită le definea ca fiind monştri, căci, din punct de vedere fizic, semănau cu toate celelalte animale obişnuite din Dells. Aveau aspectul cailor, al broaştelor ţestoase, al pumelor, al păsărilor răpitoare, al libelulelor şi al urşilor din Dells, însă prezentau o paletă largă de culori: fucsia, turcoaz, culoarea bronzului şi verde fosforescent. În Dells, un cal gri, pătat, era un cal. Un cal portocaliu-aprins era un monstru.

Larch nu înţelegea aceste creaturi. Monştrii şoarece, muscă, veveriţă, peşte şi vrabie erau inofensivi, însă monştrii mai mari, care mâncau oameni, erau înspăimântător de periculoşi, mai periculoşi decât sosiile lor obişnuite. Pofteau la carne de om, însă erau înnebuniţi după carnea altor monştri. Erau înnebuniţi şi după carnea lui Immiker şi, de îndată ce acesta crescu suficient de mare cât să întindă coarda arcului, băiatul învăţă să tragă. Larch nu era sigur cine îl învăţase. Immiker părea să aibă întotdeauna pe cineva, un bărbat sau un băiat, care îl păzea sau îl ajuta ba cu una, ba cu alta. Nu era niciodată aceeaşi persoană. Cei bătrâni dispăreau întotdeauna înainte ca Larch să le înveţe numele şi erau înlocuiţi de alţii mai tineri.

Larch nici măcar nu ştia de unde veneau aceşti oameni. El şi Immiker trăiră într-o căsuţă, apoi într-una mai mare, iar apoi într-una şi mai mare, într-un luminiş stâncos de la marginea oraşului. Unii dintre oamenii lui Immiker veneau din oraş, însă alţii păreau să vină din peşterile din munţi şi din subteran. Aceşti subpământeni ciudaţi şi palizi îi aduceau medicamente lui Larch. Îi vindecară umărul.

Auzise că în Dells trăiau şi unul sau doi monştri în formă de om, cu părul viu colorat, însă el nu îi văzuse. Era mai

bine aşa, căci Larch nu reuşea niciodată să-şi amintească dacă monştrii-oameni erau prietenoşi sau nu, iar el era oricum neputincios în faţa creaturilor. Erau prea frumoase. Frumuseţea lor era atât de rară, încât ori de câte ori Larch se afla faţă în faţă cu vreunul dintre monştri, mintea i se golea şi trupul îi încremenea, iar Immiker şi prietenii lui erau nevoiţi să îl apere.

— Aşa sunt ei, tată, îi explica mereu Immiker. Aceasta este puterea lor. Te uluiesc cu frumuseţea, apoi îţi acaparează mintea şi te îndobitocesc. Trebuie să înveţi să-ţi păzeşti gândurile de puterea lor, aşa cum am făcut şi eu.

Larch nu se îndoia de faptul că Immiker n-ar avea dreptate, însă tot nu înţelegea.

— Ce lucru înspăimântător, zise el, o creatură care are puterea de a-ţi controla mintea.

Immiker izbucni în râs şi îşi îmbrăţişă tatăl, însă Larch tot nu înţelegea; dovezile de afecţiune ale lui Immiker erau rare, copleşindu-l întotdeauna pe Larch de o emoţie care îi înlătura acel sentiment neplăcut pe care i-l dădea starea de confuzie în care se afla.

***

În rarele sale momente de luciditate, Larch era convins că, pe măsură ce Immiker creştea, el însuşi devenea mai idiot şi mai uituc. Immiker îi povestea mereu despre instabilitatea politică a acelui tărâm, despre facţiunile militare care îl împărţeau, despre piaţa neagră care înflorea în pasajele subterane care făceau legătura dintr-o parte în alta a acestuia. Doi lorzi din Dells, Lordul Mydogg din nord şi Lordul Gentian din sud, încercau să îşi impună dominaţia şi să smulgă puterea din mâinile regelui din Dells. În nordul îndepărtat, printre lacuri şi vârfuri muntoase, se afla o a doua naţiune, numită Pikkia.

Larch nu reuşea să ţină minte. Nu ştia decât că acolo nu existau creaturi Graceling. Nimeni nu avea să îi ia fiul cu ochii în două culori.

Ochi în două culori. Immiker era un Graceling. Larch se gândea la asta uneori, atunci când mintea îi era suficient

de limpede cât să gândească. Se întreba când se va manifesta Harul fiului sau.

În cele mai lucide momente ale sale, care îi veneau doar atunci când Immiker îl lăsa singur o vreme, Larch se întreba dacă nu începuse deja să iasă la iveală.

Immiker avea hobby-uri. Îi plăcea să se joace cu monştri mai mici. Îi plăcea să îi lege şi să le îndepărteze ghearele, sau solzii lor viu coloraţi, sau smocuri de păr sau de pene. Într-o zi, pe când băiatul avea zece ani, Larch îl surprinse pe Immiker jupuind fâşii de piele de pe stomacul unui iepure care avea culoarea cerului.

Deşi era plin de sânge, tremura şi avea o privire îngrozită, iepurele tot îi păru frumos lui Larch. Rămase cu privirea pironită asupra creaturii şi uită de ce venise să îl caute pe Immiker. Era foarte trist să vezi ceva atât de mic şi de neajutorat, ceva atât de frumos, rănit din pură distracţie. Cuprins de panică, iepurele începu să scoată nişte sunete, nişte ţipete îngrozitoare, iar Larch se trezi scâncind.

Immiker îi aruncă o privire lui Larch.

— Nu îl doare, tată.

Brusc, Larch se simţi mai bine ştiind că monstrul nu suferea, însă, apoi, iepurele lăsă să-i scape un scâncet înăbuşit, de disperare, iar Larch nu mai înţelese nimic. Se uită la fiul lui. Băiatul ridică un pumnal plin de sânge în faţa ochilor creaturii tremurânde, şi îi zâmbi tatălui său.

Undeva, în adâncul minţii lui Larch începea să încolţească bănuiala. Larch îşi aduse aminte de ce venise să îl caute pe Immiker.

— Cred că ştiu care este natura Harului tău, spuse încet Larch.

Immiker privi calm în ochii lui Larch.

— Ştii?

— Ai spus că monştrii îmi stăpânesc mintea cu ajutorul frumuseţii lor.

Immiker lăsă cuţitul jos şi îşi înclină capul, privindu-şi tatăl. Pe chipul băiatului apăru o expresie ciudată. *Neîncredere*, gândi Larch, şi un zâmbet ciudat şi amuzat,

de parcă băiatul ar fi jucat un joc pe care era obişnuit să îl câştige şi pe care îl pierduse de astă dată.

— Uneori am impresia că îmi poţi controla mintea prin cuvinte, zise Larch.

Zâmbetul lui Immiker se lărgi, apoi acesta izbucni în râs. Râsul îl făcu fericit pe Larch şi începu şi el să râdă. Cât de mult îl iubea pe acest copil! Dragostea şi râsul izvorau din el, iar când Immiker s-a apropiat de el, Larch şi-a desfăcut larg braţele. Immiker i-a înfipt pumnalul în stomac. Larch s-a prăbuşit la pământ.

Immiker se aplecă deasupra tatălui său.

— Ai fost o încântare, zise el. O să-mi lipsească devotamentul tău. Dacă mi-ar fi la fel de uşor să controlez mintea tuturor aşa cum am controlat-o pe a ta! Dacă toţi ar fi la fel de proşti ca şi tine, tată!

Era ciudat să simtă cum moare. Era un sentiment rece şi ameţitor, la fel ca atunci când căzuse prin Munţii Monsea. Larch ştia însă că nu cădea prin Munţii Monsea; muribund fiind, ştia cu precizie pentru prima oară unde se afla şi ce i se întâmpla. Ultimul lui gând fu acela că nu din prostie îl lăsase pe fiul lui să îl farmece atât de uşor prin cuvinte, ci din dragoste. Dragostea lui Larch îl împiedicase să recunoască Harul lui Immiker, căci, încă înainte de naşterea băiatului, când Immiker nu era decât o sămânţă în pântecele Mikrăi, Larch fusese fermecat.

Cincisprezece minute mai târziu, trupul lui Larch şi casa erau cuprinse de flăcări, iar Immiker, călare pe un ponei, îşi croia drum către peşterile din nord. Era o uşurare să pornească din nou la drum. Peisajul şi vecinii lui deveniseră plictisitori în ultima vreme, iar el nu avea stare. Era pregătit pentru ceva mai mult.

El hotărî să marcheze noua etapă din viaţa sa, schimbându-şi acel nume stupid şi sentimental. Oamenii de prin partea locului pronunţau într-un mod ciudat numele lui Larch, iar lui Immiker îi plăcuse întotdeauna cum sună.

Îşi schimbă numele în Leck.

Trecu un an.

PARTEA ÎNTÂI

DOMNIȚA UCIGAŞĂ

PARTEA ÎNTÂI: MONŞTRII
CAPITOLUL UNU

Pe Fire nu o surprinse faptul că omul din pădure o împuşcase, ci faptul că o împuşcase din greşeală.

O săgeată o nimeri direct în braţ, trântind-o într-o parte de un bolovan şi făcând-o să rămână fără aer. Căzu la pământ, îşi aruncă deoparte arcul şi bâjbâi după pumnalul pe care îl ţinea ascuns în cizmă. Durerea era prea mare ca să o poată ignora, însă încercă să se concentreze şi să gândească la rece. Dacă era un om calculat, sigur pe ceea ce făcea, s-ar fi păzit din calea ei, însă lui Fire rareori îi era dat să întâlnească acest gen de om. De cele mai multe ori, cei care încercau să o rănească erau suficient de mânioşi, de aroganţi sau de speriaţi ca ea să reuşească să găsească o fisură în fortăreaţa gândurilor lor şi să pătrundă înăuntru.

Ea găsi mintea omului pe dată şi descoperi că era deschisă – atât de deschisă, atât de primitoare, chiar, încât ea se întrebă dacă nu era vreun zevzec angajat de altcineva. Lipită de bolovan, ea se lăsă cu încăpăţânare mai jos, cu toate că simţea durere. Fu atentă să nu strice carcasa viorii pe care o ţinea în spate. Paşii lui răsunau printre copaci, apoi ea îi auzi respiraţia. Nu avea timp de pierdut, căci avea să tragă din nou în ea de îndată ce avea să o descopere. „Nu vrei să mă omori. Te-ai răzgândit“.

Apoi, el ocoli un copac, iar ochii lui albaştri o zăriră şi se măriră, uimiţi şi îngroziţi.

— Nu o fată! exclamă el.

Fire se luptă să îşi pună gândurile în ordine. Nu intenţionase să o rănească? Ştia cine era ea? Intenţionase să ucidă un băiat sau un bărbat, poate? Pe Archer? Încercă să vorbească pe un ton liniştit.

— Cine a fost ţinta dumitale?

— Nu cine, răspunse el. Ce. Mantia ta e din piele maro.

Vai de mine, fetiţo, spuse el pe un ton disperat.

El mărşălui înspre ea şi privi cu atenţie săgeata care îi era înfiptă în partea superioară a braţului. Mantia, mâneca şi eşarfa ei erau îmbibate de sânge.

— Ai crede că sperai să fii rănită de un vânător.

„Braconier“ era cuvântul potrivit, căci vânătoarea era interzisă în acea perioadă a anului, din acelaşi motiv pentru care Fire trecea deseori pe acolo purtând acea mantie. Şi-apoi, nu îl mai văzuse niciodată pe acel bărbat scund, roşcovan şi cu ochi albaştri. În fine. Dacă nu era doar un simplu braconier, ci un braconier care o rănise din greşeală pe Fire în timp ce vâna ilegal pe domeniul lui Archer, atunci nu îşi dorea să stea în calea mâniei acestuia; însă exact acest lucru avea ea de gând să îl determine să facă. Pierdea sânge şi începea să ameţească. Avea nevoie de ajutorul lui ca să ajungă acasă.

— Acum va trebui să te omor, zise el posomorât.

Apoi, înainte ca ea să înceapă să rostească acea afirmaţie oarecum ciudată:

— Stai. Cine eşti? Spune-mi că nu eşti ea.

— Nu cine? întrebă ea, pătrunzându-i din nou în minte şi descoperind-o din nou goală, de parcă intenţiile lui ar fi plutit, pierdute în ceaţă.

— Părul ţi-e acoperit, zise el. Ochii şi chipul tău – vai de mine.

El se îndepărtă de ea, făcând câţiva paşi în spate.

— Ochii tăi sunt foarte verzi. Sunt un om mort.

Era un bărbat ciudat, cu toată trăncăneala aceea că o va ucide, că va muri el, şi creierul lui ciudat de gol; acum, părea pregătit să atace, lucru pe care Fire nu îl putea permite. Ea îi acapară gândurile şi i le aşeză la locul lor.

„Nu ţi se pare că ochii şi chipul meu sunt deosebite“.

Bărbatul o privea nedumerit, cu ochii mijiţi.

„Cu cât mă vei privi mai atent, cu atât vei vedea că sunt doar o fată obişnuită. Ai găsit o fată rănită în pădure, iar acum trebuie să mă salvezi. Trebuie să mă duci la Lord Archer“.

Aici, Fire întâmpină o mică rezistentă, sub forma unei

temeri a bărbatului. Probabil că îi era teamă de Archer. Ea pătrunse şi mai adânc în mintea lui. Apoi îi zâmbi. Era cel mai minunat zâmbet pe care îl putea afişa în acel moment, când era chinuită de durere şi în pericol să moară în pădure din cauza sângerării.

„Lordul Archer te va recompensa, te va proteja şi vei fi cinstit ca un erou“.

Nu există nicio ezitare. Îşi dădu jos din spate tolba cu săgeţi şi carcasa viorii şi le atârnă pe umărul lui, lângă tolba lui. El luă într-o mână ambele arcuri, iar ea îşi petrecu braţul drept, cel sănătos, în jurul gâtului lui.

— Haide, domnişoară, zise el.

Mai mult cărând-o, el o conduse printre copaci către moşia lui Archer.

„Cunoaşte drumul“, îşi spuse ea obosită, apoi renunţă la acest gând. Nu avea importanţă cine era sau de unde venea. Nu avea importanţă decât ca ea să nu-şi piardă cunoştinţa, pentru a putea rămâne în mintea lui până când o ducea acasă, iar oamenii lui Archer puneau mâna pe el. Ea îşi păstră privirea, auzul şi mintea în alertă ca să îi poată depista pe monştri, căci nici eşarfa sa, nici paznicul său mintal care o apăra de ei nu aveau să o ascundă dacă aceştia simţeau miros de sânge.

Se putea baza măcar pe faptul că acest braconier avea să fie o țintă decentă.

Tocmai când Fire şi braconierul ieşiră împleticindu-se din pădure, Archer doborî o pasăre răpitoare monstru. O lovitură frumoasă dată de pe terasa superioară, pe care Fire nu era în stare să o admire, dar care îl făcu pe braconier să bombănească despre cât de potrivită era porecla care îi fusese dată tânărului lord. Monstrul căzu ca plumbul din cer şi se prăbuşi în faţa uşii. Avea culoarea aurie, ca a florii-soarelui.

Archer stătea drept şi graţios pe terasa din piatră, cu ochii ridicaţi către cer şi cu arcul în mână. El îşi duse mâna la tolba pe care o avea în spate şi potrivi o altă săgeată care mătură vârfurile copacilor. Apoi îi văzu. Bărbatul o târa pe ea, plină de sânge, din pădure. El se răsuci pe

călcâie şi intră fugind în casă. Chiar de acolo, chiar de la acea distanţă şi prin pereţii care îi despărţeau, Fire îl putea auzi ţipând. Ea îi trimise nişte cuvinte care să îi umple mintea, nu ca să o controleze, căci nu era decât un mesaj. „Nu-ţi face griji. Pune mâna pe el şi dezarmează-l, dar nu îl răni. Te rog, adăugă ea, dacă asta l-ar fi putut îndupleca pe Archer. Este un om cumsecade, dar a trebuit să îl păcălesc".

Archer dădu năvală pe uşa principală, însoţit de căpitanul lui, Palla, de vraci şi de cinci soldaţi. Sări peste pasărea răpitoare şi fugi înspre Fire.

— Am găsit-o în pădure! strigă braconierul. Eu am găsit-o. I-am salvat viața.

De îndată ce soldaţii puseră mâna pe braconier, Fire ieşi din mintea lui. Această uşurare îi slăbi genunchii, iar ea se rezemă de Archer.

— Fire, spuse prietenul ei. Fire. Te simţi bine? Unde mai eşti rănită?

Ea nu mai putea sta în picioare. Archer o prinse şi o lăsă pe pământ. Ea clătină din cap amorţită.

— Nu.

— Las-o să stea jos, zise vraciul. Las-o să se întindă. Trebuie să-i opresc sângerarea.

Archer era înnebunit.

— Se va face bine?

— Cu siguranţă, răspunse scurt vraciul, dacă te vei da la o parte şi mă vei lăsa să-i opresc sângerarea, Stăpâne.

Archer oftă şi o sărută pe Fire pe frunte. Se desprinse din braţele ei şi se legănă pe călcâie, închizându-şi şi deschizându-şi pumnii. Apoi, se întoarse şi îi aruncă o privire braconierului care era ţinut de soldaţi. Fire gândi prevenitor „Archer", căci ştia că, neliniştile nefiindu-i domolite, acesta începea să se înfurie.

— Un om cumsecade care trebuie, însă, arestat, îi zise el printre dinţi braconierului, ridicându-se în picioare, Văd că săgeata din braţul ei este din tolba ta. Cine eşti şi cine te-n trimis?

Braconierul abia dacă îl observă pe Archer. Se holba la

Fire cu ochii cât cepele.

— E din nou frumoasă, spuse el. Sunt un om mort.

— Nu te va omorî, îi spuse Fire pe un ton blând. El nu omoară braconieri şi, oricum, m-ai salvat.

— Dacă tu ai rănit-o, atunci te voi omorî cu plăcere, zise Archer.

— N-are nicio importanţă ce-o să faci, spuse braconierul.

Archer îi aruncă o privire ameninţătoare bărbatului.

— Dacă erai atât de dornic să o salvezi, atunci de ce nu i-ai scos săgeata şi nu i-ai legat rana înainte să o târăşti jumătate de lume?

— Archer, zise Fire, apoi se opri ca să-şi înăbuşe ţipătul atunci când vraciul îi sfâşie mâneca îmbibată în sânge. A fost sub controlul meu, iar eu nu m-am gândit la asta. Lasă-l în pace.

Archer se întoarse către ea.

— Iar tu de ce nu te-ai gândit la asta? Unde ţi-e judecata?

— Lord Archer, interveni vraciul cu încăpăţânare, doar n-o să ţipi la cineva care sângerează şi e în pericol de a-şi pierde cunoştinţa. Fă-te util. Ţine-o bine, rogu-te, până îi voi scoate săgeata; apoi, ar fi bine să priveşti cerul.

Archer îngenunche lângă ea şi îşi puse mâinile pe umerii ei. Chipul său era lipsit de expresie, însă în vocea lui se simţea emoţia.

— Iartă-mă, Fire. Apoi, către vraci: Eşti nebun dacă faci asta afară. Vor simţi mirosul de sânge.

Apoi, o durere ascuţită, orbire şi strălucire. Fire îşi scutura capul, luptând împotriva vraciului şi a braţelor puternice ale lui Archer. Eşarfa îi alunecă, iar splendoarea de păr i se desfăcu: răsărit de soare, mac, cupru, fucsia, flacără. Roşu, mai aprins decât sângele care se revărsa în pragul casei.

Ea luă cina în casa ei din piatră, care se afla dincolo de cea a lui Archer, care îi oferea protecţie. El trimisese pasărea răpitoare monstru la bucătăria ei. Archer era unul dintre puţinii oameni faţă de care nu se simţea stingherită pentru că poftea la carnea de monstru.

Ea mancă în pat, iar el îi ţinu companie. Îi tăia carnea şi o încuraja. Toate o dureau, chiar şi când mânca. Furculiţa era grea ca fierul, iar mâncarea din ea parcă era din plumb.

Braconierul fu închis într-una dintre cuştile pentru monştri de afară, pe care tatăl lui Fire, Lordul Cansrel, le construise pe dealul din spatele casei.

— Sper să vină o furtună cu fulgere, zise Archer. Sper să vină inundaţiile. Mi-ar plăcea ca pământul de sub picioarele braconierului să se deschidă şi să-l înghită.

Ea nu îl băgă în seamă. Ştia că nu erau decât nişte vorbe goale.

— Am trecut pe coridor pe lângă Donal, zise el. Căra o grămadă de pături şi de perne. Îi aşterni patul ucigaşului tău acolo, afară, nu-i aşa? Şi probabil că mănâncă la fel de copios ca şi tine.

— Nu este ucigaş, ci doar un braconier cu vedere slabă.

— Nici tu nu crezi asta.

— În regulă. Cred, însă, că atunci când m-a străpuns cu săgeata a crezut că sunt o căprioară.

Archer se lăsă pe spate şi îşi încrucişă braţele.

— Se prea poate. Vom vorbi cu el şi mâine. Vom afla povestea lui.

— Aş prefera să nu ajut.

— Şi eu aş prefera să nu îţi cer asta, draga mea, dar trebuie să aflu cine este bărbatul acesta şi cine l-a trimis. Este al doilea străin care a intrat pe domeniul meu în ultimele două săptămâni.

Fire se lăsă pe spate, închise ochii şi încercă să mestece. Toţi erau străini.

Străinii veneau din munţi şi de pe dealuri, şi era imposibil să descoperi adevărul despre ei. Nu voia să ştie – nici nu voia să-şi folosească puterile ca să afle. Una era să pună stăpânire pe mintea unui om ca să nu fie omorâtă şi alta era să îi fure secretele.

Când se întoarse din nou către Archer, acesta o privea în tăcere. Părul lui blond-deschis, ochii lui căprui-închis, gura lui mândră. Acele trăsături familiare pe care le ştia de

când avea vreo doi ani, iar el nu era decât un copil, care căra mereu un arc cât el de mare. Ea fusese cea care îi schimbase numele real, Arklin, în Archer, iar el o învăţase să tragă cu arcul. Însă acum, când îi privea chipul de adult care avea în stăpânire un domeniu nordic, bani, ferme şi oameni, ea îi înţelegea neliniştile. Vremurile erau cam tulburi în Dells. În Oraşul Regelui, tânărul Rege Nash se agăţa cu disperare de tron, în timp ce lorzii răzvrătiţi, ca Lordul Mydogg din nord şi Lordul Gentian din sud, îşi strângeau armatele cu intenţia de a-l detrona.

Se apropia războiul. Prin munţi şi prin păduri mişunau iscoadele, hoţii şi alţi nelegiuiţi. Străinii stârneau întotdeauna îngrijorarea.

Vocea lui Archer era blândă.

— Nu vei putea să ieşi afară singură decât atunci când vei reuşi să tragi din nou cu arcul. Păsările de pradă au scăpat de sub control. Îmi pare rău, Fire.

Fire înghiţi. Încercase să nu se gândească la acest aspect.

— N-are importanţă. Şi aşa nu pot cânta nici la vioară, nici la harpă sau la fluier, nici la vreun alt instrument. N-am de ce să ies din casă.

— Îi vom anunţa şi pe elevii tăi.

El oftă şi îşi frecă gâtul.

— Trebuie să văd pe cine să trimit la casele lor în locul tău. Va însemna să avem prea mult timp încredere în vecinii noştri fără ajutorul tău.

Încrederea nu era o virtute în acele vremuri, nici măcar printre vecinii pe care îi cunoşteai de mult timp, iar una dintre sarcinile lui Fire, în timp ce dădea lecţii de muzică, era aceea de a fi cu ochii în patru şi cu urechile ciulite.

Ea mai afla câte ceva din când în când – informaţii, conversaţii, sentimentul că nu era în regulă ceva – fiindu-i, astfel, de ajutor lui Archer şi tatălui său, Brocker, ambii aliaţi loiali ai regelui.

Şi pentru Fire era un timp prea îndelungat în care nu avea să se bucure de muzica ei. Acestea erau întotdeauna cele mai rele răni, cele care nu îi permiteau să cânte la

vioară. Închise din nou ochii şi respiră încet. Avea să suporte această rană aşa cum le suportase pe toate, cu o răbdare alimentată de necesitate.

Ea începu să fredoneze un cântec pe care îl știau amândoi,despre nordul ținutului Dells, un cântec pe care tatăl lui Archer o ruga să i-l cânte mereu atunci când ea îi ținea companie.

Archer îi luă mâna rănită și i-o sărută. Îi sărută degetele, încheietura mâinii. Buzele lui îi mângâiau antebrațul.

Ea se opri din fredonat. Deschise ochii și îi surprinse privirea obraznică, jucăușă.

„Doar nu vorbești serios, îi spuse ea în gând”.

El îi mângâie părul care strălucea pe pătură.

— Pari nefericită.

„Archer, mă doare și când mă mișc.”

— Nu trebuie să te miști. Pot să-ți alin durerea.

Ea zâmbi, fără să vrea, și spuse cu voce tare.

— Nu mă îndoiesc de asta. Asta face și somnul. Du-te acasă, Archer. Sunt convinsă că vei găsi pe altcineva cui să-i alini durerea.

— Poți fi atât de nemiloasă când știi câte griji mi-am făcut pentru tine azi? întrebă el tachinând-o.

Ea știa cât fusese de îngrijorat, însă se îndoia că această îngrijorare îi schimbase temperamentul.

După plecarea lui ea nu se duse la culcare, firește. Încercă, însă coșmarurile o țineau trează. Coșmarurile erau întotdeauna mai îngrozitoare în zilele pe care ea le petrecea printre cuști, căci acolo murise tatăl ei.

Cansrel, chipeșul ei tată-monstru. Monștrii din Dells se nășteau din monștri. Un monstru se putea împerechea cu un non-monstru din specia sa – mama ei nu fusese monstru – însă progenitura era întotdeauna un monstru. Cansrel avusese părul argintiu-strălucitor, cu tonuri de albastru, și ochii albastru-închis. Trupul și chipul său îți tăiau răsuflarea, era zvelt și bine sculptat, asemenea cristalelor care reflectă lumina, strălucind de acel ceva intangibil pe care îl au toți monștrii. Fusese cel mai chipeș bărbat în viață, sau, cel puțin, așa îl percepuse Fire. Se pricepuse

mai bine decât ea să controleze minţile oamenilor. Avusese mai multă experienţă.

Fire stătea întinsă în pat şi încerca să înlăture din minte acea amintire. Leopardul-monstru, de un albastru ca noaptea, cu pete aurii, mârâind deasupra tatălui ei. Mirosul sângelui tatălui ei, ochii lui superbi aţintiţi asupra ei, uluiţi. Lipsiţi de viaţă.

Acum, îşi dorea să nu îl fi trimis pe Archer acasă. Archer îi înţelegea coşmarurile şi era însufleţit şi pătimaş. Îşi dorea compania sa, vitalitatea lui.

Cum nu mai avea răbdare să stea în pat, ea făcu un lucru care l-ar fi făcut pe Archer să se albească la faţă. Se târî până la dulap şi începu să se îmbrace, încet, gemând de durere. Îşi trase pe ea haina şi pantalonii, nuanţe de maro-închis şi negru, ca să se poată camufla în noapte. Încercarea ei de a-şi înfăşura părul în negru aproape că o trimise înapoi în pat, căci avea nevoie de ambele braţe pentru a face acest lucru. Când încercă să-şi ridice braţul stâng, simţi o durere agonizantă. Reuşi, cu chiu cu vai, renunţând la un moment dat să se mai privească în oglindă ca să se asigure că nu îi ieşea vreo şuviţă de păr în spate. În general, ea evita oglinzile. Se simţea stingherită atunci când i se tăia răsuflarea la vederea propriei imagini.

Vârî un cuţit la cingătoare şi ridică o suliţă, ignorându-şi conştiinţa care striga, cânta şi ţipa că în noaptea aceea nu era în stare să se apere nici măcar de un porc spinos, darămite de un răpitor-monstru sau de un lup-monstru.

Următoarea parte era cea mai grea, căci nu-şi putea folosi decât un singur braţ. Trebuia să se furişeze din propria-i casă coborând copacul care se afla în faţa ferestrei ei, căci soldaţii lui Archer îi păzeau toate uşile şi nu ar fi lăsat-o niciodată să cutreiere dealurile rănită şi de una singură. Asta dacă nu îşi folosea puterea ca să îi poată controla, însă nu avea de gând să facă una ca asta. Soldaţii lui Archer aveau încredere în ea.

Archer fusese cel care îşi dăduse seama cât de aproape de casă se afla acel copac bătrân şi cât de uşor putea să se caţăre în el noaptea. Asta se întâmpla în urmă cu doi ani,

când Cansrel era încă în viaţă, Archer avea optsprezece ani, iar Fire avea cincisprezece ani, când prietenia lor evoluase într-o direcţie ale cărei detalii nu trebuiau să le cunoască şi paznicii lui Cansrel. O direcţie care pentru ea fusese neaşteptată şi plăcută, şi care o făcea fericită. Ceea ce nu ştia Archer era faptul că Fire începuse să folosească această rută aproape imediat, mai întâi ca să scape de oamenii lui Cansrel, iar după moartea acestuia, ca să scape de cei ai lui Archer. Nu pentru a face vreun lucru şocant sau interzis, ci pentru a se plimba noaptea singură, fără ca altcineva să ştie acest lucru.

Ea îşi aruncă suliţa pe fereastră. Apoi urmă chinul, însoţit de înjurături, material sfâşiat şi unghii rupte. Când ajunse jos, transpirată şi tremurând, ea îşi dădu seama că nu fusese o idee prea inspirată. Folosind suliţa pe post de toiag, se îndepărtă de casă şchiopătând. Nu avea de gând să meargă prea departe, doar să iasă dintre copaci pentru a putea privi stelele.

Astrele îi alinau întotdeauna singurătatea. Ea le considera ca fiind nişte creaturi frumoase, arzătoare şi reci, ca ea; fiecare singuratică, tristă şi tăcută, ca ea.

În seara aceea, se vedeau perfect pe cer.

Stând pe o stâncă ce se ridica în spatele cuştilor pentru monştri ale lui Cansrel, ea se lăsă învăluită de lumina lor şi încercă să se bucure de tăcerea stelelor. Inspirând adânc, ea îşi frecă şoldul care o mai durea uneori şi care prezenta o cicatrice lăsată de o săgeată în urmă cu doar câteva luni. Întotdeauna trebuia să reziste încercării aduse de o rană nouă: rănile vechi începeau să o doară din nou.

Nu mai fusese niciodată rănită din greşeală. Îi venea greu să o catalogheze; era aproape ciudat. Avea o cicatrice lăsată de pumnal pe antebraţ, şi una pe abdomen. Pe spate avea o gaură lăsată de o săgeată în urmă cu mulţi ani. Era ceva ce se întâmpla din când în când. Deşi oamenii erau liniştiţi, tot exista unul care voia să o rănească, ba chiar să o ucidă, fie pentru că era o creatură splendidă pe care nu o putea avea, fie pentru că îl dispreţuia pe tatăl ei. Şi pentru fiecare atac care îi lăsase câte o cicatrice, existaseră alte

cinci sau şase pe care reuşise să le oprească.

Mai erau şi urmele de colţi de pe încheietura mâinii: lăsate de un lup-monstru. Urmele de gheare de pe umăr: lăsate de o pasăre răpitoare-monstru. Mai avea şi alte răni, mai mici, aproape invizibile. Chiar în acea dimineaţă, un bărbat îi privise cu jind trupul, iar ea fusese nevoită să îndure ochii plini de gelozie şi de ură ai soţiei, care se afla lângă el. Sau umilinţa pe care trebuia să o îndure în fiecare lună, în acea perioadă delicată, când trebuia să fie protejată de un paznic de monştrii care îi simţeau mirosul sângelui.

— Nu ar trebui să te simţi stingherită, îi spunea Cansrel. Ar trebui să te bucuri. Nu simţi bucuria de a avea un asemenea efect asupra tuturor şi asupra a tot prin simplul fapt că exişti?

Cansrel nu considera nimic din toate acestea ca fiind umilitoare. El ţinea fiarele-monstru ca pe nişte animale de companie – o pasăre răpitoare strălucitoare, de culoarea lavandei, o pumă violet, un urs de un verde ca iarba cu licăriri aurii, leopardul de un albastru ca noaptea cu pete aurii. Îi subnutrea intenţionat şi se plimba printre cuştile lor, cu părul despletit, zgâriindu-şi pielea cu un cuţit până când sângera. Era unul dintre lucrurile lui preferate să îi facă pe monştrii să ţipe, să răcnească şi să îşi frece colţii de barele din metal, înnebuniţi de dorinţa de a se înfrupta din trupul lui de monstru.

Ea nici nu îşi putea imagina cum era să fii aşa, fără teamă, fără ruşine.

***

În aer se simţea umezeala şi era rece. În noaptea aceea nu avea să-şi găsească liniştea.

O luă încet înapoi înspre copac. Încercă să se prindă de trunchi şi să se caţăre, însă nu fu nevoită să se chinuiască prea mult pentru a-și da seama că nu avea cum să intre în dormitor aşa cum ieșise din el.

„Fir-ar să fie“, îşi spuse ea cu amărăciune, rezemându-se de copac, obosită şi chinuită de durere, blestemându-se

pentru că fusese nesăbuită. Avea doar două variante, însă niciuna nu era acceptabilă. Fie va trebui să se înfiinţeze în faţa soldaţilor care îi păzeau uşa, iar în ziua următoare să ducă o luptă de convingere cu Archer ca să nu o închidă în casă, fie va trebui să pătrundă în mintea unuia dintre soldaţi şi să îi controleze gândurile.

Ea făcu o încercare, pentru a vedea cine se afla prin preajmă. Dădu de mintea braconierului, care dormea în cuşcă. Câţiva bărbaţi îi păzeau casa, iar ea le recunoscu minţile. Lângă intrarea secundară se afla un individ mai în vârstă, Krell, care îi era oarecum prieten sau i-ar fi putut fi prieten, dacă nu avea tendinţa să o admire prea mult. Era muzician, la fel de talentat ca şi ea şi mai experimentat. Uneori, cântau împreună, Fire la vioară, iar Krell la flaut sau la fluier. Prea convins de perfecţiunea ei, Krell nu ar fi suspectat-o niciodată. O ţintă uşoară.

Fire oftă. Archer era un prieten mai bun atunci când nu cunoştea fiecare detaliu din viaţa sau din mintea ei.

Ea se furişă aproape de casă şi se ascunse după copacii de lângă uşă. Senzaţia pe care o aveai atunci când un monstru se apropia de mintea ta era aproape imperceptibilă. O persoană puternică şi experimentată putea învăţa să recunoască semnele. În noaptea aceea, mintea lui Krell era atentă la intruşi, însă nu la acest gen de invazie; era cu garda jos şi plictisit, iar ea reuşi să se furişeze în mintea lui. El sesiză schimbarea şi încercă să se concentreze, tresărind, însă ea se grăbi să îi distragă atenţia. „Ai auzit ceva. Auzi? Strigăte, lângă intrarea principală. Îndepărtează-te de uşă şi du-te de vezi“.

Fără să ezite, el se îndepărtă de uşă şi se întoarse cu spatele la ea. Ea ieşi pe furiş din spatele copacilor şi o luă înspre uşă.

„Nu auzi nimic în spatele tău, doar în faţa ta. Uşa din spatele tău este închisă“.

El nu se întoarse să verifice, nu se îndoia de gândurile pe care ea i le vâra în minte. Ea deschise uşa din spatele lui, se furişă înăuntru şi o închise la loc. Se rezemă de peretele din coridor preţ de o clipă, ciudat de posomorâtă

de cât de uşor fusese. Credea că nu ar trebui să fie atât de uşor să transformi un om într-un prost.

Dezgustată de ea însăşi, urcă fără tragere de inimă scările care duceau către dormitorul ei. În minte îi răsuna trist acelaşi cântec, deşi nu îşi dădea seama de ce. Era cântecul funerar din Dells, care jelea o viaţă irosită.

Ea bănui că gândurile despre tatăl său îi aduseseră acest cântec în minte. Ea nu i-l cântase niciodată, nici măcar la vioară. Fusese prea împietrită de durere şi prea confuză pentru a mai cânta ceva după moartea lui. În amintirea lui fusese aprins un foc, însă ea nu fusese să-l vadă.

Vioara o primise în dar de la Cansrel. O generozitate ciudată din partea lui, având în vedere faptul că nu fusese prea interesat de muzica ei. Acum, Fire era singură, unicul om-monstru din Dells, iar vioara era unul dintre puţinele lucruri care îi aduceau bucuria atunci când îşi amintea de el.

Bucurie?

Uneori, amintirea lui îi aducea o oarecare bucurie, însă nu schimba realitatea. Într-un fel sau altul, tot ceea ce era greşit în Dells ducea înapoi la Cansrel.

Nu era un gând liniştitor. Răpusă de oboseală, ea dormi adânc, în visele ei răsunând acel cântec funerar din Dells.

CAPITOLUL DOI

Când se trezi, Fire percepu mai întâi durerea, apoi o oarecare agitaţie în casa ei. Rămase nemişcată, încercând să se dezmeticească. Soldaţii se foiau de colo-colo la parter, iar Archer era cu ei.

Când una dintre servitoare trecu prin faţa uşii dormitorului, Fire puse stăpânire pe mintea ei şi o chemă la ea. Fata intră în încăpere, însă nu se uită la Fire, ci privi cu ură pămătuful pe care îl ţinea în mână. Măcar venise. Unele dintre ele se împrăştiaseră, prefăcându-se că nu auziseră.

Ea zise înţepată:

— Da, domniţă?

— Sofie, de ce sunt atâţia oameni jos?

— Braconierul a fost găsit mort în cuşcă azi-dimineaţă, domniţă, răspunse Sofie. O săgeată i-a străpuns gâtlejul.

Sofie se răsuci pe călcâie şi trânti uşa în urma ei, lăsând-o pe Fire întinsă în pat, cu inima grea.

Avea sentimentul că, într-un fel sau altul, toate acestea se întâmplaseră din vina ei, deoarece semănase cu o căprioară.

Ea se îmbrăcă şi coborî la parter la majordomul ei, Donal, care era cărunt şi încăpăţânat, şi care o slujise încă de când era mică. Donal ridică o sprânceană şi arătă înspre terasa din spate.

— Nu cred că-i prea pasă pe cine nimereşte, zise el.

Fire ştia că se referea la Archer, a cărui exasperare o putea simţi prin perete. În ciuda cuvintelor lui aspre, lui Archer nu îi plăcea ca oamenii care se aflau în grija lui să moară.

— Donal, ajută-mă să-mi acopăr părul.

Un minut mai târziu, cu părul învelit într-o pânză maro, Fire ieşi pentru a i se alătura lui Archer în nefericirea lui. Aerul de pe terasă era umed, de parcă ar fi stat să plouă. El purta o haină lungă, maro. Totul la el era tăios – arcul

pe care îl ţinea în mână, săgeţile din tolbă, ieşirile lui furioase, expresia sa în timp ce privea mânios dealurile. Ea se rezemă de balustrada de lângă el.

— Ar fi trebuit să anticipez una ca asta, zise el, fără să o privească. Aproape că ne-a spus că se va întâmpla una ca asta.

— Nu puteai face nimic. Paznicii tăi sunt şi aşa puţini la număr,

— L-aş fi putut închide înăuntru.

— Şi câţi soldaţi ai fi pus să-l păzească? Trăim în case din piatră, Archer, nu în palate, şi nu avem temniţe.

El mătură aerul cu mâna.

— Suntem nebuni, ştii asta? Nebuni să credem că vom putea trăi aici, atât de departe de Oraşul Regelui, şi ne vom putea apăra de pikkieni, de jefuitori şi de vrajba lorzilor rebeli.

Pikkienii erau refugiaţi care veniseră cu barca din ţinutul care se întindea dincolo de Dells şi era adevărat că aceştia treceau uneori graniţa ca să fure lemn şi chiar muncitori din nordul ţinutului. Oamenii din Pikkia, deşi nu erau toţi la fel, erau mai mari şi aveau pielea mai deschisă la culoare decât vecinii lor din Dells – în orice caz, nu erau mici de înălţime şi tuciurii cum fusese braconierul cu ochii albaştri. Pikkienii vorbeau cu un accent gutural.

— Nu a avut nici înfăţişarea, nici vorba unui pikkian, zise ea. A fost dellian, ca şi noi. Şi era curat, îngrijit şi civilizat, nu ca jefuitorii pe care i-am întâlnit până acum.

— Ei bine, zise Archer, hotărât să nu se lase înduplecat, atunci a fost un spion. Lordul Mydogg şi Lordul Gentian au iscoade care mişună în tot regatul, spionându-l pe rege, îl spionează pe prinţ, se spionează una pe cealaltă – ar putea să te spioneze chiar şi pe tine, adăugă el ursuz. Te-ai gândit vreodată că duşmanii Regelui Nash şi ai Prinţului Brigan ar vrea să te fure şi să te folosească pentru a înlătura de la domnie familia regală?

— Crezi că toată lumea vrea să mă fure? întrebă Fire pe un ton blând. Dacă tatăl tău m-ar lega şi m-ar vinde la o grădină zoologică pentru monştri pentru câţiva bănuţi, ai

susţine că l-ai bănuit în tot acest timp.

La auzul acestor cuvinte, el începu să bolborosească.

— Ar trebui să îi bănuieşti pe toţi prietenii tăi, sau măcar pe toată lumea, în afară de mine şi de Brocker. Ar trebui să fii însoţită de un paznic de fiecare dată când ieşi afară pe uşă şi ar trebui să îi manipulezi mai repede pe oamenii pe care îi întâlneşti. Atunci voi avea mai puţine motive să mă îngrijorez.

Acestea erau argumente vechi, iar el îi cunoştea deja răspunsurile pe dinafară. Ea nu îl luă în seamă.

— Braconierul nostru nu a fost nici spionul Lordului Mydogg, nici al Lordului Gentian, zise ea pe un ton liniştit.

— Mydogg şi-a strâns o armată destul de numeroasă în nord-est. Dacă va hotărî să „împrumute“ centrul teritoriului nostru ca să îl folosească pe post de cetate într-un război împotriva regelui, nu vom reuşi să îl oprim.

— Archer, fii rezonabil. Armata regelui nu ne va lăsa să ne apărăm singuri. Oricum, braconierul nu a fost trimis aici de vreun lord răzvrătit; era mult prea insipid. Mydogg nu ar angaja niciodată un spion insipid, şi chiar dacă lui Gentian îi lipseşte inteligenţa lui Mydogg, nu este, totuşi, atât de prost încât să trimită un bărbat cu mintea goală să spioneze pentru el.

— În regulă, zise Archer, ridicând tonul, exasperat. Atunci revin la teoria că totul are legătură cu tine. În clipa în care te-a recunoscut, a început să spună că era un om mort. Este evident că a fost bine informat în legătură cu asta. Vrei să-mi explici? Cine era acest bărbat şi de ce este mort acum?

Era mort pentru că o rănise, gândi Fire; sau poate pentru că ea îl văzuse şi vorbise cu el. Nu prea avea logică, însă ar fi fost o glumă bună, dacă Archer ar fi avut chef de glume. Ucigaşul braconierului era un om pe placul lui Archer, căci nici lui Archer nu îi plăcea ca oamenii să o rănească pe Fire sau să o întâlnească.

— L-a ţintit bine, zise ea cu voce tare.

El privea în zare, de parcă s-ar fi aşteptat ca ucigaşul să se ivească de după un bolovan şi să-i facă semne cu mâna.

— Hm?

— Te-ai înţelege bine cu ucigaşul ăsta, Archer. Trebuia să ţintească atât printre barele împrejmuirii exterioare, cât şi printre barele cuştii în care se afla braconierul, nu-i aşa? Cred că este un țintaș bun.

Admiraţia pentru un alt arcaş păru să îl înveselească uşor.

— Mai mult de-atât. După adâncimea rănii şi a unghiului, cred că a ţintit de la distanţă, din copacii aflaţi în spatele movilei de acolo.

El arată înspre stânca golaşă pe care ea se căţărase noaptea trecută.

— Să tragi cu săgeata printre două rânduri de bare este suficient de impresionant, dar să o şi înfigi în gâtul omului? Măcar putem fi siguri că niciunul dintre vecinii noştri nu a făcut-o. Niciunul nu ar fi reuşit să nimerească.

— Tu ai reuşi?

Întrebarea era un mic dar pentru a-i îmbunătăţi starea de spirit, căci nu exista ţintire pe care Archer să nu o poată egala. El îi aruncă o privire, rânjind. Apoi o privi mai atent. Expresia de pe chipul lui deveni mai blajină.

— Sunt o brută pentru că mi-a luat atâta timp să te întreb cum te simţi în dimineaţa asta.

Îşi simţea muşchii spatelui încordaţi, iar braţul bandajat o durea; tot trupul ei plătea scump pentru escapada de noaptea trecută.

— Sunt bine.

— Nu ţi-e frig? Ia haina mea.

Şezură o vreme pe treptele terasei. Fire era înfăşurată în haina lui. Vorbiră despre planurile lui Archer de a ara câmpurile. Se apropia vremea semănatului de primăvară, iar solul din nord, stâncos și rece, era întotdeauna neprietenos la început cu noile culturi.

Din când în când, Fire simţea prezenţa unei păsări răpitoare-monstru care zbura pe deasupra lor. Îşi ţinea mintea ascunsă de ele, astfel încât să nu o depisteze ca fiind un pradător-monstru; desigur, în lipsa unei prăzi-monstru, acestea se hrăneau cu orice altă vieţuitoare. Una

dintre păsările care îi zărise pe Fire şi pe Archer se lăsă în picaj şi începu să se învârtă în cerc, pozând cu neruşinare, intangibil de încântător, încercând să le pătrundă în minte, transmiţând o senzaţie care era flămândă, primitivă şi ciudat de liniştitoare. Archer luă poziţie şi o străpunse pe prima, apoi pe o alta care încercă să procedeze la fel. Prima pasăre era violet ca răsăritul de soare, a doua, de un galben atât de spălăcit, încât ai fi spus că luna tocmai căzuse de pe cer.

Cel puţin aşa, căzuţi pe pământ, monştrii dădeau culoarea peisajului, gândi Fire. La începutul primăverii, nu exista prea multă culoare în nordul ţinutului Dells – copacii erau cenuşii, iar iarba care ieşea printre crăpăturile stâncilor era încă veştejită din cauza iernii. La drept vorbind, nici măcar în toiul verii nordul ţinutului Dells nu era prea colorat, însă, cel puţin vara, cenuşiul cu pete maronii se transforma în cenuşiu cu pete verzi.

— Cine l-a găsit pe braconier? întrebă Fire într-o doară.

— Tovat, răspunse Archer. Unul dintre paznicii mai noi. Nu cred că l-ai cunoscut încă.

— Ah, da – ăla tânăr, cu părul maro cu portocaliu căruia oamenii îi spun roşu. Îmi place de el. E dârz şi ştie să-şi poarte de grijă.

— Îl ştii pe Tovat? Îi admiri părul, nu-i aşa? zise Archer pe un ton aspru şi familiar.

— Zău aşa, Archer. N-am spus că îi admir părul. Cunosc numele şi chipurile tuturor oamenilor pe care îi postezi în faţa casei mele. E simplă politeţe.

— N-am să-l mai trimit pe Tovat să-ţi păzească casa, zise el cu un ton neplăcut în voce care o făcu să tacă o clipă, ca să nu îi spună şi ea, la rândul ei, ceva neplăcut lui Archer despre dreptul său dubios – şi oarecum ipocrit – de a fi gelos. El dădu naştere în ea unui sentiment pe care ea nu dorea să îl trăiască în acel moment. Înăbușindu-și un oftat, ea alese cuvintele prin care să îl protejeze pe Tovat.

— Sper să te răzgândeşti. Este unul dintre puţinii paznici care mă respectă atât cu trupul, cât şi cu mintea.

— Căsătoreşte-te cu mine şi mută-te în casa mea, astfel

eu voi deveni paznicul tău, zise Archer.

De data aceasta, ea nu îşi mai înăbuşi oftatul.

— Ştii că n-am s-o fac. Aş vrea să nu mă mai întrebi.

O picătură mare de ploaie căzu pe mâneca ei.

— Mă duc să-i fac o vizită tatălui tău.

Ea se ridică în picioare, icnind de durere, şi lăsă haina să alunece în poala lui. Îl atinse uşor pe umăr. Chiar dacă uneori nu îi plăcea de Archer, tot îl iubea.

Când ea intră în casă, începu să plouă.

Tatăl lui Archer locuia în casa acestuia. Fire îl rugă pe un paznic, care nu era Tovat, să străbată cărarea împreună cu ea prin ploaie. Ţinea în mână o suliţă, însă, fără arc şi fără tolbă, se simţea de parcă ar fi fost dezbrăcată.

Lordul Brocker se afla în camera de arme a fiului său, dându-i instrucţiuni, cu o voce tunătoare, unui bărbat solid pe care Fire îl recunoscu ca fiind ajutorul fierarului din oraş. Când o văzu, Lordul Brocker nu îşi domoli glasul, ci pierdu, pentru o clipă, atenţia celui căruia i se adresa. Fierarul se întoarse şi se holbă la Fire, cu un gând ascuns în privire şi în zâmbetul său tâmp.

Bărbatul o cunoştea pe Fire de suficient de mult timp ca să înveţe cum să se păzească de puterea frumuseţii ei de monstru. Dacă nu se păzea, însemna că nu îşi dorea acest lucru. Ea nu dorea să-i încurajeze dorinţa de a-şi lăsa mintea controlată pentru plăcerea de a se lăsa pradă ei. Ea îşi lăsă basmaua pe cap. Îi respinse mintea şi, trecând pe lângă el, intră într-o cămăruţă unde nu putea fi văzută. De fapt era o debara întunecată, prevăzută cu rafturi pline de uleiuri, lacuri urât mirositoare şi echipamente vechi şi ruginite pe care nu le mai folosea nimeni.

Se simţea umilită că era nevoită să se retragă într-o debara veche şi murdară. Fierarul trebuia să se simtă umilit, căci el era neisprăvitul care alesese să renunţe la autocontrol. Dacă, în timp ce el se holba la ea şi îşi imagina ceea ce mintea lui îngustă voia să-şi imagineze, ea îl convingea să pună mâna pe cuţit şi să îşi scoată un ochi? Era genul de lucru pe care Cansrel l-ar fi făcut cu plăcere. Cansrel nu se retrăsese niciodată.

Vocile bărbaţilor nu se mai auziră, iar mintea fierarului se retrase din camera de arme. Roţile mari ale scaunului Lordului Brocker scârţâiră în timp ce el se apropia de ea. Se opri în faţa uşii debaralei.

— Ieşi de-acolo, copilă. Aplecat. Idiotul. Dacă un şoarece-monstru i-ar fura mâncarea de sub nas, s-ar scărpina în cap şi s-ar întreba de ce nu îşi aduce aminte când și-a mâncat mâncarea. Haide să mergem în camera mea. Cred că ţi-ar prinde bine să stai jos.

Casa lui Archer devenise şi a lui Brocker înainte ca acesta din urmă să îl lase pe fiul său să conducă domeniul, iar Brocker se afla în scaunul cu rotile încă dinainte ca Archer să se fi născut. Casa era astfel organizată încât totul, în afară de apartamentul lui Archer şi odăile servitorilor, să se afle la primul etaj, unde putea ajunge şi Brocker.

Fire străbătu alături de el un coridor din piatră întunecos; o lumină slabă pătrundea prin ferestrele înalte. Trecură pe lângă bucătărie, pe lângă sufragerie, pe lângă scara interioară şi pe lângă camera santinelei. În casă era multă lume. Servitorii şi paznicii intrau de afară, coborau scările. Servitoarele care treceau pe lângă ei îl salutau pe Brocker, însă o ignorau cu grijă pe Fire, păstrându-şi mintea alertă şi rece. Ca de obicei. Dacă servitoarele lui Archer nu o dispreţuiau pentru că era un monstru şi fiica lui Cansrel, atunci o dispreţuiau pentru că erau îndrăgostite de Archer.

Fire se bucură când se cufundă în fotoliul moale din biblioteca Lordului Brocker şi bău din paharul cu vin pe care o servitoare neprietenoasă i-l puse în mână. Brocker îşi aşeză scaunul în faţa ei şi îşi fixă ochii cenuşii pe chipul ei.

— Te las singură, draga mea, zise el, dacă vrei să tragi un pui de somn.

— Poate mai târziu.

— Când ai dormit bine ultima oară?

Brocker era persoana în faţa căreia îşi putea recunoaşte liniştită durerea şi oboseala.

— Nu-mi mai aduc aminte. Nu mi se întâmplă prea des.

— Ştii că există medicamente care te adorm.

— Mă fac să mă simt ameţită şi proastă.

— Tocmai am terminat de scris o istorie despre strategia militară din Dells. Poţi să o iei liniştită cu tine. Te va adormi în timp ce te va face isteaţă şi de neînvins.

Fire zâmbi şi sorbi din vinul acru de Dells. Braţul parcă nu o mai durea atât de tare în acel fotoliu confortabil, în acea încăpere plăcută şi întunecată, plină de cărţi. Se îndoia că istoria lui Brocker o va adormi. Tot ceea ce ştia despre arme şi despre război învăţase de la Brocker, iar el nu era niciodată plictisitor. În urmă cu douăzeci şi ceva de ani, în zilele de glorie ale Regelui Nax, Brocker fusese cel mai priceput comandant militar din Dells. Asta până în ziua în care Regele Nax îl arestase şi îi zdrobise picioarele – nu i le rupsese, i le zdrobise, opt oameni lovindu-l pe rând cu un ciocan din lemn – apoi îl trimisese acasă, pe jumătate mort, la soţia lui, Aliss, în nordul ţinutului Dells.

Fire nu ştia ce lucru îngrozitor putuse să facă Brocker pentru a merita acest tratament din partea regelui său. Nici Archer nu ştia. Întreaga întâmplare avusese loc înainte ca ei să se nască, iar Brocker nu vorbea niciodată despre asta. Aceste răni nu fuseseră decât începutul, căci, un an mai târziu, după ce Brocker îşi revenise cât de cât, Nax era încă mânios pe comandantul lui. Alesese o brută din închisoarea sa, un bărbat soios şi violent, şi îl trimisese în nord pentru a-l mustra pe Brocker, pedepsind-o pe soţia acestuia. De aceea Archer avea ochii căprui şi părul bălai, era chipeş şi înalt, iar Brocker avea ochii cenuşii şi era brunet, şi avea o înfăţişare obişnuită. Lordul Brocker nu era tatăl biologic al lui Archer.

În alte locuri şi în alte vremuri, povestea lui Brocker ar fi fost una şocantă, însă nu şi în Oraşul Regelui, în vremea în care Regele Nax domnise după bunul plac al sfătuitorului său apropiat, Cansrel.

Brocker începu să vorbească, întrerupându-i gândurile.

— Înţeleg că ai avut rara plăcere de a fi rănită de un bărbat care nu încerca să te ucidă, zise el. A fost altfel?

Fire râse.

— N-am fost niciodată rănită într-un mod atât de plăcut.

El chicoti, privind-o atent cu ochii lui cenuşii şi blânzi.

— Mă bucur că reuşesc să te fac să zâmbeşti. Durerea de pe chipul tău se mai estompează.

El reuşise mereu să o facă să zâmbească. Starea lui de spirit relaxată era o uşurare pentru ea, mai ales în zilele când Archer era mânios. Era un lucru remarcabil, ţinând cont că el simţea durerea în fiecare clipă.

— Brocker, zise ea, crezi că ar fi putut fi altfel?

El îşi înclină capul într-o parte, derutat de ceea ce părea a fi o abatere de la discuţie.

— Mă refer la Cansrel şi la Regele Nax, zise ea. Crezi ca relaţia dintre ei ar îi putut fi diferită? Oare Dells le-ar fi putut supravieţui?

Brocker o privi cu atenţie, iar expresia de pe chipul lui deveni serioasă şi gravă când auzi numele lui Cansrel.

— Tatăl lui Nax a fost un rege cumsecade, zise el, iar tatăl lui Cansrel i-a fost un sfătuitor-monstru valoros. Dar, draga mea, Nax şi Cansrel au fost două creaturi complet diferite. Nax nu a moştenit forţa tatălui său, iar Cansrel nu a moştenit nici măcar un dram din empatia tatălui lui, ştii asta mai bine decât oricine. Cei doi au crescut împreună, iar când Nax a preluat tronul, Cansrel locuia deja în mintea lui, încă din copilărie. Nax avea un suflet bun, sunt convins de asta – uneori am şi văzut-o – dar nu avea importanţă, deoarece era şi puţin prea leneş şi puţin prea dispus să lase pe altcineva să gândească în locul lui. Lui Cansrel atât i-a trebuit. Nax n-a avut nicio şansă, zise Brocker, clătinând din cap şi încruntându-se din cauza acestor amintiri. Încă de la început, Cansrel s-a folosit de Nax pentru a obţine tot ceea ce şi-a dorit, iar Cansrel nu se gândea decât la propria lui plăcere. Era inevitabil, draga mea, zise el, întorcându-și atenţia către chipul ei. Atâta vreme cât trăiau, Cansrel şi Nax aveau să conducă regatul spre ruină.

Ruină. Fire cunoştea, căci Brocker îi povestise, măsurile care duseseră treptat regatul spre ruină în momentul în

care tânărul Nax preluase tronul. Totul începuse cu femeile şi petrecerile. Însă acest lucru nu fusese atât de grav, căci Nax se îndrăgostise de o domniţă oacheşă din nordul ţinutului Dells, pe care o chema Roen, şi se căsătorise cu ea. Regele Nax şi Regina Roen avură un fiu, un băiat chipeş şi oacheş pe care îl chema Nash. Şi, chiar dacă la cârma sa se afla un rege oarecum neglijent, regatul era înconjurat de aura stabilităţii.

Cansrel era însă plictisit. Nu era uşor de mulţumit, iar acum avea nevoie de mai multe femei şi de mai multe petreceri, de vin şi de copiii de la Curte care să îl distreze după ce se plictisea de femei. Şi de droguri. Nax fusese de acord cu toate acestea; Nax era precum o cochilie care găzduia mintea lui Cansrel şi încuviinţa orice îi spunea Cansrel că ar îi mai bine.

— Cu toate acestea, mi-ai spus că, în cele din urmă, drogurile au fost cele care l-au distrus pe Nax, zise Fire. Oare ar fi putut să reziste dacă nu ar fi fost drogurile?

— Se prea poate, zise Brocker cu blândeţe. Cansrel rezista întotdeauna dacă-şi injecta otravă în vene, fie blestemat, însă Nax, nu. Îl agita, îl făcea să devină paranoic şi de necontrolat şi mult mai răzbunător decât fusese vreodată.

Tăcu, privindu-şi posomorât picioarele inutile. Fire încercă să se înfrâneze, astfel încât el să nu îşi dea seama cât de curioasă era, sau cât îi era de milă; mila ei nu trebuia să îl afecteze vreodată.

O clipă mai târziu, el privi în sus şi se uită în ochii ei. Schiţă un zâmbet.

— Poate-ar fi corect să spunem că Nax nu ar fi înnebunit dacă n-ar fi fost drogurile, însă eu cred că erau la fel de inevitabile ca şi restul. Cansrel însuşi era adevăratul drog pentru mintea lui Nax. Lumea vedea ce se întâmpla – vedeau că Nax îi pedepsea pe cei care respectau legea, lega alianţe cu criminalii şi irosea toţi banii din vistieria regelui. Aliaţii tatălui său au început să-şi retragă sprijinul, aşa cum era şi firesc. Indivizi ambiţioşi precum Mydogg şi Gentian au început să comploteze şi să pregătească

batalioane de soldaţi sub pretextul că se apărau. Şi cine putea învinui un lord din munţi pentru asta, având în vedere situaţia instabilă? Legea nu mai era respectată, cel puţin nu în afara oraşului, căci Nax nu putea fi deranjat pentru a se ocupa de asta. Drumurile nu mai erau sigure, trebuia să fii ori nebun, ori disperat să traversezi rutele subterane. Tâlharii, agresorii şi asasinii plătiţi mişunau peste tot. Până şi pikkienii. Aceştia s-au mulţumit ani la rând să se răfuiască între ei. Apoi, brusc, până şi ei nu s-au mai putut abţine să nu profite de anarhia în care ne aflam.

Fire ştia toate acestea; îşi cunoştea propria istorie. La urma urmei, un regat străbătut de tuneluri subterane şi „ciuruit“ de peşteri şi de mine ascunse în munţi nu avea cum să nu fie atât de volatil. Existau mult prea multe locuri unde puteau fi ascunse lucruri rele.

În Dells izbucniseră războaie; nu războaie în adevăratul sens al cuvântului, împotriva unor adversari politici bine definiţi, ci lupte teritoriale – un vecin împotriva altuia, un grup de tâlhari din peşteri împotriva domeniului unui biet lord, o alianţă de lorzi dellieni împotriva regelui. Brocker primise sarcina de a suprima toate răscoalele, de pe întreg teritoriul ţinutului Dells. Fusese un lider militar mult mai bun decât ar fi meritat Nax şi, timp de câţiva ani, Brocker se descurcase foarte bine. El şi armata lui fuseseră însă pe cont propriu; în Oraşul Regelui, Nax şi Cansrel fuseseră prea ocupaţi cu femeile şi cu drogurile.

Regele Nax avusese gemene cu o spălătoreasă de la palat. Apoi, Brocker comisese acea ofensă misterioasă, iar Nax se răzbunase. În ziua în care Nax îşi distrusese comandantul militar, el spulberase orice speranţă că în regat avea să mai domnească ordinea. Luptele scăpaseră de sub control. Roen mai dăduse naştere unui fiu oacheş pe care îl chema Brigan. Dells traversa vremuri de restrişte.

Lui Cansrel îi plăcea să se simtă înconjurat de disperare. Se amuza distrugând lucrurile cu puterea lui, căci de distracţii se săturase.

Pe cele câteva femei pe care nu reuşea să le seducă prin

puterea frumuseţii sau a minţii lui, Cansrel le viola. Pe cele câteva femei pe care le lăsa însărcinate, le omora. Nu îşi dorea nou-născuți monştri care să se transforme în copii-monstru, iar apoi în adulţi-monstru care să îi submineze puterea.

Brocker nu ştia să-i spună lui Fire de ce Cansrel nu o ucisese pe mama ei. Era un mister; nu trebuia însă să se aştepte la o explicaţie romantică. Fire fusese concepută într-o perioadă când depravarea era în toi. Probabil că uitase că o băgase pe Jessa în aşternutul lui sau nici măcar nu observase sarcina – la urma urmei, ea nu era decât o simplă servitoare la palat. Probabil că nici nu îşi dăduse seama că el o lăsase însărcinată decât în momentul în care se născuse copila. Părul ei era atât de uluitor, încât Jessa o botezase Fire.

De ce o lăsase Cansrel pe Fire în viaţă? Fire nu cunoştea nici acest răspuns. Curios, el se dusese să o vadă, probabil cu intenţia de a o sufoca. Apoi, privindu-i chipul, ascultând sunetele pe care le scotea, atingându-i pielea – absorbindu-i monstruozitatea mică, intangibilă şi perfectă – el hotărâse, dintr-un motiv sau altul, că era o creatură pe care nu voia să o distrugă.

Cansrel o luase de la mama ei când era încă în scutece. Un om-monstru avea mult prea mulţi duşmani, iar el voia ca ea să crească într-un loc izolat unde să fie în siguranţă, departe de Oraşul Regelui. El o dusese pe domeniul lui din nordul ţinutului Dells, o proprietate unde mergea destul de rar. O lăsase în grija majordomului său, Donal, care rămăsese ca trăsnit, a bucătarilor şi a servitoarelor.

— Să o creşteţi! le spusese el.

Fire îşi amintea restul. Îi stârnise curiozitatea vecinul ei, Brocker, iar acesta se ocupase de educaţia ei, învăţând-o istorie, matematică şi să scrie. Când observase că ei îi plăcea muzica, îi găsise un profesor. Archer devenise partener de joacă şi, în cele din urmă, cel mai bun prieten al ei. Aliss murise de o boală îndelungată care se instalase după ce îi dăduse naştere lui Archer. Fire aflase din veştile pe care le primea Brocker că şi Jessa murise. Cansrel

venea deseori în vizită.

Vizitele lui erau derutante, deoarece îi aminteau că avea doi taţi, care se evitau pe cât posibil, care nu discutau decât dacă era necesar şi care nu cădeau niciodată de acord. Unul era tăcut, morocănos şi simplu, şi se afla într-un scaun cu rotile.

„Copila mea, îi spunea el cu blândeţe, aşa cum te respectăm noi prin faptul ca ne păzim minţile de tine şi ne comportăm frumos cu tine, tot aşa şi tu trebuie să-ţi respecţi prietenii şi să nu îţi foloseşti niciodată puterile împotriva noastră. Are sens ce-ţi spun? Înţelegi? Nu vreau să faci un lucru decât dacă îl înţelegi“.

Celălalt tată al ei era luminos, strălucitor şi, în acele vremuri, fericit în mare parte a timpului. O săruta, o învârtea şi urca scările cu ea în braţe până la dormitor. Trupul lui era fierbinte şi electrizant, părul lui, precum satinul când îl atingeai.

„Ce te-a învăţat Brocker? întreba el, eu un glas dulce ca o ciocolată. Ai început să-ţi foloseşti puterea minţii pe servitori? Pe vecini? Pe cai şi pe câini? Asta ar trebui să faci, Fire. Aşa este drept şi este dreptul tău, căci eşti copila mea frumoasă, iar frumuseţea are privilegii pe care simplitatea nu le va avea niciodată“.

Fire ştia care din cei doi era tatăl ei adevărat. Era cel căruia îi spunea „tată“ în loc de „Brocker“ şi era cel pe care îl iubea cu ardoare, deoarece el fie tocmai sosea, fie tocmai pleca, şi deoarece, de-a lungul timpului petrecut împreună, ea înceta să se mai simtă ca o ciudăţenie a naturii. Oamenii din sat şi cei din casa ei, care fie o dispreţuiau, fie o iubeau extrem de mult, aveau exact aceleaşi sentimente faţă de Cansrel. Mâncarea, pe care ea o poftea şi pe seama căreia proprii ei bucătari râdeau, era aceeaşi mâncare pe care o poftea şi Cansrel, însă atunci când Cansrel era acasă, bucătarii nu mai râdeau. Cansrel putea să şadă cu Fire şi să facă ceva ce nimeni altcineva nu putea: să o înveţe să-şi îmbunătăţească harul de a-şi folosi mintea. Puteau comunica fără să rostească o vorbă, se puteau atinge unul pe celălalt chiar dacă unul se afla

într-un colţ al casei, iar celălalt în alt ungher al casei. Tatăl biologic al lui Fire era ca ea, era, de fapt, singura persoană din lume ca ea.

El o întreba mereu acelaşi lucru când venea acasă.

— Draga mea monstruliţă, a fost cineva rău cu tine cât timp am fost plecat?

Rău? Copiii aruncau cu pietre în ea pe drum. Uneori i se punea piedică, sau era pălmuită, sau necăjită. Cei care o plăceau, o îmbrăţişau, însă prea strâns, iar mâinile lor erau prea îndrăzneţe.

Cu toate acestea, Fire învăţase încă de mică să răspundă cu nu întrebării lui – să mintă şi să-şi ferească mintea de el ca să nu-şi dea seama că minţea. Astfel lua naştere o altă nedumerire a ei. Aştepta cu multă nerăbdare vizitele lui, însă, de îndată ce acesta îşi făcea apariţia, ea începea să îl mintă.

La patru ani, avusese un câine pe care îl alesese dintre mai mulţi căţei care se născuseră în grajdul lui Brocker. Ea îl alesese pe acesta, iar Brocker îi îngăduise să îl păstreze, deoarece căţelul avea trei picioare sănătoase şi unul bolnav, pe care îl trăgea după el şi nu era de niciun folos. Avea blana de un cenușiu-închis şi ochii deschiși la culoare. Fire îl boteză Twy, prescurtarea de la „Twilight“.

Twy era o creatură veselă şi oarecum tâmpă, care habar nu avea că îi lipsea ceva ce alţi câini aveau. Era zglobiu, se zbenguia mult şi avea obiceiul să îi ciupească cu dinţii pe oamenii pe care îi îndrăgea. Nimic nu îl făcea să fie mai neastâmpărat, mai agitat, mai bucuros şi mai îngrozit decât prezenţa lui Cansrel.

Într-o zi, Cansrel îi luă prin surprindere pe Fire şi pe Twy, care se aflau în grădină. Zăpăcit, Twy sări la Fire şi, în loc să o ciupească, o muşcă atât de tare, încât aceasta scoase un strigăt.

Cansrel alergă la ea, se lăsă în genunchi şi o îmbrăţişă; sângele care curgea din degetele ei se prelingea pe cămaşa lui.

— Fire! Ești bine?

Ea se agăţă de el, căci, preţ de o secundă, Twy o

speriase. Apoi, după ce îşi veni în fire, ea îl văzu şi îl simţi pe Twy izbindu-se de o stâncă ascuţită, iarăşi şi iarăşi.

— Încetează, tată! Încetează!

Cansrel îşi scoase cuţitul de la cingătoare şi se apropie de câine. Fire începu să ţipe şi să se agaţe de el.

— Lasă-l în pace, tată, te rog! Nu simţi că nu a făcut-o intenţionat?

Încercă să-i pătrundă în minte, însă Cansrel era prea puternic pentru ea. Se agăţă de pantalonii lui, lovindu-l cu pumnii ei micuţi. Izbucni în plâns.

Cansrel se opri în loc, îşi vârî cuţitul la cingătoare şi rămase cu mâinile în şold, clocotind de mânie. Twy se îndepărtă şchiopătând şi scheunând, ţinându-şi coada între picioare. Apoi, Cansrel păru să-şi schimbe starea, căci se lăsă din nou în genunchi în faţa lui Fire, o îmbrăţişă şi o sărută, vorbindu-i în şoaptă până când aceasta se opri din plâns. El îi curăţă degetele de sânge şi i le bandajă. Apoi începură lecţia despre cum să controleze mintea animalelor. Când o lăsă în cele din urmă să plece, ea alergă în căutarea lui Twy, care se dusese în camera ei şi se ascunsese într-un colţ, uluit şi ruşinat. Ea îl aşeză în poală. Încercă să-i liniştească mintea, astfel încât data următoare să poată să îl protejeze.

Când Fire se trezi în dimineaţa următoare, era linişte. Nu auzi zgomotul pe care îl făcea de obicei Twy când sărea în faţa uşii ei. Îl căută toată ziua, atât pe pământurile ei, cât şi pe cele ale lui Brocker, însă nu îl găsi. Dispăruse.

Cansrel spuse, încercând să o consoleze:

— Cred c-a fugit. Câinii au obiceiul acesta, să ştii. Biata de tine.

Astfel învăţase Fire să îl mintă pe tatăl ei atunci când o întreba dacă îi făcuse cineva vreun rău.

Pe măsură ce treceau anii, vizitele lui Cansrel erau tot mai rare, însă durau mai mult, deoarece drumurile nu erau sigure. Uneori, atunci când îşi făcea apariţia la uşa ei după luni de absenţă, aducea cu el femei, sau negustori care îi făceau rost de animale sau de droguri, sau de noi monştri pe care să-i închidă în cuştile lui. Alteori, pe tot parcursul

vizitei se afla sub influenţa vreunei otrăvi obţinute dintr-o plantă; sau, când era cu mintea limpede, avea tot felul de stări, era ciudat, tiranic, avea accese de furie pe care şi le descărca pe toată lumea în afară de Fire. Alteori era lucid şi încântător ca notele înalte pe care Fire le scotea cu flautul ei. Vizitele lui o îngrozeau, acele invazii neruşinate, fastuoase, destrăbălate în viaţa ei liniştită. După fiecare plecare a sa, ea se simţea atât de singură, încât muzica era singurul lucru care o alina. Îşi relua lecţiile de muzică şi mai înflăcărată, fără să ia în seamă atitudinea dispreţuitoare sau indignată a profesorului faţă de talentul ei.

Brocker nu îi ascunsese niciodată adevărul despre Cansrel.

„Nu vreau să te cred, îi zicea ea în gând după ce el îi povestea ce mai făcuse Cansrel, însă ştiu că este adevărat, deoarece Cansrel însuşi îmi spune aceste poveşti, fără să se simtă ruşinat. Le consideră a fi lecţii după care ar trebui să-mi ghidez comportamentul. Îl îngrijorează faptul că nu-mi folosesc puterea drept armă”.

„Oare chiar nu îşi dă seama cât de diferită eşti faţă de el? întreba Brocker. Oare nu vede că eşti plămădită altfel?“

Fire nu avea cuvinte să descrie cât de singură se simţea atunci când Brocker vorbea astfel. Cât de mult îşi dorea ca vecinul ei liniştit, simplu şi bun, să fi fost tatăl ei adevărat. Îşi dorea să fie ca Brocker, plămădită din acelaşi aluat. Ea ştia însă ce era şi de ce era în stare. Chiar şi după ce încetase să se mai privească în oglindă, vedea totul în ochii celorlalţi oameni şi știa cât de uşor i-ar fi fost să-şi transforme viaţa nefericită într-una mai plăcută, aşa cum făcea mereu Cansrel. Nu mărturisise niciodată nimănui, nici măcar lui Archer, cât de ruşinată se simţea doar gândindu-se la această tentaţie.

Când ea avea treisprezece ani. Regele Nax murise din cauza drogurilor. La douăzeci şi trei de ani, Nash devenise stăpânul unui regat aflat în ruină. Accesele de furie ale lui Cansrel erau din ce în ce mai frecvente, la fel şi momentele de melancolie.

Când ea avea cincisprezece ani, Cansrel deschisese uşa cuştii în care ţinea leopardul-monstru albastru ca noaptea şi plecase pentru ultima oară.

CAPITOLUL TREI

Fire nu îşi dădu seama că adormise în biblioteca Lordului Brocker decât atunci când deschise ochii şi se trezi acolo. Pisoiașul-monstru al lui Brocker fusese cel care o trezise, deoarece stătea agăţat de tivul rochiei ei ca un bărbat atârnat de capătul unei frânghii. Ea clipi, încercând să se obişnuiască cu lumina difuză şi absorbi conştiinţa pisoiaşului. Ploua în continuare. Nu mai era nimeni în încăpere. Ea îşi masă umărul rănit şi se întinse în fotoliu. Era înţepenită şi suferea, însă se simţea mai odihnită.

Pisoiașul se căţără în sus pe fusta ei, îşi înfipse ghearele în genunchiul său şi o privi pe furiş, agăţat. Animalul ştia ce era ea, căci basmaua îi alunecase uşor de pe cap. Cei doi monştri se măsurară din priviri. Pisoiul avea blana verde-deschis şi lăbuţele aurii, iar mintea lui zăpăcită o căuta pe a ei.

Fireşte că niciun animal-monstru nu putea să îi controleze mintea lui Fire, însă acest lucru nu împiedica unele specii mai obscure să încerce. Era prea mic şi prostuţ ca să se gândească să o mănânce, însă voia să se joace, să îi ciupească degetele, să lingă puţin sânge, dar Fire nu avea chef de înţepăturile unui monstru jucăuş. Ea îl aşeză în poală şi îl scărpină după urechi, spunându-i în şoaptă cât de puternic, de mare şi de inteligent era. Ca să fie în siguranţă, ea încercă să-l adoarmă prin puterea minţii. El descrise un cerc, apoi se cuibări în poala ei.

Pisicile-monstru domestice erau preţuite deoarece nu permiteau ca şoarecii-monstru sau cei obişnuiţi să se înmulţească. Acest pisoiaş avea să crească mare şi gras, să ducă o viaţă lungă şi satisfăcătoare şi urma să aibă, probabil, o mulţime de pisoiaşi-monstru.

Oamenii-monstru, pe de altă parte, nu aveau o viaţă atât de lungă. Existau prea multe fiare, prea mulţi duşmani. Era mai bine că Fire rămăsese singura din specia ei; hotărâse demult, chiar înainte de a-l accepta pe Archer în

patul ei, că avea să fie ultima. Cansrel nu trebuia să aibă urmaşi.

Îi simţi pe Archer şi pe Brocker pe coridor, dincolo de uşa bibliotecii, apoi le auzi vocile. Tăioase, agitate. Să fie oare unul dintre accesele de furie ale lui Archer – sau se întâmplase ceva cât timp ea dormise? Pătrunse în minţile lor pentru a-i anunţa că era trează.

O clipă mai târziu, Archer deschise uşa bibliotecii şi o ţinu larg deschisă pentru tatăl lui. Intrară împreună, discutând. Archer lovea aerul cu arcul. Era furios.

— Blestemată fie santinela lui Trilling pentru că a încercat să-l doboare pe om singur.

— Poate n-a avut încotro, zise Brocker.

— Oamenii lui Trilling sunt prea nesăbuiţi.

Brocker se lumină la față, amuzat.

— Interesantă acuzaţie, fiule, având în vedere că vine de la tine.

— Eu sunt nesăbuit când deschid gura, tată, nu când mânuiesc sabia.

Archer se uită la Fire şi la pisoiul adormit.

— Cum te simţi, iubito?

— Mai bine.

— Ai încredere în vecinul nostru, Trilling?

Trilling era unul dintre bărbaţii mai puţin nesăbuiţi pe care Fire îi întâlnea în mod regulat. Soţia sa o rugase pe Fire nu numai să le predea lecţii de muzică fiilor lor, dar şi să îi înveţe cum să îşi apere minţile de puterea monştrilor.

— Nu mi-a dat niciodată vreun motiv să nu am încredere în el, zise ea. Ce s-a întâmplat?

— A găsit doi oameni morţi în pădure, zise Archer. Unul este un paznic de-al lui, iar celălalt, îmi pare rău s-o spun, este un alt străin. Fiecare prezintă răni de cuţit şi vânătăi, de parcă s-ar fi luptat între ei, însă săgeţile au fost cele care le-au adus moartea. Paznicul lui Trilling a fost nimerit în spate, de la distanţă. Străinul a primit o săgeată în cap, de la mică distanţă. Ambele săgeţi sunt confecționate din lemn alb, ca şi cea care l-a ucis pe braconierul tău.

Mintea lui Fire încerca să înţeleagă toate acestea.

— Arcaşul s-a apropiat pregătit de luptă. Pe paznicul lui Trilling l-a ochit de la distanţă, apoi s-a apropiat în fugă de străin şi l-a executat.

Lordul Brocker îşi drese glasul.

— Pare a fi mai degrabă o răfuială personală, asta dacă luăm în considerare faptul că arcaşul şi străinul erau tovarăşi. Nu pare să existe vreo legătură între străinii care ne cutreieră pădurile, nu-i aşa? Omul are tăieturi grave pe picioare care, chiar dacă nu i-au adus moartea, i-ar fi îngreunat sarcina arcaşului de a-l scoale de acolo odată ce paznicul lui Trilling era mort. Mă întreb dacă arcaşul nu a tras cumva în paznicul lui Trilling pentru a-şi apăra tovarăşul, apoi. Realizând că acesta era prea grav rănit, a hotărât să scape şi de el?

Fire ridică îngândurată din sprâncene, în timp ce mângâia absentă micuţul monstru. Dacă arcaşul, braconierul şi acest nou străin mort lucrau, într-adevăr, împreună, atunci responsabilitatea arcaşului părea a fi aceea de a face curăţenie, astfel încât să nu mai rămână nimeni care să dea explicaţii despre ce căutau acolo. Arcaşul era extrem de priceput.

Archer privi în jos, lovind îngândurat cu vârful arcului în pardoseala din lemn.

— Mă voi duce la fortăreaţa Reginei Roen, zise el.

Fire îi aruncă o privire aspră.

— De ce?

— Vreau să o rog să îmi dea mai mulţi soldaţi şi am nevoie de informaţiile pe care le-au obţinut iscoadele ei. Poate a aflat dacă aceşti străini au vreo legătură cu Mydogg sau Gentian. Vreau să aflu ce se petrece în pădurea mea, Fire, şi vreau să-l prind pe arcaşul ăsta.

— Te însoţesc, zise Fire.

— Nu, zise Archer pe un ton sec.

— Ba da.

— Ba nu. Nu te pot apăra. Nici măcar nu ştii să călăreşti.

— Este o călătorie de o zi. Mai aşteaptă o săptămână. Lasă-mă să mă odihnesc. Apoi te voi însoţi.

Archer îşi ridică o mână şi se întoarse cu spatele la ea.

— Îţi răceşti gura de pomană. De ce aş permite aşa ceva?

„Pentru că Roen este întotdeauna extrem de bună cu mine atunci când o vizitez la fortăreaţa din nord, vru să spună Fire. Pentru că Roen a cunoscut-o pe mama. Pentru că Roen este o femeie hotărâtă şi pentru că privirea unei femei îţi aduce alinare. Roen nu m-a dorit niciodată sau, dacă m-a dorit, atunci nu este acelaşi lucru".

— Pentru că Roen şi iscoadele ei mă vor întreba ce s-a întâmplat atunci când m-a rănit braconierul şi ce am reuşit să descopăr în mintea lui, zise ea cu voce tare. Şi pentru că nu eşti nici soţul meu, nici tatăl meu, adăugă ea, atunci când el vru să se împotrivească. Sunt o femeie de şaptesprezece ani, care are cai şi bani, şi care decide pentru ea însăşi unde merge şi când. N-ai niciun drept să-mi interzici asta.

Archer lovi pardoseala din lemn cu vârful arcului, iar Lordul Brocker chicoti.

— Nu o contrazice fiule. Eşti un prost dacă nu profiţi de monstru când vrei să afli informaţii.

— Drumurile sunt periculoase! izbucni Archer.

— Şi aici e periculos, ripostă Brocker. Nu s-ar simţi mai în siguranţă protejată fiind de arcul tău?

— Ar fi mai în siguranţă zăvorâtă într-o odaie.

Brocker îşi îndreptă scaunul cu rotile înspre uşă.

— Are câţiva prieteni valoroşi, Archer. Ar fi o cruzime din partea ta să pleci în grabă la Roen şi să o laşi în urmă.

Fire îşi dădu seama că ţinea pisoiul aproape şi îl legăna la pieptul ei de parcă ar fi vrut să îl protejeze de ceva. Să îl protejeze de sentimentul pe care îl avea acum când mişcările şi trăirile ei erau dezbătute de doi bărbaţi iritaţi. Brusc, nutrea dorinţa nebună ca acea creatură mică, cu blană cenuşie, pe care ea o ţinea în braţe, să fi fost copilaşul ei, pe care să îl îmbrăţişeze şi să îl adore şi să îl salveze de oamenii care nu o înţelegeau. „Prostuţo, gândi ea furioasă. Nici să nu te gândeşti. De ce ar avea nevoie lumea de încă un copilaş care să poată controla minţile?"

Lord Brocker îl apucă de mână pe Archer şi îl privi drept

în ochi, încercând să îl domolească, să îl liniştească. Apoi, Brocker ieşi afară şi închise uşa, punând capăt disputei.

Archer se uită la Fire, cu o expresie nesigură întipărită pe faţă. Fire oftă, iertându-l într-un final pe prietenul ei încăpăţânat şi pe tatăl la fel de încăpăţânat care îl adoptase. Argumentele lor, însă, indiferent cât de mult ar fi durut-o, izvorau din două suflete mari. Şi-apoi, nu erau rău intenţionate.

Ea aşeză pisoiul pe jos şi se ridică în picioare. Îl luă pe Archer de mână, aşa cum făcuse şi tatăl lui. Archer îşi coborî solemn privirea la mâinile lor împreunate. El îi duse degetele la buze, i le sărută, apoi începu să îi privească cu atenţie mâna de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima oară.

— Mă duc să-mi pregătesc lucrurile, zise Fire. Să-mi spui când vom pleca.

Se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta pe obraz, însă el o apucă de mijloc şi îi sărută buzele cu blândeţe. Ea îl lăsă preţ de o secundă. Apoi se desprinse din îmbrăţişarea lui şi ieşi din cameră.

CAPITOLUL PATRU

Pe calul lui Fire îl chema Small şi era un alt dar primit de la Cansrel. Îl alesese pe el dintre toţi caii datorită părului cafeniu-deschis şi a modului tăcut în care o urmase înainte şi înapoi de partea cealaltă a gardului în ziua în care ea se dusese la Cutter să-şi aleagă un cal.

Ceilalţi cai fie nu o băgaseră în seamă, fie începuseră să sară şi să se agite, îngrămădindu-se unul într-altul şi încercând să muşte. Small nu se amestecase în grămada lor, rămânând deoparte, unde se simţea în siguranţă. Mergea la trap alături de Fire, oprindu-se când se oprea şi ea şi clipind plin de speranţă; ori de câte ori ea se îndepărta de gard, el rămânea acolo şi o aştepta să se întoarcă.

— Îl cheamă Small, spusese Cutter, deoarece are creierul cât un bob de mazăre. Nu îl pot învăţa nimic. Nici nu-i cine ştie ce frumuseţe.

Cutter era negustorul de cai al lui Cansrel şi contrabandistul de monştri preferat. Trăia la vest de munţii Great Grays şi, o dată pe an, străbătea regatul în lung şi-n lat cu o caravană pentru a-şi vinde marfa. Lui Fire nu îi plăcea de el. Nu era blând cu animalele lui. Avea o gură spurcată şi o privea într-un mod care o dezgusta, de parcă ar fi fost stăpânul ei, într-un mod care o făcea să-şi dorească să devină invizibilă.

Bărbatul se înşela şi în privinţa lui Small. Fire recunoştea privirea tâmpă şi mintea goală, atât la animale, cât şi la oameni, însă nu simţise nimic din toate acestea la Small. Ea simţise doar că juganul tremura şi se încăpăţâna ori de câte ori Cutter se apropia de el şi că acesta se oprea din tremurat atunci când ea îl atingea şi îi vorbea în şoaptă. Fire era obişnuită să fie dorită pentru frumuseţea ei, însă nu era obişnuită ca o fiinţă să aibă nevoie de blândeţea ei.

Când Cutter şi Cansrel se îndepărtaseră preţ de o clipă,

Small îşi întinsese gâtul prin gard şi îşi odihnise botul pe umărul ei. Ea îl scărpinase după urechi, iar el scosese sunete satisfăcute, împroşcându-i părul cu salivă. Ea izbucnise în râs şi o uşă a sufletului ei se deschisese. Chiar exista dragoste la prima vedere; sau, cel puţin, dragoste la primul scuipat.

Cutter îi spusese că era zănatică, iar Cansrel încercase să o convingă să aleagă o iapă neagră splendidă care se potrivea cu frumuseţea ei răpitoare. Însă ea nu îl dorea decât pe Small, pe care Cutter i-l trimisese trei zile mai târziu. Calul, însă, tremura şi era înspăimântat, deoarece bruta de Cutter îl vârâse într-un vagonet alături de o pumă-monstru pe care o cumpărase Cansrel. Îi despărţeau doar câteva scânduri şubrede. Small ieşise din vagonet cu spatele nechezând, iar Cutter îl împunsese cu biciul, făcându-l laş.

Fire alergase înspre cal, sufocată de indignare, însă încercase să îşi păstreze calmul pentru a putea să-i liniştească mintea; apoi îi spusese lui Cutter, pe un ton furios, folosind cuvinte pe care nu le mai folosise vreodată, ce gândea ea despre modul în care el se comporta cu bunurile lui.

Cutter izbucnise în râs şi îi spusese că era şi mai plăcută atunci când se înfuria – ceea ce fusese, fireşte, o mare greşeală din partea lui, căci oricine care era cât de cât inteligent ar fi ştiut că nu era bine să o tratezi cu lipsă de respect pe Lady Fire în prezenţa tatălui ei. Fire îl trăsese repede pe Small într-o parte, căci ştia ce avea să urmeze. Mai întâi, Cansrel îl făcuse pe Cutter să se ploconească, să-şi ceară iertare şi să plângă. Apoi, îl făcuse să creadă că avea o durere înfiorătoare din cauza unor răni imaginare În cele din urmă trecuse la fapte şi începuse să îl lovească pe Cutter în vintre calm şi în mod repetat, până când Cansrel fusese convins că omul înţelesese.

Small se liniştise la prima atingere a lui Fire şi făcuse tot ceea ce îi ceruse ea încă din prima clipă.

Iar acum, când ea stătea lângă Small, îmbrăcată gros pentru a se proteja de răcoarea dimineţii, Archer veni

înspre ea şi se oferi să o ajute. Ea clătină din cap şi apucă mânerul şeii cu o singură mână. Se ridică în şa, simţind cum i se taie răsuflarea din cauza durerii.

Nu reuşise să se odihnească decât şapte zile; până la sfârşitul călătoriei, braţul, care o deranja deja, avea să o doară şi mai tare. Era însă hotărâtă să nu lase pe nimeni să o trateze ca pe o invalidă. Îi transmise lui Small seninătate şi rugămintea să alerge cât mai liniştit în acea zi. Iată încă un motiv pentru care Small şi ea erau potriviţi unul pentru celălalt. El avea o minte calmă, receptivă.

— Transmite-ţi-i omagiile mele reginei, zise Lord Brocker din scaunul său cu rotile, care se afla în mijlocul cărării. Spuneţi-i că, dacă va veni ziua în care va avea un moment de linişte, să vină în vizită la un vechi prieten.

— Îi vom spune, zise Archer, trăgându-şi mănuşile.

Îşi întinse mâna în spate ca să verifice săgeţile din tolbă, aşa cum îi era obiceiul înainte de a încăleca – de parcă şi-ar fi uitat vreodată tolba – apoi se aruncă în şa. Le făcu soldaţilor semn să o ia înainte, iar lui Fire să îi urmeze. El rămase în urma domniţei-monstru şi porniră, astfel, la drum.

Erau însoţiţi de opt soldaţi. Erau mai mulţi decât ar fi luat Archer dacă ar fi mers singur, dar nu mai mulţi de-atât. Nimeni din Dells nu călătorea însoţit de mai puţin de şase tovarăşi, asta dacă nu era disperat, sau nu avea gânduri sinucigaşe sau vreun motiv pervers de a-şi dori să fie atacat de tâlhari. Iar dezavantajul prezenţei lui Fire, ca şi călăreţ rănit şi ţintă cunoscută, era aproape anulat de abilitatea ei de a depista atât proximitatea, cât şi atitudinea minţilor străinilor care se apropiau.

Fiind departe de casă, Fire nu îşi permitea luxul de a nu-și folosi puterea minţii. În general, gândurile altora nu îi atrăgeau atenţia decât dacă le căuta intenţionat. Palpabilitatea unei minţi depindea de forţa ei, de scopul său, de familiaritatea ei, de cât de aproape era, de cât de deschisă era, dacă era conştientă de prezenţa lui Fire, precum şi de alţi factori, iar în această călătorie nu avea voie să lase pe nimeni să treacă neobservat; avea să

cerceteze împrejurimile neîncetat şi, dacă se putea, avea să pătrundă în toate minţile pe care le întâlnea ca să se asigure de intenţiile lor. Avea să îşi ascundă mintea cu o şi mai mare grijă, pentru a nu fi recunoscută de prădătorii-monştri. De altfel, drumurile erau extrem de periculoase pentru toată lumea.

Cetatea Reginei Roen se afla la o zi depărtare. Soldaţii stabiliră un ritm vioi, ocolind oraşul, suficient de aproape cât să audă cântecul cocoşilor, dar suficient de departe pentru a nu fi văzuţi. Cea mai bună cale prin care un călător putea fi jefuit sau ucis era sa îşi anunţe prezenţa.

Sub munţi existau tuneluri prin care ar fi putut ajunge mai repede la Roen, însă şi pe acestea hotărâseră să le evite. Cel puţin în nord, cărările abrupte de la suprafaţă erau mai sigure decât necunoscutul care pândea în întuneric.

Fire îşi acoperise complet părul, fireşte, şi îmbrăcase haine simple. Cu toate acestea, ea spera să nu întâlnească pe nimeni. Chiar dacă prădătorii-monştri nu băgau întotdeauna în seamă farmecul unui chip sau al unui trup dacă nu zăreau nuanţe de păr interesante, nu era şi cazul oamenilor. Dacă era văzută, era scrutată. Odată scrutată, era recunoscută. Privirile străinilor erau întotdeauna deranjante.

Ruta de la suprafaţă, care ducea la cetatea Reginei Roen, era înaltă şi lipsită de copaci, deoarece munţii care fuseseră botezaţi „Little Grays“[1] despărţeau pământurile lui Fire şi ale vecinilor ei de cele ale reginei. „Little“ pentru că puteau fi traversaţi pe jos şi pentru că erau nelocuiţi, spre deosebire de Great Grays[2], care formau graniţa de vest şi de sud a ţinutului Dells cu tărâmul necunoscut.

Cătunele acopereau crestele munţilor Little Grays sau se îngrămădeau în văile de lângă intrările în tuneluri primitive, reci, posomorâte şi sterpe. Fire zărise aceste cătunuri îndepărtate. Se gândea la ele de fiecare dată când

[1] Little Grays - Surii Mici (n.tr.)
[2] Great Grays – Surii Mari (n.red.)

mergea să o viziteze pe Roen. În acea zi, ea observă că unul dintre ele dispăruse.

— Mai demult era un sat pe creastă, zise ea, arătând cu degetul.

Înţelese apoi ce se întâmplase. Zări fundaţia din piatră a unei clădiri vechi ieşind din zăpadă, iar la poalele crestei, pe care stătuse cândva satul, o grămadă de pietre, lemne şi moloz. Pe acea grămadă mişunau lupi-monştri, iar deasupra ei se roteau păsările răpitoare-monştri.

Era un truc inteligent al tâlharilor, să azvârle un sat întreg de pe munte, piatră cu piatră. Archer sări din şa, cu fălcile încleştate.

— Fire, a supravieţuit vreo minte umană în grămada aceea?

Supravieţuiseră multe minţi, însă nu umane. Mulţi şobolani-monştri sau obişnuiţi. Fire clătină din cap.

Archer trase primul, deoarece săgeţile nu trebuiau irosite. Mai întâi, omorî păsările răpitoare. Apoi, înfăşură o cârpă în jurul unei săgeţi, îi dădu foc şi o lansă înspre grămada de monştri şi ruine. El trase săgeată aprinsă după săgeată aprinsă, până când grămada fu cuprinsă în totalitate de flăcări.

În Dells, trupurile celor morţi erau trimise prin foc acolo unde plecaseră şi sufletele lor, în neant. Era acceptarea faptului că toate lucrurile aveau un sfârşit, cu excepţia lumii.

Grupul se puse repede în mişcare, deoarece, purtată de vânt, duhoarea era îngrozitoare.

Străbătuseră deja jumătate din distanţă când înaintea lor se desfăşură o scenă care îi însufleţi: Armata Regelui, ţâşnind dintr-o peşteră aflată la poalele muntelui, chiar sub picioarele lor, şi traversând în goană un platou stâncos. Ei se opriră pe cărarea înaltă, pentru a privi scena. Archer arătă cu degetul înspre partea din faţă a armatei.

— Acolo e şi Regele Nash, zise el. Îl vezi? Bărbatul înalt, călare pe murg, de lângă cel care poartă steagul. Iar lângă el e fratele lui, comandantul, Prinţul Brigan, care ţine arcul cel mare în mână şi stă călare pe iapa cea neagră. Cel

îmbrăcat în maro, îl vezi? Regatul Dells, o privelişte minunată.

Fire nu îi cunoscuse niciodată pe fiii lui Nax şi nici nu mai văzuse vreodată un detaşament atât de mare al Armatei Regelui. Erau cu sutele – cinci mii în această divizie, îi spuse Archer când îl întrebă ea – unii în uniforme strălucitoare, alţii în uniformele cenuşii, călărind cai puternici şi rapizi, traversând ţinutul ca un râu. Cel care ţinea arcul cel mare în mână, prinţul şi comandantul, se deplasă la dreapta şi rămase în urmă; li se adresă câtorva soldaţi din centrul rândului, apoi ţâşni din nou în faţă. Erau atât de departe, încât păreau mici ca nişte şoareci. Ea auzea însă tropăitul copitelor a cinci mii de cai şi simţea copleşitoarea prezenţă a zece mii de conştiinţe. Vedea şi culorile steagului purtat de soldatul care îl urma pe prinţ oriunde mergea acesta: o vale împădurită, cenuşie şi verde, cu un soare sângeriu pe un cer portocaliu.

Brusc, Prinţul Brigan se întoarse în şa, fixându-şi privirea asupra unui nor aflat deasupra lui. În acel moment, Fire simţi prezenţa unei păsări răpitoare. Brigan îşi întoarse iapa neagră şi îşi ridică mâna. Semnalându-le anumitor soldaţi din detaşament să rupă rândurile şi să-şi pregătească săgeţile. Trei păsări răpitoare, două în nuanţe de fucsia şi violet şi una de culoarea mărului verde, se roteau sus de tot, deasupra mării de soldaţi, atrase de vibraţii sau de mirosul cailor.

Archer şi soldaţii lui îşi pregătiră şi ei săgeţile. Fire apucă strâns hăţurile cu o mână, îl linişti pe Small şi încercă să se hotărască dacă era pregătită să treacă prin chinul de a-şi arma arcul cu braţul rănit.

Nu fu nevoie. Oamenii prinţului erau pricepuţi şi folosiră doar patru săgeţi pentru a doborî păsările fucsia. Cea verde era mai deşteaptă; se rotea neregulat, schimbând înălţimea şi viteza, lăsându-se tot mai jos din ce în ce mai aproape de rândurile de călăreţi. Săgeata care o nimeri în cele din urmă fu cea a lui Archer, o săgeată iute care ţâşni în jos şi pe deasupra capetelor armatei care galopa.

Pasărea-monstru căzu şi se izbi de pământ. Prinţul îşi

întoarse calul şi scrută cărările muntoase, căutând trăgătorul cu săgeata pregătită în arc în cazul în care nu îi plăcea de arcaş. Când îi zări pe Archer şi pe soldaţii lui, îşi coborî arcul şi îşi ridică mâna în aer, în semn de salut. Apoi arătă cu degetul înspre trupul păsării verzi de pe câmpie şi înapoi înspre Archer. Fire înţelese gestul: Archer omorâse prada, deci era a lui.

Archer îi făcu şi el un semn: e a ta. Brigan îşi ridică ambele braţe în semn de mulţumire, apoi soldaţii lui aruncară trupul monstrului pe spatele unui cal fără călăreţ. Acum că privea mai atent, ea observă şi alţi cai fără călăreţi, care cărau desagi şi provizii şi trupurile altor animale vânate, unele monstruoase. Ea ştia că atunci când se afla în afara Oraşului Regelui, armata îşi găsea adăpost şi se hrănea singură. Ea se gândi că era foarte greu să hrăneşti o armată de bărbaţi.

Se corectă. O armată de bărbaţi şi de femei. Orice persoană care ştia să călărească, să lupte şi să vâneze era binevenită să se alăture protectoratului regatului, iar Regele Nash nu cerea ca acea persoană să fie bărbat. Sau, mai exact, Prinţul Brigan nu cerea. I se spunea Armata Regelui, dar, în realitate, era a lui Brigan. Lumea zicea că, la douăzeci şi şapte de ani, Nash avea calităţi de împărat, însă când venea vorba de lupte, fratele său mai mic, de douăzeci şi doi de ani, era cel priceput.

În depărtare, râul de călăreţi începu să dispară într-o spărtură aflată la baza unei alte stânci.

— Tunelurile vor fi mai sigure azi după trecerea armatei, zise Archer. Mi-aş fi dorit să ştiu că sunt atât de aproape. Credeam că regele se află în palatul lui din Oraşul Regilor, iar prinţul în nordul îndepărtat, în căutarea pikkienilor care au provocat probleme.

Aflat încă pe câmpie, prinţul îşi întoarse iapa pentru a se alătura forţei sale luptătoare; însă, înainte de asta, el îşi aţinti privirea asupra siluetei lui Fire. Nu reuşea să-i distingă trăsăturile din cauza distanţei şi a soarelui care îi strălucea în faţă. Nu putea desluşi decât că era prietena lui Archer, care călătorea îmbrăcată în haine bărbăteşti, deşi

era femeie, şi că avea părul acoperit. Cu toate acestea, Fire simţi că fața îi ardea. Era convinsă că el o recunoscuse. Privirea pe care el o aruncă peste umăr atunci când se întoarse era însă o dovadă clară, la fel şi mânia prinţului când dădu pinteni calului. La fel îi era şi mintea – închisă pentru ea, rece.

Acesta era motivul pentru care ea evitase să îi cunoască pe Nash şi pe Brigan. Era firesc ca fiii Regelui Nax să o dispreţuiască. Simţea că intră în pământ de ruşine din cauza moştenirii pe care o lăsase tatăl ei.

CAPITOLUL CINCI

Fire nu credea că regele şi războinicul vor trece atât de aproape de casa mamei lor, fără să se oprească să o vadă. Ultima parte a călătoriei o duse peste dealuri stâncoase înţesate de soldaţii regelui.

Aceştia nu îşi instalaseră tabăra, ci dormeau, sau îşi prăjeau carnea sau jucau cărţi, în jurul focurilor. Soarele apunea. Din cauza oboselii, nu reuşea să îşi amintească dacă armatele înaintau prin întuneric. Ea spera ca acea armată să nu-şi petreacă noaptea pe acele dealuri.

Archer şi gărzile lui formară un zid în jurul ei când trecură pe lângă soldaţi. Archer era atât de aproape de partea ei rănită, încât piciorul ei stâng se freca de piciorul lui drept. Fire îşi ţinea privirea plecată. Însă, cu toate acestea, simţea ochii soldaţilor pe trupul ei. Era extenuată, iar durerea era imposibilă. Însă îşi păstră conştiinţa alertă, cercetând minţile din jurul ei care ar fi putut cauza probleme. Ea o căută şi pe cea a regelui şi a fratelui său, dorindu-şi cu disperare să nu le găsească.

Printre soldaţi existau şi femei, însă nu erau multe. Ocazional, ea auzea un fluierat slab, un mormăit, câteva epitete, şi când ea trecu pe lângă ei, bărbaţii se încăierară, însă nimeni nu o ameninţă.

Apoi, când se apropiară de rampa podului mobil al lui Roen, ea tresări şi privi în sus şi, dintr-odată, fu recunoscătoare pentru prezenţa soldaţilor. Ştia că la sud de Little Grays răpitoarele-monştri se deplasau uneori în stoluri, căutând regiunea cu populaţie densă, rotindu-se deasupra lor, însă nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Trebuie să fi fost în jur de două sute de răpitoare, culori vii pe fundalul unui cer portocaliu şi roz, care zburau atât de sus, încât doar cea mai norocoasă dintre săgeţi le-ar fi putut atinge. Ţipetele lor o făcură să simtă fiori pe şira spinării. Ea îşi duse repede mâna la basma pentru a se asigura că nu îi ieşise nici măcar un fir de păr de sub ea,

căci ştia că, dacă răpitoarele descopereau ce era, nici măcar nu aveau să mai observe armata de oameni. Toate cele două sute aveau să îşi îndrepte atenţia asupra ei.

— Totul este bine, iubito, murmură Archer, care se afla lângă ea. Să ne grăbim. Aproape am intrat.

Odată ajunşi în curtea interioară acoperită a fortăreţei Reginei Roen, Archer o ajută când ea fu cât pe ce să cadă din şa. Ea se legănă între cal şi prietenul ei, trăgându-şi răsuflarea.

— Eşti în siguranţă acum, zise Archer, ţinându-şi braţul în jurul ei şi încurajând-o. Vei avea timp să te odihneşti înainte de cină.

Fire încuviinţă slab.

— Are nevoie de o atingere blândă, reuşi ea să îi spună bărbatului care îl apucă pe Small de hăţuri.

Abia dacă o observă pe fata care îi arătă camera. Archer era acolo; îşi poziţionă oamenii în faţa uşii ei şi, înainte să plece, o avertiză pe fată să aibă grijă de braţul ei.

Apoi, Archer plecă. Fata o aşeză pe Fire în pat. O ajută să se dezbrace şi îi desfăcu basmaua. Fire se prăbuşi pe perne. Dacă fata se holba la ea uimită şi îi atingea fermecată părul colorat, lui Fire nu îi păsa. Adormise deja.

Când se trezi, camera era inundată de lumina pâlpâitoare a lumânărilor. O femeie măruntă, îmbrăcată într-o rochie maronie, le aprindea. Fire recunoscu mintea ageră şi blândă a lui Roen. Apoi, femeia se întoarse către ea, iar Fire recunoscu ochii negri ai lui Roen, forma frumoasă a gurii ei şi şuviţa albă de păr care creştea în faţă şi în mijlocul părului ei lung şi negru.

Roen puse jos lumânarea şi se aşeză pe marginea patului. Zâmbi când văzu expresia ameţită de pe faţa lui Fire.

— Bine te-am găsit, Lady Fire.

— Bine te-am găsit, Doamnă Regină.

— Am vorbit cu Archer, zise Roen. Cum îţi este braţul? Ţi-e foame? Haide să luăm cina, înainte sa vină fiii mei.

Fiii ei.

— N-au sosit încă?

— Sunt încă afară, alături de cel de-al Patrulea Detaşament. Brigan îi predă comanda unuia dintre căpitanii săi şi îi trimite către răsărit în noaptea asta. Am înţeles că acest lucru implică pregătiri interminabile. Cel de-al Treilea Detaşament va sosi aici peste o zi sau două. Brigan va călări împreună cu el până la Oraşul Regelui şi îl va lăsa pe Nash la palatul său, apoi o va lua înspre miazăzi.

Oraşul Regelui. Se afla pe un teren verde, unde Râul Winged se vărsa în Marea Winter, iar deasupra apei se ridica palatul regelui, construit din granit negru. Lumea zicea că era un oraş frumos, unde arta, medicina şi ştiinţa erau la ele acasă. Fire nu îl mai văzuse din copilărie. Nu îşi mai amintea nimic despre el.

Ea clătină din cap. Visa cu ochii deschişi.

— Va călări alături de ei, zise ea, cu mintea încă adormită. Alături de ei?

— Brigan îşi petrece la fel de mult timp cu fiecare detaşament al armatei sale, zise Roen.

Regina o bătu uşor pe picioare.

— Haide, draga mea. Ia cina cu mine. Vreau să-mi povesteşti despre viaţa de dincolo de Little Grays şi acum avem ocazia.

Roen se ridică în picioare şi luă lumânarea de pe masă.

— Voi trimite pe cineva să te ajute.

Regina ieşi pe uşă, închizând-o cu zgomot în urma ei. Fire îşi scoase picioarele de sub cuvertură şi gemu. Îşi imagina ziua în care avea să se trezească din somn şi să îşi mişte braţul fără să o mai chinuiască acea durere nesfârşită.

Fire şi Archer cinară împreună cu Roen la o masă mică din camera ei de zi. Cetatea fusese casa lui Roen cu mulţi ani în urmă, înainte ca ea să se fi căsătorit cu regele, iar acum, când Nax era mort, cetatea redevenise casa ei. Era un castel modest, împrejmuit de ziduri înalte, cu grajduri generoase, turnuri de veghe şi curţi interioare care legau spaţiile comerciale de cele de locuit şi de dormit. Castelul era suficient de mare cât să îi găzduiască între zidurile sale pe oamenii din oraşele din împrejurimi, aflate la o

oarecare distanţă, în caz de asediu. Roen conducea locul cu multă pricepere, trimiţând ajutor acelor lorzi şi domniţe din nord care demonstraseră că îşi doreau pacea. Paznici, mâncare, arme, iscoade; Roen oferea tot ceea ce era nevoie.

— Cât timp tu te-ai odihnit, eu am urcat pe zidul exterior şi le-am aşteptat pe răpitoarele-monstru să coboare suficient de jos cât să le pot nimeri cu săgeata, îi spuse Archer lui Fire. Am reuşit să omor doar două. Le simţi? Eu pot să le simt pofta de noi chiar şi din această încăpere.

— Brute haine, zise Roen. Vor rămâne acolo sus până când armata se va pune în mişcare. Apoi, vor coborî din nou şi îi vor aştepta pe oameni să iasă pe poartă. Răpitoarele sunt mai inteligente când sunt în stoluri şi mai frumoase, fireşte, iar atracţia lor mentală este mai puternică. Nu au un efect pozitiv asupra oamenilor mei, credeţi-mă. Am doi sau trei servitori care trebuie supravegheaţi, căci sunt gata să iasă afară şi să se ofere ca hrană. Au trecut deja două zile. M-am simțit foarte uşurată astăzi, când cel de-al Patrulea Detaşament și-a făcut apariţia; este pentru prima oară în ultimele două zile când am putut să trimit pe cineva în afara zidurilor. Nu trebuie să le permitem fiarelor să te simtă, draga mea. Gustă nişte supă.

Fire era recunoscătoare pentru supa pe care servitoarea i-o puse în farfurie cu polonicul, deoarece era o mâncare pe care nu era nevoită să o taie cu cuţitul. Îşi aşeză mâna stângă în poală şi începu să calculeze în gând. Un stol de monştri răpitori era nerăbdător. Avea să dea târcoale locului încă o săptămână cel mult, apoi avea să îşi vadă de drum; însă, câtă vreme se rotea pe-acolo, ea şi Archer erau blocaţi. Asta dacă nu plecau peste o zi sau două, când sosea următorul detaşament de soldaţi, care să îi ia pe comandantul şi pe regele lor.

Îi pieri pofta de mâncare.

— Pe lângă neplăcerea de a rămâne blocată în interior, zise Roen, urăsc că trebuie să închid şi acoperişurile. Cerul nostru este şi aşa destul de întunecat şi fără toate astea.

Cu ele, este de-a dreptul deprimant.

În cea mai mare parte a anului, curţile şi pasajul către grajduri erau deschise, ca să se vadă cerul; ploile torenţiale cădeau însă aproape în fiecare toamnă, iar stolurile de răpitoare soseau pe neaşteptate. Prin urmare, cetatea era prevăzută cu acoperişuri din pânză, fixate cu ţâţâni pe cadrane din lemn, care se întindeau peste spaţiile deschise, încuindu-se pe rând. Acestea ofereau protecţie, însă blocau toată lumina în afară de cea care pătrundea prin ferestre.

— Tatăl meu spune mereu că luminatoarele din sticlă ale palatului regelui sunt o extravaganţă, zise Archer, însă eu am petrecut suficient de mult timp sub acoperişuri ca ale voastre ca să ştiu să le apreciez.

Roen zâmbi, ducându-şi la gură lingura cu supă.

— O dată la trei ani, Nax a avut câte o idee bună.

Apoi schimbă brusc subiectul.

— Vizita voastră va semăna uşor cu un act de echilibristică. Poate mâine vom reuşi să ne aşezăm împreună cu oamenii mei şi să discutăm despre evenimentele din ţinutul vostru. După ce al Treilea Detaşament va veni şi va pleca, vom avea mai mult timp la dispoziţie.

Ea evita să vorbească deschis despre ceea ce preocupa minţile tuturor. Archer întrebă direct.

— Regele sau prinţul sunt un pericol pentru Fire?

Roen nu ascunse faptul că înţelegea la ce se referă.

— Voi vorbi cu Nash şi cu Brigan şi le-o voi prezenta eu însămi.

Archer nu se linişti.

— Sunt un pericol pentru ea?

Roen îl privi o clipă în tăcere, apoi îşi întoarse ochii către Fire. Aceasta zări compasiune în ei, poate chiar rugămintea de iertare.

— Îmi cunosc fiii, zise ea, şi o cunosc şi pe Fire. Brigan nu o va plăcea deloc, iar Nash o va plăcea prea mult, însă ea îi va putea face faţă atât unuia, cât şi celuilalt.

Archer trase aer în piept şi îşi aşeză furculiţa pe masă.

Se lăsă pe spătar, cu buzele strânse. Fire ştia că doar prezenţa reginei îl împiedica să nu spună ceea ce spuneau ochii lui: nu ar fi trebuit să îl însoţească.

În sufletul ei încolţi o undă de determinare. Ea hotărî să adopte atitudinea lui Roen.

Le va face faţă atât regelui, cât şi comandantului.

Însă, fireşte, circumstanţele nu coincideau întotdeauna cu intenţiile umane, iar Roen nu putea fi în mai multe locuri deodată. După cină, Fire traversa curtea interioară împreună cu Archer, îndreptându-se către dormitoare, când se întâmplă. În momentul în care ea simţi apropierea unor minţi, porţile fortăreţei se deschiseră larg. Înăuntru pătrunseră doi călăreţi, umplând spaţiul cu zgomotul pe care îl făceau şi cu prezenţa lor, luminaţi de lumina unui foc de tabără aprins dincolo de ziduri. Archer, împreună cu toţi cei care se aflau în curte se lăsară într-un genunchi, cu excepţia lui Fire, care încremenise în picioare, şocată. Bărbatul de pe primul cal semăna cu toate tablourile pe care ea le văzuse cu Regele Nax, iar bărbatul de pe cel de-al doilea cal era tatăl ei.

Mintea ei intră în alertă. Gansrel. În lumina flăcărilor, părul lui avea tente argintii şi albăstrii, iar ochii îi erau albaştri şi frumoşi. Ea se uită drept în acei ochi care o priveau la rândul lor cu ură, cu mânie, deoarece era Cansrel care se întorsese din morţi, iar ea nu avea unde să se ascundă de el.

— Îngenunchează, îi spuse Archer, însă nu fu nevoie, căci ea căzu în genunchi.

Apoi, porţile se închiseră. Văpaia albă a focului de tabără dispăru, iar lumina galbenă a torţelor învălui curtea. Călăreţul o privea în continuare cu ură, însă când se aşternură umbrele nu mai era ura lui Cansrel. Părul lui era negru şi ochii spălăciţi, iar ea îşi dădu seama că nu era decât un bărbat obişnuit.

Ea tremura, în genunchi, şi îi era rece. Fireşte că recunoştea acum iapa neagră şi pe fratele său chipeş şi murgul acestuia. Nu erau Nax şi Cansrel, ci Nash şi Brigan. Cei doi descălecară şi începură să discute lângă

cai. Din cauza tremuratului, ea le înţelegea cu greu cuvintele. Brigan zise ceva despre a arunca pe cineva la răpitoare. Nash zicea că el era regele, că el hotăra şi că n-avea de gând să arunce o astfel de femeie la fiare.

Archer stătea aplecat peste Fire, repetându-i numele şi acoperindu-i faţa cu mâinile sale. El le spuse ceva pe un ton hotărât celor doi fraţi care se certau. O luă pe Fire în braţe şi o scoase din curte.

Exista un lucru pe care Fire îl cunoştea despre ea. Chiar dacă mintea îi mai juca feste uneori, cel care o trăda cu adevărat era trupul ei.

Archer o lăsă pe pat şi se aşeză lângă ea. Îi luă mâinile reci şi i le frecă. Treptat, ea se opri din tremurat.

Auzi în minte ecoul vocii lui. Încetul cu încetul ea puse cap la cap cuvintele pe care el le spusese regelui şi prinţului când o ridicase de jos şi o cărase în braţe de acolo: „Dacă vreţi să o aruncaţi la răpitoare, va trebui să mă aruncaţi şi pe mine”.

Ea îi luă mâinile și i le ținu într-ale ei.

— Ce s-a întâmplat cu tine mai devreme? o întrebă el repede.

Ce se întâmplase cu ea?

Ea privi în ochii lui plini de îngrijorare.

Avea să îi explice, dar mai târziu.

Pentru moment, voia să-i ofere ceva, ceva ce îşi dorea numaidecât de la prietenul ei. Ea îl trase de mâini.

Archer se prinse repede. Îşi apropie faţa de a ei şi o sărută. Când Fire dădu să-i desfacă cămaşa, el o opri. Îi spuse să îşi odihnească braţul şi să-l lase pe el să se ocupe de tot.

Ea îi acceptă generozitatea.

După, avură o conversaţie în şoaptă.

— Când a intrat în curte, îi zise ea, întorcându-se pe o parte cu faţa la el, am crezut că a înviat tata.

Pe chipul lui apăru o expresie şocată, apoi înţelese. Îi mângâie părul cu degetele.

— Of, Fire. Nici nu e de mirare, dar Nash nu seamănă

deloc cu Cansrel.

— Nu e vorba de Nash, ci de Brigan.

— Brigan nici atât.

— A fost din cauza luminii, zise ea, şi din cauza urii din privirea lui.

El îi mângâie cu blândeţe chipul şi braţul, având grijă la umărul bandajat. O sărută.

— Cansrel e mort. Nu-ți poate face niciun rău.

Cuvintele i se opriră în gât lui Fire; nu le putea rosti cu voce tare. I le transmise prin gând. „A fost tatăl meu“.

El o luă în braţe şi o ţinu strâns la piept. Ea închise ochii şi încercă să-şi golească mintea ca să poată simţi mirosul şi atingerea lui Archer pe faţă, pe sâni, pe abdomen, pe întreg trupul ei. Archer îi înlătură toate amintirile.

— Rămâi cu mine, îi zise el mai târziu somnoros, ţinând-o lipită de el. Nu eşti în siguranţă singură.

Era ciudat că trupul lui o înţelegea atât de bine, că inima lui reuşea să o înţeleagă atât de bine atunci când venea vorba despre Cansrel, însă nu reuşea să înţeleagă cele mai simple concepte. Aceste cuvinte o făcură să-şi dorească să plece.

La drept vorbind, oricum ar fi plecat.

Din dragoste pentru prietenul ei, ea aşteptă până când acesta adormi.

Nu îşi dorea să provoace necazuri; nu îşi dorea decât să vadă stelele care să o obosească până când va cădea într-un somn adânc, fără vise. Ştia că trebuia să găsească o fereastră exterioară ca să le poată vedea. Hotărî să încerce în grajduri, deoarece era mai puţin probabil să dea peste vreun rege sau vreun prinţ acolo, în toiul nopţii. Şi-apoi, dacă găsea acolo o fereastră care dădea înspre cer, ar fi fost împreună cu Small.

Îşi acoperi părul înainte de a pleca şi se îmbrăcă în negru. Trecu pe lângă paznici şi pe lângă servitori, care se holbară la ea, fireşte, însă, cum se întâmpla mereu în această cetate, nimeni nu o necăji. Roen avea grijă ca toţi cei care locuiau acolo să îşi ferească minţile cât puteau de

bine. Roen cunoştea însemnătatea acestui lucru.

Pasajul acoperit care ducea la grajduri era pustiu şi mirosea plăcut a fân curat şi a cai. Grajdurile erau întunecate, luminate doar de o torţă care se afla la intrare. Cei mai mulţi dintre cai dormeau, inclusiv Small. Stătea în picioare în timp ce moţăia, înclinat într-o parte, ca o clădire care stătea să se prăbuşească. Acest lucru ar fi putut să o îngrijoreze, doar că el dormea deseori astfel, înclinat într-o parte sau în alta.

La celălalt capăt al grajdului se afla o fereastră care dădea către cer, însă când se uită prin ea, nu văzu nicio stea. Era o noapte înnorată. Ea trecu din nou pe lângă lungul şir de cai şi se opri în faţa lui Small, zâmbind când îi văzu poziţia de somn.

Deschise cu grijă uşa şi se strecură în staulul lui. Avea să stea cu el o vreme, fredonându-i până când avea să obosească. Nici măcar Archer nu se putea împotrivi. Acolo nu avea să o găsească nimeni; dacă cineva ar fi intrat în grajduri, nu ar fi văzut-o, deoarece stătea ghemuită, cu spatele lipit de uşa boxei. Dacă Small s-ar fi trezit, nu ar fi fost surprins să o vadă pe stăpâna lui fredonând la picioarele lui. Small era obişnuit cu activităţile ei nocturne.

Ea se aşeză şi începu să murmure un cântec despre un cal care stătea înclinat.

Small o trezi înghiontind-o cu botul, iar ea ştiu pe loc că nu era singură. Auzi o voce de bărbat baritonală, foarte joasă şi foarte aproape.

— Mă lupt cu tâlharii şi contrabandiştii pentru că nu se supun regelui. Dar oare avem dreptul de a conduce?

— Mă sperii când vorbeşti astfel.

Era Roen. Fire se lipi de uşa staulului.

— Ce-a făcut regele în treizeci de ani ca să merite loialitate?

— Brigan…

— Înţeleg motivele unora dintre duşmanii mei mai bine decât le înţeleg pe ale mele.

— Brigan, vorbeşti astfel din cauza oboselii. Fratele tău este drept, ştii bine asta, şi se descurcă bine cu ajutorul

tău.

— Are unele obiceiuri ale tatei.

— Şi ce-ai de gând să faci? Să-i laşi pe tâlhari şi pe contrabandişti să-şi facă de cap? Să laşi regatul pe mâna Lordului Mydogg şi a criminalei de soră-sa? Sau pe mâna Lordului Gentian? Cea mai bună speranţă pentru Dells este ca Nash să rămână rege. Dacă îl vei părăsi, vei da naștere unui război civil pe patru fronturi. Tu, Nash, Mydogg şi Gentian. Mi-e teamă să mă gândesc cine va ieşi învingător. În niciun caz tu, după ce Armata Regelui se va fi împărțit între tine şi fratele tău.

Aceasta era o conversaţie pe care Fire nu ar fi trebuit să o audă, sub nicio formă, în nicio altă lume. Acum înţelegea; nu putea face însă nimic, căci dacă şi-ar fi făcut prezenţa cunoscută, ar fi fost o greşeală fatală. Ea rămase nemişcată, abia mai respirând. Ascultă cu atenţie fără să vrea, căci îndoiala din sufletul comandantului regelui era un lucru uluitor.

Apoi, cu blândeţe, pe un ton împăciuitor:

— Exagerezi, mamă. N-aş putea niciodată să-l părăsesc pe fratele meu, ştii bine asta. Şi, la naiba, nu-mi doresc nici tronul.

— Iar începi cu asta. Ştii că nu mă linişteşte. Dacă Nash este ucis, va trebui să preiei conducerea.

— Gemenii sunt mai în vârstă decât mine.

— Te încăpăţânezi voit în seara asta. Garan este bolnav, iar Clara este femeie, şi amândoi sunt ilegitimi. De astă dată, Dells nu va supravieţui fără un rege de sânge albastru.

— Eu n-am sânge albastru.

— Vreme de douăzeci şi doi de ani ai comandat Armata Regelui la fel de bine ca Brocker. Soldaţii tăi şi-ar da şi viaţa pentru tine. Ai sânge albastru.

— Bine, dar sper din tot sufletul să nu devin rege.

— Cândva ai sperat să nu devii nici soldat.

— Nu-mi mai aminti.

Vocea lui era obosită.

— Viaţa mea este o copie palidă a vieţii tatălui meu.

O tăcere lungă. Fire rămase nemişcată, fără să respire. O viaţă care nu se compara cu viaţa tatălui său: era o noţiune pe care ea o înţelegea, dincolo de cuvinte şi de gânduri. O înţelegea aşa cum înţelegea muzica.

Small se mişcă şi îşi scoase capul afară din staul pentru a-i privi pe musafirii care vorbeau în şoaptă.

— Promite-mi că-ţi vei face datoria, Brigandell, spuse Roen, rostindu-i în mod deliberat numele regal.

Tonul din vocea lui se schimba. Râdea pe înfundate.

— Am devenit un războinic atât de vestit, încât ai impresia că străbat munţii în lung și-n lat vârându-mi sabia în oameni din plăcere.

— Nu mă poţi condamna că îmi fac griji dacă vorbeşti astfel.

— Îmi voi face datoria, mamă, aşa cum mi-am făcut-o mereu.

— Tu şi cu Nash veţi transforma Dells în ceva ce merită apărat. Veţi restabili ordinea şi dreptatea pe care Nax şi Cansrel le-au distrus prin nesăbuinţa lor.

Apoi, brusc, fără umor în glas, el spuse:

— Nu-mi place monstrul acesta.

Roen răspunse pe un ton blând.

— Nashdell nu este Naxdell, iar Fire nu este tatăl ei.

— Nu, este mai rea; este femeie. Nu îl văd pe Nash rezistându-i.

Roen zise pe un ton ferm:

— Brigan, pe Fire nu o interesează Nash. Ea nu îi seduce şi nici nu îi ispiteşte pe bărbaţi.

— Sper să ai dreptate, mamă, deoarece nu-mi pasă cât de mult o apreciezi. Dacă este ca şi Cansrel, atunci îi voi rupe gâtul.

Fire se ghemui într-un colţ. Era obişnuită cu ura. Cu toate acestea, o făcea să se simtă rece şi obosită de fiecare dată. Se simţea obosită numai gândindu-se la mijloacele de apărare pe care trebuia să şi le ia împotriva acestui bărbat.

Apoi, deasupra sa se întâmplă un lucru neaşteptat. Brigan îşi întinse mâna către botul calului ei.

— Bietul de tine, zise Brigan, mângâindu-i botul lui

Small. Te-am trezit. Culcă-te la loc.

— Este calul ei, zise Roen. Calul monstrului pe care îl ameninţi.

— Ei bine, eşti o frumuseţe, îi zise Brigan lui Small, pe un ton liniştit. Nu e vina ta că ai aşa o stăpână.

Small împinse cu botul mâna noului său prieten. După ce Roen şi Brigan plecară, Fire îşi strânse fusta în pumni, încercând să accepte o prietenie pe care nu o putea opri.

Dacă era hotărât să o rănească pe ea, Fire putea măcar să aibă încredere în el că nu avea să îi rănească murgul.

CAPITOLUL ŞASE

Noaptea aceea lungă nu se încheiase încă, deoarece, din câte se părea, niciunul dintre membrii familiei regale nu avea somn. Fire tocmai traversase curtea interioară şi se furişase în coridorul clădirii unde se aflau dormitoarele când se trezi faţă în faţă cu regele, care stătea la pândă. Acesta era chipeş şi fioros în lumina torţelor. Ochii îi străluciră când o văzu. Ei i se păru că simte miros de vin în respiraţia lui. Atunci când el se repezi brusc la ea, o lipi de perete şi încercă să o sărute, ea nu mai avu nicio îndoială.

El o luase prin surprindere, însă aburii vinului care îi înceţoşa mintea îi uşurau ei munca. „Nu vrei să mă săruţi".

Nash nu mai încercă să o sărute, însă continuă să se lipească de ea, pipăindu-i sânii şi spatele şi rănindu-i braţul.

— Sunt îndrăgostit de tine, zise el, emanând o respiraţie acră. Vreau să mă căsătoresc cu tine.

„Nu vrei să te căsătoreşti cu mine. Nici măcar nu vrei să mă atingi. Vrei să-mi dai drumul".

Nash se îndepărtă de ea, iar ea se desprinse de zid, inspirând adânc aerul proaspăt şi aranjându-şi hainele. Dădu să plece.

Apoi, se întoarse spre el şi făcu un lucru pe care nu îl mai făcuse niciodată. „Cere-mi iertare, îi transmise ea furioasă, prin puterea gândului. M-am săturat. Cere-mi iertare!"

Regele îngenunche imediat la picioarele ei, adoptând o atitudine graţioasă, de cavaler, cu ochii-i negri plini de penitenţă.

— Iartă-mă, domniţă, pentru insulta pe care ţi-am adus-o. Du-te liniştită la culcare.

Ea se îndepărtă repede, înainte ca vreun om să surprindă acea scenă absurdă în care regele stătea în genunchi dinaintea ei. Îi era ruşine şi era îngrijorată în ceea ce privea destinul ţinutului Dells, acum când făcuse

cunoştinţă cu regele său.

Era aproape de camera ei când Brigan ieşi din întuneric. De această dată, Fire simţi că era la capătul puterilor.

Nu fu nevoie să încerce să îi pătrundă în minte, căci ştia că aceasta nu putea fi controlată. Era asemenea unei cetăţi împrejmuite de ziduri, fără nici măcar o singură crăpătură. Nu putea să se apere de Brigan decât prin forţa ei slăbită şi prin cuvinte

El o lipi de perete, aşa cum făcuse şi Nash. O apucă de încheieturi cu o mână şi îi ridică braţele deasupra capului cu atâta brutalitate, încât ochii ei se umplură de lacrimi din cauza durerii pe care o simţea în braţul rănit. El o imobiliză cu trupul lui. Chipul îi era plin de ură.

— Dacă vei arăta şi cea mai mică intenţie de a te împrieteni cu regele, te voi ucide, îi zise el.

Această dovadă de forţă era umilitoare şi îi provoca, fără să ştie, dureri crâncene. Ei i se tăie respiraţia, nici nu mai putea răspunde. „Ce mult îi semeni fratelui tău, îi transmise ea furioasă prin puterea gândului. Doar că eşti mai puţin romantic“.

El o strânse şi mai tare de încheieturi.

— Mâncătoare de monştri mincinoasă.

Ochii ei se umplură de lacrimi din cauza durerii. „Nu eşti decât o dezamăgire, nu-i aşa? Lumea vorbeşte despre tine de parcă ai fi un om deosebit, însă un bărbat care bruschează o femeie lipsită de apărare şi o face în toate felurile nu are nimic deosebit. Nu e decât un bărbat oarecare“.

El rânji.

— Chiar ar trebui să cred că eşti lipsită de apărare?

„Împotriva ta, sunt“.

— Dar nu şi împotriva acestui regat.

„Nu sunt împotriva acestui regat. Cel puţin, nu mai mult decât tine, Brigandell“, adăugă ea.

El o privi de parcă i-ar fi tras o palmă. Rânjetul îi dispăru de pe faţă, iar privirea lui păru brusc obosită şi nedumerită. Îi dădu drumul încheieturilor şi se retrase, suficient cât ea să poată să se îndepărteze de el şi de

perete, să-i întoarcă spatele şi să îşi legene braţul stâng cu mâna dreaptă. Tremura. Umărul rochiei era lipicios; din cauza smuciturii lui, rana i se deschisese. El o rănise, iar ea era mai furioasă ca oricând.

Nu ştiu cum îşi recăpătă răsuflarea, însă dădu drumul cuvintelor.

— Văd acum că ai analizat exemplul tatălui tău înainte de a te hotărî ce fel de om vrei să devii, îi zise ea printre dinţi. Locuitorii din Dells se află pe mâini bune, nu-i aşa? Tu şi fratele tău n-aveţi decât să ajungeţi pradă răpitoarelor.

— Tatăl tău l-a distrus pe tatăl meu şi regatul Dells, ripostă el. Singurul meu regret este acela că tatăl tău nu a murit de sabia mea. Îl urăsc pentru că şi-a luat viaţa şi m-a privat de această plăcere. Îl invidiez pe monstrul care i-a sfâşiat gâtul.

Auzind acestea, ea se întoarse cu faţa la el. Pentru prima oară se uită la el, privindu-l cu atenţie. Bărbatul gâfâia, încleştându-şi şi descleştându-şi pumnii. Ochii lui erau limpezi, de un cenuşiu foarte deschis, iar în ei se observa ceva care trecea dincolo de mânie, era mai mult disperare. Avea o înălţime şi o constituţie puţin peste medie. Moştenise gura fină a mamei lui, însă, în afară de asta şi de ochii cenuşii, nu era un bărbat chipeş. El o privea fix, atât de încordat, încât aveai impresia că va pocni şi, brusc, i se păru foarte tânăr, copleşit şi aproape stors de puteri.

— N-am ştiut că eşti rănită, adăugă el, privindu-i sângele de pe rochie, derutând-o, deoarece părea că regreta sincer.

Nu avea nevoie de scuzele lui. Voia să-l urască, deoarece el era plin de ură.

— Eşti lipsit de sentimente. Nu faci decât să răneşti oamenii, îi zise ea, fiind cel mai rău lucru care îi veni atunci în minte. Tu eşti monstrul, nu eu.

Apoi, se întoarse şi plecă.

Intră în odaia lui Archer mai întâi, pentru a-şi curăţa rana şi pentru a-şi bandaja braţul. Apoi, se furişă în camera ei. Archer dormea. Ea se dezbrăcă şi se îmbrăcă în

cămaşa lui, pe care o găsi pe jos. Lui avea să îi placă faptul că ea alesese să o poarte şi nu avea să îşi dea seama că nu voia decât să-şi ascundă încheieturile, pline de vânătăi pe care el nu trebuia să le vadă. Nu avea energia necesară să răspundă întrebărilor lui Archer şi să facă față mâniei lui răzbunătoare.

Ea scotoci prin bagaje şi găsi ierburile care împiedicau sarcina. Le înghiţi fără apă, apoi se vârî în pat lângă Archer şi adormi profund.

Când se trezi în dimineaţa următoare, avu senzaţia că se îneacă. Îl auzi pe Archer, care se foia de colo-colo prin cameră. Ea încercă să se dezmeticească şi se ridică în capul oaselor, înăbuşindu-şi un geamăt provocat de vechea durere şi de noua durere din încheieturi.

— Eşti frumoasă dimineaţa, spuse Archer, oprindu-se lângă ea şi sărutându-i vârful nasului. Eşti imposibil de dulce în cămaşa mea.

Se poate să fi fost adevărat, însă se simţea ca moartea. Ar fi acceptat bucuroasă schimbul; ce fericire ar fi fost să se simtă imposibil de dulce şi să arate ca moartea.

Era îmbrăcat de la brâu în jos şi dădu să iasă din cameră.

— Unde te grăbeşti?

— A fost aprins focul de semnalizare, zise el.

Când se aflau sub asediu, oraşele din munţi aprindeau focuri de semnalizare pentru a cere ajutorul vecinilor.

— Care oraş?

— Gray Haven, înspre miazănoapte. Nash şi Brigan vor pleca de îndată călare, însă cu siguranţă răpitoarele-monstru le vor omorî câţiva oameni înainte să ajungă la tuneluri. Eu voi trage de pe ziduri, alături de oricine ştie să mânuiască arcul.

Ea se trezi brusc, de parcă ar fi plonjat în apă rece.

— Înseamnă că al Patrulea Detaşament a plecat? Câţi soldaţi au Nash şi Brigan?

— Cei opt ai mei, iar Roen mai are patruzeci la cetate.

— Doar patruzeci?

— A trimis o mare parte din garda ei alături de cel de-al

Patrulea Detaşament, spuse Archer. Soldaţii din cel de-al Treilea Detaşament ar trebui să-i înlocuiască, însă, desigur, aceştia nu au sosit încă.

— Doar cincizeci de oameni împotriva a două sute de răpitoare? Au înnebunit?

— Cealaltă variantă ar fi să ignorăm strigătul de ajutor.

— Tu nu vei călări alături de ei?

— Comandantul crede că arcul meu va fi mai eficient de pe metereze.

Comandantul. Ea încremeni.

— A fost aici?

Archer îi aruncă o privire piezişă.

— Fireşte că nu. Când oamenii lui nu au dat de mine, a venit chiar Roen.

N-avea importanţă; uitase deja. Mintea îi era preocupată de cealaltă problemă, de ideea nebună că cincizeci de oameni vor încerca să treacă de un stol alcătuit din două sute de răpitoare-monstru. Ea se dădu jos din pat şi îşi căută hainele, apoi intră în baie, pentru ca Archer să nu îi vadă încheieturile mâinilor în timp ce se schimba. Când ieşi, el plecase deja.

Ea îşi acoperi părul şi îşi prinse apărătoare pentru braţ. Îşi luă arcul şi tolba şi fugi în urma lui.

Nici în momente extreme, Archer nu uita de ameninţări. Aflaţi în grajd, în ciuda strigătelor oamenilor şi ale cailor care se foiau, el îi spuse că o va lega de poarta staulului lui Small dacă va fi nevoie, pentru a o opri să urce pe metereze.

Era doar o fanfaronadă, iar ea nu îl luă în seamă, analizând situaţia pas cu pas. Se pricepea destul de bine să tragă cu arcul. Putea să îşi folosească braţul pentru asta atâta vreme cât putea suporta durerea. Cât timp le lua soldaţilor să dea năvală în tuneluri, ea putea ucide doi, poate chiar trei monştri, iar asta însemna doi sau trei monştri în minus care i-ar fi putut sfâşia pe soldaţi.

O răpitoare putea ucide singură un om.

Unii dintre aceşti cincizeci de soldaţi aveau să moară

chiar înainte să ajungă la lupta care se dădea în Gray Haven, oricare ar fi fost aceea.

În acel moment se instală panica, iar socotelile ei mentale se anulară. Îşi dorea ca soldaţii să nu meargă. Îşi dorea să nu îşi pună vieţile în pericol doar pentru a salva un oraş din munţi. Nu înţelesese până atunci la ce se referiseră oamenii când spuseseră că prinţul şi regele erau curajoşi. De ce trebuiau să fie atât de curajoşi?

Ea se roti pe călcâie, căutându-i cu privirea pe cei doi fraţi. Nash era călare, înflăcărat şi nerăbdător să pornească la drum. Din beţivanul din noaptea trecută se transformase într-o persoană care lăsa măcar impresia că avea o ţinută maiestuoasă. Brigan se mişca printre soldaţi, încurajându-i, şi vorbea cu mama lui. Era liniştit, stăpân pe situaţie, ba chiar râse la una dintre glumele făcute de un soldat al lui Archer.

Apoi, el o zări peste marea de armuri strălucitoare şi şei din piele, iar veselia îi pieri. Privirea lui deveni rece, iar gura, lipsită de expresie. Arăta la fel cum şi-l amintea ea.

Vederea ei îi spulberă buna dispoziţie.

Ei bine, nu era singura persoană care avea dreptul să-şi pună viaţa în pericol şi nu era nici singura persoană curajoasă.

În mintea ei totul avea logică atunci când se întoarse către Archer pentru a-l asigura că nu voia să doboare răpitoare de pe metereze; apoi se duse la staulul lui Small pentru a face un lucru ce nu avea niciun fel de logică, decât dacă era foarte bine ascunsă.

Ştia că întreaga acţiune nu va dura mai mult de un minut. Răpitoarele aveau să plonjeze de îndată ce aveau să înţeleagă că se aflau în superioritate. Cei mai ameninţaţi erau oamenii care închideau grupul şi care aveau să fie nevoiţi să încetinească pasul atunci când caii urmau să pătrundă în cea mai apropiată gură îngustă de tunel. Soldaţii care aveau să reuşească să pătrundă în tunel, aveau să fie în siguranţă. Răpitoarelor nu le plăceau spaţiile întunecate şi strâmte şi nu îi urmăreau pe oameni în peşteri.

Ea înţelese din discuţiile din grajd că Brigan îi ordonase regelui să se aşeze în fruntea grupului de soldaţi, iar cel mai bun lăncier şi cel mai bun spadasin aveau să rămână în spate, deoarece, în momentul culminant, răpitoarele aveau să coboare prea jos pentru a mai putea trage cu arcurile. Brigan închidea grupul.

Caii ieşeau pe rând din grajd şi se strângeau lângă porţi când ea îl pregăti pe Small, prinzându-şi arcul şi suliţa de şaua din piele. Nimeni nu îi acordă prea multă atenţie atunci când ea îl conduse afară din grajd, în parte deoarece ea controla minţile din jurul ei, înlăturându-le când acestea o reperau. Îl conduse pe Small în curte, cât mai departe de porţi. Încercă să îi transmită lui Small cât de important era acel lucru, cât de mult regreta şi cât de mult îl iubea. Saliva lui îi picură pe gât.

Apoi, Brigan dădu ordinul. Servitorii traseră de porţi şi ridicară grilajul cu ţepi, iar soldaţii ţâşniră afară, în lumina zilei. Fire încălecă şi dădu pinteni calului, care îi urmă. Porţile se închideau din nou când ea şi Small trecură printre ele la galop, îndepărtându-se de soldaţi şi luând-o către ţinutul stâncos care se afla la est de cetatea lui Roen.

Atenţia soldaţilor era îndreptată către nord şi înspre munte; nu o observară. Câteva dintre răpitoare o zăriră şi se desprinseră curioase din stolul care năvălea asupra soldaţilor. Pe acestea ea reuşi să le doboare cu săgeata, strângând din dinţi de durere. Arcaşii de pe metereze o observaseră cu siguranţă. Ea ştia acest lucru datorită şocului şi panicii pe care i le transmitea Archer. „Am şanse mari să supravieţuiesc dacă vei rămâne pe zid şi vei continua să tragi“, îi spuse ea îndârjită prin intermediul gândului, sperând că va fi suficient cât să îl împiedice să vină după ea.

Acum, când se afla la o distanţă considerabilă de porţi, iar primii soldaţi ajunseseră la tunel, ea observă că începuse o încăierare între monştri şi oameni în ultima linie a grupului. Acum era momentul potrivit. Ea îl îndemnă pe Small să se ridice în două picioare, apoi îl făcu să se întoarcă. Îşi smulse basmaua de pe cap. Părul i se

revărsă peste umeri ca un râu de flăcări.

Preţ de o secundă nu se întâmplă nimic, iar ea începu să intre în panică, deoarece tactica ei nu dădea roade. Îşi îndreptă gândul către ele pentru a le capta atenţia. Tot nimic. Încercă să le atragă prin puterea minţii.

Apoi, o răpitoare, care se afla sus pe cer, o simţi, o reperă şi scoase un ţipăt îngrozitor, de parcă s-ar fi frecat metal pe metal. Fire ştia ce însemna acel ţipăt, la fel şi celelalte răpitoare. Acestea se ridicară deasupra soldaţilor ca un roi de ţânţari. Brăzdau cerul şi se răsuceau, căutând prada-monstru. Apoi, o găsiră. Soldaţii fură lăsaţi în pace. Toate răpitoarele, până la ultima, se năpustiră asupra ei.

Acum avea două sarcini de îndeplinit: să reuşească să ajungă cumva împreună cu Small în spatele porţilor şi să îi împiedice pe soldaţi să nu facă vreun gest eroic sau nesăbuit atunci când îşi dădeau seama ce făcuse. Îi dădu pinteni lui Small. Îi trimise cât mai repede un gând lui Brigan, nu pentru a-l manipula, căci ştia că ar fi fost în zadar – nu era decât un mesaj. „Dacă nu vă continuaţi drumul către Gray Haven chiar acum, atunci tot ce am făcut va fi în zadar“.

Ştia că el ezită. Nu îl putea vedea, nici nu îi putea repera gândurile, însă simţea că mintea lui era încă acolo, pe cal, fără să se mişte. Se gândea să îi manipuleze calul în caz că va fi nevoită.

„Lasă-mă să fac asta, îl imploră ea. Am dreptul să îmi risc viaţa, aşa cum şi tu ai dreptul să o rişti pe a ta“.

Conştiinţa lui dispăru în tunel.

Acum era o întrecere între Fire şi Small şi stolul de răpitoare care cobora asupra ei dinspre miazănoapte şi de deasupra. Îl simţea pe Small disperat şi minunat sub ea. Nu galopase niciodată atât de repede.

Se aplecă mai tare în şa. Când prima răpitoare îi tăie umărul cu ghearele, ea încercă să o lovească cu arcul; era inutil, nu era decât un băţ care o încurca. Tolba din spate îi putea servi oarecum drept armură. Luă suliţa şi o fixă în spatele ei, încă un lucru care avea să le dea bătăi de cap păsărilor. În cealaltă mână ţinea cuţitul şi lovea cu el în

spate ori de câte ori simţea vreo gheară sau vreun cioc ciupindu-i umărul sau capul. Nu mai simţea niciun fel de durere. Nu mai auzea decât zgomot, care ar fi putut fi propriile ei ţipete, şi lumină, care ţâşnea din părul şi din sângele ei, şi vântul adus de galopul frenetic al lui Small. Apoi, brusc, săgeţi care zburau, trecându-i foarte aproape de cap.

Când simţi o gheară în gât care începu să o smucească, ridicând-o din şa, îşi dădu seama că avea sa moară. O săgeată nimeri răpitoarea care încerca să o ia cu ea, urmată de alte săgeţi. Ea privi în faţă şi văzu că se apropia de porţile care începeau să se deschidă. Archer stătea între ele şi trăgea cu arcul mai repede decât ştia ea că putea trage.

Apoi, el se feri din calea lor când Small ţâşni prin crăpătură în timp ce în spatele lui trupurile monştrilor se izbeau de porţile care se închideau. Creaturile ţipau şi zgâriau porţile cu ghearele. Ea îl lăsă pe Small să hotărască unde mergea şi când voia să se oprească, îşi dădea seama că oamenii se adunaseră în jurul ei, că Roen apucase hăţurile şi că Small şchiopăta; se uită la spatele lui. La crupă şi la picioarele care îi erau sfâşiate şi pline de sânge. Începu să plângă, cuprinsă de durere, apoi vomită.

Cineva o luă de subsuori şi o ridică din şa. Era Archer, dur, dar tremurând. Arăta şi se simţea de parca ar fi vrut să o ucidă. Apoi, imaginea lui Archer deveni luminoasă, după care dispăru.

CAPITOLUL ŞAPTE

Când se trezi, simţi o durere usturătoare şi o minte ostilă care se mişca de-a lungul coridorului, dincolo de uşa camerei sale. Era mintea unui străin. Rămase fără aer când încercă să se ridice în capul oaselor.

— Ar trebui să te odihneşti, zise o femeie care şedea pe un scaun lângă perete. Era tămăduitoarea lui Roen.

Fire nu luă în seamă sfatul şi se ridică încet.

— Calul meu?

— Calul tău este în aceeaşi stare ca şi tine, răspunse tămăduitoarea. Va supravieţui.

— Şi soldaţii? A murit vreunul?

— Toţi au reuşit să intre vii în tunel, răspunse ea. Au murit mulţi monştri.

Fire rămase nemişcată, aşteptând ca bubuitul din tâmple să îi dispară, ca să se poată ridica în picioare pentru a investiga mintea suspectă de pe coridor.

— Cât de grav sunt rănită?

— Vei avea cicatrici pe spate, pe umeri şi pe scalp tot restul vieţii, însă aici avem toate leacurile pe care le au şi în Oraşul Regilor. Te vei vindeca frumos, fără infecţii.

— Pot să umblu?

— Nu te sfătuiesc; dar, dacă trebuie, poţi.

— Vreau să verific ceva, zise ea, abia respirând din cauza efortului depus ca să se ridice în capul oaselor. Mă ajuţi să mă îmbrac?

Apoi observă rochia subţire pe care o purta.

— Mi-a văzut Lordul Archer încheieturile?

Femeia îi aduse lui Fire o rochie albă şi moale şi o ajută să şi-o treacă peste umerii care îi ardeau.

— Lordul Archer nu a intrat aici.

Fire se hotărî să se concentreze mai degrabă asupra durerii agonizante pe care o simţea când îşi vâra braţele în mâneci, decât să încerce să îşi dea seama cât de furios trebuie să fi fost Archer de nu intrase să o vadă.

Mintea pe care o simţea era aproape, neprotejată şi preocupată de un scop ascuns. Existau motive întemeiate pentru care îi atrăsese atenţia lui Fire, cu toate că ea nu era sigură ce spera să realizeze dacă pleca şchiopătând în urmărirea ei pe acel coridor, dornică să absoarbă orice emoţie ar fi scăpat din greşeală, însă fără a fi dispusă să o controleze pentru a afla adevăratele ei intenţii.

Era o minte vinovată, ascunsă.

Nu o putea ignora. „O voi urmări doar, îşi spuse ea în gând, să văd încotro se îndreaptă“.

Fu uluită când, o clipă mai târziu, o servitoare, observând cât de greu se mişca, se opri şi îi oferi braţul.

— Soţul meu s-a aflat în spatele grupului de soldaţi, Lady Fire, zise fata. I-aţi salvat viaţa.

Fire înaintă şchiopătând de-a lungul coridorului, fericită că salvase viaţa cuiva dacă asta însemna că, în acel moment, avea pe cineva care să o ţină ca să nu se prăbuşească pe podea. Fiecare pas o aducea mai aproape de „vânatul“ ei ciudat.

— Stai, zise ea în şoaptă, rezemându-se de perete. A cui cameră se află în spatele acestui perete?

— A regelui, Lady Fire.

Fire ştia sigur că în apartamentul regelui se afla un bărbat care nu trebuia să se afle acolo. Graba, teama de a fi descoperită, panica: toate o copleşiră.

Nici nu putea lua în considerare o confruntare în starea în care se afla; apoi, la capătul coridorului, îl simţi pe Archer în camera lui. Ea apucă strâns braţul servitoarei.

— Dă fuga la Regina Roen şi spune-i că în apartamentul regelui se află un bărbat care nu are ce căuta acolo, zise ea.

— Da, domniţă. Mulţumesc, domniţă, zise fata şi se îndepărtă grăbită.

Fire continuă să străbată coridorul singură.

Când ajunse în faţa uşii lui Archer, se rezemă de ea. El stătea în faţa ferestrei şi privea pierdut în curtea interioară acoperită, cu spatele la ea. Ea ciocăni la poarta minţii lui.

El îşi încordă umerii. Se învârti pe călcâie şi se îndreptă

cu paşi mari către ea, fără să o privească măcar o dată. Trecu pe lângă ea şi o luă în grabă de-a lungul coridorului.

Era mai bine aşa. Nu se simţea în stare să îl înfrunte dacă era atât de furios.

Ea intră în camera lui şi se aşeză pe un scaun, doar o clipă, ca să nu îşi mai simtă tâmplele bubuind.

Îi luă o veşnicie până ajunse la grajduri, în ciuda numeroaselor braţe binevoitoare; când îl văzu pe Small, nu se mai putu abţine. Începu să plângă.

— Ei, haide, nu te necăji, Lady Fire, zise vraciul de animale al lui Roen. Nu sunt decât nişte răni superficiale. Într-o săptămână se va întrema.

Se va întrema, cu tot spatele cusut laolaltă şi bandajat şi capul care îi atârna. Calul se bucură când o văzu, cu toate că toate acestea erau din vina ei. El se lipi de uşa staulului, iar când ea intră, calul se lipi de ea.

— Cred că a fost îngrijorat din cauza ta, domniţă, zise vraciul. S-a mai însufleţit de când ai venit.

„Îmi pare rău, îi transmise Fire în gând, încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului său cât putu ea de bine. Îmi pare rău. Îmi pare rău“.

Ea presupuse că cei cincizeci de soldaţi vor rămâne în Little Grays până când avea să sosească al Treilea Detaşament şi să gonească răpitoarele în înalturi. Până atunci, în grajduri avea să fie linişte.

Aşadar, Fire rămase cu Small, se rezemă de el, adunându-i scuipatul în păr şi folosindu-şi puterea minţii pentru a-i alina durerile cumplite.

Stătea ghemuită pe un pat de fân proaspăt care se afla într-un colț al staulului lui Small când sosi Roen.

— Domniţă, zise Roen, oprindu-se în faţa uşii staulului şi privind-o cu blândeţe. Nu te mişca, zise ea când Fire încercă să se ridice. Tămăduitoarea mi-a spus că ar trebui să te odihneşti. Presupun că aici te odihneşti cel mai bine. Vrei să-ţi aduc ceva?

— Mâncare?

Roen încuviinţă.

— Altceva?

— Pe Archer?

Roen îşi drese glasul.

— Îl voi trimite pe Archer la tine când mă voi convinge că nu va vorbi ca un nesuferit.

Fire înghiţi în sec.

— N-a mai fost niciodată atât de furios pe mine.

Roen îşi coborî ochii şi îşi privi îngândurată mâinile, pe care le ţinea pe uşa staulului. Apoi, intră şi îngenunche în faţa lui Fire. Îşi întinse mâna şi îi mângâie părul. Ţinu o şuviţă de păr între degetele ei, contemplând-o cu atenţie. Rămase nemişcată, cu genunchii în fân, de parcă ar fi încercat să pătrundă sensul a ceva.

— Fată frumoasă, zise ea. Ai făcut o faptă bună azi, indiferent ce crede Archer. Data viitoare să spui cuiva dinainte, ca să fim mai bine pregătiţi.

— Archer nu m-ar fi lăsat niciodată să fac asta.

— Nu, dar eu te-aş fi lăsat.

Privirile lor se întâlniră preţ de o secundă. Fire înţelese la ce se referise Roen. Înghiţi în sec.

— Vreo veste de la Gray Haven?

— Nu, însă cel de-al Treilea Detaşament a fost zărit din postul de observaţie, aşadar s-ar putea să îi revedem pe cei cincizeci de soldaţi în seara aceasta.

Roen îşi mătură poala cu mâinile şi se ridică în picioare, revenind la subiect.

— Apropo, n-am găsit pe nimeni în apartamentul regelui. Dacă insişti sa rămâi alături de calul tău, presupun că ar trebui să-ţi aducem măcar nişte perne şi nişte pături. Ce-ar fi să încercaţi să dormiţi puţin, atât tu, cât şi calul? Fire, sper că într-o zi îmi vei spune de ce ai făcut asta.

Rochia ei foşni când ieşi pe uşa staulului şi o închise în urma ei. Apoi Roen se făcu nevăzută. Fire închise ochii, cugetând la întrebare.

Făcuse acel lucru pentru că fusese obligată. Era o scuză pentru tatăl ei, care creasе o lume anarhică, în care oraşe ca Gray Haven erau atacate de tâlhari. Mai făcuse acel lucru ca să îi demonstreze fiului lui Roen că era de partea lui. Şi pentru a-i salva viaţa.

Fire dormea în odaia ei când cei cincizeci de soldaţi se întoarseră călare din Gray Haven. Prinţul şi regele nu pierdură timpul, ci se îndreptară de îndată către miazăzi alături de cel de-al Treilea Detaşament. Când Fire se trezi în dimineaţa următoare, plecaseră deja.

CAPITOLUL OPT

Cansrel o lăsase întotdeauna pe Fire să pătrundă în mintea lui pentru a învăţa cum să-i schimbe gândurile. Încurajase această practică, deoarece considerase că făcea parte din pregătirea ei. Ea îl ascultase, însă de fiecare dată avusese impresia că trăieşte un coşmar.

Auzise poveşti despre pescari care se luptaseră pentru vieţile lor cu monştrii marini din Winter Sea. Mintea lui Cansrel semăna cu a unui ţipar-monstru; era rece, alunecoasă şi lacomă. De fiecare dată când încerca să pătrundă în ea, simţea cum nişte degete lungi şi lipicioase se încolăcesc în jurul ei şi o trag în jos. Ea se chinuia din răsputeri, mai întâi doar pentru a prelua controlul asupra ei, apoi pentru a o transforma în ceva moale şi liniştit. Un pisoi. Un copilaş.

Îmblânzirea minţii lui Cansrel o storcea de toată energia. Apoi, calmă, încerca să potolească acel apetit neîntrerupt. Încerca să-i schimbe natura cu toată forţa, să-i modeleze gândurile pe care Cansrel nu le-ar fi avut niciodată. Milă pentru un animal prins în cursă. Respect pentru o femeie. Mulţumire sufletească. Toate acestea o storceau de putere. O minte alunecoasă şi nemiloasă se împotriveşte schimbărilor.

Deși Cansrel nu mărturisise niciodată acest lucru, Fire credea că drogul lui preferat era prezenţa ei în mintea lui, încercând să-i sădească mulţumirea de sine. Era obişnuit cu emoţiile puternice, însă mulţumirea de sine era pentru el o noutate, o stare la care Cansrel nu reuşea să ajungă decât cu ajutorul ei. Căldura şi blândeţea erau două lucruri pe care rareori le trăia. Nu o refuza niciodată pe Fire atunci când aceasta îi cerea voie să pătrundă în mintea lui. Avea încredere în ea, căci ştia că ea îşi folosea puterea pentru a face bine, nu pentru a face rău.

Uitase însă să ia în considerare acea linie subţire care despărţea binele de rău.

***

Azi nu putea pătrunde în mintea lui Archer, deoarece el nu o lăsa. Nu că ar fi avut vreo importanţă, căci nu intra niciodată în mintea lui Archer pentru a o influenţa, ci doar pentru a-i testa gândurile, iar azi nu o interesa care erau gândurile lui. Nu avea de gând să îşi ceară scuze şi nici să se certe, aşa cum îşi dorea el. Nu că ar fi trebuit să se gândească prea mult pentru a găsi ceva de care să îl acuze: infatuare, autoritate, încăpăţânare.

Şedeau în jurul unei mese pătrate împreună cu Roen, iar câteva iscoade ale reginei discutau despre arcaşul care pătrunsese pe pământul lui Fire, despre bărbaţii pe care arcaşul îi omorâse şi despre individul a cărui prezenţă Fire o simţise cu o zi înainte în apartamentul regelui.

— Există mulţi spioni şi mulţi arcaşi pe lumea asta, îi zise şeful iscoadelor lui Roen, deşi, poate, doar câţiva sunt la fel de pricepuţi ca arcaşul tău misterios. Lordul Gentian şi Lordul Mydogg şi-au construit batalioane întregi de arcaşi. Unii dintre cei mai buni arcaşi ai regatului se află în serviciul celor care fac contrabandă cu animale.

Aşa era, îşi aminti Fire. Contrabandistul pe care îl folosise Cutter ca să se laude cu arcaşii lui. Aşa îşi prindea el „marfa“, cu ajutorul săgeţilor ale căror vârfuri erau înmuiate în otravă care inducea somnul.

— Şi pikkienii au arcaşi buni, zise un alt spion al lui Roen. Ştiu că nouă ne place să ne gândim la ei ca fiind nişte oameni tribali şi simpli, pe care nu îi interesează decât să construiască ambarcaţiuni, să pescuiască în apele adânci şi să atace din când în când oraşele noastre de la graniţă – însă ei urmează politica noastră. Nu sunt proşti şi nu sunt de partea regelui. Birurile şi legile noastre îi sărăcesc de treizeci de ani.

— Sora lui Mydogg, Murgda, doar ce s-a măritat cu un pikkian, zise Roen, un explorator al mărilor din răsărit. Avem motive să credem că, în ultima vreme, Mydogg recrutează pikkieni în armata lui delliană. Şi chiar se descurcă destul de bine.

Fire tresări; pentru ea era o noutate, şi nu una prea bună.

— Cât de mare este armata lui Mydogg?

— Nu este încă la fel de mare ca Armata Regelui, răspunse Roen pe un ton ferm. Mydogg mi-a spus în faţă că are pregătiţi douăzeci şi cinci de mii de soldaţi, însă iscoadele noastre de pe moşia lui din nord-est au numărat doar în jur de douăzeci de mii. Brigan are douăzeci de mii de soldaţi numai în cele patru detaşamente, plus alţi cinci mii.

— Şi Gentian?

— Nu ştim sigur. Credem că în jur de zece mii. Toţi trăiesc în peşterile de sub Râul Winged, lângă domeniul lui.

— Indiferent de număr, toată lumea are arcaşi şi spioni, zise şeful iscoadelor. Arcaşii Mariei Tale ar putea lucra pentru oricine. Dacă veţi lăsa în seama noastră această problemă, am putea elimina câteva posibilităţi sau, cel puţin, am putea afla de unde are echipamentul. Trebuie să mărturisesc însă că eu nu mi-aş face prea mari speranţe. Nu ne-aţi dat prea multe informaţii.

— Bărbatul care a fost ucis în cuşca ta, zise Roen, cel căruia îi zici braconier. Nu ţi-a dat niciun indiciu despre intenţia lui? Nici ţie, Fire?

— Mintea lui era goală, zise Fire. Nu avea nici intenţii rele, nici onorabile. Părea a fi un zevzec, marioneta cuiva.

— Dar bărbatul de ieri din apartamentul regelui? Şi el părea la fel? întrebă Roen.

— Nu. Cu siguranţă lucra pentru cineva, însă mintea lui avea un scop precis şi era chinuită de vină. Acesta gândea de unul singur.

— Nash a zis că lucrurile i-au fost răvăşite, dar că nu i s-a luat nimic, zise Roen. Ne întrebăm dacă nu cumva bărbatul căuta o serie de scrisori de care m-am ocupat eu în absenţa lui Nash – şi pe bună dreptate. Să fie oare un spion – dar al cui? Fire, l-ai recunoaşte dacă ar mai ieși în calea ta?

— Da. Nu cred că mai e în castel. Poate a plecat la

adăpostul celui de-al Treilea Detaşament.

— Am irosit o zi, zise şeful iscoadelor. Ne-am fi putut folosi de ajutorul tău ieri, pentru a-l găsi şi a-l interoga.

Apoi, Fire îşi reaminti că, în ciuda faptului că Archer nici măcar nu se uita la ea, îi era în continuare prieten, căci el spuse pe un ton tăios:

— Lady Fire a avut nevoie de odihnă ieri şi, oricum, nu este o unealtă pe care să o folosiţi voi.

Roen bătea cu unghiile în masă, pierdută în gânduri.

— Toţi ne sunt duşmani, zise ea încruntată. Mydogg, Gentian, piaţa neagră, Pikkia. Au oameni care se furişează peste tot şi încearcă să afle strategia lui Brigan pentru trupele sale, să ne fure aliaţii, să găsească locul şi momentul potrivit ca să le vină de hac lui Nash sau lui Brigan sau unuia dintre gemeni, sau chiar mie.

Ea clătină din cap.

— Şi, în tot acest timp, noi încercăm să aflăm câţi sunt la număr, care sunt aliaţii lor şi câţi sunt aceştia la număr. Planurile lor de atac. Încercăm să le furăm iscoadele şi să le câştigăm de partea noastră. Nu mă îndoiesc că şi ei procedează la fel cu iscoadele noastre. Nici nu mai ştii în care dintre oamenii noştri să ai încredere. Într-o bună zi, un mesager va intra pe poarta mea şi-mi va spune că fiii mei sunt morţi.

Vorbea nepăsătoare; nu încerca să câştige compasiunea sau să stârnească discuţii, spunea doar lucrurilor pe nume.

— Chiar avem nevoie de tine, Fire, adăugă ea. Nu te panica aşa. Nu trebuie să schimbi gândurile oamenilor, doar vrem să profităm de înţelegerea pe care o ai tu pentru oameni.

Roen vorbea serios, nu încăpea nicio îndoială. Însă, având în vedere situaţia instabilă în care se afla regatul, mai devreme sau mai târziu cea mai mică aşteptare avea să devină cea mai mare. Fire simţi că tâmplele încep să-i bubuie mai puternic decât putea să suporte. Se uită pe furiş la Archer, însă acesta îi evită privirea. Căta încruntat la masă, apoi schimbă brusc subiectul.

— Mi-ai putea da câţiva soldaţi, Maria Ta?

— Presupun că nu pot să nu ţi-i dau având în vedere că Fire le-a salvat viaţa ieri, răspunse Roen. Brigan mi-a lăsat o sută douăzeci de soldaţi din cel de-al Treilea Detaşament. Poţi să iei opt dintre străjile care au fost la Gray Haven.

— Aş prefera opt dintre cei o sută douăzeci de soldaţi, răspunse Archer.

— Toţi fac parte din Armata Regelui, zise Roen, toţi sunt pregătiţi de oamenii lui Brigan, cu toţii sunt la fel de capabili, iar cei care au fost la Gray Haven au deja un mare devotament pentru domniţa ta, Archer.

„Devotament“ nu era cuvântul potrivit. Soldaţii care fuseseră la Gray Haven păreau să simtă pentru Fire ceva asemănător cu veneraţia; acesta era motivul pentru care Archer nu îi voia. Câţiva dintre ei o căutaseră în acea zi şi îngenuncheaseră în faţa ei, sărutându-i mâna şi făgăduindu-i să o apere.

— Prea bine, zise Archer îmbufnat, dar oarecum domolit, simţi Fire, deoarece Roen o numise pe ea domniţa lui.

Fire adăugă imaturitatea pe lista lucrurilor de care l-ar acuza într-o ceartă care nu va avea loc.

— Hai să discutăm încă o dată despre întâlnire, zise şeful iscoadelor. Despre toate întâlnirile, în cele mai mici detalii. Lady Fire? Te rog să începi cu întâmplarea din pădure.

Fire îşi dorea să se poată întinde pe masă şi să stea cu ochii închişi în timp ce tămăduitoarea lui Roen o ungea cu alifie pe gât, iar şeful iscoadelor lua notiţe, dacă tot era nevoită să o ia de capăt. Oftă şi îşi atinse scalpul sensibil, apoi începu să descrie întâlnirea din pădure.

***

După o săptămână, Archer îi vorbi în cele din urmă. Păsările răpitoare dispăruseră, aşa cum îi dispăruse şi aproape toată durerea, iar momentul plecării lor se apropia. Şedeau la masa din camera de zi a lui Roen şi aşteptau să li se alăture la cină.

— Nu mai pot suporta tăcerea ta, zise Archer.

Fire abia reuşi să se abţină să nu izbucnească în râs la această glumă. Ea îi observă pe cei doi servitori care stăteau lângă uşă, care încercau să păstreze o faţă inexpresivă în timp ce minţile lor o luaseră razna – probabil datorită bârfelor pe care aşteptau să le transmită mai departe în bucătărie.

— Archer, tu eşti cel care se preface că nu exist, zise ea.

Archer ridică din umeri. Se lăsă pe spătarul scaunului şi îi aruncă o privire provocatoare.

— Cum aş mai putea avea încredere în tine acum? Sau ar trebui să fiu mereu pregătit pentru astfel de acte de bravură?

Ea avea un răspuns pregătit la această întrebare, însă nu îl putea spune cu voce tare. Se aplecă în faţă şi îl privi în ochi. „Nu a fost prima nebunie pe care am făcut-o pentru acest regat. Poate că tu, care cunoşti lucrurile aşa cum sunt, nu ar fi trebuit să fii surprins. Brocker nu va fi surprins când îi vei povesti ce am făcut aici".

După o clipă, el îşi mută privirea. Începu să aranjeze furculiţele pe masă.

— Mi-aş dori să nu fii atât de curajoasă.

Pentru asta, ea nu avea niciun răspuns. O apuca disperarea uneori, şi era puţin nebună, dar nu era curajoasă.

— Ai de gând să mă laşi să trăiesc pe lumea asta fără inimă? întrebă Archer. Căci asta ai fost cât pe ce să faci.

Ea îl privi pe prietenul ei, care îşi plimba degetele printre ciucurii feţei de masă, evitându-i privirea şi vorbindu-i pe un ton liniştit, încercând să lase impresia că vorbea despre ceva mărunt, cum ar fi o întâlnire de care ea uitase şi care lui îi crease neplăceri.

Ea îşi întinse mâna peste masă, cu palma deschisă.

— Hai să facem pace, Archer.

În acea clipă, Roen pătrunse pe uşă şi se aşeză uşor pe scaunul dintre ei. Se întoarse către Archer cu o privire îngustă şi deloc amuzată.

— Archer, există vreo servitoare din cetatea mea pe care să n-o fi băgat în aşternutul tău? Nici bine n-am anunţat

plecarea ta, că două s-au şi luat la harţă, iar o alta plânge cu sughiţuri în camera unde se spală vasele. Zău aşa! Ai stat aici nouă zile.

Privi pe furiş palma deschisă a lui Fire.

— Am întrerupt ceva.

Archer privi masa preţ de o secundă, mângâind cu degetele gura paharului său, cu gândul departe. Oftă când se uită în farfurie.

— Pace, Archer, zise Fire din nou.

Archer îşi fixă privirea asupra lui Fire.

— În regulă, zise el anevoie, luându-i mâna. Pace, căci războiul este insuportabil.

Roen pufni.

— Voi doi aveţi cea mai ciudată relaţie din Dells.

Archer schiţă un zâmbet.

— Nu vrea să o transformăm în căsătorie.

— Nu-mi pot da seama ce o opreşte. Bănuiesc că nu ai devenit mai zgârcit în a-i arăta dragostea ta?

— Fire, te căsătoreşti cu mine dacă voi dormi doar în patul tău? El cunoştea deja răspunsul, însă nu strica să-i amintească.

— Nu, ar fi prea mare înghesuială în patul meu.

Archer râse şi îi sărută mâna, apoi îi dădu drumul ceremonios; Fire îşi ridică de pe masă furculiţa şi cuţitul, zâmbind. Roen clătină din cap, nevenindu-i să creadă, şi se întoarse într-o parte să ia un răvaş adus de un servitor.

— Ah, făcu ea, citind răvaşul şi încruntându-se. E bine că plecaţi. Lordul Mydogg şi Lady Murgda sunt pe drum.

— Sunt pe drum? repetă Fire. Adică, vin aici?

— Doar în vizită.

— În vizită! Doar nu vă faceţi vizite?

— O, e doar teatru, desigur, zise Roen, fluturându-şi obosită mâna. E modul lor de a arăta că nu se simt intimidaţi de familia regală, şi modul nostru de a ne preface că suntem deschişi dialogului. Ei vin, eu îi primesc. Dacă îi refuz, vor interpreta totul ca pe un gest ostil şi vor avea o scuză pentru a reveni cu armata. Stăm faţă în faţă, bem vin, îmi pun întrebări iscoditoare la care eu nu vreau

să răspund despre Nash şi despre Brigan şi despre gemenii regali, îmi spun secrete pe care se presupune că le-ar fi descoperit iscoadele lor despre Gentian, secrete pe care eu fie le ştiu deja, fie le inventează ei. Se prefac că adevăratul inamic al regelui este Gentian şi că Nash ar trebui să se alieze cu Mydogg împotriva acestuia. Eu mă prefac că este o idee bună şi sugerez ca Mydogg să îi cedeze armata lui Brigan pentru a se sluji de ea, în semn de încredere. Mydogg refuză; suntem de acord că am ajuns într-un moment de impas; Mydogg şi Murgda îşi iau rămas-bun, vârându-şi nasul în cât mai multe încăperi în drum spre ieşire.

Archer ridică sceptic din sprâncene.

— Oare jocul acesta nu este puţin cam riscant? Pentru toată lumea?

— Vin la momentul potrivit – Brigan doar ce mi-a lăsat toţi aceşti soldaţi. Cât timp se află aici, suntem cu toţii atât de bine păziţi în fiece clipă, încât nu cred că vreuna dintre părţi ar încerca să facă vreodată ceva, de teamă să nu murim cu toţii. Mă aflu mai în siguranţă ca oricând. Însă, adăugă ea, privindu-i pe amândoi foarte serios, vreau ca voi doi să plecaţi mâine la ivitul zorilor. Nu vreau să vă întâlniţi cu ei – n-are rost ca tu şi Brocker să aveţi de-a face cu prostiile lui Mydogg, Archer, iar eu nu vreau ca ei să o vadă pe Fire.

***

Misiunea era aproape îndeplinită. De fapt, Fire, Archer şi soldaţii lor străbătuseră o oarecare distanță de la cetatea lui Roen și tocmai dădeau să o ia pe un alt drum când se apropie grupul care venea dinspre miazănoapte. Douăzeci de soldaţi înfricoşători – aleşi oare pentru că aveau înfăţişarea unor piraţi, cu dinţi stricaţi şi cicatrice? Unii dintre ei erau mari şi cam albi la piele. Să fi fost pikkieni? Şi un bărbat şi o femeie cu înfăţişare aspră, care aveau aura unui vânt de iarnă. Cu siguranţă erau frate şi soră, ambii îndesaţi, cu buze subţiri şi o expresie de gheaţă, până când dădură cu ochii de grupul lui Fire. Îi

priviră, cu o uimire reală şi necalculată.

Cei doi fraţi se uitară unul la celălalt, înţelegându-se din priviri.

— Haideţi, murmură Archer, îndemnându-i pe soldaţi şi pe Fire să îşi continue drumul.

Cele două grupuri trecură unul pe lângă celălalt fără ca măcar să se salute.

Uşor marcată, Fire atinse coama lui Small, mângâindu-i firele tari de păr. Lordul şi doamna fuseseră doar nişte nume înainte, un punct pe harta delliană şi un anumit număr incert de soldaţi. Acum, erau aievea, în carne şi oase, şi reci.

Ei nu îi plăcuse privirea pe care o schimbaseră între ei când o văzuseră. Nu îi plăcuse nici privirea lor aspră pe spatele ei, în timp ce Small o ducea mai departe.

CAPITOLUL NOUĂ

Se întâmplă din nou: la câteva zile după ce Fire şi Archer se întoarseră acasă, un alt bărbat fu descoperit călcând pădurea lui Archer, un străin. Când soldaţii îl aduseră în arest, Fire simţi aceeaşi minte înceţoşată pe care o percepuse în cazul braconierului. Apoi, înainte ca Fire să înceapă măcar să se gândească dacă şi cum ar trebui să-şi folosească puterea pentru a scoate informaţii de la el, o săgeată pătrunse prin fereastra deschisă, drept în mijlocul camerei gărzii lui Archer, şi se împlântă între omoplaţii intrusului. Archer se aruncă peste Fire, trăgând-o la podea. Intrusul se înclină într-o parte şi se prăbuşi lângă ea. Din colţul gurii i se prelingea sânge. Mintea lui goală dispăru de tot, iar din locul în care se afla, ghemuită pe podea, cu picioarele soldaţilor care îi călcau pe păr şi cu Archer care urla, dând ordine, ea încercă să ajungă la mintea arcaşului care trăsese cu săgeata.

Prezenţa lui era aproape imperceptibilă şi se afla la o distanţă considerabilă, însă ea reuşi să îl descopere. Încercă să îl oprească în loc, însă un bocanc o călcă pe deget, iar durerea năucitoare îi distrase atenţia. Când încercă să-l găsească din nou, dispăruse.

„A fugit către apus, în pădurile lui Trilling“, îi transmise ea în gând lui Archer, deoarece durerea îi tăiase respiraţia şi nu putea vorbi. „Mintea lui e la fel de goală ca şi a celorlalţi“.

Degetul nu îi era rupt, doar o duru îngrozitor când încercă să şi-l mişte. Era arătătorul de la mâna stângă, aşadar renunţă să mai cânte la harpă sau la fluier o zi sau două, însă refuză să se cruţe când veni vorba de vioară. Nu mai cântase demult la instrument şi nu avea de gând să mai amâne. Încercă pur şi simplu să nu se gândească la durere, deoarece fiecare val de durere era însoţit acum de un val de furie. Fire se săturase să tot fie rănită.

Într-o zi, se afla în camera ei şi, ignorând durerea pe

care o simţea în fiecare muşchi, cânta şi se concentra foarte tare asupra greşelilor, asupra porţiunilor unde acea arie anume necesita un ton pe care urechea ei îl înţelegea, dar pe care degetele ei nu îl pricepuseră încă.

Era o melodie veselă, un cântec de dans, însă ceva din starea ei din acea zi încetinise tempoul şi descoperise anumite porţiuni triste. Într-un final, ea începu să cânte o cu totul altă melodie, una care era evident tristă, iar vioara îi striga sentimentele.

Fire se opri şi lăsă instrumentul în poală. Se holbă la el, apoi îl strânse la piept ca pe un copilaş, întrebându-se ce naiba se întâmpla cu ea.

Avea în minte imaginea lui Cansrel când acesta îi dăruise acea vioară. „Mi s-a spus că sună bine, draga mea", îi spusese el, întinzându-i-o aproape neglijent, de parcă ar fi fost un nimic, care nu îl costase o mică avere. Ea o luase, apreciindu-i frumuseţea, însă ştiind că adevărata sa valoare stătea în acorduri şi sentimente. Cansrel nu era în măsură să aprecieze niciunul dintre ele. Ea îşi trecuse arcuşul peste corzi, pentru a o încerca. Vioara îi răspunsese pe loc, dorindu-i atingerea, vorbindu-i cu o voce blândă pe care ea o înţelesese şi o recunoscuse.

O nouă prietenă în viaţa ei.

Nu reuşise să-şi ascundă încântarea de Cansrel. Bucuria lui fusese şi mai mare.

„Eşti uluitoare, Fire, îi spusese el. Nu încetezi să mă uimeşti. Nu sunt niciodată fericit decât atunci când te fac pe tine fericită. Nu-i aşa că e ciudat? îi spusese el râzând. Chiar îţi place, draga mea?"

Şezând pe scaun în camera ei, cu vioara în mână, Fire se strădui să privească ferestrele şi pereţii din jurul ei şi să conştientizeze prezentul. Lumina devenea din ce în ce mai slabă. Archer urma să vină în curând de pe câmp, unde dădea o mână de ajutor la arat. Ar fi putut avea noutăţi despre arcaş, care era căutat de zor. Sau poate că Brocker primise vreo scrisoare de la Roen care îi dădea informaţii noi despre Mydogg şi Murgda, sau despre Gentian, sau Brigan, sau Nash.

Îşi luă arcul şi tolba cu săgeţi şi, încercând să înlăture amintiri aşa cum ai înlătura nişte fire de păr, ieşi din casa ei şi plecă în căutarea lui Archer şi a lui Brocker.

Nu se aflase nicio veste. Nu sosise nicio scrisoare.

Trecu şi sângerarea lunară a lui Fire, cu toate durerile şi disconfortul. În cele din urmă, mai trecu una, la fel ca şi prima. Era o metodă de a marca timpul, o metodă pe care o folosea toată lumea din casa ei, din casa lui Archer, iar când mergea în oraş însoţită de paznici, toată lumea ştia care era semnificaţia. Sângerările ei erau un eveniment public, iar ea nu putea să nu recunoască faptul că, odată cu fiecare dintre ele, se scurgeau şi săptămânile. Vara era aproape. Fermierii transportau în căruţe cartofi şi morcovi pe care să îi planteze în terenul stâncos.

Lecţiile ei se derulau aproape la fel.

— Vă implor, opriţi-vă, spuse ea într-o zi, când se afla la Trilling şi încerca să întrerupă un vacarm de fluiere şi corni care îţi spărgea timpanul. Ce-ar fi să reluăm de la începutul paginii? Şi, Trotter, îl implorase ea pe băiatul mai mare, încearcă să nu sufli atât de tare; sunetul acela strident este din cauză că sufli prea tare, crede-mă. În regulă? Pregătiţi?

Şi masacrul înfocat începuse din nou. Ea se întrebă: „Unde mi-a dispărut răbdarea? Unde mi-a dispărut simţul umorului? Odinioară îmi plăceau astfel de provocări. Odinioară îi iubeam pe copiii aceştia“.

Situaţia nu era corectă faţă de ea, căci îi iubea în continuare pe copii. Copiii erau una dintre micile ei bucurii, chiar şi atunci când se certau între ei; chiar şi atunci când îşi imaginau că îi puteau ascunde lucruri, cum era lenea pe care o simţeau ori, în anumite situaţii, talentul. Copiii erau inteligenţi şi maleabili. Timpul şi exerciţiul îi făceau puternici şi îi împiedicau să se teamă sau să o adore prea mult. Frustrările lor îi erau cunoscute şi dragi.

„Însă, la urma urmei, la sfârşitul zilei trebuie să îi înapoiez, gândea ea. Nu sunt copiii mei; altcineva îi hrăneşte şi le spune poveşti; eu nu voi avea niciodată copii;

sunt blocată în acest oraş unde nu se întâmplă niciodată nimic şi nu se va întâmpla vreodată ceva, şi unde nu ajunge nicio veste. Sunt atât de nervoasă, încât îmi vine să-i iau flautul lui Renner şi să îl lovesc cu el.“

Apoi, îşi duse mâna la cap, inspiră adânc şi se asigură că cel de-al doilea fiu al lui Trilling nu va afla nimic despre sentimentele ei.

„Trebuie să mă calmez, gândi ea. Şi-apoi, la ce să mă aştept? La o altă crimă în pădure? La o vizită din partea lui Mydogg şi a Murgdei şi a piraţilor lor? O ambuscadă a lupilor-monstru?

Trebuie să încetez să îmi doresc să se întâmple lucruri. Ceva se va întâmpla într-o bună zi, şi când se va întâmpla, voi ajunge să-mi doresc să nu se fi întâmplat“.

În ziua următoare, traversa cărăruia către casa lui Archer, cu tolba în spate şi cu arcul în mână, când una dintre santinele îi strigă de pe terasa din spate a casei lui Archer:

— Ai chef de-o horă, Lady Fire?

Era Krell, santinela în a cărei minte pătrunsese în noaptea în care nu putuse să se caţăre în copac pentru a ajunge la fereastra dormitorului său. Era un bărbat care ştia cum se mânuia un flaut; şi iată-l, oferindu-se să o salveze de propriile-i frământări.

— Mai întrebi? zise ea. Stai să-mi aduc vioara.

O horă cu Krell era întotdeauna un joc. Cântau pe rând, Fire la vioară, iar Krell la fluier, fiecare inventând o porţiune care era o provocare pentru celălalt, căci acela trebuia să o reia şi să o continue; păstrau întotdeauna ritmul, însă măreau tempoul treptat, astfel încât, în cele din urmă, era nevoie de întreaga lor concentrare şi pricepere pentru a ţine pasul unul cu celălalt. Erau demni de audienţă, iar în acea zi Brocker şi câteva gărzi ieşiră pe terasa din spate pentru a asista la spectacol.

Fire avea chef de efecte acustice şi, din fericire, Krell cânta de parcă ar fi fost hotărât să o facă să-şi rupă o coardă. Degetele ei zburau, vioara ei era o întreagă orchestră şi fiecare notă frumoasă care răsuna perfect îi

aducea satisfacţie în suflet. Ea se întrebă ce era acea uşurare necunoscută pe care o simţea în piept şi îşi dădu seama că râdea.

Atât de concentrată era, încât îi luă ceva timp până când observă expresia ciudată care apăruse pe chipul lui Brocker în timp ce asculta şi bătea ritmul cu degetul pe braţul fotoliului său. Ochii lui erau aţintiţi undeva în spatele lui Fire şi la dreapta, în direcţia în care se afla uşa din spate a casei lui Archer. Fire înţelese că în uşă trebuie să fi stat cineva, o persoană la care Brocker se uita cu uimire.

Apoi, totul se întâmplă brusc. Fire recunoscu mintea care stătea în prag; se roti pe călcâie, despărţind vioara de arcuş; se holbă la Prinţul Brigan, care stătea rezemat în cadrul uşii.

Krell se opri şi el din cântat. Soldaţii de pe terasă îşi dreseră glasurile şi se întoarseră, devenind vigilenţi odată ce-şi recunoscură comandantul. Privirea lui Brigan era lipsită de expresie. El se mişcă şi îşi îndreptă spatele. Ea ştia că urma să vorbească.

Fire se întoarse şi coborî în fugă treptele terasei care duceau la cărare.

După ce se făcu nevăzută, Fire încetini pasul şi se opri. Se rezemă de un pietroi pentru a-şi trage sufletul, iar vioara i se ciocni de piatră, scoţând un strigăt strident şi disonant de protest. Paznicul Tovat, cel cu părul roşcovan şi mintea hotărâtă, venea fugind în urma ei. Se opri lângă ea.

— Iartă-mă dacă te deranjez, domniţă, zise el, dar ai plecat neînarmată. Te simţi rău, domniţă?

Ea îşi lipi fruntea de pietroi şi respiră.

— La naiba, zise ea, deoarece el avea dreptate; pe lângă că fugise ca o laşă, plecase şi neînarmată. De ce-a venit aici? îl întrebă ea pe Tovat, lipindu-şi vioara, arcul şi fruntea de pietroi. Ce vrea?

— Am plecat înainte să aflu, răspunse Tovat. Ne întoarcem? Ai nevoie de ajutor, domniţă? Ai nevoie de vraci?

Ea se îndoia că Brigan era genul de persoană care să facă vizite de curtoazie şi rareori călătorea singur. Fire închise ochii şi încercă să ajungă cu puterea minţii dincolo de dealuri. Nu simţi prezenţa armatei lui, însă descoperi în apropiere un grup alcătuit din douăzeci de soldaţi. În faţa casei sale, nu a lui Archer.

Fire oftă. Rămase în picioare, îşi verifică basmaua de pe cap şi îşi aşeză vioara şi arcuşul sub braţ. Se întoarse către casa ei.

— Vino, Tovat! Vom afla în curând, căci au venit după mine. Soldaţii din faţa casei ei nu erau ca ai lui Roen sau ai lui Archer, care o admirau şi aveau motive să aibă încredere în ea. Aceştia erau soldaţi obişnuiţi, iar când ea şi cu Tovat ajunseră în câmpul lor vizual, ea simţi o varietate de reacţii normale: dorinţă, uimire, neîncredere. Şi, de asemenea, precauţie. Aceşti bărbaţi îşi păzeau minţile, mai mult decât s-ar fi aşteptat ea de la o adunare atât de pestriţă. Brigan trebuie să îi fi ales datorită precauţiei lor; sau îi avertizase să aibă grijă.

Ea se corectă. Nu toţi erau bărbaţi. Trei dintre ei aveau părul lung, legat la spate, şi aveau feţele şi trăirile unei femei. Ea îşi ascuţi mintea. Alţi cinci dintre ei erau bărbaţi a căror apreciere în ceea ce o privea nu deţinea o anumită caracteristică. Ea se întrebă, plină de speranţă, dacă nu erau cumva bărbaţi care nu doreau femei.

Se opri dinaintea lor. Fiecare dintre ei se holba la ea.

— Bine v-am găsit, soldaţi! zise ea. Vreţi să intraţi şi să vă aşezaţi? Una dintre femei, înaltă, cu ochi căprui şi o voce puternică, începu să vorbească.

— Am primit ordine să aşteptăm afară până se va întoarce comandantul nostru de la casa Lordului Archer, domniţă.

— Prea bine, zise Fire, oarecum uşurată că nu primiseră ordine să o prindă şi să o vâre într-un sac de postav.

Se îndreptă către uşă, trecând printre soldaţi, urmată fiind de Tovat. Apoi se opri şi se întoarse către femeia-soldat.

— Tu dai ordinele, atunci?

— Da, domniţă, în absenţa comandantului.

Fire verifică din nou minţile din grup, încercând să găsească o reacţie la faptul că Brigan alesese o femeie ofiţer. Resentimente, invidie, indignare. Nu descoperi nimic.

Aceştia nu erau soldaţi obişnuiţi, la urma urmei. Nu era sigură de motivul lui, însă ceva trebuie să-l fi determinat pe Brigan să facă această alegere.

Ea intră în casă însorită de Tovat și închiseră ușa în urma lor.

Archer fusese plecat în oraş în timpul concertului de pe terasă, însă trebuie să se fi întors la scurt timp după aceea. Nu trecu mult timp până când Brigan îşi făcu apariţia la uşa ei, însă de această dată era însorit de Brocker şi de Archer.

Donal îi conduse pe cei trei bărbaţi în salon. Încercând să îşi ascundă stânjeneala şi să îi asigure că nu avea de gând să o ia la fugă pe dealuri, Fire vorbi repede.

— Dacă soldaţii Domniei Tale doresc să şadă sau să bea ceva, sunt bineveniţi în casa mea.

— Mulţumesc, domniţă, răspunse el. Nu cred că vom sta prea mult.

Pe Archer îl neliniştea ceva, iar Fire nu avu nevoie de nicio putere mentală pentru a simţi acest lucru. Ea le făcu semn lui Brigan şi lui Archer să ia loc, însă cei doi rămaseră în picioare.

— Domniţă, vin în numele regelui, spuse Brigan.

Nu o privi în ochi când i se adresă, ci mai degrabă privi aerul din jurul ei, evitându-i persoana. Ea hotărî să considere această atitudine ca pe o invitaţie de a-l cerceta din priviri, căci el îşi păzea atât de bine mintea de ea, încât nu putea afla nimic altfel.

Era înarmat cu arcul şi cu sabia, însă nu purta armură, ci haine negre de călărie. Era proaspăt ras. Era mai scund decât Archer şi mai înalt decât îşi aducea ea aminte. Avea o atitudine distantă, părul negru, sprâncenele încruntate şi faţa inexpresivă şi, în afară de refuzul lui încăpăţânat de a o privi în ochi, ea nu putea simţi niciun sentiment referitor

la această discuţie. Observă o cicatrice mică, subţire şi curbată, care îi brăzda sprânceana dreaptă. O răpitoare-monstru fusese cât pe ce să-i scoată ochiul, atunci. O altă cicatrice pe bărbie. Aceasta era dreaptă, lăsată de un cuţit sau de o sabie.

Se gândi că era posibil ca el, comandantul Armatei Regelui, să aibă la fel de multe cicatrice precum un om-monstru.

— În urmă cu trei săptămâni, spuse Brigan, un străin a fost surprins în apartamentul regelui din palat şi a fost prins. Suveranul doreşte să vii în Oraşul Regelui ca să îl vezi pe prizonier şi să spui dacă e acelaşi bărbat care a fost în apartamentul regelui din cetatea mamei mele.

Oraşul Regelui. Locul ei de naştere Locul unde trăise şi murise mama ei. Splendidul oraş de deasupra mării, care avea să fie distrus sau salvat în războiul care se pregătea. Nu văzuse niciodată Oraşul Regelui, doar şi-l închipuise. Fireşte că nimeni nu îi sugerase să meargă şi să îl vadă aievea.

Ea îşi obligă mintea să ia serios în considerare această propunere, cu toate că inima luase deja o hotărâre. În Oraşul Regelui ar avea prea mulţi duşmani şi prea mulţi bărbaţi care ar plăcea-o prea mult. Lumea s-ar holba la ea şi ar fi atacată şi nu ar putea niciodată să îşi lase mintea în voie. Regele o va dori, iar el şi sfătuitorii lui vor încerca să îi folosească puterea împotriva prizonierilor, a duşmanilor şi a oricărui locuitor din cei un milion în care nu aveau încredere.

Şi va fi nevoită să călătorească împreună cu acest bărbat dur, care nu o plăcea, şi cu soldaţii lui curioşi.

— Regele doreşte acest lucru sau este un ordin? întrebă Fire.

Brigan privea podeaua nepăsător.

— A fost rostit ca un ordin, domniţă, însă eu nu te voi obliga să vii.

Se pare că fratele avea voie să nu asculte ordinele regelui; sau poate că acest refuz de a se supune ordinului demonstra cât de puţin îşi dorea Brigan să o ducă la

fratele lui slab de înger.

— Dacă regele se aşteaptă să-mi folosesc puterea pentru a interoga un prizonier, va fi dezamăgit, zise Fire.

Brigan îşi descleştă şi îşi încleştă degetele pe sabie, o dată. Un semn rapid – de nerăbdare sau furie. O privi în ochi preţ de o secundă, apoi îşi mută privirea.

— Nu cred că regele te va obliga să faci un lucru pe care nu ţi-l doreşti.

Fire înţelese din aceste cuvinte că prinţul considera că ţinea de puterea şi de intenţia ei să îl controleze pe rege. Ea simţea că îi arde faţa, însă îşi ridică uşor bărbia şi spuse:

— Voi merge.

Archer începu să bombăne. Înainte să apuce să rostească un cuvânt, ea se întoarse către el şi îl privi în ochi.

„Nu te certa cu mine în faţa fratelui regelui, îi transmise ea prin puterea gândului. Şi nu distruge pacea din ultimele două luni“.

El îi aruncă o privire furioasă.

— Nu eu o distrug, zise el încet.

Brocker era obişnuit cu aşa ceva; însă cum trebuie să îi fi considerat Brigan, văzându-i cum se uită unul la altul şi doar unul din ei dă replica? „N-am chef de aşa ceva acum. N-ai decât să te faci de ruşine, însă n-am de gând să te las să mă faci şi pe mine de ruşine“.

Archer inspiră adânc, ca un şuierat, se roti pe călcâie şi ieşi furios din încăpere. Trânti uşa, lăsând o tăcere stânjenitoare în urma lui.

Fire îşi atinse basmaua cu mâna şi se întoarse spre Brigan.

— Vă rog să ne iertaţi comportamentul nepoliticos, zise ea.

Ochii aceia cenuşii nici măcar nu clipiră.

— Desigur.

— Cum ai de gând să o protejezi în timpul călătoriei, comandante? întrebă calm Brocker.

Brigan se întoarse către el, apoi se aşeză pe un scaun şi

îşi odihni cotul pe genunchi; întreaga sa atitudine păru că se schimbă. Faţă de Brocker era brusc comunicativă, lejeră şi respectuoasă, un tânăr comandant militar care se adresa unui bărbat care i-ar fi putut fi mentor.

— Vom călări către Oraşul Regelui însoţiţi de Primul Detaşament, Sir. Tabăra se află la vest de aici.

Brocker zâmbi.

— M-ai înţeles greşit, fiule. Cum vei face să o protejezi de Primul Detaşament? Printre toate cele cinci mii de minţi se vor găsi câteva care vor dori să o rănească.

Brigan încuviinţă.

— Am ales personal o gardă alcătuită din douăzeci de soldaţi de încredere care vor avea grijă de ea.

Fire îşi încrucişă braţele şi îşi muşcă buzele.

— N-am nevoie de grija nimănui. Pot să mă apăr şi singură.

— Nici nu mă îndoiesc de asta, domniţă, zise Brigan pe un ton blând, privindu-şi mâinile, dar dacă tot vei călători împreună cu noi, vei avea o gardă personală. Nu îmi permit să am o femeie civil într-un grup de cinci mii de bărbaţi, într-o călătorie de trei săptămâni, fără să îi asigur o gardă. Am încredere că vei înţelege acest lucru.

Făcea aluzie la faptul că ea era un monstru care stârnea tot soiul de comportamente dintre cele mai rele. Când se mai linişti, ea începu să priceapă înţelesul vorbelor lui. La drept vorbind, până atunci nu îşi mai plânsese de milă că trebuia să înfrunte cinci mii de bărbaţi.

Ea se aşeză, zicând:

— Prea bine.

Brocker chicoti.

— Dacă Archer s-ar afla aici, ar vedea puterea unui argument raţional.

Fire pufni. Faptul că ea îngăduia să aibă o gardă personală nu era dovada unui argument raţional, cel puţin nu după părerea lui Archer. El ar fi considerat acest lucru o dovadă a faptului că era îndrăgostită de cel mai chipeş dintre paznicii ei.

Ea se ridică din nou în picioare.

— Mă duc să mă pregătesc şi îi voi spune lui Donal să îl pregătească pe Small, zise ea.

Brigan se ridică în picioare odată cu ea. Faţa lui deveni iar severă şi inexpresivă.

— Prea bine, domniţă.

— Vrei să-mi ţii companie, comandante? zise Brocker. Aş vrea să schimbăm câteva vorbe.

Fire îi aruncă lui Brocker o privire scrutătoare.

„Zău? Şi ce-ai avea să-i spui?"

Brocker era prea elegant pentru o ceartă unilaterală. Mintea lui era atât de limpede şi de puternică, încât îi putea transmite un sentiment cu o precizie exactă, astfel încât ea să îl perceapă ca pe o propoziţie. „Vreau să-i dau câteva sfaturi militare, îi transmise el în gând".

Fire îi lăsă singuri, simţindu-se mai liniştită.

Când intră în camera ei, îl văzu pe Archer, care şedea pe un scaun, lângă perete. Nu avea libertatea de a intra neinvitat, căci nu era camera lui. Îl iertă, însă. Archer nu putea renunţa brusc la sarcinile sale care ţineau de casă şi de fermă pentru a o însoţi în călătorie. El avea să rămână în urmă şi urmau să fie despărţiţi o lungă perioadă de timp – aproape şase săptămâni dus-întors, şi mai mult dacă ea rămânea o vreme în Oraşul Regelui.

Când Brocker o întrebase, când ea avea paisprezece ani, câtă putere avea asupra minţii lui Cansrel atunci când pătrundea în interiorul ei, Archer sărise în apărarea ei.

— N-ai suflet, tată? Omul e părintele ei. Nu îi face relaţia cu el mai dificilă decât este deja.

— Nu fac decât să îi pun nişte întrebări, spusese Brocker, deşi mi-aş dori să nu fie nevoie.

— Nu-mi pasă. Las-o în pace, îi spusese Archer cu atâta înflăcărare, încât Brocker o lăsase în pace, cel puţin o perioadă.

Fire se gândi că avea să îi lipsească protecţia lui Archer în acea călătorie. Nu pentru că şi-o dorea, ci pentru că asta făcea el atunci când era prin apropiere.

Ea scoase din fundul dulapului nişte saci din postav şi începu să vâre în ei hainele de corp şi echipamentul de

călărit. N-avea rost să-şi bată capul cu rochiile. Şi aşa nu observa nimeni niciodată cu ce era îmbrăcată. Şi-apoi, după trei săptămâni de stat în saci, nu le-ar mai fi putut purta oricum.

— Renunţi la elevii tăi? o întrebă în cele din urmă Archer, aplecându-se şi urmărind-o cum îşi face bagajele. Pur şi simplu?

Ea se întoarse cu spatele la el, prefăcându-se că îşi caută vioara, şi zâmbi. Era pentru prima oară când Archer îşi exprima îngrijorarea faţă de elevii ei.

— Nu ţi-a luat prea mult timp să te hotărăşti, adăugă el.

Ea spuse simplu, căci i se părea evident:

— N-am vizitat niciodată Oraşul Regelui.

— Nu-i chiar atât de minunat cum se zice.

Era un lucru de care voia să se convingă singură. Scormoni în grămada de pe patul ei, fără să spună nimic.

— Este un loc mai periculos decât oricare altul pe care l-ai vizitat până acum, zise el. Tatăl tău te-a luat de acolo pentru că nu erai în siguranţă.

Ea găsi carcasa viorii şi o scutură pentru a se convinge că instrumentul era înăuntru. O aşeză lângă sacii din postav.

— Ar trebui să duc o viaţă plictisitoare doar ca să rămân în viaţă, Archer? N-am să mă ascund în cameră, cu ușa şi cu ferestrele închise. Asta nu-i viaţă.

El îşi trecu degetul peste o pană din tolba care se afla lângă el. Stătea cu bărbia în pumn şi privea încruntat podeaua.

— O să te îndrăgosteşti de rege.

Ea se aşeză pe marginea patului, cu faţa la el, şi zâmbi.

— N-am cum să mă îndrăgostesc de rege. E slab de înger şi bea prea mult vin.

El se uită la ea.

— Şi? Eu sunt gelos şi mă culc cu prea multe femei.

Zâmbetul lui Fire se lărgi.

— Din fericire pentru tine, te-am iubit cu mult înainte să faci şi una, şi cealaltă.

— Dar nu mă iubeşti la fel de mult cum te iubesc eu, zise

el. De aceea simt ceea ce simt şi fac ceea ce fac.

Era o remarcă dură, venind din partea unui prieten pentru care şi-ar fi dat şi viaţa. Şi era dureros pentru că spunea astfel de lucruri când avea să lipsească atât de mult. Ea se ridică în picioare şi îi întoarse spatele. „Dragostea nu se măsoară astfel, îi transmise ea în gând. Poţi să mă învinuieşti pentru sentimentele tale, însă nu este drept să mă învinuieşti pentru felul în care ai ales să te comporţi“.

— Îmi pare rău, zise el. Ai dreptate. Iartă-mă, Fire.

Iar ea îl iertă cu uşurinţă din nou, deoarece ştia că furia lui dispărea întotdeauna la fel de repede cum apărea şi că, în spatele ei, se ascundea un suflet mare. Însă se opri la iertare. Putea ghici ce dorea Archer, acolo, la ea în dormitor, înainte de plecare, însă nu avea de gând să-i ofere asta.

Cândva, îi fusese uşor să îl accepte pe Archer în patul ei; nu cu mult timp în urmă, fusese simplu. Însă apoi, cumva, lucrurile se schimbaseră între ei. Propunerile de căsătorie, dorul. Îi venea din ce în ce mai uşor să spună nu.

Avea să îl refuze cu blândeţe. Se întoarse înspre el şi îi întinse mâna. El se ridică în picioare şi se apropie de ea.

— Trebuie să mă schimb în hainele de călărie şi să mai aranjez nişte lucruri, zise ea. Hai să ne luăm rămas-bun. Coboară şi spune-i prinţului că voi veni şi eu.

El îşi privi încălţămintea, apoi o privi în ochi, înţelegând-o. El trase de basma până când aceasta îi alunecă de pe cap şi părul i se revărsă pe umeri. Îi strânse părul cu o mână, se aplecă şi îl sărută. O trase pe Fire înspre el şi îi sărută gâtul şi gura, astfel încât trupul ei să rămână cu dorinţa ca mintea ei să nu fi fost atât de încăpăţânată. Apoi, se desprinse de ea şi se îndreptă înspre uşă, cu o expresie nefericită întipărită pe faţă.

CAPITOLUL ZECE

Îi fusese teamă că armata va înainta prea repede pentru ea sau că fiecare din cei cinci mii de soldaţi va încetini ritmul din cauza ei. Şi, într-adevăr, armata înainta repede la suprafaţă, când terenul era suficient de drept pentru a permite acest lucru, însă, în cea mai mare parte a timpului, ritmul era mai moderat. Acest lucru se datora în parte tunelurilor şi terenului, care încetineau ritmul, şi în parte obiectivelor unei forţe armate care, prin natura sa, caută probleme acolo unde alte grupuri de călători încercau să le evite.

Primul Detaşament era extrem de bine organizat: o bază în mişcare împărţită în două secţiuni, care la rândul lor erau împărţite în unităţi mai mici care se despărţeau din când în când, îndepărtându-se în galop, făcându-se nevăzute în peşteri sau pe cărările montane şi făcându-și din nou apariţia mai târziu. Unităţile de cercetaşi călăreau repede în faţa armatei, iar patrulele stăteau pe flancuri. Uneori, acestea trimiteau înapoi subunităţi care să raporteze sau, în cazul în care apăreau probleme, să ceară ajutor. Alteori, soldaţii se întorceau plini de sânge sau de vânătăi, iar Fire ajunse să recunoască tunicile verzi ale vracilor care se grăbeau să le vină în ajutor.

Apoi mai erau unităţile de vânătoare, care se mişcau prin rotaţie şi alergau vânatul. Mai erau şi unităţile de aprovizionare, care se ocupau de caii de povară şi care făceau inventarul proviziilor. Unităţile de comandă transmiteau mesajele lui Brigan către restul armatei. Unităţile de arcaşi erau atente la animale şi la răpitoarele-monştri suficient de necugetate încât să atace coloana principală de călăreţi. Şi garda de corp a lui Fire era tot o unitate. Crea o barieră între ea şi restul miilor de soldaţi în timp ce călărea şi o ajuta cu tot ce avea nevoie, în primul rând cu răspunsuri la întrebările ei despre motivul pentru care jumătate din armată părea mereu că ba venea, ba

pleca.

— Există o unitate care urmăreşte toate celelalte unităţi? o întrebă ea pe conducătoarea gărzilor, femeia cu ochi căprui pe care o chema Musa.

Musa râse. Cele mai multe întrebări ale lui Fire păreau să o amuze pe Musa.

— Comandantul nu are o astfel de unitate, domniţă. El ţine minte tot. Fii atentă la toată activitatea din jurul purtătorului de steag – fiecare unitate care vine şi pleacă dă raportul mai întâi comandantului.

De fapt, Fire îl urmărise pe purtătorul de steag – şi pe calul lui – cu o simpatie considerabilă, deoarece păreau să călărească de două ori mai departe decât restul armatei. Singura sarcină a purtătorului de steag era să stea aproape de comandant, astfel încât acesta să poată fi reperat întotdeauna cu uşurinţă, iar comandantul ba se replia, ba se desprindea de restul armatei, ba ţâşnea înainte, în funcţie de chestiunile de o mare importanţă militară, indiferent ce însemna asta în Dells. Purtătorul de steag îl urma mereu. Fire presupuse că fusese ales pentru această sarcină deoarece era un călăreţ foarte bun.

Apoi, prinţul şi purtătorul de steag se apropiară, şi din nou Fire se văzu nevoită să se corecteze. O călăreaţă foarte bună.

— Musa, câte femei sunt în Primul Detaşament?

— Vreo cinci sute, domniţă. Poate în jur de două mii cinci sute în toate cele patru detaşamente şi forţele de luptă laolaltă.

— Şi unde sunt forţele de luptă auxiliare când restul armatei patrulează?

— În forturile şi posturile de semnalizare răspândite pe întreg teritoriul regatului, domniţă. Unii dintre soldaţii de la acele posturi sunt femei.

Două mii cinci sute de femei care aleseseră să trăiască în şa, să lupte, să mănânce, să se îmbrace şi să doarmă într-o mare de bărbaţi. De ce ar alege o femeie o astfel de viaţă? Erau la fel de nestăpânite şi de violente cum se dovediseră a fi bărbaţii?

Când ea şi însoţitorii ei ieşiseră din pădurile lui Trilling şi intraseră pe platformele stâncoase unde îşi aşezase armata tabăra, existase o singură luptă pentru Fire, una scurtă şi brutală, între doi bărbaţi care îşi pierduseră minţile la vederea ei şi care nu se înţeleseseră asupra unor aspecte (onoarea ei, şansele pe care le avea fiecare). Fusese suficient cât să se ajungă la îmbrânceli, pumni în faţă, nasuri sparte, sânge. Înainte ca Fire să-şi dea seama ce se petrecea, Brigan sărise jos din şa ca să-i despartă, împreună cu trei dintre paznicii lui Fire. Apoi Brigan şi paznicii îi trăseseră pe luptători deoparte şi un cuvânt aspru rostit de Brigan fusese suficient pentru a pune capăt răfuielii: „Ajunge!"

Fire îşi ţinuse privirea ţintită asupra umerilor lui Small şi nu se uitase la luptători. Îi pieptănase calului coama cu degetele şi nu se uitase la nimeni până când nu simţise remuşcare în minţile ambilor luptători. Apoi, ea se uitase pe furiş la capetele lor plecate, la privirile spăşite pe care i le aruncau lui Brigan, la sângele care picura pe pământ din buzele şi nasurile lor sparte. O uitaseră. Ea simţise că, din cauza ruşinii pe care o simţeau în faţa comandantului lor, uitaseră complet de ea.

Era neobişnuit. Fire îl privi curioasă pe Brigan. Expresia de pe faţa lui era severă, iar mintea impenetrabilă. Le vorbise luptătorilor în şoaptă, fără să se uite la ea măcar o dată.

La scurt timp după ce încălecaseră din nou, venise ordin de la unitatea de comandă că dacă vreun soldat se lua la bătaie dintr-un motiv legat de Lady Fire, avea să fie dat afară din armată şi nu avea să mai beneficieze de favoarea armatei, urma să fie dezarmat, concediat şi trimis acasă. Fire dedusese din fluierăturile şi sprâncenele ridicate ale paznicilor ei că aceasta era o pedeapsă aspră pentru încăierări.

Nu ştia prea multe despre armată cât să extrapoleze. O pedeapsă aspră îl făcea pe Brigan să fie considerat un comandant aspru? Asprimea era sinonimă cu cruzimea? Cruzimea era sursa puterii pe care Brigan o avea asupra

soldaţilor săi?

Şi unde era aspectul dificil în ceea ce privea concedierea din forţele luptătoare când războiul bătea la uşă? Lui Fire i se părea mai mult o amânare.

Fire nu se simţise nicicând mai străină ca în mijlocul acelor valuri de călăreţi. Şi-l imagină pe Archer călărind peste câmpurile lui, oprindu-se pentru a sta de vorbă cu fermierii săi, râzând şi blestemând acel sol stâncos din nord, aşa cum făcea mereu. Şi-i imagină pe Archer şi Brocker luând cina fără ea.

Când armata se opri pentru a înnopta, ea insistă să-şi ţesale singură calul. Se rezemă de Small şi îi vorbi în şoaptă. Prezenţa lui o liniştea, căci era singurul suflet cunoscut dintr-o mare de străini.

Îşi aşezară tabăra într-o peşteră subterană uriaşă, care se afla la jumătatea distanţei dintre casa lui Fire şi cetatea lui Roen. Era o peşteră cum Fire nu mai văzuse niciodată. Nici acum nu o vedea prea bine, căci înăuntru era semiîntuneric. Lumina pătrundea prin nişte crăpături din tavan şi prin nişte găuri din pereţii exteriori. După ce apuse soarele, în peşteră se făcu întuneric de-a binelea, iar cel de-al Patrulea Detaşament se transformă într-o mare de umbre mişcătoare, răspândite pe toată suprafaţa înclinată a încăperii.

Acustica din peşteră era densă, melodioasă, Când comandantul plecase din tabără însoţit de două sute de soldaţi, cei două sute răsunaseră ca două mii, iar zgomotul paşilor sunase ca nişte clopote în jurul ei. El plecase de îndată ce tabăra se aşezase – chipul lui rămânând la fel de inexpresiv ca de obicei. O unitate de cercetaşi nu se întorsese la locul şi timpul stabilit. Plecase în căutarea lor.

Fire era agitată. Umbrele mişcătoare ale celor cinci mii de tovarăşi ai ei o nelinişteau. Paznicul ei o ţinea departe de majoritatea acestor soldaţi, însă nu se putea desprinde de impresiile pe care le aduna în mintea ei. Era epuizant să ţină evidenţa atâtor minţi. Mulţi dintre ei erau conştienţi într-o anumită măsură de prezenţa ei, chiar şi cei mai îndepărtaţi. Prea mulţi dintre ei voiau ceva de la

ea. Unii se apropiau prea mult.

— Îmi place ce gust are monstrul, şuieră printre dinţi unul cu nasul spart de două ori.

— Te iubesc. Eşti frumoasă, îi şoptiră alţi trei sau patru, căutând-o cu mâinile şi împingându-se în baricada alcătuită din gărzi, pentru a ajunge la ea.

Brigan îi dăduse gărzii ei ordine ferme înainte să plece. Domniţa avea să fie găzduită într-un cort, deşi armata se afla într-o peşteră, iar două femei din garda de corp trebuiau să stea cu ea în cort tot timpul.

„Nu voi avea niciodată intimitate?“, se întrebase ea auzind ordinul lui Brigan către Musa.

Brigan luase o mănuşă din piele de la un tânăr care părea a fi scutierul lui şi şi-o trăsese pe mână. „Nu, spusese el. Niciodată“. Şi, înainte ca ea să fi apucat să spună ceva, el îşi trăsese pe mână cealaltă mănuşă şi îşi chemase calul. Tropotul copitelor se intensificase, apoi dispăruse.

Când intră în cort, simţi miros de carne de monstru prăjită. Îşi încrucişă braţele şi încercă să nu le arunce priviri furioase celor două tovarăşe ale ei, ale căror nume nu le reţinuse. Îşi desfăcu basmaua. În prezenţa celor două femei putea să scape de strânsoarea ei. Ele nu voiau nimic de la ea; cea mai puternică emoţie pe care o percepea la ele era plictiseala.

În momentul în care ea îşi dezveli părul, sentimentul lor de plictiseală scăzu, fireşte, în intensitate. Se uitau la ea, curioase. Ea le aruncă o privire obosită.

— Am uitat cum vă cheamă. Îmi cer scuze.

— Margo, domniţă, spuse fata cu faţa rotundă şi plăcută.

— Mila, domniţă, spuse cealaltă, cu pometi delicaţi, păr blond şi foarte tânără.

Musa, Margo şi Mila. Fire îşi înăbuşi un oftat. Ajunsese să recunoască trăirile fiecărui soldat care alcătuia garda sa personală, însă avea să îi ia ceva timp până avea să le reţină numele.

Neştiind ce altceva să mai zică, ea îşi plimbă degetele pe carcasa viorii. O deschise şi inhală mirosul plăcut de lac.

Trase de o strună, iar răspunsul acustic, asemănător celui al unui clopoţel lovit sub apă, o făcu să se concentreze. Uşa cortului era deschisă. Cortul era ridicat într-o nişă din partea laterală a peşterii, iar deasupra, tavanul era jos şi curbat, asemenea carcasei unui instrument. Ea îşi aşeză vioara sub bărbie şi o acordă, apoi începu să cânte.

Era un cântec de leagăn care îi liniştea nervii. Armata dispăru încet, încet.

Somnul nu îi veni prea repede în noaptea aceea şi ştia că era inutil să plece în căutarea stelelor. Ploaia se infiltra prin crăpăturile din tavan şi şiroia pe pereţi până ajungea jos; cerul era înnorat în acea noapte. Furtuna nopţii îi va alunga, poate, visurile. Se dezveli, îşi găsi ghetele, trecu pe lângă silueta adormită a lui Margo şi a Milei şi deschise uşa cortului.

După ce ieşi, avu grijă să nu se împiedice de celelalte gărzi care dormeau, aranjate în jurul cortului ei ca un soi de şanţ de protecţie uman. Patru dintre gărzi erau treze: Musa şi trei bărbaţi al căror nume nu şi le amintea. Jucau cărţi la lumina lumânării. Pe întreaga suprafaţă a peşterii, lumânările pâlpâiau ici, colo. Fire îşi spuse că, probabil, multe unităţi ţineau straja în timpul nopţii. Îi compătimea pe soldaţii care stăteau de strajă în faţa adăpostului, în ploaie. Compătimea şi echipa de căutare a lui Brigan şi pe cercetaşii pe care îi căutau. Cu toții trebuiau să se întoarcă.

Cei patru străjeri fură uşor uimiţi când o văzură. Ea îşi duse mâna la păr, aducându-şi aminte că era descoperit.

Musa se dezmetici prima.

— S-a întâmplat ceva, domniţă?

— Există vreo deschizătură în peşteră care dă înspre cer? întrebă Fire. Vreau să văd ploaia.

— Există, răspunse Musa.

— Mi-o arăţi?

Musa lăsă cărţile din mână şi începu să le trezească pe gărzile care dormeau la capetele şanţului uman.

— Ce faci? întrebă în şoaptă Fire. Musa, nu e nevoie. Te rog. Lasă-i să doarmă, zise ea, însă Musa continuă să

scuture umeri până când patru bărbaţi se treziră. Le ordonă unora dintre jucătorii de cărţi să se ridice în picioare şi să stea de strajă. Celorlalţi le făcu semn să-şi ia armele.

Pe lângă oboseală, mai simţea acum şi vină. Fire intră în cort să-şi ia basmaua, arcul şi tolba. Apoi, ieşi şi li se alătură celor şase tovarăşi ai săi, înarmaţi şi somnoroşi. Musa aprinse nişte lumânări şi le dădu şi celorlalţi. Şirul alcătuit din cei şapte înaintă în tăcere pe marginea peşterii.

Cărarea îngustă şi înclinată pe care o urcau ducea la o spărtură în peretele lateral al muntelui. Fire nu avea o vedere prea bună prin deschizătură, însă instinctul îi spuse să nu se aventureze prea departe şi să se ţină bine cu mâinile de marginea stâncii care forma un soi de intrare de o parte şi de alta a ei. Nu voia să cadă.

Noaptea era vântoasă, umedă şi rece. Ştia că nu avea rost să se ude, însă se lăsă, totuşi, pătrunsă de ploaie şi de emoţia neîmblânzită pe care i-o dădea furtuna, în vreme ce gărzile ei se chirceau chiar lângă intrare şi încercau să protejeze lumânările să nu se stingă.

În conştiinţa ei apăru o schimbare: se apropiau nişte oameni, călăreţi. Mulţi. De la distanţa aceea, îi era greu să îşi dea seama dacă erau două sute sau două sute cincizeci, mai ales că îi cunoştea personal doar pe câţiva dintre ei. Se concentră şi îşi dădu seama că percepea cu mult peste două sute. Erau obosiţi, însă nu erau suferinzi. Echipa de căutare trebuie să fi reuşit în misiunea sa.

— Se întoarce echipa de căutare, le strigă ea peste umăr gărzilor sale. Sunt aproape. Cred că este şi unitatea de cercetaşi cu ei.

Deoarece nu răspunse nimeni, ea îşi întoarse capul şi văzu şase perechi de ochi care o priveau neliniştiţi. Ea păşi în ploaie, pe culoar.

— M-am gândit că aţi vrea să ştiţi, zise ea încet, dar pot să ţin percepţiile pe care le am pentru mine, dacă acestea vă neliniştesc.

— Nu, zise Musa. E bine că ne spui, domniţă.

— Comandantul este bine, domnită? întrebă unul dintre bărbaţi.

Fire încercase deja să afle acest lucru, însă îi fusese extrem de greu să îl repereze. Era acolo, de asta era convinsă. Faptul că mintea lui era în continuare impenetrabilă indica o oarecare forţă, bănui ea.

— Nu pot spune sigur, dar aşa cred.

Apoi, răpăitul copitelor răsună în coridor când călăreţii pătrunseră în tunelul de sub ei printr-o deschizătură în munte, tunel care ducea la peştera unde dormea armata.

La scurt timp, când cobora cărarea înclinată, Fire primi un răspuns la întrebare când îl simţi pe comandant urcând înspre ei. Ea se opri, făcându-l pe soldatul din spatele ei să rostească în şoaptă o vorbă prea puţin demnă de un domn când se suci pentru a evita să-i aprindă basmaua cu lumânarea.

— Există un alt drum de aici care duce la peşteră? întrebă ea repede; apoi ştiu răspunsul. Se cutremură îngrozită din cauza propriei sale laşităţi.

— Nu, domniţă, răspunse Musa, ducându-şi mâna la sabie. Simţi ceva în față?

— Nu, zise Fire nefericită. Doar pe comandant.

Venise să-l caute pe monstrul rătăcitor, care se dovedise a fi neascultător şi iresponsabil. Avea să o ţină în lanţ de acum înainte.

După câteva minute, el îşi făcu apariţia, urcând cu o lumânare în mână. Când ajunse în dreptul lor, se opri, îi salută cu un gest pe soldaţi şi vorbi în şoaptă cu Musa. Cercetaşii fuseseră găsiţi şi erau nevătămaţi. Dăduseră peste un grup barbar de tâlhari ai peşterilor de două ori mai numeros decât ei şi după ce îi decimaseră, se rătăciseră în întuneric. Rănile lor erau superficiale. În zece minute, aveau să doarmă cu toţii buştean.

— Sper să vă odihniţi şi dumneavoastră, Sir, zise Musa.

Brusc, Brigan zâmbi. Se dădu la o parte pentru a-i lăsa să treacă şi, preţ de o secundă, ochii lui îi întâlniră pe cei ai lui Fire. Era extenuat. Barba îi era nerasă de o zi şi era ud leoarcă.

Din câte se vedea treaba, nu venise după ea. De îndată ce ea şi tovarăşii săi trecură pe lângă el, bărbatul se întoarse şi continuă să urce prin pasajul înclinat.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Ea se trezi în dimineaţa următoare ţeapănă şi cu dureri din cauză că îşi petrecuse ziua în şa. Margo îi întinse nişte pâine şi brânză şi un lighean cu apă ca să se spele pe faţă. După aceea, Fire se întinse după vioară şi cântă o horă, la început mai lent, apoi din ce în ce mai alert, pentru a se trezi. Efortul pe care îl depuse o ajută să-şi limpezească mintea.

— Comandantul nu ne-a spus nimic despre acest avantaj al serviciului nostru de pază, zise Mila, zâmbind timid.

Musa îşi vârî capul prin uşa cortului.

— Domniţă, zise ea, comandantul m-a însărcinat să îţi spun că vom trece pe lângă cetatea Reginei Roen pe la miezul zilei. Are ceva treabă cu îmblânzitorul de cai. Vei avea timp să prânzeşti alături de Regină, dacă vei dori.

— Eşti în şa de ieri, spuse Roen, luându-i mâinile. Presupun că nu te simţi la fel de minunat precum arăţi. Uite, zâmbetul îmi spune că am dreptate.

— Sunt extrem de încordată, recunoscu Fire.

— Ia loc, draga mea. Simte-te ca acasă. Dă-ţi jos basmaua. N-am să permit niciunui zevzec să intre aici în următoarea jumătate de ceas.

Ce uşurare era să-şi desfacă părul! Era foarte greu, iar după o dimineaţă petrecută în şa, basmaua era lipicioasă şi îi provoca mâncărimi. Fire se cufundă recunoscătoare într-un jilţ şi o lăsă pe regină să-i pună legume şi tocană în farfurie.

— Nu te-ai gândit niciodată să-l tai? o întrebă Roen.

Ah, să-l taie. Să-l ciopârţească de tot şi să-l arunce odată pentru totdeauna în foc. Să-l vopsească negru, dacă părul de monstru putea fi vopsit. Când ea şi Archer erau mici, făcuseră un experiment şi îl răseseră de tot. Părul îi crescuse la loc într-un ceas.

— Creşte foarte repede, zise Fire obosită, şi am

descoperit că e mai uşor de controlat dacă este lung. Firele scurte se desprind şi ies de sub basma.

— Bănuiesc că ai dreptate, zise Roen. Ei bine, mă bucur să te văd. Ce fac Brocker şi Archer?

Fire îi spuse că Brocker se simţea minunat şi că Archer era mânios, cum îi era obiceiul.

— Mda, mă gândesc că aşa o fi, dar nu-l lua în seamă, zise Roen pe un ton aspru. Ai luat decizia corectă să mergi în Oraşul Regelui şi să-l ajuţi pe Nash. Bănuiesc că poţi face faţă obiceiurilor de la Curte. Nu mai eşti un copil. Cum e tocăniţa?

Fire îşi mâncă tocăniţa, care era chiar gustoasă, şi încercă să nu lase să se vadă pe chipul ei acea expresie de neîncredere. Nu mai era copil? Fire nu mai era un copil de ceva vreme.

Însă apoi, fireşte, Brigan îşi făcu apariţia în prag pentru a o saluta pe mama lui şi pentru a o duce pe Fire la calul ei. Fire se simţi pe loc din nou copil. O parte din creierul ei se pierdea de fiecare dată când acest soldat se afla în apropiere. Îngheţa din cauza răcelii lui.

— Brigandell, zise Roen, ridicându-se de pe scaun pentru a-l îmbrăţişa. Ai venit să-mi furi musafira.

— În schimbul a patruzeci de soldaţi, zise Brigan. Doisprezece sunt răniţi, aşa că ţi-am lăsat şi un vraci.

— Ne descurcăm şi fără vraci dacă ai nevoie de el, Brigan.

— Familia lui e în Little Grays, zise Brigan, şi i-am făgăduit că îl las aici când se va ivi ocazia. Ne vom descurca până la Fort Middle.

— Prea bine atunci, zise Roen repede. De dormit, dormi?

— Da.

— Ei, haide, o mamă ştie când fiul ei o minte. De mâncat, mănânci?

— Nu, răspunse Brigan pe un ton grav. N-am mai mâncat de două luni. Fac greva foamei împotriva primăverii care inundă sudul.

— Of, Doamne, zise Roen, întinzându-se după fructieră. Ia un măr, dragule.

Fire şi Brigan nu vorbiră când ieşiră din cetate împreună pentru a-şi continua călătoria către Oraşul Regelui. Brigan mâncă mărul, iar Fire îşi legă părul, simţindu-se oarecum mai bine în preajma lui.

O linişte faptul că el ştia de glumă.

Apoi, primi trei dovezi de bunătate.

Garda lui Fire aştepta împreună cu Small în spatele coloanei de soldaţi. Când Fire şi Brigan se apropiară de locul respectiv, Fire ştiu că nu era în regulă ceva. Încercă să se concentreze, ceea ce era greu, cu atâtea minţi care „circulau“ în jurul ei. Aşteptă până când Brigan termină de vorbit cu un căpitan, care venise lângă ei ca să întrebe despre programul din acea zi.

— Cred că gărzile mele au prins un om, îi zise ea lui Brigan în şoaptă, după ce plecase căpitanul.

El îşi coborî vocea.

— De ce? Ce bărbat?

Ea nu deţinea decât informaţiile principale, dar era sigură de acestea.

— Nu ştiu nimic în afară de faptul că mă urăşte, dar că nu i-a făcut niciun rău calului meu.

El dădu din cap.

— Nu m-am gândit la asta. Trebuie să fac ceva pentru ca oamenii să nu se mai ia de calul tău.

La avertismentul lui Fire, grăbiră pasul. Ajunseră în cele din urmă, în faţa unei scene oribile: gărzile lui Fire, două dintre ele, ţinându-l pe un soldat care striga înjurături şi scuipa sânge şi dinţi sparţi, în vreme ce o a treia gardă îl lovea neîncetat peste gură pentru a-l face să tacă.

— La naiba, zise în şoaptă Fire, îngrozită, pătrunzând în mintea gărzii pentru a-i opri loviturile.

Apoi, ea căută detaliile care transformau scena într-o poveste. Carcasa viorii ei căzuse pe jos şi se murdărise cu noroi. Lângă ea era ceea ce mai rămăsese din vioară. Instrumentul era distrus, făcut ţăndări; arăta de parcă îl călcase un bocanc nemilos şi plin de ură.

Era parcă mai rău decât dacă ar fi fost lovită de o

săgeată. Fire se apropie împleticindu-se de Small şi îşi îngropă faţa în umărul lui; nu îşi putea controla lacrimile care îi şiroiau pe obraz şi nu voia ca Brigan să le vadă.

Îl auzi pe comandant în spatele ei, înjurând printre dinţi. Cineva – Musa – îi aşeză lui Fire pe umăr o batistă. Prizonierul înjura în continuare, strigând că o putea vedea pe Fire, zicând lucruri îngrozitoare despre corpul ei, despre ce i-ar face, cuvinte care erau inteligibile chiar şi dacă avea dinţii sparţi şi buzele umflate. Brigan se îndreptă spre el cu paşi mari.

„Nu-l lovi din nou, gândi Fire disperată. Brigan, te rog“; căci sunetul scos de osul care lovea osul nu o ajuta în încercările ei de a se opri din plâns. Brigan rosti o altă înjurătură, apoi o comandă aspră, iar Fire înţelese din cuvintele bolborosite ale soldatului că acestuia i se punea căluş la gură. Apoi, fu târât de acolo înapoi la cetate, însoţit de Brigan şi de câţiva dintre soldaţii gărzii personale a lui Fire.

Locul unde avea loc scena se cufundă în tăcere. Fire îşi dădu seama că respira întretăiat şi încercă să se liniştească. „Om îngrozitor, gândi ea, cufundându-şi faţa în coama lui Small. Om îngrozitor. Vai, Small. Este un om îngrozitor“.

Small fornăi, împroşcându-i umărul cu salivă.

— Îmi pare foarte rău, domniţă, zise Musa în spatele ei. Ne-a păcălit pe toţi. De acum înainte nu vom mai lăsa pe nimeni să se apropie de noi dacă nu a fost trimis de comandant.

Fire îşi şterse faţa cu batista şi se întoarse către căpitanul gărzilor ei. Nu se putea uita la grămada de aşchii care zăcea pe jos.

— Nu vă învinuiesc pentru asta.

— Comandantul o va face, zise Musa, şi pe bună dreptate.

Fire inspiră adânc şi îi întinse batista Musei.

— Mulţumesc.

— Nu este a mea, domniţă. Este a lui Neel.

Fire recunoscu numele unuia dintre gardienii ei.

— A lui Neel?

— Comandantul a luat-o de la Neel şi mi-a dat-o mie ca să ţi-o dau. Păstreaz-o. Neel n-are nevoie de ea, are vreo mie. Vioara era valoroasă, domniță?

Fireşte că fusese o vioară valoroasă. Cansrel nu cumpăra niciodată lucruri decât dacă erau scumpe, însă Fire nu o preţuise niciodată pentru asta. O preţuise pentru o bunătate rară şi ciudată care acum dispăruse.

Ea privi cu atenţie batista lui Neel.

— N-are importanţă, zise ea, măsurându-şi cuvintele. Comandantul nu l-a lovit pe bărbatul acela. L-am rugat prin puterea gândului să n-o facă, şi n-a făcut-o.

Musa acceptă acea schimbare de subiect.

— Chiar m-am mirat. Ştii, el nu-şi loveşte soldaţii. E o regulă. Însă de astă dată am crezut că vom fi martorii unei excepţii. Expresia de pe faţa lui era ucigătoare.

El făcuse efortul de a obţine batista unui alt bărbat. Îşi făcuse griji pentru calul ei. Trei dovezi de bunătate.

Fire înţelese atunci că se temuse de Brigan, se temuse ca inima ei să nu fie rănită de ura unei persoane pe care ea o plăcea; se sfiise, de asemenea, de duritatea lui, de caracterul lui impenetrabil. Încă se sfia, însă nu îi mai era teamă.

Călăriră în forţă tot restul zilei. Când se lăsă întunericul, îşi aşezară tabăra pe un platou stâncos. Corturile şi focurile se ridicau în jurul ei, părând să se întindă la nesfârşit. Fire îşi dădu seama că nu mai fusese niciodată atât de departe de casă. Ştia că Archer îi ducea dorul, iar acest lucru îi mai alina puţin sentimentul de singurătate. Dacă ar fi aflat ce se întâmplase cu vioara ei, furia lui nu ar fi avut margini. De obicei, ieşirile lui o exasperau, însă în acel moment ar fi fost bine-venite; dacă el s-ar fi aflat acolo, ea ar fi căpătat forţă, hrănindu-se din focul lui.

În scurt timp, privirile unora dintre soldaţii din apropiere o făcură să intre în cort. Nu reuşea să-şi scoată din minte cuvintele bărbatului care îi distrusese vioara. De ce ura îi făcea atât de des pe bărbaţi să se gândească la

viol? Apoi mai era şi puterea pe care ea o deţinea. Dacă puterea frumuseţii ei putea controla cu uşurinţă un bărbat, pe un altul îl putea înnebuni, făcându-l să îşi piardă controlul.

Un monstru scotea la suprafaţă tot ce era mârşav, în special o femeie-monstru, din cauza dorinţei, precum şi nesfârşitele expresii ale răutăţii. Pentru bărbaţii slabi, imaginea ei era ca un drog. Ce om putea controla ura sau dragostea atunci când era drogat?

Simţea presiunea conştiinţei a cinci mii de oameni.

Mila şi Margo o urmaseră în cort şi rămăseseră în apropiere, cu mâinile pe săbii. Tăcute, atente şi plictisite. Fire regreta că reprezenta o sarcină atât de plictisitoare. Îşi dorea să meargă la Small fără a fi văzută. Îşi dorea să-l poată aduce pe Small în cortul ei.

Musa îşi vârî capul prin uşa cortului.

— Îmi cer iertare, domniţă. A venit un soldat din unitatea cercetaşilor pentru a-ţi împrumuta vioara lui. Comandantul garantează pentru el, însă zice că trebuie să îţi cerem părerea înainte de a-l lăsa să se apropie de tine. E afară, domniţă.

— Da, zise Fire, surprinsă, găsindu-l pe străin printre gărzile sale. Cred că este inofensiv.

Inofensiv şi uriaş, văzu Fire când ieşi din cort. Vioara era o jucărie în mâinile lui; sabia lui trebuie să fi arătat ca un cuţit pentru unt când o mânuia. Chipul care se afla deasupra acelui corp masiv era însă liniştit, serios şi blând. Omul îşi coborî privirea în faţa ei şi îi întinse vioara.

Fire clătină din cap.

— Eşti foarte generos, zise ea, dar nu vreau să rămâi fără ea.

Vocea bărbatului era profundă, de parcă ar fi izvorât din pământ.

— Cu toţii ştim povestea faptei tale de la cetatea Reginei Roen, din urmă cu doar câteva luni, domniţă. I-ai salvat viaţa comandantului nostru.

— Totuşi, zise ea, deoarece el parcă că nu se aşteaptă ca ea să zică ceva.

— Oamenii nu contenesc să vorbească despre asta, continuă el, făcând o plecăciune şi aşezând cu mâinile sale uriaşe vioara în mâinile ei mici. Şi-apoi, eşti o violonistă mai bună decât mine.

Fire îl privi cum se îndepărtează agale. Era emoţionată şi se simţea mângâiată de vocea lui, de acea blândeţe pe care o emana.

— Acum înţeleg cum reuşesc unităţile de cercetaşi să decimeze hoardele de bandiţi de două ori mai mari, zise ea cu voce tare.

Musa râse.

— E bine că-l avem de partea noastră.

Fire ciupi strunele viorii. Era bine acordată. Sunetul său era ascuţit, strident, nu era instrumentul unui maestru, însă era un instrument la care putea cânta.

Și o declaraţie.

Fire intră în cort pentru a-şi lua arcuşul, apoi ieşi din nou. Traversă câmpia de soldaţi, îndreptându-se către o movilă din bolovani pe care o vedea în depărtare. Gardienii ei se grăbiră să o urmeze şi să o încercuiască; privirile soldaţilor o însoţeau pe măsură ce ea înainta. Ajunse la movilă şi se căţără pe ea. Se aşeză şi îşi aşeză vioara sub bărbie.

Pentru urechile lor, ea începu să cânte ceea ce îi plăcea ei să cânte.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Dacă Fire ar fi fost la fel de curajoasă şi înainte să adoarmă!

Privirea tatălui ei înainte să moară era cea care nu o lăsa niciodată să doarmă.

Răspunsul la întrebarea pe care Brocker i-o adresase la paisprezece ani, dacă reuşise să îi transforme într-un final mintea lui Cansrel, fusese una simplă, odată ce îşi îngăduise să se gândească mai atent la ea. Nu. Mintea lui Cansrel era puternică precum un urs şi tare ca oţelul unei capcane şi de fiecare dată când ieşea din ea, revenea la starea dinainte. Nu existaseră schimbări permanente în mintea lui Cansrel. Nu putea să-i schimbe caracterul. Era o uşurare pentru ea să ştie că nu putea face nimic, deoarece asta însemna că nimeni nu putea să aştepte acest lucru de la ea.

Apoi, în acelaşi an, Nax murise din cauza unei supradoze. Odată ce puterea se schimbase şi se restabilise, Fire văzuse ceea ce văzuseră şi Brocker, Archer şi Roen: un regat care se afla în faţa mai multor posibilităţi. Devenise, brusc, un regat care se putea schimba.

Fusese uluitor de bine informată. Pe de o parte ascultase confidenţele lui Cansrel; pe de altă parte, aflase tot ceea ce ştia Brocker de la iscoadele lui şi ale lui Roen. Ştia că Nash era mai puternic decât fusese Nax, suficient de puternic uneori încât să îl frustreze pe Cansrel, însă neînsemnat din punctul de vedere al lui Cansrel comparativ cu fratele lui mai mic, prinţul. Se spunea că, la doar optsprezece ani, Brigan, comandantul absurd de tânăr, era dârz, echilibrat, puternic, persuasiv şi mânios, singura persoană importantă din Oraşul Regelui care nu putea fi influenţată de Cansrel. Unii dintre înţelepţi vorbeau de parcă se aşteptau ca Brigan să aducă schimbarea de la starea actuală de haos şi depravare.

— Prinţul Brigan e rănit, anunţase Brocker într-o zi de

iarnă când ea venise în vizită. Tocmai am primit vestea de la Roen.

— Ce s-a întâmplat? întrebase Fire, speriată. A păţit ceva?

— În fiecare an, în ianuarie, se organizează un bal la palatul regelui, spusese Brocker. Cu sute de invitaţi, dans, râuri de vin, fleacuri şi o mie de coridoare întunecate unde oamenii se pot furişa. Din câte se pare, Cansrel a tocmit patru oameni care să-l încolţească pe Brigan şi să-i taie gâtul. Brigan a aflat, i-a aşteptat şi i-a ucis pe toţi patru…

— Pe toţi patru, de unul singur? întrebase Fire, abătută şi nedumerită, aşezându-se într-un fotoliu.

— Tânărul Brigan ştie să mânuiască bine sabia, spusese Brocker, zâmbind.

— Dar e grav rănit?

— Va supravieţui, cu toate că, la început, chirurgul şi-a făcut griji. A fost înjunghiat în picior, într-un loc de unde a curs mult sânge.

Brocker îşi trăsese scaunul lângă şemineu şi aruncase scrisoarea lui Roen în foc.

— Băiatul şi-a văzut sfârşitul cu ochii, Fire, şi nu mă îndoiesc că Cansrel va încerca din nou.

În acea vară, la curtea lui Nash, o săgeată care plecase din arcul celui mai de încredere căpitan al lui Brigan îl nimerise pe Cansrel în spate. Când mergea pe cincisprezece ani – de fapt, când împlinise paisprezece ani – Fire primise vestea din Oraşul Regelui că tatăl ei era rănit şi existau şanse mari să moară. Ea se închisese în camera ei şi plânsese amarnic, neştiind sigur, de fapt, de ce plângea, însă nu se putuse opri. Îşi îngropase faţa în pernă ca să nu o audă nimeni.

Fireşte că Oraşul Regelui era renumit pentru vracii săi, pentru tehnicile avansate în medicină şi chirurgie. Oamenii trăiau acolo cu răni din cauza cărora alţii din alte părţi mureau. În special oameni care aveau puterea de a controla atenţia unui spital întreg.

După câteva săptămâni, Fire primise vestea că tatăl ei va supravieţui. Fugise din nou în camera ei. Se furişase

sub pat, simţindu-se extrem de amorţită. Odată ce amorţeala îi trecuse, ea simţise o acreală în stomac şi începuse să vomite. Un vas de sânge i se sparse la ochi, formându-i-se un cheag de sânge la marginea pupilei.

Corpul ei putea fi uneori un comunicator puternic atunci când mintea ei încerca să ignore un anume adevăr. Extenuată şi bolnavă, Fire înţelesese mesajul pe care i-l transmitea corpul: sosise timpul să se gândească din nou la cât de mare era puterea ei asupra lui Cansrel.

Trezită din nou de acelaşi vis obositor, Fire dădu pătura la o parte cu piciorul. Îşi acoperi părul şi, găsindu-şi ghetele şi armele, se furişă pe lângă Margo şi Mila. Afară, cei mai mulţi dintre soldaţi dormeau în corturi, doar gărzile sale dormeau sub cerul liber, aranjaţi din nou în jurul cortului ei. Sub cerul nesfârşit împodobit cu stele, Musa şi alţi trei soldaţi jucau cărţi la lumina lumânării, aşa cum făcuseră cu o noapte în urmă. Fire rămase în pragul cortului pentru a-şi reveni din ameţeala pe care o simţi când îşi ridică privirea către cer.

— Lady Fire, rosti Musa. Cum îţi putem fi de folos?

— Musa, zise Fire, tare mă tem că ai ghinionul de a păzi o insomniacă.

Musa râse.

— Ne vom plimba şi în noaptea asta, domniţă?

— Da. Îmi cer scuze.

— Primim bucuroşi, domniță.

— Bănuiesc că spui asta ca să nu mă mai simt atât de vinovată.

— Nu, deloc, domniţă. Şi comandantul se plimbă noaptea, dar nu acceptă să fie însoţit de gardă, nici măcar atunci când este un ordin regesc. Dacă te însoţim pe tine, avem o scuză să veghem şi asupra lui.

— Înţeleg, zise Fire oarecum ironic. Mai puţine gărzi în noaptea asta, adăugă ea, însă Musa îi ignoră remarca şi trezi la fel de mulţi soldaţi cât trezise cu o noapte în urmă.

— Astea-s ordinele, zise Musa, când soldaţii încercau să se dezmeticească şi să-şi lege armele.

— Dacă un comandant nu urmează ordinele regelui, atunci tu de ce le-ai urma pe ale comandantului?

Întrebarea le făcu pe multe dintre gărzi să ridice din sprâncene.

— Domniţă, zise Musa, soldaţii din armată s-ar arunca şi de pe o stâncă dacă le-ar ordona acest lucru comandantul.

Fire începu să se simtă iritată.

— Câţi ani ai, Musa?

— Treizeci şi unu.

— Atunci, comandantul ar putea să-ţi fie copil.

— Iar tu, domniţă, un copilaş, i-o reteză Musa, observând zâmbetul de pe chipul lui Fire. Suntem gata. Ia-o tu înainte.

Ea se îndreptă spre aceeaşi movilă din bolovani pe care se căţărase mai devreme, deoarece simţea că va fi mai aproape de cer, iar gardienii ei, mai aproape de insomniacul pe care nu trebuiau să-l vegheze. El se afla pe undeva pe-acolo, printre acei bolovani, iar movila era suficient de lată încât să-i cuprindă pe toţi, fără ca ei să se întâlnească.

Fire găsi o stâncă înaltă şi plată pe care se aşeză. Gărzile se împrăştiară în jurul ei. Închise ochii şi lăsă noaptea să o învăluie, sperând să devină suficient de obosită încât să poată dormi.

Nu se mişcă atunci când îl simţi pe Brigan apropiindu-se, însă când gărzile ei se retraseră, deschise ochii. El se rezemă cu spatele de un bolovan care se afla la câţiva metri de ea. Privea stelele.

— Domniţă, zise el, salutând-o.

— Prinţe, răspunse ea încet.

El rămase aşa preţ de o clipă, cu privirea ridicată către cer, iar Fire se întrebă dacă acesta era sfârşitul conversaţiei lor.

— Pe calul tău îl cheamă Small, spuse el într-un final, luând-o prin surprindere cu aceste vorbe rostite din senin.

— Da.

— Pe al meu îl cheamă Big.

Fire zâmbi.
— Iapa cea neagră? Este foarte mare?
— Eu nu o văd aşa, zise Brigan, însă nu eu am botezat-o astfel.
Fire îşi aminti de unde provenea numele lui Small. Nu avea să-l uite niciodată pe omul de care Cansrel abuzase de dragul ei.
— Pe Small l-a botezat un contrabandist de animale. Un bărbat nemilos pe care îl cheamă Gutter. Credea că orice cal care nu se supunea biciului era zevzec.
— Ah, Cutter, zise Brigan, de parcă l-ar fi cunoscut pe bărbat; lucru deloc surprinzător, având în vedere faptul că Nax şi Cansrel aveau, probabil, aceiaşi furnizori. Ei bine, am văzut de ce e în stare calul tău. Este evident că nu este un zevzec.
Bunătatea pe care o afişa faţă de calul ei era un vicleşug. Fire îşi înăbuşi acel val de recunoştinţă exagerată pe care o simţea, era convinsă, din cauza acelui sentiment de singurătate. Hotărî să schimbe subiectul.
— Nu poţi dormi?
El îşi luă privirea de la ea şi râse scurt.
— Uneori, simt noaptea cum mi se învârte capul.
— Din cauza viselor?
— Nici nu ajung să visez. Din cauza grijilor.
Când nu putea dormi, Cansrel obişnuia uneori să îi cânte cântece de leagăn până adormea. Dacă Brigan i-ar fi îngăduit, lucru care nu s-ar îi întâmplat niciodată, ea ar fi putut să-l scape de griji; l-ar fi putut ajuta pe comandantul Armatei Regelui să adoarmă. Şi-ar fi folosit puterea într-un scop onorabil, util. Ştia însă că nu avea rost să sugereze acest lucru.
— Şi tu? întrebă Brigan. Mi se pare că te plimbi cam des noaptea.
— Eu am coşmaruri.
— Coşmaruri despre pretinse orori? Sau despre lucruri care sunt reale?
— Despre cele reale, răspunse ea, întotdeauna. Mereu am avut coşmaruri legate de lucruri oribile care sunt reale.

El tăcu. Îşi masă ceafa cu mâna.

— E greu când te trezeşti dintr-un coşmar, iar acel coşmar e real, zise el, fără ca mintea-i să dezvăluie ceea ce simţea; însă ea percepu în vocea şi în cuvintele lui ceva ce părea a fi compasiune.

— Noapte bună, domniţă! zise el o clipă mai târziu.

Se întoarse şi se îndreptă spre partea de jos a taberei.

Gărzile ei o înconjurară din nou. Ea îşi ridică faţa către stele şi închise ochii.

După o săptămână petrecută în şa alături de Primul Detaşament, Fire intră în rutină – dacă un şir neîntrerupt de întâmplări tulburătoare poate fi numit rutină.

„Aveţi grijă! le transmise ea în gând gărzilor ei într-o dimineaţă, la micul dejun, când acestea puseră la pământ un bărbat care o atacase cu sabia. Mai vine unul, cu acelaşi gând. La naiba! adăugă ea. Simt şi o haită de lupi-monştri în flancul din vest“.

— Înștiințează-i pe vânătorii de lupi, te rog, domniţă, îi zise gâfâind Musa, doborându-l pe intrus şi strigând către trei sau patru gărzi să îi tragă un pumn în nas noului atacator.

Era greu pentru Fire să nu fie niciodată singură. Chiar şi în nopţile în care îi venea somnul mai repede, ea îşi continua plimbările nocturne alături de gărzile ei, deoarece era singura cale prin care putea avea parte de câteva momente de singurătate. În majoritatea nopţilor se întâlnea cu prinţul şi schimbau câteva replici scurte. Era un interlocutor surprinzător de lejer.

— Îi laşi intenţionat pe unii oameni să pătrundă dincolo de scutul tău mintal, domniţă, nu-i aşa? o întrebă el în noaptea aceea.

— Unii dintre ei mă iau prin surprindere, răspunse ea, rezemându-se cu spatele de un bolovan şi privind cerul.

— În regulă, zise el, însă când un soldat traversează tabăra cu un cuţit în mână şi cu mintea deschisă, ştii că se apropie şi, de cele mai multe ori, ai putea să-i schimbi intenţiile şi să-l faci să se răzgândească, dacă ai vrea. Dacă

acel bărbat încearcă să te atace, este pentru că îi permiţi.

Bolovanul de care stătea rezemată Fire se mula pe corpul ei; ar fi putut dormi acolo. Ea închise ochii şi se gândi cum să recunoască faţă de el că avea dreptate.

— Îi întorc pe mulţi bărbaţi din drum, după cum ai zis, şi câte o femeie. Gărzile mele nici măcar nu află despre ei, însă aceştia nu vor decât să mă privească, sau să mă atingă, sau să-mi vorbească – sunt cei care sunt doar copleşiţi, sau cred că mă iubesc, şi au intenţii bune.

Ea ezită.

— Ai însă dreptate în ceea ce îi priveşte pe cei care mă urăsc sau vor să mă rănească. Uneori îi las pe cei mai răi dintre ei să mă atace. Dacă mă atacă, vor sfârşi în temniţă, iar temniţa este singurul loc, în afară de moarte, de unde ei nu mai reprezintă un pericol pentru mine. Armata ta este prea mare, prinţe, zise ea, uitându-se pe furiş la el. Sunt prea mulţi oameni cărora trebuie să le fac faţă în acelaşi timp. Trebuie să mă apăr cum pot.

Brigan pufni.

— Nu te contrazic. Gărzile tale îşi fac bine datoria, atâta vreme cât rezişti în faţa pericolului.

— Bănuiesc că ar fi trebuit să mă obişnuiesc până acum cu pericolul, zise ea, însă uneori este înfiorător.

— Am înţeles că te-ai întâlnit pe drum cu Mydogg şi cu Murgda, când ai plecat de la cetatea mamei mele, în primăvară, zise el. Ţi s-au părut periculoşi?

Fire îşi aminti de acele priviri care îi provocaseră nelinişte.

— Mi-au provocat un sentiment neclar. Nu l-aş putea defini dacă aş fi obligată, dar, da, mi s-au părut periculoşi.

El ezită.

— Va fi război, zise el încet, iar când se va sfârşi, nu ştiu cine va fi rege. Mydogg este un om nemilos şi lacom, un tiran. Gentian e mai rău decât un tiran, pentru că este şi prost. Nash este cel mai bun dintre toţi trei, fără îndoială. Poate fi necugetat; este impulsiv. Însă este corect şi nu este mânat de interese personale. Îşi doreşte pacea şi, uneori, dă dovadă de înţelepciune…

Tăcu o clipă, iar când începu din nou să vorbească, păru oarecum deznădăjduit.

— Va fi război, domniţă, iar pierderile de vieţi vor fi uriaşe.

Fire tăcu. Nu se aşteptase ca discuţia să ia o turnură atât de serioasă, însă nu era surprinsă. În acest regat toţi aveau gânduri serioase, iar prinţul nu făcea excepţie.

„Băiatul acesta, gândi ea“, în timp ce Brigan căsca şi îşi plimba mâna prin păr.

— Ar trebui să mergem la culcare, zise el. Mâine sper să ajungem până la Gray Lake.

— Ce bine! zise ea. Mi-ar prinde bine o baie.

Brigan îşi lăsă capul pe spate şi zâmbi, privind cerul.

— Ai dreptate, domniţă. Dacă lumea tot se prăbuşeşte, măcar să ne alegem cu o baie.

***

Scăldatul în apa rece a lacului îi aduse unele provocări neprevăzute – cum ar fi peştii-monstru, de pildă, care înotară în bancuri în jurul ei când îşi vârî părul în apă, insectele-monstru care încercară să o mănânce de vie şi necesitatea unei gărzi speciale de arcaşi care să o păzească de prădători. Însă, în ciuda tuturor acestor neplăceri, era un sentiment minunat să se simtă curată. Fire îşi înfăşură părul ud într-o bucată de material şi se aşeză cât mai aproape de foc, într-un loc unde nu exista pericolul de a se arde. O chemă pe Mila la ea şi îi schimbă bandajul de pe rana de la cot, provocată de un bărbat care se luptase cu Mila în urmă cu trei zile şi care se pricepea să mânuiască pumnalul.

Fire ajunsese deja să îşi cunoască gărzile şi să le înţeleagă mai bine pe femeile care aleseseră să intre în această armată. Mila se născuse în munţii din miazăzi, unde fiecare copil, fată sau băiat, învăţa să lupte, şi unde fiecare fată avea ocazia de a pune în practică toate cele învăţate. Deşi era o fată de doar cincisprezece ani, ca soldat era curajoasă şi rapidă. Mai avea o soră cu doi copii şi fără soţ şi trăiau amândouă din solda ei. Soldaţii din

Armata Regelui erau bine-plătiţi.

Primul Detaşament îşi continuă marşul înspre sud-est, către Oraşul Regelui. După aproape două săptămâni de drum şi încă o săptămână de călărit care îi aştepta în faţă, ajunseră într-un loc numit Fort Middle, o cetate din piatră care se ridica din stâncă, cu ziduri înalte şi ferestre înguste din sticlă, prevăzute cu grilaj din fier: era casa a cinci sute de soldaţi auxiliari. În afară de Fire, cu toţii se bucurară că ajunseră în acel loc înfricoşător şi neprimitor. Măcar pentru o noapte, ea avea un pat în care să doarmă şi un acoperiş din piatră deasupra capului, la fel şi gărzile sale.

În ziua următoare, peisajul se schimbă. Brusc, terenul era alcătuit din stânci rotunjite în loc de stânci ascuţite, stânci netede care se unduiau, semănând cu nişte dealuri. Uneori, stâncile erau de un verde-deschis, acoperite cu muşchi sau cu adevărate întinderi de iarbă, sau chiar cu nişte câmpii de iarbă înaltă, care era moale sub tălpile lor. Fire nu mai văzuse niciodată atâta verde şi i se părea cel mai frumos şi cel mai uluitor peisaj din lume. Smocurile de iarbă erau ca nişte fire de păr lucioase, de parcă Dells însuşi ar fi fost un monstru. Era un gând nebunesc, ştia, însă când regatul în care trăia devenea plin de culoare, simţea brusc că aparţinea acelui loc.

Fireşte că nu îi mărturisi lui Brigan acest gând, însă îşi exprimă uluirea faţă de acea lume atât de verde. El zâmbi tăcut, privind cerul nopţii, un gest pe care ea începea să îl asocieze cu el.

— Pe măsură ce ne apropiem de Oraşul Regelui, totul va deveni mai verde şi mai moale, zise el. Vei vedea că există un motiv pentru care acest regat se numeşte Dells.

— L-am întrebat pe tata mai demult…, zise ea tresărind, apoi tăcu brusc, îngrozită că începuse să vorbească frumos despre tatăl ei în prezenţa prinţului.

Când el întrerupse în cele din urmă tăcerea care se aşternuse între ei, vocea îi era blândă.

— Am cunoscut-o pe mama ta, domniţă. Ai ştiut asta?

Fire nu ştiuse, însă ar fi trebuit să-şi dea seama, căci

Jessa se ocupase de odăile copiilor regali pe vremea când Brigan trebuie să fi fost foarte mic.

— N-am ştiut, prinţe.

— Jessa era cea la care mă duceam întotdeauna după ce făceam vreo năzbâtie; apoi, adăugă visător: iar mama mă certa, fireşte.

Fire nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Făceai deseori năzbâtii?

— Cel puţin o dată pe zi, domniţă, din câte îmi aduc eu aminte.

Cu un zâmbet larg, Fire se uită la el în timp ce el privea cerul.

— Poate că nu te prea pricepeai să urmezi ordinele.

— Mai rău, obişnuiam să-i întind capcane lui Nash.

— Capcane!

— Era cu cinci ani mai mare decât mine. Provocarea perfectă – eram viclean şi ager la minte, iar asta compensa faptul că eram mai scund, înţelegi? Îl prindeam în plase. Îl închideam în dulapuri.

Brigan chicoti.

— Era un frate blând. Însă, de fiecare dată când afla, mama se înfuria, iar când termina cu muştruluiala mă duceam la Jessa, deoarece furia Jessei era mai uşor de suportat decât cea a lui Roen.

— Ce vrei să spui? întrebă Fire, simţind pe piele un strop de ploaie, pe care încercă să-l îndepărteze cu gândul.

El rămase tăcut o clipă.

— Îmi spunea că e mânioasă, însă nu arăta acest lucru. Nu ridica niciodată tonul. În timp ce cosea sau făcea altceva, discutam despre isprăvile mele, până când, în cele din urmă, eu adormeam în fotoliu. Când mă trezeam era prea târziu să cobor la cină, iar ea îmi dădea să mănânc în odaia mea. Era un mic răsfăţ pentru un băieţandru care trebuia, de obicei, să se gătească pentru cină, să fie serios şi liniştit în preajma unor oameni plictisitori.

— Un năzdrăvan, din câte îmi dau eu seama.

Pe chipul lui apăru un zâmbet. Pe frunte îi căzu un strop de ploaie.

— Când aveam şase ani, Nash s-a împiedicat de o sârmă întinsă şi şi-a rupt mâna. A aflat tata. Asta a pus capăt o vreme giumbuşlucurilor mele.

— Ai renunțat atât de uşor?

El nu dădu curs provocării ei. Când îl privi, ea observă că privea încruntat cerul, iar chipul lui se întunecase. Brusc ea începu să se teamă de ceea ce discutau; căci, din nou, i se păru că ar putea ajunge să vorbească despre Cansrel.

— Cred că acum înţeleg de ce îşi ieşea Roen din fire de fiecare dată când făceam câte o trăsnaie, zise el. Îi era teamă că va afla Nax şi mă va pedepsi. Nu era… un om de înţeles în vremea în care l-am cunoscut eu. Nici pedepsele pe care le aplica nu erau prea rezonabile.

Apoi începură să vorbească despre Cansrel, iar Fire se simţi ruşinată. Îşi ţinea capul plecat şi se întreba ce făcuse Nax, cum îi spusese Cansrel să pedepsească un băiat de şase ani care, probabil, încă de pe atunci era suficient de deştept încât să îşi dea seama cum putea fi Cansrel în realitate.

Stropii de ploaie începeau să-i cadă pe basma şi pe umeri.

— Mama ta avea părul roşcat, zise Brigan încet, de parcă ar fi simţit amândoi prezenţa celor doi bărbaţi decedaţi printre bolovani. Nu se compară cu al tău, desigur. Şi avea ureche muzicală, ca şi tine, domniță. Îmi amintesc când te-ai născut. Şi îmi amintesc că a plâns atunci când ai fost luată de lângă ea.

— A plâns?

— Mama mea nu ţi-a povestit niciodată despre Jessa?

Fire înghiţi în sec.

— Ba da, prinţe, doar că îmi face plăcere să reascult povestea.

Brigan îşi şterse stropii de ploaie de pe faţă.

— Atunci îmi pare rău că nu îmi amintesc mai multe. Dacă am şti că o persoană va muri, am încerca să păstrăm mai bine amintirile.

Fire îl corectă în şoaptă.

— Amintirile frumoase.

Ea se ridică în picioare. Această conversaţie îi aducea prea multă tristeţe. Pe ea nu o deranja apa, însă i se părea nedrept să-şi ţină gărzile în ploaie.

CAPITOLUL TREISPREZECE

În dimineaţa ultimei zile a călătoriei, Fire se trezi într-o stare binecunoscută de indispoziţie. Dureri de spate, dureri de sâni, muşchi încordaţi ai gâtului şi ai umerilor. Nu putea prezice niciodată cum se va simţi înainte de sângerarea lunară. Uneori, aceasta trecea aproape fără niciun simptom. Alteori, era o prizonieră nefericită în propriul corp.

N-avea de ales decât să îndure. Însă măcar avea să se afle sub acoperişul lui Nash când avea să înceapă sângerarea; nu era nevoită să explice de ce atacurile monştrilor erau mai dese şi să se simtă stânjenită din această cauză.

În timp ce îl călărea pe Small se simţea ameţită, agitată şi neliniştită. În acel moment, dorea să se afle în patul ei; îşi dorea să nu fi venit. Nu avea chef să admire frumuseţile naturii, iar când trecură pe lângă un deal stâncos din ale cărui crăpături răsăreau flori sălbatice, ea încercă să nu plângă.

Peisajul devenea din ce în ce mai verde. În cele din urmă, ajunseră în dreptul unei strâmtori care se întindea dinaintea lor la stânga şi la dreapta şi ai cărei versanţi erau plini de copaci care ajungeau până sus. Ecoul apelor curgătoare ale Râului Winged răsuna peste tot. Mugetul tumultului răzbătea de la răsărit până la apus, iar de-a lungul drumului şerpuia prin iarbă o cărare bătătorită în decursul timpului. Armata o luă spre răsărit şi înaintă repede pe acolo. Drumul era plin de oameni, căruţe, trăsuri, în ambele direcţii. Când trecu Primul Detaşament, mulţi se opriră şi salutară, fluturându-și braţele în aer.

Fire hotărî să îşi imagineze că pornise la galop alături de garda sa și că miile de oameni nu mai existau. Nici râul sau drumul din stânga ei, nici Oraşul Regelui, aflat în faţă. Acest gând îi aducea liniştea, iar trupul ei avea nevoie de linişte.

Când Primul Detaşament se opri pentru a prânzi, Fire îşi pierdu pofta de mâncare. Şedea în iarbă, rezemându-şi coatele pe genunchi, încercând să atenueze durerea îngrozitoare de cap pe care o simţea.

— Domniţă, se auzi vocea comandantului deasupra ei.

Fire adoptă o expresie calmă şi îşi ridică privirea.

— Da, prinţe?

— Ai nevoie de un vraci, domniță?

— Nu. Mă gândeam doar la ceva.

După expresia sceptică de pe chipul lui, îşi dădu seama că nu o credea, însă el nu insistă.

— Am fost chemat de urgenţă în sud, zise el. Voi pleca de îndată ce vom ajunge la curtea regelui. Voiam să ştiu dacă ai vreo dorinţă, domniţă, pe care să ţi-o pot îndeplini înainte de a pleca.

Fire smulse un smoc de iarbă, încercând să îşi ascundă dezamăgirea. Nu avea nicio dorinţă, cel puţin nu una care să îi poată fi îndeplinită, în afară de răspunsul la o întrebare. Ea întrebă aproape în şoaptă.

— De ce eşti bun cu mine?

El ezită, privind-o în timp ce ea smulgea iarba. El se lăsă jos, ochii lor ajungând la acelaşi nivel.

— Pentru că am încredere în tine.

Totul în jurul ei părea că stă în loc, iar ea fixă iarba cu privirea. Culoarea ei verde strălucea în bătaia razelor de soare.

— De ce ai avea încredere în mine?

El se uită pe furiş la soldaţii din jurul lor şi clătină din cap.

— Conversaţia asta o lăsăm pe mai târziu.

— M-am gândit la un lucru pe care ai putea să-l faci pentru mine, zise ea. Chiar acum m-am gândit la el.

— Spune.

— Ai putea lua o gardă care să te însoţească noaptea în plimbările tale.

Apoi, văzu că el ridică mirat din sprâncene şi se pregăteşte să o refuze; adăugă:

— Te rog, prinţe. Sunt oameni care ar vrea să te ucidă şi

mulţi alţii care şi-ar da viaţa pentru a împiedica acest lucru. Arată-le puţin respect celor care pun viaţa ta mai presus de orice.

El privi încruntat în altă parte. Tonul lui nu era prea plăcut.

— Prea bine.

Odată acest lucru stabilit, Brigan se întoarse la calul său, regretând, mai mult ca sigur, faptul că începuse acea conversaţie.

După ce încălecă din nou, Fire începu să se gândească la încrederea pe care comandantul o avea în ea. Ea întoarse acest gând pe toate părţile, cum plimbi o bomboană în gură, încercând să se hotărască dacă îl credea sau nu. Nu că l-ar fi bănuit capabil de o minciună, însă nu îl considera demn de încredere, nu în totalitate, oricum, aşa cum avea încredere în Brocker sau în Donal, sau în Archer, atunci când acesta din urmă hotărâse să aibă şi el încredere în ea.

Problema cu Brigan era faptul că era atât de impenetrabil. Când fusese ea vreodată nevoită să judece un om doar după vorbe? Nu avea niciun model după care să îl înţeleagă, deoarece nu mai cunoscuse pe nimeni ca el.

Râul Winged fusese botezat astfel deoarece, înainte ca apele lui să ajungă la destinaţia finală, acestea îşi luau zborul. Oraşul Regelui înflorise, întinzându-se de pe malul dinspre miazănoapte şi până înspre miazăzi, pe malul celălalt al râului, în locul unde apa plonja de pe o stâncă mare şi înverzită în Winter Sea. Podurile uneau vechiul oraş de cel nou, ale cărui clădiri trimiseseră nu de puţine ori vreun inginer nefericit în tenebrele morţii. Un canal abrupt aflat pe partea dinspre miazănoapte lega oraşul de Portul Cellar, aflat jos.

În timp ce trecea printre zidurile exterioare ale oraşului împreună cu escorta ei, alcătuită din cinci mii de soldaţi, Fire se simţi ca o fată de la ţară. Erau foarte mulţi oameni în oraş, foarte multe mirosuri şi mult zgomot, clădiri

zugrăvite în culori vii, cu acoperişuri abrupte şi îngrămădite unele într-altele, case roşii din lemn cu ornamente verzi, mov, galbene, albastre şi portocalii. Fire nu mai văzuse până atunci o clădire care să nu fie ridicată din piatră. Nu se gândise niciodată că locuinţele ar putea avea altă culoare în afară de cenuşiu.

Oamenii stăteau la ferestre şi priveau cum trece Primul Detaşament. Femeile de pe stradă le aruncau ocheade soldaţilor şi flori, atât de multe flori, încât lui Fire nu îi veni să creadă câtă risipă se făcea. Oamenii aceştia aruncau deasupra capului ei mai multe flori decât văzuse ea vreodată.

O floare se izbi de pieptul unuia dintre cei mai buni spadasini ai lui Brigan, care călărea în dreapta lui Fire. Când Fire îi zâmbi, acesta se lumină la faţă şi îi întinse floarea. În timp ce străbătea străzile oraşului, Fire era înconjurată nu numai de garda sa, ci şi de cei mai buni luptători ai lui Brigan. Acesta stătea chiar în stânga ei. Comandantul purta uniforma gri a trupelor sale şi îl trimisese pe purtătorul de steag undeva mai în spate. Totul era o încercare de a distrage cât mai mult atenţia de la Fire. Ea ştia că nu îşi juca rolul în această şaradă. Ar fi trebuit să adopte o mină serioasă, să își ţină capul aplecat şi să nu surprindă privirea nimănui. Ea însă râdea – râdea şi zâmbea, nepăsătoare la durerile pe care le simţea, bucurându-se de ciudăţenia şi de forfota acelui loc.

Apoi, la scurt timp – nu ar fi putut spune dacă simţise sau auzise mai întâi, apăru o schimbare în mulţime. O şoaptă păru să-şi croiască drum printre urale, apoi se aşternu o tăcere ciudată; o linişte. Ea putea simţi mirare şi admiraţie. Fire înţelese că, în ciuda faptului că avea părul acoperit şi purta acele veşminte decolorate şi murdare, şi în ciuda faptului că locuitorii acestui oraş nu o mai văzuseră şi probabil nu se mai gândiseră la ea vreme de şaptesprezece ani, chipul ei, ochii şi trupul său le spuseseră cine era, iar basmaua nu era decât o confirmare; ce alt motiv ar fi avut să-şi acopere părul? Deveni atentă la comportamentul ei exuberant care o făcea să strălucească

şi mai puternic. Încetă să mai zâmbească şi îşi coborî privirea în pământ.

Brigan îi făcu semn purtătorului de steag să vină în faţă şi să călărească alături de ei.

Fire vorbi în şoaptă.

— Nu simt niciun pericol.

— Dacă, totuşi, vreun arcaş îşi va face apariţia la una dintre ferestre, vreau să ne observe pe amândoi, zise Brigan pe un ton aspru. Un om care vrea să se răzbune pe Cansrel nu te va ochi dacă riscă să mă nimerească pe mine.

Ea se gândi să facă o glumă pe seama asta. Dacă duşmanii ei ar fi prietenii lui Brigan, iar prietenii ei ar fi duşmanii lui Brigan, ei s-ar putea plimba liniştiţi prin lume braţ la braţ, fără să fie vreodată nimeriţi de vreo săgeată.

Un sunet straniu întrerupse tăcerea. „Fire!“, strigă o femeie de la una dintre ferestre. Un grup de copii desculţi care stăteau în pragul casei strigară şi ei: „Fire. Fire!“ Apoi se alăturară şi alte voci, iar strigătul luă amploare până când, dintr-odată, oamenii începură să cânte acel cuvânt, să-l psalmodieze. Unii venerau, alţii acuzau – alţii, neavând niciun motiv, se lăsau purtaţi de val. Fire se îndrepta călare către zidurile palatului lui Nash; era uluită şi năucită de incantaţia propriului nume.

Faţada palatului regal era neagră, aşa auzise Fire. Nu ştia, însă, cât de frumoasă şi de lucioasă era piatra. Era un negru care îşi schimba nuanţa în funcţie de unghiul din care priveai, şi care strălucea şi reflecta lumina altor lucruri, astfel încât prima impresie a lui Fire fu aceea că privea nişte panouri fluide negre, gri, argintii şi albastre, care reflectau cerul dinspre miazăzi, şi portocalii şi roşii, care reflectau apusul de soare.

Ochii lui Fire tânjiseră după culorile din Oraşul Regelui, fără ca ea să ştie măcar. Cât de mult trebuie să fi strălucit tatăl ei în acest loc!

Cei cinci mii de soldaţi o luară într-o altă direcţie când Fire, garda sa şi Brigan se apropiară de rampa care ducea

înspre poartă. Suliţele se ridicară, iar porţile se deschiseră în interior. Caii pătrunseră prin portalul din granit negru şi ieşiră într-o curte interioară albă, unde lumina apusului se reflecta pe pereţii din cuarţ, iar cerul purpuriu strălucea dincolo de cupolele din sticlă. Fire îşi întinse gâtul şi admiră cu răsuflarea întretăiată pereţii şi acoperişurile. De ei se apropie un intendent, care o privi uluit pe Fire.

— Ochii la mine, Welkley, îi porunci Brigan, descălecând.

Welkley, care era scund, slab, îmbrăcat impecabil şi dichisit, îşi drese glasul şi se întoarse către Brigan.

— Iertare, Stăpâne. Am trimis pe cineva la oficiu să îi dea de veste Prinţesei Clara despre venirea voastră.

— Și Hanna?

— E în seră, Stăpâne.

Brigan încuviinţă şi îşi întinse mâna înspre Fire.

— Lady Fire, acesta este intendentul regelui, Welkley.

Fire știa că era rândul ei să descalece și să îi dea mâna lui Welkley, însă când se mişcă, un val de durere îi străbătu şalele. Ea îşi ţinu respiraţia, scrâşni din dinţi, îşi trecu piciorul peste şa şi se dezechilibră. Avu, însă, încredere în instinctul lui Brigan că o va prinde şi nu o va lăsa să cadă pe spate în faţa intendentului. El o prinse cu uşurinţă şi o aşeză pe picioare, cu o expresie impasibilă, de parcă ar fi fost un lucru obişnuit ca ea să îl lase să o prindă de fiecare dată când descăleca; ea privi încruntată pardoseala din marmură albă când îi întinse mâna lui Welkley.

Apoi, în curte intră o femeie a cărei prezenţă Fire nu avea cum să nu o simtă, căci era o forţă a naturii. Fire se întoarse şi zări un cap acoperit cu bucle jucăuşe şatene, ochi scânteietori, un zâmbet molipsitor şi o siluetă frumoasă şi zveltă. Era înaltă, aproape la fel de înaltă ca Brigan. Ea îl îmbrăţişă râzând şi îi sărută vârful nasului.

— Acesta-i un mic răsfăţ, zise ea. Apoi, către Fire: Eu sunt Clara. Acum îl înţeleg pe Nash; îl întreci pe Cansrel în splendoare.

Fire nu îşi găsi cuvintele să îi mulţumească, iar în ochii

lui Brigan se citi, brusc, durerea. Clara râse din nou şi îi mângâie obrazul lui Fire.

— Atât de serioasă, zise ea. Du-te, frăţiorule. Am eu grijă de domniţă.

Brigan încuviinţă.

— Lady Fire, te voi căuta înainte să plec. Musa, zise el, întorcându-se către garda lui Fire, care stătea liniştită lângă cai. Voi o însoţiţi pe domniţă oriunde o va duce Prinţesa Clara. Clara, ai grijă să o vadă un vraci azi. Să fie femeie.

Apoi o sărută grăbit pe obraz pe Clara.

— În caz că nu ne mai întâlnim.

Se întoarse pe călcâie şi aproape o luă la fugă printr-o poartă arcuită, intrând în palat.

— Mereu e pe fugă, zise Clara. Vino, domniţă, te conduc în apartamentul tău. O să-ţi placă, căci ferestrele dau înspre seră. Individul care are grijă de sere? O să-l laşi să-şi prăşească roşiile, crede-mă, domniță.

Fire rămase mută de uimire. Prinţesa o apucă de braţ şi o trase înspre palat.

Ferestrele salonului lui Fire dădeau, într-adevăr, înspre o casă ciudată din lemn, îngrămădită în spatele palatului. Casa era mică, zugrăvită în verde-închis, şi era înconjurată de grădini luxuriante şi de copaci, astfel încât părea să se armonizeze cu peisajul, de parcă ar fi răsărit din pământ la fel ca şi celelalte plante.

Faimosul grădinar nu se zărea nicăieri, însă, în timp ce Fire privea pe fereastră, uşa casei se deschise. O femeie tânără, cu părul castaniu, îmbrăcată într-o rochie spălăcită, îşi făcu apariţia şi traversă livada, luând-o înspre palat.

— De fapt, este casa lui Roen, zise Clara, venind lângă Fire. Ea a construit-o, deoarece credea că doamna regelui ar trebui să aibă un loc unde să se retragă. După ce s-a despărţit de Nax, ea s-a mutat acolo. I-a dat-o lui Brigan până când Nash îşi va alege regina.

Aşadar, femeia cea tânără avea o legătură cu Brigan.

Era într-adevăr interesant, iar priveliştea era frumoasă, asta până când Fire trecu la fereastra din dormitor şi dădu de o privelişte pe care o aprecie şi mai mult: grajdurile. Îşi folosi puterea minţii şi îl găsi pe Small. Era extrem de liniştită să ştie că el se afla suficient de aproape încât ea să îl poată simţi.

Odăile ei erau prea mari, dar confortabile, ferestrele erau deschise şi prevăzute cu grilaje din sârmă; o măsură de precauţie pe care cineva o luase special pentru ea, bănui Fire, astfel încât să poată trece prin faţa ferestrei cu părul descoperit, fără să îşi facă griji în legătură cu un atac al răpitoarelor-monstru sau a unei invazii de insecte-monstru.

Îi trecu prin minte că poate acestea fuseseră odăile lui Cansrel, sau că grilajele fuseseră puse pentru Cansrel, însă ea înlătură de îndată această variantă. Cansrel ar fi avut mai multe odăi, şi mai mari, mai aproape de cele ale regelui, cu vedere înspre una dintre curţile interioare albe, cu un balcon dincolo de fiecare fereastră înaltă, asemenea celor pe care le văzuse mai devreme pe zidurile curţii.

Apoi, gândurile ei fură întrerupte de conştiinţa regelui. Ea privi nedumirită înspre uşa dormitorului şi tresări când Nash dădu buzna înăuntru.

— Frate Rege, spuse Clara şi mai surprinsă. N-ai avut răbdare să-şi spele mâinile de colbul de pe drum?

Cele douăzeci de gărzi ale lui Fire se lăsară în genunchi. Nash nici măcar nu îi văzu pe soldaţi şi nici nu o auzi pe Clara. Traversă încăperea cu paşi mari către fereastra unde se afla Fire. O prinse cu mâna de gât şi încercă să o sărute.

Ea anticipase această mişcare, însă mintea lui era rapidă şi alunecoasă, iar ea nu se mişcase suficient de repede încât să preia controlul. Când se întâlniseră ultima dată, el fusese beat. Acum nu era băut, iar ea observă această diferenţă. Ca să evite sărutul lui, ea se lăsă în genunchi, mimând supunerea. El nu îi dădu drumul, chinuindu-se să o ridice în picioare.

— O sugrumi, zise Clara. Nash! Nash, opreşte-te!

Ea îi acapară disperată mintea lui Nash, pătrunse în ea, apoi o scăpă din nou; într-un acces de furie, ea hotărî că ar prefera să-şi piardă conştiinţa decât să îl sărute pe acel bărbat. Apoi, mâna lui Nash fu înlăturată brusc de pe gâtul ei de o persoană nouă, pe care ea o recunoscu. Trase adânc aer în piept şi încercă să se ridice în picioare, ţinându-se de pervaz.

Vocea lui Brigan era periculos de calmă.

— Musa, lasă-ne singuri.

Garda se făcu nevăzută. Brigan îl apucă de guler pe Nash şi îl lipi de un perete.

— Uită-te ce faci, îi zise Brigan printre dinţi. Revino-ţi!

— Iartă-mă, zise Nash, părând sincer îngrozit. Mi-am pierdut minţile. Îmi cer iertare, domniță.

Nash încercă să îşi întoarcă faţa către Fire, însă Brigan îl ţinu strâns de guler şi îi imobiliză gâtul.

— Dacă nu va fi în siguranţă, am s-o duc imediat de aici. Va merge cu mine în sud, m-ai înţeles?

— În regulă, spuse Nash. În regulă.

— Nu e în regulă. Acesta este dormitorul ei. De ce ai intrat aici?

— În regulă, spuse Nash, împingându-i pumnul lui Brigan cu mâinile. Ajunge. Îmi dau seama că am greşit. Când mă uit la ea, îmi pierd minţile.

Brigan îşi retrase pumnul din gâtul fratelui său. Făcu un pas în spate şi îşi frecă faţa cu mâinile.

— Atunci, nu te uita la ea, zise el obosit. Am ceva de discutat cu tine înainte să plec.

— Vino în biroul meu.

Brigan îi făcu semn către uşă.

— Ne vedem în cinci minute.

Nash se întoarse şi ieşi supus din încăpere. Acest fiu mai mare al lui Nax era un puzzle de inconsecvenţe şi rege prin titlu; dar care din cei doi fraţi era rege în adevăratul sens al cuvântului?

— Te simţi bine, domniţă? întrebă Brigan, privind încruntat modelul covorului.

Fire nu se simţea bine. Îşi duse mâinile la spatele care o

durea.

— Da, prinţe.

— Poţi avea încredere în Clara, domniţă, zise Brigan, şi în fratele meu Garan. Şi în Welkley şi în unul sau doi oameni ai regelui pe care ţi-i va indica Clara. În absenţa lordului Archer, aş dori să te însoţesc personal pană acasă data viitoare când voi trece prin partea de nord a oraşului. Este o rută pe care o străbat deseori. Nu ar trebui să dureze mai mult de câteva săptămâni. Îţi convine?

Nu îi convenea; era de departe prea mult, însă Fire încuviinţă, încercând să-şi înăbuşe durerea.

— Trebuie să plec, zise el. Clara ştie cum să îmi trimită mesaje.

Fire încuviinţă din nou. Brigan se întoarse şi plecă.

Făcu baie, apoi o tămăduitoare o masă şi îi aplică nişte comprese calde. Era atât de pricepută, încât lui Fire nici măcar nu îi mai păsa că femeia nu se putea abţine să nu îi atingă părul. Îmbrăcată în cea mai simplă rochie dintre multe altele pe care i le adusese o servitoare, Fire se simţi mai bine în pielea ei; cât se putea ea simţi de bine în acele încăperi ciudate şi neştiind la ce să se aştepte în continuare de la acea familie regală ciudată. Era privată şi de muzică, deoarece înapoiase vioara împrumutată proprietarului său de drept.

Primul Detaşament primise o permisie de o săptămână în Oraşul Regelui, apoi o porni din nou la drum sub comanda unui căpitan desemnat de Brigan. Când ieşi din camera de baie, ea descoperi că Brigan pusese permanent garda în slujba ei, cu aceleaşi ordine ca înainte: şase gărzi care să o însoţească oriunde mergea, şi două femei care să stea în dormitorul ei când dormea. Îi părea rău că aceşti soldaţi trebuiau să îşi continue misiunea plictisitoare şi îi părea şi mai rău că trebuiau să se supună. Lipsa ei nesfârşită de solitudine era mai dureroasă decât un bandaj pe care îl smulgi de pe o rană.

Când sosi ora cinei, ea invocă o durere de spate pentru a evita să dea ochii atât de devreme cu Nash şi curtenii săi.

Nash îşi trimise servitorii, care veniră cu nişte cărucioare pline cu mâncăruri alese care i-ar fi putut sătura atât pe cei din casa ei din piatră uitată în nord, cât şi pe cei din casa lui Archer. Se gândi la Archer, apoi alungă acest gând. Când se gândea la el, îi venea să plângă.

După cină, Welkley îi aduse patru viori, ţinând câte două în fiecare mână. Erau nişte viori uluitoare, deloc obişnuite. Miroseau minunat, a lemn şi a lac, şi luceau în nuanţe de maro, portocaliu şi stacojiu. Erau cele mai bune pe care le găsise într-un timp atât de scurt, îi explică el. Ea trebuia să aleagă una dintre cele patru; un dar din partea familiei regale.

Fire bănuia care membru al familiei regale găsise un minut liber, în vâltoarea preocupărilor sale, să dea ordin să se aducă cele mai bune viori din oraş şi din nou îi veni să plângă. Ea luă rând pe rând instrumentele din mâinile intendentului, unul mai frumos decât celălalt. Welkley aştepta liniştit în timp ce ea le încerca, le testa să vadă cum le simţea sub bărbie, cât de întinse erau strunele, cât de profund era sunetul. Era una la care ea revenea mereu. Avea o culoare roşiatică, iar sunetul pe care îl scotea era ascuţit ca vârful unei stele, precis şi singuratic, şi care îi amintea, oarecum, de casă. „Asta e, îşi zise ea. Asta e“. Singurul defect al instrumentului, îi spuse ea lui Welkley, era acela că era prea performant pentru priceperea ei.

În noaptea aceea, amintirile şi durerile şi neliniştea o ţinură trează. Simţindu-se prea stingheră pentru a se plimba prin palatul care gemea de oameni chiar şi la acea oră târzie din noapte, şi neştiind un drum care să o ducă într-un loc liniştit de unde ar fi putut privi cerul, ea merse însoţită de cele şase gărzi ale sale la grajduri. Se rezemă de uşa staulului unde dormea calul ei, înclinat într-o parte.

„De ce-am venit aici? se întrebă ea. În ce m-am vârât? Nu aparţin acestui loc. Vai, Small. Ce caut eu aici?“

Din dragostea pe care o simţea pentru calul ei, ea încercă să dea naştere unui sentiment fragil şi schimbător care aducea oarecum a curaj. Spera să fie de ajuns.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Intrusul pe care îl prinseseră în palat nu era acelaşi bărbat pe care Fire îl simţise în apartamentul regelui din cetatea lui Roen, însă conştiinţa lui îi oferea aceeaşi senzaţie.

— Ce înseamnă asta? vru să ştie Nash. Înseamnă că a fost trimis de acelaşi bărbat?

— Nu neapărat, Maria Ta.

— Înseamnă că face parte din aceeaşi familie? Sunt fraţi?

— Nu neapărat, Maria Ta. Membrii unei familii pot avea conştiinţe total diferite, la fel cum pot avea doi bărbaţi aflaţi în acelaşi serviciu. Până acum nu pot determina decât că atitudinile şi aptitudinile lor sunt similare.

— Ce ajutor mai e şi acesta? Nu te-am adus de la o atât de mare depărtare ca să ne spui că este o persoană cu un temperament şi o inteligenţă medie, domniţă.

Aflată în biroul Regelui Nash, cu vederea sa uluitoare asupra oraşului, cu rafturile pline de cărţi care ajungeau până la tavanul boltit, covorul său verde şi lămpile aurite şi, în special, cu monarhul chipeş şi cu nervii întinşi, Fire se afla într-o stare de stimulare mentală care o împiedica să se concentreze asupra prizonierului sau asupra inteligenţei lui. Regele era inteligent, infatuat, autoritar şi nerăbdător. Ceea ce o impresiona pe Fire era faptul că acest bărbat chipeş putea fi toate acestea la un loc: deschis ca bolta cerului şi exasperant de greu de îmblânzit.

Când ea intrase în biroul lui, însoţită de cele şase gărzi, regele o salutase posomorât.

— Ai fost în mintea mea înainte de a intra în această încăpere, domniţă.

— Aşa este, Maria Ta, recunoscu ea în faţa lui şi a oamenilor săi.

— Mă bucur şi îţi permit acest lucru, zise Nash. Când sunt în preajma ta nu mă pot controla.

El se aşeză la masa de scris şi se holbă la inelul eu smarald pe care îl purta pe deget. În timp ce aşteptau ca prizonierul să fie adus în faţa lor, încăperea se transformă într-un câmp mental de luptă. Nash era vădit conştient de prezenţa ei fizică; se strădui să nu o privească. Era la fel de conştient de prezenţa ei în mintea sa, iar aici exista o problemă, căci el se agăţa de ea acolo, în mod pervers, încercând să o savureze, însă acest lucru nu funcţiona în ambele direcţii. Nu putea să o ignore şi să se agaţe de ea în acelaşi timp.

Era prea slab, şi prea puternic, când nu trebuia. Cu cât ea se străduia mai tare să-i acaparеze conştiinţa, cu atât mai mult se străduia şi el să o lase să pătrundă, astfel încât controlul ei se transformă oarecum în controlul lui. Aşadar, ea încercă să-i înlăture „ventuzele“ mentale, însă nici acest lucru nu funcţionă. Asta ar fi însemnat să-i dea drumul şi să-i lase trupul pradă volatilităţii minţii sale.

Nu reuşea să găsească o cale potrivită prin care să îl controleze. Simţea cum îi scapă. El deveni din ce în ce mai agitat şi, în cele din urmă, privirea îi alunecă înspre ea; se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin încăpere. Apoi fu adus prizonierul, iar răspunsurile ei la întrebările lui Nash nu făcură decât să îi sporească frustrarea.

— Îmi pare rău dacă nu îţi sunt de ajutor, Maria Ta, zise ea. Percepţia mea este limitată, mai ales când vine vorba de un străin.

— Ştim că ai găsit intruşi şi pe proprietatea ta, domniţă, zise unul dintre oamenii regelui, care aveau o anumită gândire. Bărbatul acesta le seamănă?

— Nu, sir. Bărbaţii aceia aveau o oarecare goliciune mentală. Acest bărbat are o gândire proprie.

Nash se opri în faţa ei şi se încruntă.

— Acaparează-i mintea, zise el. Obligă-l să ne dezvăluie numele stăpânului său.

Prizonierul era epuizat, avea un braţ rănit, se temea de domniţa-monstru, iar Fire ştia că putea face cu uşurinţă ceea ce îi comanda regele să facă. Ea puse stăpânire pe conştiinţa lui Nash cât putu de bine.

— Îmi pare rău, Maria Ta. Pun stăpânire pe minţile oamenilor doar pentru a mă apăra.

Nash îi trase o palmă zdravănă. Lovitura o trânti la pământ. Ea se strădui să îşi menţină echilibrul înainte să cadă pe covor, pregătită să fugă, sau să lupte, sau să facă orice pentru a se apăra de el, însă cele şase gărzi ale ei o înconjurară şi o îndepărtară de rege. Ea zări cu colţul ochiului că avea sânge pe obraz. O lacrimă se împleti cu sângele, iar rana o ustură îngrozitor. El o tăiase cu smaraldul mare şi pătrat al inelului său.

„Urăsc agresorii“, îi transmise furioasă prin puterea gândului.

Regele stătea ghemuit, ţinându-şi capul în mâini, cu oamenii lui alături. Aceştia erau nedumeriţi şi şuşoteau între ei. Îşi ridică privirea către Fire. Ea îi simţi mintea – era limpede şi înţelegea ceea ce făcuse. Pe chipul lui se citi ruşinea.

Furia ei dispăru la fel de repede cum apăruse. Îl compătimea.

Ea îi transmise un mesaj ferm. „Este ultima dată când mai apar în faţa ta, asta până când vei fi învăţat să te stăpâneşti în prezenţa mea“.

Apoi se întoarse către uşă fără să aştepte să i se permită să plece.

Fire se întrebă dacă o vânătaie şi o tăietură pătrată pe obraz ar putea-o face să pară urâtă. Se duse în camera de baie şi, prea curioasă ca să se poată abţine, îşi ridică o oglindă în dreptul feţei.

O singură privire şi Fire vârî oglinda sub o grămadă de prosoape, căci primise răspunsul la întrebare. Oglinzile erau inutile, nu erau decât nişte instrumente enervante. Ar fi trebuit să-şi dea seama.

Musa stătea încruntată pe marginea căzii, aşa cum fusese de când gărzile o aduseseră pe Fire plină de sânge pe faţă. Musa era deranjată de faptul că era prinsă între ordinele primite de la Brigan şi autoritatea regelui.

— Te rog să nu-i spui comandantului despre asta, zise Fire.

Musa se încruntă şi mai tare.

— Îmi pare rău, domniţă, dar a cerut în mod expres să fie înştiinţat dacă regele încearcă să te rănească.

Prinţesa Clara bătu în cadranul uşii.

— Fratele meu mi-a spus că a făcut un lucru de neiertat, zise ea; apoi, când îi văzu faţa lui Fire: Vai de mine! Se vede clar urma inelului regelui, bruta. A trecut tămăduitoarea pe aici?

— Doar ce-a plecat, Prinţesă.

— Cum doreşti să-ţi petreci prima zi la curte, domniţă? Sper că nu ai de gând să te ascunzi doar pentru că te-a însemnat.

Fire îşi dădu seama că intenţionase să se ascundă, iar tăietura şi vânătaia constituiau doar două dintre motive. Cât de uşurată se simţea la gândul că va sta închisă în acele odăi cu durerile şi nervii ei până când avea să sosească Brigan pentru a o duce acasă.

— M-am gândit că poate ţi-ar plăcea să faci un tur al palatului, zise Clara. Fratele meu Garan ar vrea să te cunoască. Seamănă mai mult cu Brigan decât cu Nash. Ştie să se controleze.

Palatul regelui şi un frate ca Brigan. Curiozitatea învinse temerile lui Fire.

***

Fireşte că, oriunde mergea, lumea se holba la Fire.

Palatul era imens, parcă ar fi fost un oraş în sine, şi oferea privelişti impresionante: cascada, portul, vasele cu pânze albe aflate pe mare. Deschiderile mari ale podurilor. Oraşul însuşi, cu latura sa splendidă şi cea dărăpănată, care se întindea către câmpiile aurii şi dealurile pline de stânci şi de flori. Şi, fireşte, cerul. Cele şapte curţi interioare, precum şi coridoarele superioare, ale căror tavane erau din sticlă, ofereau mereu o privelişte către cer.

— Nu te pot zări, îi spuse Clara, văzând că Fire tresare când descoperi cele două răpitoare-monstru cocoţate pe acoperişul transparent al coridorului. Sticla reflectă în

exterior. Nu se văd decât pe ele. Întâmplarea face că fiecare fereastră a palatului care se deschide este prevăzută cu un ecran de protecţie – chiar şi ferestrele din tavan. Este opera lui Cansrel.

Nu era prima oară când Clara îl pomenea pe Cansrel. De fiecare dată când îi auzea numele, Fire tresărea, obişnuită ca lumea să nu rostească acest cuvânt.

— Bănuiesc că e mai bine aşa, continuă Clara. Palatul geme de lucruri monstruoase: carpete, pene, bijuterii, insectare. Femeile poartă blănuri. Spune-mi, îţi acoperi întotdeauna părul?

— Atunci când mă aflu în prezenţa străinilor, răspunse Fire.

— Interesant, zise Clara. Cansrel nu îşi acoperea niciodată părul.

„Normal, doar Cansrel adora să fie în centrul atenţiei“, gândi Fire. Şi apoi, fusese bărbat. Cansrel nu avusese problemele ei.

Prinţul Garan era prea firav şi era limpede că nu era la fel de robust ca sora lui; cu toate acestea, era destul de chipeş. Ochii săi erau întunecaţi şi pătrunzători sub claia de păr negru, iar în atitudinea lui se putea citi ceva furios şi graţios care îţi atrăgea atenţia. Era atrăgător. Semăna foarte mult cu fratele său, regele.

Fire ştia că era bolnav, că fusese cuprins de mic copil de aceeaşi febră care o omorâse pe mama lui şi că supravieţuise, însă avea o sănătate şubredă. Mai ştia, din bănuielile lui Cansrel şi din afirmaţiile sigure ale lui Brocker, că Garan şi sora lui geamănă, Clara, formau nucleul sistemului de iscoade al regatului. Îi venea greu să creadă una ca asta despre Clara în timp ce o urma pe prinţesă prin palat. Însă acum, în prezenţa lui Garan, Clara îşi schimbă atitudinea, devenind ageră şi serioasă, iar Fire înţelese că o femeie care sporovăia despre umbrele din satin şi despre recenta ei aventură amoroasă ştia la fel de bine să păstreze un secret.

Garan şedea la o masă lungă, acoperită de maldăre

înalte de documente, într-o încăpere bine păzită, plină de secretari agitaţi. Singurul zgomot oarecum caraghios, în afară de foşnetul hârtiilor, era scos de o copilă şi un căţeluş, care trăgeau fiecare de un pantof într-un colţ al încăperii. Fetiţa o privi o clipă pe Fire când aceasta intră, apoi îşi coborî privirea politicos şi nu se mai holbă la ea.

Fire simţi că Garan îşi păzea mintea de ea. Brusc, ea îşi dădu seama cu surprindere că la fel făcea şi Clara şi că procedase astfel în tot acest timp. Clara avea o fire atât de deschisă, încât Fire nu realizase cât de bine îşi păzea mintea. Şi fetiţa reuşea să-şi păzească mintea foarte bine.

Pe lângă faptul că se ferea, Garan avu o atitudine oarecum neprietenoasă. Părea că nu doreşte să îi adreseze întrebările obişnuite lui Fire – cum călătorise, dacă îi plăcea apartamentul şi dacă o durea obrazul din cauza palmei pe care i-o trăsese fratele lui. El îi examină curtenitor rana de pe obraz.

— Brigan nu trebuie să afle despre asta până nu îşi va îndeplini misiunea, zise el pe un ton foarte jos, astfel încât să nu audă gărzile lui Fire, care se foiau în spate.

— De acord, zise Clara. Nu vrem să dea fuga înapoi pentru a-l plesni pe rege.

— Musa îi va raporta, zise Fire.

— Rapoartele ei trec pe la mine, zise Clara. Mă ocup eu de asta.

Garan răsfoi nişte hârtii cu degetele-i pătate de cerneală şi îi întinse Clarei peste masă o foaie de hârtie. În timp ce Clara o citea, el îşi vârî mâna în buzunar şi se uită la un ceas. Apoi îi vorbi peste umăr copilei.

— Draga mea, nu te preface că nu ştii cât e ceasul, zise el.

Fetiţa oftă posomorâtă. Îi spuse ceva căţeluşului cu blană pătată, iar acesta lăsă jos pantoful pe care ea îl încălţă, apoi ieşi pe uşă afară. Căţeluşul aşteptă o clipă, apoi o urmă la trap pe... domniţă? Da, Fire hotărî că, la curtea regelui, părul lung şi negru prevala în faţa hainelor băieţeşti, şi o făcea să fie o domniţă. Fetiţa avea cinci sau şase ani şi părea a fi a lui Garan. Acesta nu era căsătorit,

însă asta nu însemna că nu putea fi părinte. Fire încercă să-şi stăpânească resentimentele faţă de majoritatea oamenilor care făceau copii.

— Hm, făcu Clara, privind încruntată documentul pe care îl avea în faţă. Nu ştiu ce să zic.

— Vom discuta despre asta mai târziu, zise Garan.

El îşi îndreptă ochii către Fire, iar ea îi întâlni privirea cercetătoare. El se încruntă, ceea ce îl făcea să pară fioros. Semăna ciudat de mult cu Brigan.

— Aşadar, Lady Fire, zise el, adresându-i-se direct pentru prima oară. Ai de gând să faci tot ceea ce ţi-a cerut regele şi să-ţi foloseşti puterea mentală pentru a-i interoga pe prizonieri?

— Nu, prinţe. Nu îmi folosesc puterea mentală decât pentru autoapărare.

— Ce gest nobil! zise Garan.

Deoarece nu părea să vorbească serios, ea rămase nedumerită şi îl privi din nou liniştită, fără să răspundă.

— Va fi pentru autoapărare, zise Clara distrasă, privind în continuare încruntată hârtia din faţa ei. Pentru autoapărarea regatului. Nu că n-aş înţelege reticenţa ta, domniţă, de a-i face pe plac lui Nash, având în vedere că s-a comportat ca un mojic, dar chiar avem nevoie de tine.

— Aşa o fi? Încă nu m-am hotărât în această privinţă, zise Garan.

El vârî peniţa în călimară. Apoi o scutură cu grijă şi mâzgăli câteva rânduri pe o foaie de hârtie pe care o avea în faţă. Fără să se uite la Fire, el îi transmise un sentiment, rece şi perfect controlat. Ea îl simţi din plin – suspiciune. Garan nu avea încredere în ea şi voia ca ea să știe acest lucru.

Seara, când Fire simţi prezenţa regelui, încuie uşile odăilor sale. El nu se împotrivi, ci se resemnă, însă insistă să poarte o conversaţie cu ea prin uşa din stejar a salonului ei. Nu era o conversaţie prea intimă, cel puţin nu în ceea ce o privea pe ea, căci gărzile ei nu aveau unde să se retragă decât în odăile ei. Înainte ca regele să înceapă

să vorbească, ea îl avertiză că era auzit.

Mintea lui era deschisă şi preocupată, însă limpede.

— Dacă vrei să mă asculţi, domniță, am doar două lucruri să-ți spun.

— Spune, Maria Ta, zise Fire încet, cu fruntea lipită de uşă.

— În primul rând, vreau să-mi cer iertare, pentru întreaga mea fiinţă.

Fire închise ochii.

— Nu întreaga ta fiinţă are nevoie de iertare. Doar partea aceea care vrea să se afle în puterea mea.

— Nu pot schimba acea parte, domniţă.

— Ba da, poţi. Dacă vei deveni prea puternic ca să te controlez, atunci eşti suficient de puternic ca să te controlezi singur.

— Nu pot, domniţă, mă jur.

„Nu vrei, îl corectă ea în tăcere. Nu vrei să renunţi să mă simţi, asta este problema ta".

— Eşti un monstru tare ciudat, zise el, aproape în şoaptă. Monştrii ar trebui să-şi dorească să ia oamenii în stăpânire.

Cum ar fi trebuit să-i răspundă? Era un monstru rău şi o fiinţă umană şi mai rea.

— Ai spus că ai două lucruri să-mi spui, Maria Ta.

El inspiră adânc, de parcă ar fi vrut să-şi limpezească mintea, şi vorbi fără ezitare.

— Aş vrea să te rog, domniţă, să te mai gândeşti în legătură cu prizonierul. Trăim vremuri de restrişte. Nu mă îndoiesc că ai o părere destul de proastă despre capacitatea mea de a gândi lucid, dar îţi jur, domniţă, că atunci când mă aflu pe tron – când nu eşti în gândurile mele – văd limpede ce e bine. Regatul se pregăteşte să înfrunte ceva extrem de important. Poate ieşi izbăvitor sau poate cădea în ruină. Puterea ta mentală ne-ar putea fi de mare ajutor şi nu doar în cazul unui singur prizonier.

Fire se lipi cu spatele de uşă şi se lăsă jos. Îşi păstră capul drept, ţinându-se de păr.

— Nu sunt genul acela de monstru, zise ea nefericită.

— Mai gândeşte-te, domniţă. Am putea stabili reguli, limite. Există oameni înţelegători printre sfătuitorii mei. Nu îţi vor cere prea mult.

— Lasă-mă să mă gândesc.

— O vei face? Chiar te vei gândi?

— Lasă-mă, zise ea pe un ton mai hotărât.

Ea simţi cum atenţia lui se mută de la chestiuni importante ale regatului la sentimente. Se aşternu o tăcere lungă.

— Nu vreau să plec, zise el.

Fire se strădui să-şi înăbuşe frustrarea.

— Pleacă!

— Căsătoreşte-te cu mine, domniţă, zise el în şoaptă. Te implor.

Mintea îi era limpede când îi ceru acest lucru şi ştia cât de prosteşte se comporta. Ea simţi clar că el nu se putea abţine, pur şi simplu.

Ea simulă duritatea, deşi nu simţea duritate. „Pleacă, până nu distrugi pacea dintre noi“.

De îndată ce el plecă, ea se aşeză pe podea, cu faţa în mâini, dorindu-şi să fi fost singură. Musa îi aduse ceva de băut, iar Mila, mai timidă, îi aduse o compresă fierbinte pentru spate. Ea le mulţumi şi bău; şi, deoarece nu avea de ales, încercă să se liniştească în compania lor tăcută.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Fire reuşise să îl controleze pe tatăl său, deoarece acesta avusese încredere în ea.

În iarna în care acesta fusese accidentat, Fire îl făcuse pe Cansrel să îşi vâre mâna în focul din șemineul din dormitorul lui, doar ca să experimenteze. Reuşise să îl facă să creadă că dincolo de grătarul şemineului se aflau flori și nu flăcări. El își întinsese mâna să le culeagă, însă şi-o retrăsese imediat; Fire îi acaparase şi mai mult mintea şi îl făcuse să devină mai hotărât. El își vârâse mâna în flăcări, decis să culeagă florile, iar de data aceasta chiar crezuse că le culegea până când durerea îl făcuse să-şi recapete cunoştinţa şi să revină la realitate. El urlase şi alergase la fereastră, o deschisese larg şi îşi vârâse mâna în zăpada adunată pe pervaz. Apoi se întorsese către ea, blestemând şi aproape plângând, şi o întrebase ce naiba crezuse că face.

Nu era un lucru uşor de explicat, iar ea izbucnise în lacrimi care izvorau din confuzia creată de emoţiile contradictorii. Suferise când îi văzuse pielea plină de băşici, unghiile înnegrite şi sângerânde şi acel miros îngrozitor pe care ea nu îl anticipase. Era îngrozită că nu va mai avea parte de dragostea lui acum când îl constrânsese să se rănească singur. Era îngrozită că îi va pierde încrederea şi, odată cu ea, puterea de a-l constrânge să mai facă ceva. Ea se aruncase plângând în hohote pe pernele de pe patul lui.

— Am vrut să văd cum este să faci rău cuiva, îi aruncase ea, aşa cum îmi spui mereu să fac. Iar acum ştiu şi sunt îngrozită de noi amândoi. N-am să mai fac asta niciodată, nimănui.

Atunci el se apropiase de ea, iar furia îi dispăruse de pe faţă. Era evident că lacrimile ei îl dureau, aşa că ea continuase să plângă. El se aşezase lângă ea, ţinându-şi mâna lipită de corp. Atenţia lui, însă, era concentrată

asupra ei şi a tristeţii ei. El îi mângâiase părul cu mâna sănătoasă, încercând să o liniştească. Ea îi luase mâna, o lipise de obrazul ei ud şi i-o sărutase.

După acel moment de tandreţe, el se schimbase, trăgându-şi mâna dintr-ale ei.

— Eşti prea mare pentru asta, îi spuse el.

Ea nu îl înţelese. El îşi drese glasul. Vocea îi era răguşită din cauza durerii.

— Trebuie să ții minte că acum ești femeie, Fire, și de o frumuseţe răpitoare. Bărbaţii vor considera atingerea ta copleşitoare. Până şi tatăl tău.

Ea știa că el vorbea serios, fără să ameninţe sau să facă vreo aluzie. Era doar sincer, așa cum fusese întotdeauna când venea vorba despre aspecte legate de puterea ei supranaturală, şi că o învăţa ceva important, pentru propria ei siguranţă, însă instinctul ei întrezări o oportunitate. O metodă prin care îşi putea asigura încrederea lui Cansrel era să întoarcă lucrurile în avantajul ei: să îl facă pe Cansrel să simtă nevoia de a-i dovedi că este demn de încredere.

Ea îl împinse, prefăcându-se că este îngrozită. Fugi către uşă.

În seara aceea, Cansrel rămase în faţa uşii ei ferecate, implorând-o să înţeleagă.

— Copilă dragă, spuse el, nu trebuie să te temi niciodată de mine; ştii că n-aş avea niciodată astfel de porniri primare faţă de tine. Însă mă îngrijorează bărbaţii care o vor face. Trebuie să înţelegi pericolele la care te expui când îţi foloseşti puterea. Dacă ai fi băiat, nu mi-aş face atâtea griji.

Îl lăsă o vreme să-i tot explice în vreme ce ea se minuna de partea cealaltă a uşii cât de uşor era să îl manipuleze pe manipulator. Era uluită şi consternată. Înţelese că de la el învăţase să facă acest lucru.

Într-un final, ea ieşi din cameră şi rămase în faţa lui.

— Înţeleg, zise ea. Îmi pare rău, tată.

Lacrimile începură să-i curgă pe obraz, iar ea se prefăcu că erau din cauza mâinii lui bandajate, ceea ce era

adevărat într-o oarecare măsură.

— Aş vrea să fii mai nemiloasă când îţi foloseşti puterea, îi zise el, mângâindu-i părul şi sărutând-o. Cruzimea este o metodă puternică de autoapărare.

Şi astfel, la sfârşitul experimentului ei, Cansrel nu îşi pierduse încrederea în ea. Şi pe bună dreptate, căci Fire nu credea că va mai face aşa ceva vreodată.

Apoi, în primăvară, Cansrel începu să vorbească despre un nou plan, un plan infailibil de astă dată, ca să scape de Brigan.

Când sângerarea lunară a lui Fire începu, ea se simţi obligată să le explice gărzilor de ce păsările-monstru începuseră să se adune în faţa ferestrei sale şi de ce răpitoarele-monstru plonjau de pe cer uneori, sfârtecau păsările mai mici, stăteau cocoţate pe pervazuri şi încercau să privească înăuntru, cârâind. Ei i se păru că acestea reacţionaseră destul de bine – gărzile, nu păsările. Musa trimise doi ţintaşi buni jos, sub ferestrele odăilor, ca să vâneze câteva răpitoare care se apropiaseră destul de mult de zidurile palatului.

Dells nu era un ţinut cunoscut pentru verile toride, însă un palat construit din granit negru şi prevăzut cu tavane din sticlă se putea încălzi repede; în zilele senine, ferestrele din tavan erau deschise cu ajutorul pârghiilor. Când Fire traversa curţile interioare sau coridoarele în timpul acelei perioade delicate, păsările începeau să ciripească, iar răpitoarele să cârâie prin acele ecrane. Uneori, insecte-monstru îi luau urma. Fire îşi imagină că acest lucru nu o ajuta să aibă o reputaţie mai bună la curte, însă, dacă se gândea mai bine, prea puţine lucruri erau în avantajul ei. Lumea recunoscuse urma lăsată pe obrazul ei de inelul pătrat şi începuse să şuşotească. Putea simţi bârfele care treceau dintr-o gură într-alta. Acestea se opreau când ea intra într-o încăpere şi începeau de îndată ce ea ieşea din camera respectivă.

Îi spusese regelui că se va gândi la problema legată de prizonier, însă, în realitate, nu făcuse acest lucru; nu era

nevoie. Îşi cunoştea gândurile. Îşi irosi o oarecare cantitate de energie încercând să afle unde se afla acesta, pentru a-l putea evita, şi o cantitate considerabilă pentru a devia atenţia oamenilor de la curte. În primul rând percepea curiozitate din partea lor şi admiraţie; o oarecare ostilitate, în special din partea servitorilor. Se întrebă dacă servitorii de la curte îşi mai aduceau aminte de cruzimea lui Cansrel. Se întrebă dacă el fusese mai nemilos decât ei.

Uneori, oamenii o urmau, de la distanţă, atât bărbaţi, cât şi femei, servitori şi nobili, de obicei fără vreun sentiment anume de duşmănie. Unii încercau să-i vorbească sau o strigau. Odată, o femeie cu părul cărunt venise drept la ea şi îi spusese: „Lady Fire, eşti ca un boboc delicat“, şi ar fi îmbrățișat-o dacă Mila nu i-ar fi interzis, ridicându-şi mâna în aer. Fire, cu abdomenul greu din cauza crampelor dureroase şi cu pielea sensibilă, care parcă îi ardea, nu se simţea defel ca un boboc delicat. Nu ştiu dacă să îi tragă o palmă femeii sau să se arunce în braţele ei şi să plângă. Apoi, o răpitoare-monstru zgâriase fereastra de deasupra cu ghearele, iar femeia îşi ridicase privirea şi braţele, fiind vrăjită de prădătoare tot aşa cum fusese şi de Fire.

Din partea doamnelor de la curte, Fire simţea invidie şi ranchiună, şi gelozie pentru inima regelui, care se agita din cauza ei, de la distanţă, ca un armăsar în spatele unui gard, fără să îşi ascundă frustrarea. Atunci când întâlnea privirile acestor femei, unele purtând pene de monstru în păr sau pantofi din piele de şopârlă-monstru, îşi cobora ochii şi îşi vedea mai departe de drum. Mânca în apartamentul ei. Îi era ruşine de moda urbană de la curte şi era convinsă că îi va fi imposibil să îşi găsească locul acolo, şi-apoi, era o cale prin care îl putea evita pe rege.

Într-o zi, pe când traversa o curte interioară albă şi luminoasă, Fire fu martora unei încăierări spectaculoase între o gloată de copilandri şi fiica Prințului Garan, ajutată cu înverşunare de căţeluşul ei. Că fiica lui Garan era cea cotonogită, era cât se poate de evident pentru Fire; având în vedere spiritele aprinse din cealaltă tabără, Fire simţi că

motivul disputei era chiar ea. „Încetaţi! Acum!“, le transmise ea prin puterea gândului copilandrilor care se aflau în partea cealaltă a curţii; cu toţii, în afară de fiica lui Garan, încremeniră, îşi întoarseră capetele, zgâindu-se la ea, apoi fugiră ţipând în palat.

Fire îl trimise pe Neel după vraci şi, împreună cu restul gărzilor, alergă la fetiţă, a cărei faţă era umflată. Din nas îi curgea sânge.

— Te simţi bine, copilă? o întrebă Fire.

Fetiţa îl certa pe căţelul ei, care sărea, scheuna şi îşi freca zgarda de mâna ei.

— Blotchy, şezi! zise ea, cu vocea înecată de sânge şi lăsându-se pe vine pentru a ajunge la acelaşi nivel cu el. Şezi, am zis! Încetează! La naiba!

Blotchy continuă să sară şi să se frece de faţa ei plină de sânge. Fire preluă controlul asupra minţii lui, liniştindu-l.

— Mulţumesc, zise copila cu duioşie, apoi se aşeză lângă Blotchy pe pardoseala din marmură.

Îşi pipăi obrajii şi nasul cu degetele. Gemu şi îşi îndepărtă părul lipicios de pe faţă.

— Tata va fi dezamăgit.

Ca şi altădată, această copilă era destul de apropiată mintal de Fire, era chiar impresionant, însă Fire înţelesese suficient de mult din sentimentele celorlalţi copii pentru a-şi da seama la ce se referea.

— Pentru că mi-ai luat apărarea, vrei să spui?

— Nu, pentru că am uitat să ţin garda sus în partea stângă. Mereu îmi aminteşte de asta. Cred că mi-au spart nasul. O să mă pedepsească.

Era adevărat că Garan nu era bunătatea întruchipată, însă Fire nu îşi putea imagina că ar fi capabil să pedepsească un copil pentru că nu câştigase o luptă împotriva a opt adversari.

— Pentru că altcineva ţi-a spart nasul? Sunt sigură că n-o va face.

Copila oftă posomorâtă.

— Nu, pentru că eu am dat prima cu pumnul. Mi-a spus să nu fac asta. Şi pentru că nu sunt la lecţii. Ar fi trebuit să

fiu la lecţii.

— Uite, copila mea, a venit vraciul, zise Fire, încercând să nu arate cât era de amuzată.

— Doar că sunt atâtea lecţii, continuă fetiţa, nefiind prea interesată de vraci. Dacă tata n-ar fi prinţ, n-ar trebui să fac atâtea lecţii. Îmi plac orele de călărie, însă cele de istorie sunt un chin. Acum n-o să mă mai lase niciodată să-i călăresc caii. Mă lasă să-i botez caii, dar nu mă lasă să-i călăresc, iar unchiul Garan o să-i spună că nu m-am dus la lecţii, şi tata o să spună că nu mai pot călări niciodată. Pe tine te lasă tata să-i călăreşti caii? o întrebă fetiţa pe Fire cu durere în glas, de parcă ar fi ştiut că va primi cel mai dezamăgitor răspuns.

Însă Fire nu răspunse. Rămase fără cuvinte, încercând să pună cap la cap lucrurile pe care crezuse că le înţelesese. Această copilă, cu ochi negri, păr ca pana corbului şi faţa desfigurată, un unchi Garan şi un tată prinţ, şi o predilecţie neobişnuită spre opacitate mentală.

— Nu am călărit nici un alt cal în afară de al meu, reuşi ea să spună.

— I-ai văzut caii? Are mulţi. E înnebunit după cai.

— Cred că am văzut doar unul, răspunse Fire, nevenindu-i încă să creadă.

Încetul cu încetul, ea începu să alcătuiască un şir de evaluări mentale.

— A fost Big? Big este iapă. Tata zice că majoritatea soldaţilor preferă armăsarii, însă Big este neînfricată, iar el nu ar schimba-o pe niciun armăsar. Zice că şi tu eşti neînfricată. Zice că i-ai salvat viaţa. De aceea ţi-am luat apărarea, zise ea lugubru, aducându-şi din nou aminte de cele întâmplate.

Se pipăi în jurul nasului.

— Poate că nu e spart. Poate e doar scrântit. Cred că nu se va înfuria atât de tare dacă va vedea că nasul mi-e doar scrântit, tu ce crezi?

Fire îşi frecă fruntea.

— Câţi ani ai, copila mea?

— Fac șase în iarnă.

Tocmai atunci, Neel traversă curtea în fugă împreună cu un vraci, un bărbat zâmbitor îmbrăcat în verde.

— Lady Fire, o salută el, apoi se lăsă pe vine în faţa copilei. Prinţesă Hanna, cred că ar fi mai bine să vii cu mine la infirmerie.

Cei doi se îndepărtară, târându-şi picioarele. Fetiţa, cu acea voce nazală continua să vorbească. Blotchy aşteptă o clipă, apoi îi urmă.

Fire nu-şi revenise încă din uimire. Se întoarse către garda ei.

— De ce nu mi-a spus nimeni că are comandantul o fiică?

Mila ridică din umeri.

— Se pare că vrea să ţină totul secret, domniţă. Noi n-am auzit decât zvonuri.

Fire se gândi la femeia din seră, cu părul castaniu.

— Şi mama copilei?

— Se vorbeşte c-ar fi murit, domniţă.

— De cât timp?

— Nu ştiu. S-ar putea să ştie Musa, sau ţi-ar putea spune Prinţesa Clara.

— Mda, făcu Fire, încercând să-şi amintească ce făcuse înainte să se întâmple toate acestea. Am putea merge undeva unde să nu auzim cârâitul răpitoarelor.

— Ne îndreptăm înspre grajduri, domniţă.

Ah, da, către grajduri, ca să îl vadă pe Small. Şi pe prietenii săi cai – dintre care câţiva sigur aveau nume scurte şi descriptive.

Fire ar fi putut-o întreba direct pe Clara despre cum un prinţ de douăzeci şi doi de ani ajunsese să aibă o fiică secretă care urma să împlinească şase ani. În schimb, ea aşteptă să i se oprească sângerarea şi se duse la Garan.

— Sora ta mi-a spus că lucrezi prea mult, îi zise ea şefului iscoadelor.

El îşi ridică privirea din documentele care umpleau masa cea lungă şi miji ochii.

— Aşa este.

— N-ai vrea să facem o plimbare, prinţe?

— De ce-ai vrea să te plimbi cu mine?

— Pentru că încerc să mă hotărăsc ce să cred despre tine.

El ridică sprâncenele, mirat.

— Ah, e un test, nu-i aşa? Te aştepţi să-ţi fac pe plac?

— Nu mă interesează ce vrei să faci, dar eu ies la plimbare. N-am mai ieşit afară de cinci zile.

Ea se întoarse şi ieşi din încăpere; fu încântată când, în timp ce străbătea coridorul, îi simţi prezenţa printre gărzi, iar apoi alături de ea.

— Motivul meu este acelaşi ca al tău, zise el, pe un ton destul de neprietenos.

— Perfect. Ţi-aş putea cânta dacă ne oprim să-mi iau vioara.

El pufni.

— Vioara. Da, am aflat toată povestea. Brigan crede că înotăm în bani.

— Bănuiesc că afli totul.

— Cu asta mă ocup.

— Atunci poate reuşeşti să-mi explici de ce nu mi-a spus nimeni despre Prinţesa Hanna.

Garan o privi cu coada ochiului.

— Ce-ţi pasă ţie de Prinţesa Hanna?

Era o întrebare rezonabilă, care atinse o coardă sensibilă pe care Fire nu o conştientizase încă.

— Mă întreb doar de ce persoane ca Regina Roen şi Lordul Brocker nu au pomenit niciodată de ea.

— De ce ar pomeni ceva de ea?

Fire îşi frecă ceafa, sub basma, şi oftă, înţelegând acum de ce inima ei îi spusese să îl aleagă pe Garan dintre toţi pentru a purta această conversaţie.

— Regina şi cu mine vorbim deschis una cu cealaltă, zise ea, iar Brocker îmi împărtăşeşte toate informaţiile, deoarece sunt implicată în propria lui reţea de iscoade. Întrebarea nu este de ce ar fi trebuit să pomenească de ea, ci de ce au fost atât de atenţi să nu pomenească nimic de ea.

— Aha, este o conversaţie despre încredere, zise Garan.

Fire inspiră adânc.

— De ce e ţinută ascunsă? E doar un copil.

Garan tăcu o clipă, căzut pe gânduri, aruncându-i din când în când câte o privire fugară. O conduse în partea cealaltă a curţii principale a palatului. Ea îl lăsă pe el să aleagă traseul. Fire se pierdea mereu în labirinturile acestui palat. Chiar în acea dimineaţă se trezise în spălătorie când ea intenţionase, de fapt, să ajungă la atelierul fierarului.

— E doar un copil, rosti în cele din urmă Garan, însă identitatea ei a fost păstrată secretă încă de când s-a născut. Nici măcar Brigan n-a ştiut de existenţa ei decât atunci când copila a avut patru luni.

— De ce? Cine a fost mama, soţia vreunui duşman? Soţia vreunui prieten?

— N-a fost soţia nimănui. A fost o fată de la grajduri.

— Atunci de ce…

— Copila s-a născut ca al treilea moştenitor al tronului, zise Garan aproape în şoaptă, şi este a lui Brigan. Nu a lui Nash, nu a Clarei, nu a mea. A lui Brigan. Gândeşte-te la vremurile de acum şase ani, domniţă. Dacă ai fost educată de către Brocker, aşa cum pretinzi, ar trebui să ştii ce pericole a trebuit să înfrunte Brigan când s-a apropiat de vârsta maturităţii. A fost singurul duşman declarat de la curte al lui Cansrel.

Aceste vorbe o reduseră la tăcere pe Fire. Ea ascultă ruşinată în timp ce Garan îi povestea.

— Era fata care avea grijă de caii lui. El abia împlinise şaisprezece ani, iar ea era frumoasă; numai Domnul ştie cât de puţine bucurii avea în viață. Pe ea o chema Rose.

— Rose, repetă Fire, îngândurată.

— Nimeni n-a ştiut despre ei în afară de cei patru membri ai familiei: Nash, Clara, Roen şi cu mine. Brigan a ţinut-o ascunsă pentru a o proteja. Voia să o ia de soţie.

Garan râse scurt.

— Era un romantic incurabil. Din fericire, nu putea să se însoare cu ea şi să-i păstreze secretul.

— De ce „din fericire“?

— Fiul unui rege şi o fată care dormea cu nişte cai?

Lui Fire i se părea că rareori cineva cunoştea persoana pe care voia să o ia în căsătorie. Cât de nedrept era să întâlneşti acea persoană şi să nu te poţi căsători cu ea pentru că patul ei era din fân şi nu din puf.

— În fine, continuă Garan. Ca întotdeauna în acea vreme, Cansrel l-a convins pe Nax să îl arunce pe Brigan în armată şi să îl trimită la graniţă, unde Cansrel spera ca acesta să fie ucis. Brigan a turbat de mânie, însă, neavând încotro, a plecat. La scurt timp, noi, cei care ştiam despre Rose, am descoperit că el lăsase o parte din el în urmă.

— Era însărcinată.

— Exact. Roen a avut grijă să nu-i lipsească nimic. A făcut totul în taină, desigur. La urma urmei, Brigan n-a fost ucis, însă Rose a murit dând naştere copilului; când avea şaptesprezece ani, Brigan s-a întors acasă ca să afle într-o singură zi că Rose murise, că avea un copil şi că Nax îl numise Comandant al Armatei Regelui.

Fire îşi amintea de partea aceasta. Cansrel îl convinsese pe Nax să îl ridice pe Brigan la un rang cu mult peste abilităţile sale, în speranţa că Brigan îşi va distruge singur reputaţia, dând dovadă de incompetenţă militară. Fire îşi aminti cât de încântat şi de mândru fusese Brocker când Brigan, mânat de o determinare incredibilă, se transformase mai întâi într-un lider credibil, iar apoi într-unul neobişnuit. Urcase întreaga Armată a Regelui pe cai, nu doar cavaleria, ci şi infanteria şi arcaşii. Îmbunătăţise tacticile de pregătire militară şi le mărise soldaţilor soldele. Îi ridicase în rang, le invitase pe femei să se înroleze, construise staţii de semnalizare în munţi şi pe întreg teritoriul regatului, astfel încât posturile care se aflau la distanţă unele de altele să poată comunica între ele. Plănuise noi forturi cu ferme vaste şi grajduri enorme, unde erau îngrijite cele mai valoroase bunuri ale armatei, caii care făceau posibil ca armata să fie mobilă şi rapidă. Toate acestea aveau ca scop crearea de noi piedici în calea contrabandiştilor, a tâlharilor, a invaziei pikkienilor – şi în calea lorzilor răzvrătiţi cum erau Mydogg şi Gentian, care

acum se vedeau nevoiţi să facă o pauză şi să îşi reevalueze armatele mici şi ambiţiile dubioase.

Bietul Brigan! Fire abia dacă reuşea să înţeleagă toate acestea. Bietul băiat nefericit!

— Cansrel voia să controleze tot ceea ce îi aparţinea lui Brigan, cu atât mai mult cu cât Brigan devenea din ce în ce mai puternic, rosti Garan. I-a otrăvit caii lui Brigan, mânat de ură. L-a torturat pe unul dintre scutierii lui Brigan, apoi l-a omorât. Evident că noi, cei care ştiam despre existenţa Hannei, nu am suflat o vorbă.

— Da, zise Fire în şoaptă. Desigur.

— Apoi, Nax a murit, continuă Garan, iar Brigan şi Cansrel şi-au petrecut următorii doi ani încercând să se omoare unul pe celălalt. Apoi, Cansrel s-a sinucis. Brigan a putut în sfârşit să-şi numească fetiţa drept moştenitor şi al doilea moştenitor al tronului, însă a făcut acest lucru cunoscut doar membrilor familiei. Deși mulţi curteni ştiu că ea e a lui, acest secret nu a fost dezvăluit oficial, ci a continuat să rămână o taină. Într-o oarecare măsură din obişnuinţă, iar într-o altă măsură pentru a distrage atenţia de la ea. Nu toţi duşmanii lui Brigan au murit odată cu Cansrel.

— Dar cum poate fi moştenitoare a tronului, dacă nici tu nu eşti? întrebă Fire. Nax a fost tatăl tău, iar tu nu eşti mai puţin îndreptăţit decât ea. Şi-apoi, ea e de parte feminină şi e doar un copil.

Garan îşi ţuguie buzele şi privi în altă parte. Începu din nou să vorbească, însă nu îi răspunse la întrebare.

— Roen are încredere în mine, zise el, iar Brocker are încredere în tine, aşa că sufletul tău de monstru n-ar trebui să-şi facă griji. Dacă Roen nu ţi-a spus niciodată despre nepoata ei este pentru că are obiceiul să nu spună nimănui despre ea, iar dacă Brocker nu ţi-a spus niciodată, probabil că nici lui nu i-a spus Roen despre fetiţă. Clara are încredere în tine, pentru că Brigan are încredere în tine. Trebuie să recunosc faptul că încrederea lui Brigan este cea mai bună recomandare, însă, fireşte, nimeni nu este fără cusur.

— Fireşte, răspunse Fire sec.

Chiar atunci, una din gărzile lui Fire doborî o răpitoare-monstru. Aceasta căzu din cer, un strop de verde auriu, şi ateriza într-un pâlc de copaci ascuns vederii lor. Fire deveni brusc conştientă de împrejurimi. Se aflau într-o livadă din spatele palatului, iar dincolo de livadă se afla casa verde.

Fire privi uluită arborii de lângă casă, întrebându-se cum de nu îi văzuse de la fereastra ei. Nu îi observase, deoarece, privind de sus, crezuse că era doar un pâlc de copaci, nu o singură entitate. Trunchiul uriaş pornea în şase direcţii, iar ramurile erau atât de multe şi de groase, încât unele dintre ele se aplecau sub propria greutate până la pământ, îngropându-se în iarbă şi ridicându-se din nou către cer. Unele dintre cele mai grele ramuri erau sprijinite pe suporţi, ca să nu se rupă.

Garan, care se afla lângă ea, privea expresia uluită de pe chipul ei. Apoi se îndreptă oftând spre o bancă ce se afla lângă cărare care ducea la seră şi se aşeză, închizând ochii. Avea faţa trasă şi stătea gârbovit. Părea extenuat. Fire se aşeză lângă el.

— Da, este o minunăţie, zise el, deschizând ochii. A crescut atât de mare, încât o să moară sub propria-i greutate. Fiecare tată îşi numeşte moştenitorii. Sunt convins că ştii acest lucru.

Fire îşi întoarse privirea de la copac către el, tresărind. Garan o privi cu răceală.

— Pe mine tata nu m-a numit niciodată, zise el. I-a numit pe Nash şi pe Brigan. Brigan a procedat altfel. Hanna va fi prima lui moştenitoare chiar dacă se va căsători şi va avea o armată de fii. Pe mine nu m-a deranjat. Nu mi-am dorit niciodată să fiu rege.

— Şi, desigur, nimic nu va mai avea importanţă odată ce regele şi cu mine ne vom căsători şi vom aduce pe lume o droaie de moştenitori-monstru.

El nu se aşteptase la asta. Rămase nemişcat preţ de o secundă, cugetând, apoi, fără voia lui, schiţă un zâmbet când îşi dădu seama că era o glumă. Schimbă din nou

subiectul.

— Cum ţi-ai petrecut timpul, domniţă? Eşti la curte de zece zile şi n-ai avut la dispoziţie decât o vioară.

— Ce-ţi pasă ţie? Doreşti să fac ceva anume?

— N-am nicio sarcină pentru tine până nu vei hotărî să ne ajuţi.

Să-i ajute – să ajute acea familie regală ciudată. Îşi dădu seama că îşi dorea să nu fi fost imposibil pentru ea.

— Ai spus că nu doreşti ajutorul meu.

— Nu, domniţă, am spus că nu m-am hotărât încă. Sunt în continuare nehotărât.

În acel moment, uşa serei se deschise, iar femeia cu păr castaniu străbătu cărarea în direcţia lor. Brusc, mintea lui Garan se lumină. El sări în picioare, se duse la femeie şi o luă de mână. O conduse la Fire, cu o expresie senină întipărită pe faţă; Fire îşi dădu seama că el îi dusese acolo intenţionat. Ea fusese prea absorbită în conversaţie pentru a observa acest lucru.

— Lady Fire, ea e Sayre, zise Garan. Sayre are ghinionul să fie profesoara de istorie a Hannei.

Sayre îi zâmbi lui Garan, un zâmbet care era doar pentru el, iar Fire înţelese ce se petrecea.

— Ei, nu-i chiar atât de rău, zise Sayre. Este mai mult decât capabilă, doar că n-are stare.

Fire îşi întinse mâna. Cele două se salutară. Sayre era exagerat de politicoasă şi uşor geloasă. Era de înţeles. Fire trebuia să îl sfătuiască pe Garan să nu mai meargă însoţit de femei-monstru atunci când îşi vizita iubita. Unii dintre cei mai inteligenţi bărbaţi din lume înţelegeau cu greu ceea ce era atât de evident.

Apoi, Sayre îşi luă rămas-bun, iar Garan o urmări cu privirea, scărpinându-se în cap absent şi fredonând.

„Fiul unui rege şi o femeie care este profesoară la palat? îi transmise Fire prin puterea gândului, înviorată de o bucurie ciudată. Şocant".

Garan îşi coborî sprâncenele şi încercă să pară serios.

— Dacă tot n-ai cu ce să-ţi umpli timpul, domniţă, du-te la grădiniţă şi învaţă-i pe cei mici cum să se apere de

animalele-monstru. Câştigă-i de partea ta, astfel încât fiica lui Brigan să mai rămână cu ceva dinţi în gură când el o va vedea data următoare.

Fire dădu să plece. Pe buze îi flutura un zâmbet.

— Îţi mulţumesc că m-ai însoţit în această plimbare, prinţe. Ar trebui să ştii că sunt greu de păcălit. Chiar dacă n-ai încredere în mine, ştiu că mă placi.

Ea îşi spuse că era binedispusă datorită lui Garan şi nu datorită femeii a cărei importanţă tocmai îi fusese infirmată.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Fire avea nevoie, într-adevăr, de o activitate, deoarece nu făcea altceva decât să se gândească. Se gândea mereu la faptul că nu avea o ocupaţie şi la cât de mult ajutor ar putea oferi acestui regat – dacă inima şi mintea ei nu i-ar fi interzis acest lucru. Aceste gânduri o chinuiau noaptea, şi nu putea dormi. Avea vise urâte despre ceea ce însemna să îi păcăleşti şi să îi răneşti pe oameni, coşmaruri cu Cansrel care îl făcea pe Cutter să îndure chinuri imaginare.

Clara o scoase pe Fire la plimbare prin oraş. Oamenii erau gătiţi cu şi mai multe podoabe provenite de la monştri decât cei de la curte, dar mai puţin preocupaţi de estetica ansamblului. Penele erau îndesate în butoniere; bijuteriile, care-ţi luau ochii, cerceii şi colierele făurite din cochiliile monştrilor, purtate de femeia de la brutărie care stătea aplecată deasupra mixerului, erau acoperite cu un strat de făină. O femeie cu o perucă albastru-violet pe cap, făcută din blana lucioasă a unui animal-monstru, iepure sau câine. Firele de păr erau scurte şi neregulate şi stăteau ridicate ca nişte ţepi. Sub perucă, chipul femeii era destul de şters. Efectul general amintea de o caricatură a lui Fire; cu toate acestea, nu putem nega că purta ceva frumos pe cap.

— Toată lumea îşi doreşte un crâmpei de frumuseţe, zise Clara. Cei bogaţi preferă pieile şi blănurile rare care se vând pe piaţa neagră. Restul lumii se împopoţonează cu tot ceea ce înfundă canalele sau cu ce prind în cursele de prin casă. Nu există nicio diferenţă, desigur, decât aceea că bogaţii se simt mai bine ştiind că au plătit pentru asta o mică avere.

Ceea ce era, desigur, o prostie. Fire îşi dădu seama că acest oraş era pe alocuri sobru, pe alocuri ridicol, pe alocuri dărăpănat, pe alocuri magnific. Îi plăceau grădinile şi sculpturile vechi, care stăteau să cadă, fântânile din pieţe, muzeele şi bibliotecile şi nenumăratele magazine

strălucitoare prin care o plimba Clara. Îi plăceau străzile pietruite şi aglomerate, unde oamenii erau atât de absorbiţi de preocupările lor zilnice, încât nici măcar nu păreau să observe că domnița-monstru făcea un tur al oraşului însoţită de gărzile sale. Uneori. Ea domolise un grup de cai care intrase în panică atunci când nişte copii trecuseră în fugă prea aproape de ei, spunându-le ceva în şoaptă şi mângâindu-le gâturile. Oamenii de pe acea stradă se opriseră din ceea ce făceau şi îşi reluaseră treaba abia după ce ea şi Clara se făcuseră nevăzute după colţ.

Îi plăceau podurile. În plăcea să stea în mijloc şi să privească în jos, având senzaţia că va cădea, dar ştiind că acest lucru nu avea să se întâmple. Cel mai îndepărtat pod de cascadă era un pod basculant; îi plăcea cum sunau clopotele atunci când se ridica sau se cobora. Era un sunet plăcut, aproape melodic, ca o şoaptă printre celelalte zgomote ale oraşului. Îi plăceau debarcaderele şi docurile situate de-a lungul râului, apeductele, jgheaburile şi ecluzele care scârţâiau, şi care făceau legătura dintre râu şi port, facilitând trecerea vaselor de aprovizionare. Îi plăcea Cellar Harbor în mod deosebit, unde cascada crea un soi de ceaţă care înghiţea toate zgomotele şi trăirile.

Îi plăceau până şi spitalele, într-o oarecare măsură. Se întrebă în care dintre ele îi vindecaseră rana tatălui său, după ce acesta fusese nimerit în spate de o săgeată şi spera că medicii reuşeau să le redea viaţa şi oamenilor buni. În faţa spitalelor existau întotdeauna oameni care aşteptau şi care îşi făceau griji. Ea se uita pe furiş la ei şi le transmitea dorinţe ascunse, pentru ca grijile lor să se transforme într-un final fericit.

— Mai demult existau şcoli de medicină peste tot în oraş, îi spuse Clara. Ştii ceva despre Regele Arn şi sfătuitoarea lui monstru, Lady Ella?

— Îmi amintesc de numele lor de la lecţiile de istorie, răspunse Fire, gândindu-se, dar fără să-şi amintească prea multe.

— Au domnit acum mai bine de o sută de ani, zise Clara. Regele Arn a fost botanist, iar Lady Ella, chirurg, şi au

devenit cu adevărat obsedaţi de ceea ce făceau – lumea vorbea că făceau experimente bizare pe oameni care, probabil, nu şi-ar fi dat acordul dacă nu ar fi fost monstrul care să le sugereze acest lucru, dacă înţelegi ce vreau să spun, domniţă. Disecau cadavre şi le studiau, însă nimeni nu ştia cu certitudine de unde făceau rost de ele. În fine, făcu Clara sarcastic, ridicând din sprâncene. Chiar şi aşa, ei au revoluţionat cunoştinţele noastre despre medicină şi chirurgie, domniţă. Datorită lor ştim acum întrebuinţările tuturor plantelor care cresc în crăpăturile stâncilor şi în peşterile de la marginea regatului. Toate leacurile care opresc sângerarea şi previn infectarea rănilor, care ucid tumorile şi lipesc la loc oasele; mai toate leacurile au fost descoperite graţie experimentelor făcute de ei. Au descoperit însă şi droguri care le iau oamenilor minţile, adăugă ea, încruntându-se. Oricum, şcolile sunt închise acum; nu există bani pentru cercetare. Nici pentru artă, dacă tot a venit vorba, nici pentru construcţii. Toate fondurile sunt folosite în politică – sunt investite în armată şi în războiul care urmează să izbucnească. Cred că oraşul va începe să decadă.

„Oraşul a început deja să decadă“, gândi Fire, însă nu spuse nimic. Văzuse cartierele ponosite şi lăbărţate care mărgineau docurile de pe malul sudic al râului şi aleile care, în anumite părţi din centrul oraşului, erau sparte, deşi nu ar fi trebuit să fie. Existau multe locuri din oraş unde nu prima ştiinţa, nici frumuseţea, nici vreo altă înclinaţie spre bunătate.

Odată, Clara o duse să ia masa împreună cu mama gemenilor, care avea o casă frumoasă pe o stradă plină cu florării. Soţul ei, soldat în rezervă, era una dintre cele mai de încredere iscoade.

— În prezent mă concentrez pe contrabandă, le mărturisi el în timpul mesei. Când şi când, aproape orice persoană bogată din oraş are de-a face cu piaţa neagră. Însă când descoperi că este extrem de implicat, afli, de asemenea, că este duşmanul regelui. Mai ales când face contrabandă cu arme, sau cai, sau cu orice altceva care

provine de la pikkieni. Cu puţin noroc, reuşim să urmărim un cumpărător pentru a da de urma vânzătorului, iar dacă se dovedeşte că acesta este unul dintre lorzii răzvrătiţi, îl supunem pe cumpărător unui interogatoriu. Nu putem avea mereu încredere în răspunsurile lor, desigur.

Deloc surprinzător, acest gen de discuţii alimentau întotdeauna tactica de presiune pe care Clara o folosea cu Fire.

„Cu ajutorul puterii tale, ar fi mai uşor pentru noi să ştim cine este de partea noastră. Ne-ai putea ajuta să aflăm dacă aliaţii noştri sunt de încredere“ îi spunea ea, sau „Ai putea afla unde plănuieşte Mydogg să ne atace mai întâi“. Sau, atunci când această tactică nu funcţiona: „Ai putea descoperi un complot de asasinare. Nu te-ai simţi îngrozitor dacă eu aş fi asasinată pentru că tu nu ai vrut să ne ajuţi?“ Şi, într-un moment de exasperare: „Şi dacă plănuiesc să te asasineze pe tine? Cu siguranţă există unii care plănuiesc asta, mai ales că acum lumea crede că te vei mărita cu Nash“.

Fire nu ripostă la această cicăleală nesfârşită, nici nu recunoscu îndoiala – şi vina – pe care începea să le simtă. Ea amâna aceste argumente pe mai târziu, când le „rumega“ împreună cu cele nesfârşite ale regelui. După cină – suficient de des încât Welkley aşezase un scaun pe coridor – Nash venea să-i vorbească prin uşă. Acesta se comporta decent, vorbea despre vreme sau despre musafirii nobili de la curte; şi întotdeauna, dar întotdeauna, încerca să o convingă să se răzgândească în privinţa prizonierului.

„Eşti din nord, domniţă, îi spunea el, sau ceva asemănător. Ai văzut că legea nu prea este respectată în afara zidurilor acestui oraş. Un singur pas greşit, domniţă, şi întregul regat ne-ar putea scăpa printre degete“.

Apoi tăcea, iar ea ştia că urma din nou propunerea în căsătorie. Ea îl alunga printr-un refuz şi încerca să-şi găsească liniştea în compania gărzilor ei; se gândea foarte serios la situaţia în care se afla oraşul, regatul şi regele. Şi care era rolul pe care ar fi trebuit să-l joace.

Ca să îşi ocupe timpul şi să nu se mai simtă inutilă, ea îi urmă sfatul lui Garan referitor la grădiniţă. La început, intră cu prudenţă, se aşeză liniştită pe un scaun şi îi privi pe copii cum se joacă, cum citesc şi cum fac zarvă, căci acolo lucrase şi mama ei, iar ea voia să se obişnuiască treptat cu atmosfera locului. Încercă să şi-o imagineze pe femeia tânără cu părul roşcat păşind prin aceste încăperi, îndrumându-i pe copii cu firea ei calmă. Jessa aparţinuse acelui loc zgomotos şi luminat de razele soarelui. Cumva, acel gând o făcu pe Fire să nu se simtă că o străină acolo, chiar dacă se simţea singură.

A învăţa pe cineva să se protejeze împotriva animalelor-monstru era o treabă delicată, iar Fire îi înfruntă pe câţiva părinţi care nu voiau ca ea să se afle în preajma copiilor lor. Însă atât copiii nobilimii, cât şi cei ai servitorilor deveniră elevii ei.

— De ce eşti atât de fascinat de insecte? îl întrebă ea într-o dimineaţă pe cel mai inteligent dintre elevii ei, un băiat de unsprezece ani pe care îl chema Cob, care putea ridica un zid în mintea sa împotriva răpitoarelor-monştri, putea rezista tentaţiei de a-i atinge părul lui Fire atunci când îl vedea, însă nu ar fi ucis nici măcar un gândac-monstru, chiar dacă acesta s-ar fi aşezat pe mâna lui şi s-ar fi înfruptat din sângele său. N-ai nicio problemă cu răpitoarele.

— Răpitoarele, spuse Cob, pe un ton dispreţuitor. Nu au nici urmă de inteligenţă, doar valuri de senzaţie nesemnificative cu care cred că mă pot fermeca. Nu sunt deloc sofisticate.

— E adevărat, încuviinţă Fire, însă în comparaţie cu gândacii-monstru, sunt adevărate genii.

— Gândacii-monstru sunt pur şi simplu perfecţi, zise Cob visător, uitându-se cruciş când o libelulă-monstru dădu târcoale vârfului nasului său. Uită-te la aripile lor. Uită-te la picioruşele lor articulate, la ochii lor ca nişte mărgeluţe şi la cât de deştepţi sunt când pişcă.

— Lui îi plac toţi gândacii, zise sora mai mică a lui Cob, dându-şi ochii peste cap. Nu doar gândacii-monstru.

„Poate că problema lui este aceea că este un om de ştiinţă“, gândi Fire.

— Prea bine, zise ea. Poţi să le dai voie gândacilor-monstru să te pişte, dacă sunt atât de deştepţi, însă există unul sau doi gândaci care te-ar răni dacă ar putea şi trebuie să înveţi cum să te aperi de ei, zise ea cu asprime. Ai înţeles?

— Trebuie să-i omor?

— Da, trebuie să-i omori. Dar odată ce vor muri, îi poţi diseca. Te-ai gândit la asta?

Cob se lumină la fată.

— Chiar? Mă vei ajuta?

Aşadar, Fire se trezi că împrumută bisturie, pense şi tăvi de la un vraci de la infirmeria castelului şi se angajează într-un experiment oarecum ciudat, care avea să semene, poate, cu cele făcute de Regele Arn şi Lady Ella în urmă cu o sută de ani. La o scară mai mică, desigur, şi cu rezultate mai puţin strălucitoare.

Se intersecta deseori cu Prinţesa Hanna. De la fereastra ei, o vedea pe fetiţă alergând de colo-colo în căsuţa verde. O vedea şi pe Sayre şi pe ceilalţi profesori şi, uneori, pe Garan şi chiar şi pe legendarul grădinar al Clarei, blond, bronzat şi musculos, ca un erou romantic. Uneori vedea şi o bătrână, măruntă şi gârbovită, care purta un şorţ şi avea ochii de un verde spălăcit, şi care deseori se punea în calea Hannei când aceasta o lua la fugă.

Era puternică, această femeie măruntă, care o căra mereu după ea pe Hanna. Părea să fie îngrijitoarea serei. Dragostea ei pentru copilă era evidentă, însă pe Fire nu o îndrăgea deloc. Fire se întâlnise cu ea o dată în livadă şi descoperise că mintea ei era la fel de închisă ca a lui Brigan. Când o văzuse pe domniţa-monstru, pe chipul ei apăruse o expresie rece şi nefericită.

Palatul avea alei exterioare, amenajate în porţiunile de piatră ale acoperişului. Noaptea, când nu avea somn, Fire se plimba pe acolo însoţită de gărzi. De acolo, de sus, vedea cum străluceau torţele mari de pe poduri, care rămâneau aprinse în timpul nopţii astfel încât

ambarcaţiunile care traversau apele repezi de jos să ştie exact cât de aproape erau de cascadă. Tot de acolo, de sus, auzea şi mugetul cascadei. În nopţile senine, privea oraşul care dormea şi stelele care se oglindeau în mare. Se simţea ca o regină. Nu ca o regină adevărată, nu ca soţia Regelui Nash, ci mai mult ca o femeie care se afla pe acoperişul lumii. Pe acoperişul oraşului, mai exact, unde oamenii i se păreau cât se poate de reali; un oraş de care începea să se ataşeze.

Brigan se întoarse la curte după trei săptămâni. Fire ştiu de îndată ce acesta sosi. Conştiinţa îi era asemenea unui chip pe care, chiar dacă îl vedeai o singură dată, îl recunoşteai întotdeauna. Conştiinţa lui Brigan era tăcută, impenetrabilă, puternică şi evident a lui din clipa în care ea dădu peste ea.

Chiar atunci, ea se afla cu Hanna şi cu Blotchy, în lumina dimineţii, într-un colţ liniştit al curţii interioare. Fetiţa îi examina cicatricele pe care răpitoarele i le lăsaseră pe gât, încercând, nu pentru prima oară, să o facă să îi povestească cum se procopsise cu ele şi cum îi salvase pe soldaţii lui Brigan. Când Fire refuză, fetiţa încercă să o convingă pe Musa.

— Tu nici măcar n-ai fost acolo, obiectă Fire, râzând, când Musa începu să povestească.

— Păi dacă cea care a fost acolo nu vrea să povestească…, zise Musa.

— Acum vine cineva care îţi va povesti, zise Fire cu un aer misterios, făcând-o pe Hanna să încremenească şi să sară în picioare.

— Tata? întrebă ea, rotindu-se şi privind când la o intrare, când la cealaltă. Te referi la tata? Unde?

El ieşi dintr-o arcadă din partea cealaltă a curţii. Hanna ţipă şi traversă în fugă pardoseala din marmură. El o ridică în braţe şi se întoarse cu ea, salutându-le din cap pe Fire şi pe garda acesteia, şi zâmbind când o auzi pe Hanna vorbind pe nerăsuflate.

Ce se întâmpla de fiecare dată când îşi făcea apariţia Brigan? De ce acest impuls de a fugi? Acum erau prieteni,

iar Fire nu avea motive să se teamă de el. Ea îşi interzise să se mişte de pe loc şi îşi concentră atenţia asupra lui Blotchy, care acceptă bucuros să îi mângâie urechile.

Brigan o lăsă jos pe Hanna şi se lăsă pe vine în faţa copilei. O apucă cu degetele de bărbie şi îi mişcă faţa într-o parte şi-n cealaltă, cercetându-i cu atenţie nasul încă vânăt şi bandajat. El o întrerupse cu blândeţe.

— Ia spune-mi, ce s-a întâmplat?

— Dar tată, zise ea, schimbând subiectul în mijlocul propoziţiei, spuneau lucruri urâte despre Lady Fire.

— Cine?

— Selin şi Midan şi ceilalţi.

— Şi-apoi ce s-a întâmplat? Unul ţi-a tras un pumn în nas?

Hanna râcâi pământul cu pantoful.

— Nu.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Hanna râcâi încă o dată pământul cu pantoful, apoi spuse pe un ton posomorât:

— L-am lovit pe Selin. Se înşela, tată! Cineva trebuia să-i dea o lecţie.

Brigan tăcu preţ de o secundă. Hanna îşi aşeză mâinile pe genunchii lui îndoiţi şi îşi coborî privirea, scoţând un oftat teatral din spatele părului care îi acoperea faţa.

— Uită-te la mine, Hanna.

Fetița îl ascultă.

— A fost calea cea mai bună să-i arăţi lui Selin că se înşela?

— Nu, tată. Am greşit. O să mă pedepseşti?

— N-o să mai iei lecţii de luptă o vreme. N-am fost de acord cu ele pentru ca tu să le foloseşti în scopuri greşite.

Hanna oftă din nou.

— Până când?

— Până când mă voi convinge că ai înţeles pentru ce să le foloseşti.

— O să-mi interzici şi lecţiile de călărie?

— Ai călărit pe cine nu trebuia?

Ea chicoti.

— Fireşte că nu, tată!
— Atunci vei lua în continuare lecţii de călărie.
— Mă vei lăsa să-ți călăresc caii?
— Cunoşti deja răspunsul. Trebuie să creşti mai mare înainte să călăreşti caii de luptă.
Hanna îşi întinse mâna şi îi mângâie obrazul bărbos cu palma, dând dovadă de atâta lejeritate şi afecţiune, încât, fiindu-i greu să suporte, Fire îl privi cu încăpăţânare pe Blotchy, care îi umpluse rochia cu fire de păr mătăsoase.
— Până când vei rămâne, tată?
— Nu ştiu, iubito. E nevoie de mine în nord.
— Şi tu eşti rănit, tată.
Hanna îi luă mâna stângă, care era bandajată, şi o examină cu atenție.
— Tu ai lovit primul cu pumnul?
Brigan schiţă un zâmbet către Fire. O privi mai atent. Apoi, privirea din ochii lui deveni rece şi strânse din buze; Fire fu înspăimântată şi rănită din cauza lipsei lui de consideraţie.
Apoi, ea înţelese care era motivul. Era urma pe care inelul pătrat al lui Nash o lăsase pe obrazul ei.
„S-a întâmplat acum câteva săptămâni, îi transmise ea prin puterea gândului. A fost cuminte de atunci".
Brigan se ridică în picioare, luând-o în braţe pe Hanna. Îi vorbi fetiţei pe un ton blând.
— Nu eu am lovit primul cu pumnul. Acum trebuie să stau de vorbă cu unchiul tău, regele.
— Vreau să merg cu tine, zise Hanna, îmbrăţişându-l.
— Poţi veni până pe coridor, dar va trebui să rămâi acolo.
— De ce? Vreau să merg şi eu.
— Este o discuţie personală.
— Dar...
Pe un ton ferm:
— Hanna, ai auzit ce ţi-am spus.
Apoi se aşternu tăcerea.
— Pot să merg şi singură.
Brigan o lăsă jos. Se aşternu din nou tăcerea când cei

doi se priviră, bărbatul fiind mai calm decât fetiţa.

Apoi, se auzi o voce de copil.

— Mă duci în braţe, tată?

Brigan schiţă un zâmbet.

— Observ că nu eşti prea mare pentru aşa ceva.

Brigan traversă curtea cu fetiţa în braţe, iar Fire ascultă vocea melodioasă a Hannei care se îndepărta. Blotchy procedă cum îi stătea în obicei – rămase pe loc, gânditor, înainte să o urmeze pe domniţă. Ştiind că era imoral, Fire îi pătrunse în minte şi îl convinse să rămână. Nu se putu abţine; avea nevoie de el. Urechile lui erau moi.

Brigan era neras, îmbrăcat în haine negre şi avea cizmele pline de noroi. Ochii deschişi la culoare ieşeau în evidenţă pe faţa-i obosită.

Îi plăcea chipul lui.

Acum înţelegea de ce simţea nevoia să fugă ori de câte ori el îşi făcea apariţia. Instinctul nu o înşela, căci nu avea nimic de câştigat din asta decât tristețe.

Îşi dorea să nu fi văzut latura lui blândă faţă de copilă.

***

Fire reuşea foarte bine să nu se gândească la nimic atunci când îşi propunea acest lucru, mai ales dacă acel lucru îi provoca durere sau era pur şi simplu stupid. Reuşea să îl gestioneze şi să îl înlăture fără probleme. Propriul lui frate îndrăgostit de ea, iar ea fiica lui Cansrel?

Nici nu trebuia să se gândească la aşa ceva.

Ea se gândi, însă, la scopul pentru care se afla la curte. Căci dacă următoarea misiune îl ducea pe Brigan în nord, atunci cu siguranţă că acest lucru însemna că o va însoţi până acasă, iar ea nu era încă pregătită să plece.

Fusese crescută atât de Brocker, cât şi de Cansrel, şi nu era naivă. Văzuse acele părţi ale oraşului cu clădiri abandonate şi simţise mirosul mizeriei; înţelesese înfăţişarea şi simţămintele orăşenilor care erau înfometaţi sau care căzuseră pradă drogurilor. Înţelesese că Brigan nu îi putea împiedica pe tâlhari să distrugă un oraş, cu toată forţa militară de care dispunea. Acestea nu erau

decât câteva aspecte mărunte, care ţineau doar de politică. Se apropia un război, iar dacă Mydogg şi Gentian reuşeau să cucerească oraşul şi regatul cu armatele lor, dacă unul dintre ei devenea rege, atunci cât de adânc i-ar fi afundat pe cei care se aflau deja la fund?

Fire nu putea să plece şi să se întoarcă la casa ei din piatră unde veştile ajungeau anevoie şi unde singura schimbare care ar fi apărut în rutina ei ar fi fost un intrus ocazional cu mintea goală, despre a cărui semnificaţie nimeni nu ştia nimic. Cum putea să refuze să ajute când miza era atât de mare? Cum putea să plece?

„Iroseşti ceva ce ai, îi spusese cândva Clara, aproape indignată. Ceva ce noi, restul, nu putem decât să ne dorim să avem. Risipa e o crimă“.

Fire nu îi răspunsese, însă înţelesese mai mult decât realizase Clara.

În seara aceea, în timp ce ea ducea o luptă interioară pe acoperiş, Brigan veni lângă ea şi se rezemă de balustradă. Fire îşi controlă respiraţia şi privi strălucirea torţelor din oraş, încercând să nu se uite la el sau să se bucure de compania lui.

— Am auzit că eşti înnebunit după cai, zise ea cu lejeritate.

El zâmbi.

— A intervenit ceva şi trebuie să plec mâine seară, de-a lungul râului, înspre apus. Mă voi întoarce peste două zile, însă Hanna nu mă va ierta. Mi-e ruşine.

Fire îşi aminti de vremurile când avusese şi ea cinci ani.

— Cred că îi este foarte dor de tine atunci când eşti plecat.

— Aşa este, zise el. Sunt mereu plecat. Mi-aş dori să nu fie aşa. Am vrut să mă consult cu tine înainte să plec, domniţă. Mă voi îndrepta în curând înspre miazănoapte, dar fără armată de astă dată. Vom străbate distanţa mai repede şi mai în siguranţă, dacă vrei să te întorci acasă.

Fire închise ochii.

— Cred că ar trebui să spun da.

El ezită.

— Preferi să caut o altă escortă?

— Absolut deloc, spuse ea. Nu despre asta e vorba. Fraţii tăi au încercat pe rând să mă convingă să rămân la curte şi să-mi folosesc puterea mentală în activitatea de spionaj. Până şi Prinţul Garan, care nu s-a hotărât încă dacă are sau nu încredere în mine.

— Ah, făcu el, înţelegând. Garan nu are încredere în nimeni, să ştii. Aşa e el şi aşa e natura meseriei lui. Ţi-a creat probleme?

— Nu. E destul de amabil. Toată lumea este aşa, că tot veni vorba. Vreau să spun că nu mi-e mai greu aici decât în altă parte. E doar diferit.

El căzu o vreme pe gânduri.

— Să nu-i laşi să te supere; ei nu văd decât versiunea lor. Sunt atât de pătrunşi de problemele pe care le are regatul, încât nu îşi pot imagina că există şi un alt mod de viaţă.

Fire se întrebă ce alt mod de viaţă îşi imagina Brigan; la ce fel de viaţă visa, dacă nu s-ar fi născut să trăiască astfel. Ea începu să vorbească cu precauţie:

— Crezi că ar fi bine să rămân şi să-i ajut?

— Domniţă, nu îţi pot spune ce să faci. Trebuie să faci ceea ce crezi că e bine.

Tonul lui era defensiv, însă ea nu era sigură pe care dintre ei încerca să îl apere. Ea insistă.

— Ai vreo idee despre ce este bine?

El era tulburat. Îşi luă privirea de la ea.

— Nu vreau să te influenţez. Dacă vei rămâne, voi fi foarte mulţumit. Ne vei fi de un mare ajutor, însă îmi va părea cu adevărat rău pentru ceea ce îţi vom cere să faci.

Era o manifestare rară – rară pentru că nu îi stătea în fire să spună asta, şi rară pentru că era improbabil ca altcuiva să-i pară rău. Oarecum debusolată, Fire strânse arcuşul în mână şi spuse:

— Este un act violent să acaparez mintea cuiva şi să o schimb după bunul meu plac. Puterea mea este un delict. M-aş putea folosi de ea fără să nu îmi depăşesc drepturile?

Cum voi şti că nu merg prea departe? Sunt capabilă să săvârşesc multe orori.

Brigan căzu pe gânduri, privindu-şi cu atenţie mâinile. Trase de un capăt al bandajului.

— Te înţeleg, spuse el, vorbind repede. Ştiu ce înseamnă să săvârşeşti orori. Am instruit douăzeci şi cinci de mii de soldaţi în aşteptarea unui măcel. Am făcut lucruri pe care aş dori să nu le fi făcut niciodată. Voi face şi în viitor anumite lucruri.

El se uită pe furiş la ea, apoi îşi privi din nou mâinile.

— Ştiu că pare o neobrăzare, domniţă, dar dacă are vreo importanţă, îţi făgăduiesc că, dacă vreodată voi crede că abuzezi de puterea ta, îţi voi spune, dacă îmi vei permite acest lucru. Indiferent că alegi să accepţi această făgăduinţă, te-aş ruga să faci acelaşi lucru pentru mine.

Fire înghiţi în sec, nevenindu-i să creadă că el avea atât de mare încredere în ea. Ea zise în şoaptă:

— Mă simt onorată. Îţi accept făgăduinţa, iar eu ţi-o dau pe-a mea în schimb.

Luminile din case se stingeau rând pe rând. Dacă încercai să înlături un gând referitor la ceva anume nu trebuia să creezi oportunităţi ca acel ceva să se întâmple.

— Mulţumesc pentru vioară, zise ea. Cânt la ea în fiecare zi.

Apoi, îl lăsă singur şi se întoarse în camera ei, însoţită de gărzi.

În dimineaţa următoare, pe când se afla în salonul cel mare, ea înţelese ce trebuia să facă.

Pereţii acestei încăperi întunecate erau prevăzuţi cu oglinzi. În timp ce traversă încăperea, impulsul o mână să se uite în oglindă.

Îşi ţinu răsuflarea şi continuă să se privească, până când trecu prima senzaţie de uluire şi neîncredere. Îşi încrucişă braţele şi îşi îndreptă picioarele, continuând să se privească în oglindă. Îşi aminti de un lucru care o înfuria. Îi mărturisise Clarei că nu intenţiona să aibă vreodată copii, iar Clara îi spusese despre un medicament care avea

să o facă să se simtă rău, dar doar pentru două sau trei zile. După ce îşi revenea, nu mai trebuia să îşi facă niciodată griji că va rămâne însărcinată, indiferent cu câţi bărbaţi avea să împartă aşternuturile. Dacă lua acel medicament, devenea stearpă. Era una dintre cele mai utile descoperiri ale Regelui Arn şi ale domniţei Ella.

Fire se înfurie când se gândi la acest medicament pe care îl considera atât de violent, încât putea să o împiedice să dea naştere la ceva asemănător ei. La ce-i foloseau acei ochi, acel chip ireal, acea fineţe a formelor corpului, puterea minţii; ce rost aveau toate acestea, dacă niciunul dintre bărbaţii care o doreau nu îi puteau oferi un copil şi îi aduceau doar suferinţă? Care era rostul unei femei-monstru?

Ea întrebă în şoaptă:

— De ce exist?

— Aţi spus ceva, domniţă? întrebă Musa.

Fire clătină din cap.

— Nu.

Ea făcu un pas în faţă şi îşi scoase basmaua. Părul i se revărsă pe umeri, strălucind. Una dintre gărzi suspină adânc.

Era la fel de frumoasă ca şi Cansrel. De fapt, semăna foarte mult cu el.

Brigan intră chiar în acel moment în salon şi se opri brusc. Privirile lor se întâlniră în oglindă. Era evident că el era preocupat de un gând pe care înfăţişarea ei îl întrerupsese complet.

Rareori se întâmpla ca el să o privească în ochi. Toate sentimentele pe care ea încerca să le înlăture ameninţau să iasă la suprafaţă.

Garan apăru în urma lui Brigan, vorbindu-i cu asprime. În spatele lui Garan se auzi vocea lui Nash, care îşi făcu apariţia şi, când o văzu, se opri lângă fraţii lui. Intrând în panică, Fire se grăbi să-şi strângă părul şi să se ferească de o reacţie nesăbuită din partea regelui.

Dar situaţia era sub control, căci Nash încerca să se abţină.

— Bine te-am găsit, domniţă, zise el, făcând un efort considerabil.

El îşi aşeză braţele pe umerii celor doi fraţi ai lui şi se retraseră din salon, ca să nu o mai vadă.

Fire era impresionată şi uşurată. Reuşi să îşi înăbuşe trăirile. Apoi, înainte ca fraţii să se facă nevăzuţi, zări ceva strălucind la şoldul lui Brigan.

Era mânerul sabiei. Sabia Comandantului Armatei Regelui. Fire înţelese imediat.

Brigan înfăptuia lucruri îngrozitoare. Îşi înfigea sabia în oameni, în munţi. Pregătea soldaţii pentru război. Avea o putere uriaşă de distrugere, la fel cum avusese şi tatăl lui – însă nu îşi folosea acea putere aşa cum o folosise tatăl ei. De fapt, ar fi preferat să nu fie nevoit să apeleze la ea. Alesese însă să o facă, pentru a-i împiedica pe ceilalţi oameni să folosească puterea în scopuri şi mai rele.

Puterea era o povară pe care el o accepta.

Nu semăna deloc cu tatăl lui, aşa cum nu semănau nici Garan sau Clara; şi nici Nash. Nu toţi fiii semănau cu taţii lor. Fiul putea să aleagă ce om dorea să devină.

Nu toate fiicele semănau cu taţii lor. O fiică-monstru putea să aleagă ce fel de monstru dorea să devină.

Fire îşi privi chipul în oglindă. Acea imagine frumoasă deveni înceţoşată în spatele lacrimilor. Ea clipi pentru a le înlătura.

— Mi-a fost teamă că voi fi ca şi Cansrel, zise ea cu voce tare, privindu-şi reflexia, dar eu nu sunt Cansrel.

Musa veni lângă ea şi îi spuse pe un ton prietenos.

— Oricare dintre noi ţi-ar fi putut spune asta, domniţă.

Fire se uită la căpitanul gărzii ei şi râse, deoarece nu era Cansrel – era doar ea însăşi. Nu trebuia să urmeze calea nimănui; îşi putea alege singură drumul. Apoi, se opri brusc din râs, îngrozită de calea pe care alesese brusc să o urmeze. „Nu pot face asta, îşi zise ea în gând. Sunt prea periculoasă. N-o să fac decât să înrăutăţesc lucrurile".

„Nu, îşi răspunse tot ea. Deja am început să uit. Eu nu sunt Cansrel; mă reinventez cu fiecare pas pe care îl fac. Poate că puterea pe care o am mi se va părea întotdeauna

îngrozitoare şi poate că nu voi fi niciodată ceea ce mi-aş dori cel mai mult să fiu.

Însă pot rămâne aici şi pot să mă transform în ceea ce ar trebui să fiu.

Risipa este o crimă. Mă voi folosi de puterea mea ca să dreg lucrurile pe care le-a făcut Cansrel. O voi folosi ca să lupt pentru Dells“.

PARTEA A II-A

SPIONII

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Tot ceea ce ştiuse Fire despre jocul puterii din Dells era doar în linii mari. Acum înţelegea, deoarece acum avea în minte o hartă amănunţită şi specifică. Punctele-cheie erau: Oraşul Regelui, domeniul din nord-est al lui Mydogg, care se afla la graniţa pikkiană, domeniul lui Gentian din munţii din sud, mai jos de râu, care se afla nu departe de un fort dellian numit Fort Flood şi multele forturi şi avanposturi ale lui Brigan. Plus alte câteva locuri: moşiile unor lorzi şi domniţe care aveau o mică armată şi care treceau de la o alianţă la alta, munţii Great Grays din sud şi din vest, munţii Little Grays din nord, Râul Winged, Râul Pikkian şi platoul înalt de la nord de Oraşul Regelui, numit Marble Rise. Crâmpeie de sărăcie, violenţă, jafuri, pustiiri; peisaje şi repere care urmau să devină extrem de importante în războiul dintre Nash, Mydogg şi Gentian.

Munca ei era diferită de la o zi la alta. Nu ştia niciodată ce fel de oameni arestau Garan şi Clara: contrabandişti pikkieni, soldaţi de-ai lui Mydogg sau de-ai lui Gentian, mesageri de-ai lor, servitori care îi slujiseră cândva. Bărbaţi suspectaţi că ar fi iscoadele lor sau iscoade ale aliaţilor lor. Fire ajunse să înţeleagă că, într-un regat unde asocierile erau schimbătoare, cea mai de preţ marfa era informaţia. Dells îşi spiona atât prietenii, cât şi duşmanii; îşi spionau propriile iscoade. Şi, într-adevăr, toţi jucătorii din acel tărâm procedau la fel.

Primul om pe care îl aduseră în faţa ei, un servitor bătrân al unui vecin al lui Mydogg, îşi deschise complet mintea la vederea ei, lăsând-o să surprindă fiecare gând care îi trecea prin cap. „Atât Lordul Mydogg, cât şi Lordul Gentian sunt extrem de impresionaţi de Prinţul Brigan“, îi spuse bărbatul, holbându-se la ea şi tremurând. „Amândoi au cumpărat cai pentru armatele lor în ultimii ani, aşa cum a făcut şi prinţul, şi au recrutat munteni şi tâlhari. Prinţul este un adversar respectat, domniţă. Ştiai că în armata lui

Mydogg există pikkieni? Bărbaţi voinici şi palizi care cutreieră pe domeniul lui“.

„Asta este o treabă uşoară, gândi Fire. Nu trebuie decât să stau aici şi să-i ascult cum mărturisesc totul“.

Garan nu era însă impresionat.

— Nu ne-a spus nimic nou. Nu i-ai cerut mai multe informaţii – nume, locuri, secrete? De unde știi că am aflat tot ce ştie?

Următorii doi indivizi nu fură la fel de direcţi – erau iscoade condamnate, care îi rezistară. Amândoi aveau vânătăi pe faţă, amândoi erau costelivi. Unul din ei şchiopăta şi era adus de spate, iar când se aşeză pe scaun gemu, de parcă spatele i-ar fi fost plin de tăieturi şi de vânătăi. „Cum aţi fost răniţi? îi întrebă ea, bănuitoare. Şi unde?“ Ei şedeau în faţa ei muţi, evitându-i privirea şi refuzând să răspundă la întrebările puse de ea.

Când interogatoriul luă sfârşit şi cele două iscoade fură duse înapoi în temniţă, ea începu să se scuze faţă de Garan, care se afla în încăpere.

— Au fost prea puternici pentru mine, prinţe. N-am putut obţine nimic de la ei.

Garan îi aruncă o privire supărată peste teancul de hârtii.

— Ai încercat?

— Fireşte că am încercat.

— Zău? Cât de mult te-ai străduit?

El se ridică în picioare, cu buzele ţuguiate.

— Nu am nici energie, nici timp de pierdut, domniţă. Când eşti cu adevărat convinsă că vrei să faci asta, anunţă-mă.

El îşi vârî teancul de hârtii sub braţ şi ieşi afară din camera de interogatoriu, lăsând-o singură şi indignată. Avea dreptate, desigur. Nu îşi dăduse cu adevărat osteneala. Le atinse minţile, însă, văzând că erau închise, nu încercase să le forţeze să se deschidă. Nici măcar nu încercase să îi facă să o privească în ochi. Cum ar fi putut? Chiar se aştepta de la ea să stea în faţa unor bărbaţi slăbiţi de tratamentele abuzive pentru ca ea să abuzeze de ei?

Sări în picioare şi alergă după Garan. Îl găsi aşezat la masa lui de scris, mâzgălind nebuneşte în litere codificate.

— Am reguli, îi spuse ea.

El se opri, se uită la ea cu nişte ochi lipsiţi de expresie şi aşteptă.

— Când îmi aduceţi un servitor bătrân care merge de bunăvoie acolo unde îl duc oamenii regelui, un om care nu a fost niciodată condamnat, sau măcar acuzat de vreo crimă, zise Fire, nu îi voi controla mintea. Voi sta dinaintea lui şi îi voi pune întrebări, iar dacă prezenţa mea îl va face mai vorbăreţ, atunci foarte bine. Însă nu îl voi obliga să spună lucruri pe care altminteri nu le-ar spune. Nici nu voi lua mintea cuiva care a fost înfometat, sau căruia nu i s-au dat medicamente, sau care a fost bătut în temniţele voastre, adăugă ea, ridicând tonul. Nu voi manipula un prizonier pe care voi îl maltrataţi.

Garan se lăsă pe spate şi îşi încrucişă braţele pe piept.

— Asta-i bună! Felul în care manipulezi tu este tot o maltratare; chiar tu ai spus-o.

— Aşa este, dar intențiile mele sunt bune. Ale voastre, nu.

— Nu eu îi maltratez. Nu eu dau ordinele. Habar nu am ce se întâmplă acolo.

— Dacă vrei să-i interoghez, ai face bine să afli.

Spre lauda lui Garan, modul în care erau trataţi prizonierii dellieni fu schimbat curând. După o sesiune de întrebări în care Fire nu reuşi să scoată nimic de la el, un bărbat destul de laconic îi mulţumi.

— Cea mai bună temniţă în care am fost vreodată, zise el, mestecând scobitoarea pe care o ţinea în gură.

— Minunat, mormăi Garan după ce acesta plecase. O să devenim renumiţi pentru bunătatea noastră faţă de infractori.

— O închisoare din al cărei personal face parte şi un monstru nu are cum să devină renumită pentru bunătate, răspunse încet Nash.

Apoi mai erau cei cărora le plăcea să fie aduşi dinaintea ei, cărora le plăcea prea mult să se afle în prezenţa ei ca să

le pese ce reuşea ea să scoată de la ei; însă, de cele mai multe ori, Nash avea dreptate. Ea avea de-a face cu zeci, şi treptat-treptat, cu sute de iscoade, contrabandişti şi soldaţi care intrau în încăpere întărâtaţi. Uneori se luptau cu gărzile, care erau nevoite să îi aducă înăuntru cu forţa. Ea punea întrebări: „Când ai vorbit ultima oară cu Mydogg? Ce-a zis? Spune-mi, cuvânt cu cuvânt. Pe care dintre iscoadele noastre încearcă să le câştige de partea lui? Care dintre soldaţii noştri sunt trădători?“ Ea inspira adânc, străduindu-se să scormonească în mintea lor – uneori chiar să îi şi ameninţe. „Nu, minţi din nou. Încă o minciună şi vei simţi durerea. Ştii că pot să te fac să simţi durere, nu-i aşa?“

„Fac asta pentru Dells“, îşi repeta ea atunci când puterile ei de intimidare o făceau să se simtă amorţită de durere şi de panică. „Fac asta ca să apăr Dells de cei care vor să-l distrugă“.

— Într-un război între trei adversari, spuse un prizonier care fusese prins când îi vânduse pe ascuns lui Gentian săbii şi pumnale, cred că regele are o armată mai numeroasă. Dumneavoastră nu vi se pare, domniţă? Cunoaşte cineva cu adevărat câţi soldaţi are Mydogg?

Era un individ care reuşea să-i scape mereu de sub control, ba era politicos şi plăcut şi cu mintea înceţoşată, ba era lucid şi se lupta să îşi desfacă legăturile din jurul gleznelor şi a încheieturilor şi care scâncea când o vedea.

Ea îi acapară din nou mintea, încercând să îl îndepărteze de la speculaţiile pe care le făcea şi să îl determine să se concentreze asupra informaţiilor pe care le deţinea.

— Povesteşte-mi despre Mydogg şi Gentian, zise ea. Intenţionează să lanseze un atac în vara aceasta?

— Nu ştiu, domniţă. N-am auzit decât nişte zvonuri.

— Ştii câţi soldaţi are Gentian?

— Nu, dar cumpără nenumărate săbii.

— Ce înseamnă „nenumărate“? Fii mai exact.

— Nu ştiu cifra exactă, zise el cu sinceritate, apoi începu să revină la realitate, dându-şi seama de situaţia în care se afla în acea încăpere. Nu mai am nimic de spus, o anunţă

el brusc, privind-o în ochi şi începând să tremure. Ştiu ce eşti. N-am să te las să te foloseşti de mine.

— Nu-mi face plăcere să mă folosesc de tine, zise Fire obosită, acordându-şi o clipă de sinceritate.

Îl privi cum se smuceşte, încercând să-şi elibereze încheieturile, cum gâfâie şi se lasă pe spătarul scaunului, extenuat şi pufnind. Apoi îşi duse mâna la basma, o desfăcu şi îşi lăsă părul să-i cadă pe spate. Strălucirea lui îl făcu să tresară; el se holbă la ea cu gura căscată; ea pătrunse în acel moment în mintea lui şi puse stăpânire cu uşurinţă pe ea. Ce zvonuri ai auzit despre planurile lorzilor răzvrătiţi?

— Ei bine, domniţă, zise el, schimbându-se din nou şi zâmbind vesel, am auzit că Lordul Mydogg vrea să devină rege peste Dells şi Pikkia. Apoi vrea să plece într-o expediţie pe mare în corăbiile pikkiene ca să găsească noi tărâmuri pe care să le cucerească. Un contrabandist pikkian mi-a spus asta, domniţă.

„Mă pricep din ce în ce mai bine la asta, gândi Fire. Învăţ toate trucurile ieftine".

Muşchii minţii ei erau încordaţi; exerciţiul o făcea să fie mai rapidă, mai puternică. Îi era uşor – chiar comod – să deţină controlul.

După câteva interogatorii, ea se trezi că stă ghemuită cu faţa la perete şi cu spatele la gărzi, cu ochii închişi, dorindu-şi cu disperare să i se permită măcar o secundă de singurătate. Credea că i-ar fi mai uşor să accepte faptul că devenea din ce în ce mai pricepută, să facă o comparaţie cu neliniştea profundă pe care o simţea, dacă i se dădea voie să fie, din când în când, singură.

Dacă ar descoperi ceva util, ceva de o importanţă covârşitoare! Şi asta ar uşura lucrurile. Însă tot ceea ce aflase nu erau decât nişte planuri vagi de atac undeva, cândva într-un viitor apropiat, intenţii violente neclare împotriva lui Nash şi a lui Brigan, şi, uneori, împotriva ei. Schimbări rapide de alianţe care reveneau la forma iniţială la fel de rapid. La fel ca şi Garan, ca şi Clara şi ca toţi ceilalţi, şi ea aştepta să descopere dovezi concrete, ceva

important şi mişelesc care ar impune necesitatea unei acţiuni.

Cu toţii aşteptau să facă o descoperire.

Ea se născuse vara, iar ziua ei de naştere trecu în luna iulie – fără prea mult fast, deoarece ea preferă să nu spună nimănui. Archer şi Brocker îi trimiseră amândoi flori. Fire zâmbi, căci ştia că i-ar fi trimis altceva dacă ar fi ştiut câţi bărbaţi de la curte şi din oraș îi trimiteau mereu flori de două luni de când se afla acolo. Le-ar fi azvârlit cât colo, toate acele orhidee şi toţi acei crini şi trandafiri frumoşi, cu coada lungă, căci nu o interesau atenţiile acelor bărbaţi; doar că ea iubea florile, îi plăcea să fie înconjurată de frumuseţea lor. Ea descoperi că avea darul de a le aranja în funcţie de culori.

Regele nu îi trimitea niciodată flori. Sentimentele lui rămaseră aceleaşi, însă el încetă să o mai ceară în căsătorie. De fapt, imediat după întoarcerea lui Brigan, el o rugase să îl înveţe cum să se protejeze în faţa monştrilor. Aşadar, de-a lungul câtorva zile şi săptămâni, ea îl învăţă prin uşă ceea ce el ştia deja, doar că avea nevoie să i se readucă aminte. Intenţie, concentrare şi stăpânire de sine. Cu ajutorul practicii şi a angajamentului pe care şi-l luase de a fi disciplinat, mintea lui deveni mai puternică. Mutară lecţiile în biroul lui. Acum putea avea încredere în el că nu o va atinge, cu excepţia cazurilor în care bea mai multe pahare de vin, lucru care se întâmpla câteodată. Lacrimile lui de om beat erau enervante, dar măcar atunci când era beat putea fi controlat cu uşurinţă.

Fireşte că toată lumea de la palat observa atunci când îşi petreceau timpul unul în compania celuilalt, iar vorbele necugetate erau rostite cu multă uşurinţă. Subiectul principal al bârfelor era acela că femeia-monstru se va căsători în cele din urmă cu regele.

Brigan fu plecat aproape toată luna iulie. Venea şi pleca mereu, însă acum Fire înţelegea unde se ducea. În afară de perioada lungă petrecută cu armata, el se întâlnea cu diverşi oameni: lorzi, domniţe, oameni de afaceri de pe

piaţa neagră, prieteni, duşmani, încercând să îl convingă ba pe unul, ba pe celălalt să intre într-o alianţă, verificându-le loialitatea. În unele cazuri, nu făcea nimic altceva decât să spioneze. Alteori, se lupta să iasă din capcane în care cădea, conştient sau nu, se întorcea cu mâna bandajată, sau cu un ochi vânăt, sau cu o coastă ruptă, care l-ar fi împiedicat pe orice om sănătos să călărească. „Unele situaţii în care se arunca Brigan sunt de-a dreptul cumplite, îşi zicea Fire. Cu siguranţă altcineva ar fi trebuit să se ocupe de negocierile cu un traficant de arme care era cunoscut pentru că îi făcea anumite servicii lui Mydogg. Cu siguranţă altcineva ar fi trebuit să meargă la conacul fiului lui Gentian, Gunner, care era păzit ca o fortăreaţă şi izolat pe crestele din sud, ca să expună limpede consecinţele pe care le avea de suportat dacă acesta îi rămânea loial tatălui său".

Se pricepe foarte bine la asta, îi spuse Clara, atunci când Fire se întrebă dacă era şi înţelept. Ştie cum să îi convingă pe oameni că vor ceea ce vrea şi el. Atunci când nu reuşeşte să-i convingă cu vorbele, îi convinge cu sabia.

Fire îşi aminti de cei doi soldaţi care se încăieraseră când o văzuseră în ziua în care ea se alăturase Primului Detaşament. Îşi aminti cum răutatea lor se transformase în ruşine şi regret după ce Brigan le vorbise preţ de câteva secunde.

Nu toţi oamenii care inspirau devotament erau monştri.

Şi, aparent, era renumit pentru priceperea sa la mânuit sabia. Desigur că Hanna vorbea de parcă ar fi fost invincibil.

— Moştenesc talentul de luptătoare de la tata, zise ea.

Era limpede că îl moştenise de undeva. Fire era de părere că orice copil de cinci ani care ar fi intrat într-o încăierare cu un grup de puşti ar fi ieşit de-acolo nu doar cu nasul spart, dacă ar mai fi scăpat.

În ultima zi a lunii iulie, Hanna veni la ea cu un bucheţel de flori sălbatice pe care le culesese, probabil, din iarba înaltă de pe stânca aflată deasupra portului Cellar Harbour, care se ridica în spatele serei.

— Bunica a scris într-o scrisoare că ziua ta e în iulie, aşa crede. A trecut? De ce nu ştie nimeni despre ziua ta de naştere? Unchiul Garan a zis că domniţelor le plac florile.

Ea strâmbă din nas când rosti aceste ultime cuvinte şi îi vârî lui Fire florile sub nas, de parcă ar fi crezut că sunt de mâncat şi s-ar fi aşteptat ca Fire să se aplece şi să înceapă să le rumege, aşa cum ar fi făcut Small.

În afară de cele primite de la Archer şi de la Brocher, acestea erau preferatele ei din tot apartamentul.

Într-o zi agitată de la sfârşitul lui august, Fire se afla în grajd şi îl ţesăla pe Small, pentru a se relaxa. Garda ei se retrase când Brigan îşi făcu apariţia, cărând câteva căpestre pe umăr. Se rezemă de uşa staulului şi îl mângâie pe Small pe bot.

— Bine te-am găsit, domniţă.

Tocmai se întorsese în dimineaţa aceea din ultima sa expediţie.

— Prinţe Brigan. Dar unde este domniţa ta?

— La lecţia de istorie. A mers fără să se plângă, iar eu încerc să mă pregătesc pentru ceea ce ar putea însemna asta. Ori plănuieşte să se pună bine pe lângă mine pentru a obţine ceva, ori e bolnavă.

Fire avea o întrebare pentru Brigan, însă era cam stânjenitoare. Nu avea de ales decât să ia o atitudine demnă şi să o adreseze pur şi simplu. Ea îşi ridică bărbia.

— Hanna m-a întrebat de mai multe ori deja de ce monştrii sunt atraşi de mine în fiecare lună şi de ce nu pot ieşi afară patru sau cinci zile în acea perioadă decât dacă sunt însoţită de gărzi suplimentare. Aş vrea să-i explic. Aş vrea să-mi dai acordul tău.

Reacţia şi puterea lui de a-şi controla expresia feţei şi emoţiile erau impresionante, cum stătea de partea cealaltă a uşii. El îi mângâie gâtul lui Small.

— Are doar cinci ani.

Fire nu zise nimic, ci aşteptă.

El se scărpină în cap şi o privi pieziş, nesigur.

— Tu ce crezi? La cinci ani e prea mică să înţeleagă? Nu

vreau să se sperie.

— Nu reuşesc să o sperie, Prinţe. Ea zice că mă va apăra de ele cu arcul ei.

Brigan vorbi liniştit.

— Mă refeream la schimbările prin care va trece corpul său. Mă întrebam dacă se va speria când va afla.

— Ah.

Vocea lui Fire era blândă.

— Atunci, poate eu sunt persoana potrivită care să îi explice asta, căci mintea ei nu este atât de bine păzită încât să nu-mi pot da seama dacă o va supăra. Pot să-i explic în funcţie de reacţiile pe care le va avea.

— Aşa este, spuse Brigan, ezitând în continuare şi privind-o pieziş. Dar nu este prea mică, la doar cinci ani?

Cât de ciudat era, cât de periculos de plăcut era să îl vadă în afara zonei lui de confort, un bărbat care îi cerea ei sfatul. Fire îşi exprimă părerea deschis.

— Nu cred că Hanna este prea mică să înţeleagă. Cred că ar trebui să primească un răspuns sincer dacă o nedumereşte ceva.

El încuviinţă.

— Mă mir că nu m-a întrebat pe mine. Nu îi este ruşine să pună întrebări.

— Poate îşi dă seama că e ceva diferit.

— Poate fi atât de sensibilă?

— Copiii sunt geniali, spuse Fire pe un ton hotărât.

— Da, aprobă Brigan. Ei bine, ai permisiunea mea. Să-mi povesteşti cum au decurs lucrurile.

Însă, brusc, Fire nu îl mai ascultă, deoarece era neliniştită, aşa cum fusese de mai multe ori în acea zi când simţi o prezenţă care era ciudată, cunoscută şi nepotrivită locului. O persoană care nu trebuia să se afle acolo. Ea strânse coama lui Small cu degetele şi clătină din cap. Small îşi îndepărtă botul de pe pieptul lui Brigan şi se uită la ea.

— Domniţă, zise Brigan. Ce s-a întâmplat?

— Aproape că pare… nu, acum a dispărut. N-are importanţă. Nu-i nimic.

Brigan o privi nedumerit. Ea zâmbi şi îi explică.

— Uneori trebuie să mă obişnuiesc cu o percepţie ca să-mi dau seama de semnificaţia ei.

— Ah.

El îşi fixă privirea pe botul lui Small.

— Are legătură cu mintea mea?

— Ei, aș! făcu Fire. Glumești?

— Ar trebui?

— Crezi că pot percepe ce e în mintea ta?

— Nu?

— Brigan, zise ea, uitând de maniere. Conştiinţa ta este asemenea unui zid compact, fără crăpături. Niciodată n-am reuşit să-mi dau seama ce este dincolo de el.

— Oh, făcu el. Hm.

Îşi aranjă curelele din piele de pe umăr, cu o oarecare satisfacţie de sine.

— Am presupus că faci acest lucru intenţionat, zise Fire.

— Ai dreptate, doar că este greu să-ţi dai seama dacă şi reuşeşti.

— Ai reuşit pe deplin.

— Dar acum?

Fire îl privi insistent.

— La ce te referi? Mă întrebi dacă percep vreo senzaţie din partea ta? Fireşte că nu.

— Dar acum?

Ea îl percepu ca pe cel mai blând val din oceanul adânc al conştiinţei lui. Tăcu şi îl absorbi, controlându-şi propriile simţiri; faptul că Brigan îi transmitea o senzaţie, prima senzaţie pe care i-o oferise vreodată, o făcea nemaipomenit de fericită. Ea zise:

— Simt că această conversaţie te amuză.

— Interesant, zise el, zâmbind. Fascinant. Şi acum că mintea mea este deschisă, ai putea-o controla?

— Niciodată. Ai lăsat să-ţi scape o singură senzaţie, însă asta nu înseamnă că pot da buzna înăuntru şi să preiau controlul.

— Încearcă, zise el; cu toate că vocea lui era prietenoasă şi chipul relaxat, lui Fire îi era teamă.

— Nu vreau.

— E doar un experiment.

O cuprinse panica atunci când auzi acest cuvânt.

— Nu. Nu vreau. Nu îmi cere asta.

El se apropie şi mai mult de uşa staulului şi vorbi încet.

— Iartă-mă, domniţă. Te-am tulburat. Îţi făgăduiesc că n-am să-ţi mai cer asta.

— Nu ai înţeles. Niciodată.

— Ştiu. Ştiu că niciodată. Te rog, domniţă – să uităm această discuţie.

Fire îşi dădu seama că trăgea de coama lui Small mai tare decât ar fi vrut. Dădu drumul părului bietului animal, îl netezi şi încercă să-şi înăbuşe lacrimile care se luptau să iasă la suprafaţă. Îşi lipi capul de gâtul lui Small şi inspiră mirosul lui.

Apoi râse. Era un râs care semăna cu un oftat.

— De fapt, mi-a trecut odată prin minte să preiau controlul asupra minţii tale, dacă mi-ai fi cerut asta. M-am gândit că te-aş putea ajuta să dormi noaptea.

El dădu să spună ceva, dar se răzgândi. Faţa lui deveni inexpresivă preţ de o secundă, punându-şi aceeaşi mască insuportabilă. Vorbi pe un ton blând.

— Dar atunci n-ar fi fost corect; căci după ce aş fi adormit, tu ai fi rămas trează, fără să ai pe cineva care să te ajute să adormi.

Fire nu mai era sigură despre ce vorbeau. Era exasperant de nefericită, căci această conversaţie nu o ajuta să uite ceea ce simţea pentru acest bărbat.

Chiar atunci intră Welkley şi îi spuse lui Brigan că regele dorea să îl vadă. Fire se simţi uşurată când acesta plecă.

În timp ce se îndrepta înspre odăile ei, însoţită de gărzi, aceeaşi conştiinţă ciudată şi familiară îi străfulgeră prin minte. Era arcaşul, acel arcaş fără chip.

Fire răsuflă îngrijorată. Arcaşul era în palat, sau pe teritoriul acestuia, sau undeva prin apropiere, în oraş, sau cel puţin aşa i se păruse uneori în acea zi; el nu zăbovea însă niciodată suficient de mult în mintea ei ca ea să-l

prindă sau să ştie ce să facă. Nu era firesc. Nu era o situaţie firească – aceşti bărbaţi care dădeau târcoale şi aceste minţi atât de goale de parcă ar fi fost hipnotizate de monştri. Faptul că îl simţea acolo, după atâtea luni, nu era plăcut.

Când intră în camera ei, îşi găsi gărzile rămase acolo într-o stare ciudată.

— A venit un bărbat la uşă, domniţă, care vorbea fără logică. Zicea că vine din partea regelui şi că trebuie să cerceteze priveliştea de la ferestrele tale, însă nu l-am recunoscut ca fiind unul dintre oamenii suveranului şi nu am crezut că asta voia cu adevărat. Nu l-am lăsat să intre.

Fire era surprinsă.

— Priveliştea de la ferestrele mele? De ce în Dells?

— Mi s-a părut ciudat, domniţă, zise Neel. Avea un aer ciudat. Nimic din ce spunea nu avea logică.

— Mie mi s-a părut în regulă, zise o altă gardă, pe un ton aspru. Regele nu va fi încântat că nu ne-am supus.

— Nu, zise Musa soldaţilor săi. Ajunge! Neel are dreptate, bărbatul nu inspira încredere.

— M-a făcut să mă simt ameţită, zise Mila.

— Era un om onorabil, zise un altul, şi nu cred că avem voie să îi alungăm pe oamenii regelui.

Fire rămase în prag, cu mâna pe tocul uşii, şi încercând să se liniştească. Ascultând discuţia contradictorie a gărzilor ei – gărzile ei, care nu se contraziceau niciodată în fata domniței lor şi care nu ripostau în faţa căpitanului lor – ea îşi dădu seama că nu era în regulă ceva. Şi nu era doar faptul că se certau sau că acest musafir părea un individ suspect. Neel spusese că bărbatul părea ciudat. Erau mai deschişi faţă de ea decât de obicei, iar mintea lor părea înceţoşată. Cele mai afectate păreau a fi gărzile care se contraziceau în acel moment cu Musa.

Ea ştia, datorită instinctului, de monstru sau uman, că dacă aceştia îl considerau pe bărbatul respectiv ca fiind onorabil, atunci îl percepuseră greşit. Ştia că nu le putea explica faptul că Musa procedase bine că îl alungase.

— Cum arăta acest individ?

Una sau două gărzi se scărpinară în cap, zicând că nu îşi mai aduceau aminte; Fire aproape reuşi să atingă ceaţa care le învăluia minţile, însă Musa avea mintea limpede.

— Era înalt, domniţă, mai înalt decât regele, slab şi ostenit. Avea părul alb şi ochii negri şi nu părea să se simtă bine. Era palid la faţă, aproape pământiu, şi avea semne pe piele. O iritaţie.

— O iritație?

— Purta haine simple şi avea o colecţie de arcuri în spate – o arbaletă, un arc scurt şi un arc lung splendid. Avea o tolbă plină cu săgeţi şi un pumnal, însă nicio sabie.

— Săgeţile din tolbă din ce erau făcute?

Musa îşi ţuguie buzele.

— N-am băgat de seamă.

— Dintr-un lemn alb, interveni Neel.

Aşadar, arcaşul cel cu mintea înceţoşată venise să admire priveliştea din camera ei, lăsând câteva dintre gărzile ei nedumerite şi cu minţile înceţoşate.

Fire se apropie de garda a cărei minte era cea mai înnegurată, cel care începuse cearta, un individ pe care îl chema Edler şi care, de obicei, era foarte amabil. Îşi aşeză mâna pe fruntea lui.

— Edler, te doare capul?

Edler tăcu preţ de o secundă înainte să răspundă.

— Nu mă doare, domniţă, dar nu mă simt în apele mele.

Fire se gândi cum să îi vorbească.

— Îmi dai voie să încerc să te scot din starea aceasta neplăcută?

— Desigur, domniţă, dacă doreşti.

Fire reuşi să pătrundă uşor în conştiinţa lui Edler, aşa cum făcuse în cazul braconierului. Ea se jucă cu negura, atingând-o şi răsucind-o, încercând să îşi dea seama ce era mai exact. Semăna cu un balon gol care îi umplea mintea şi care îi împingea inteligenţa înspre margine.

Fire împunse balonul, care se sparse, scoţând un fâsâit. Gândurile lui Edler dădură din nou buzna înăuntru şi se aşezară la locul lor; Edler îşi masă capul cu ambele mâini.

— Mă simt mai bine, domniţă. Am imaginea clară a

bărbatului. Cred că era unul dintre oamenii regelui.

— Nu era unul dintre oamenii regelui, zise Fire. Regele nu şi-ar trimite un om bolnav, înarmat cu un arc lung, pentru a admira priveliştea de la fereastra camerei mele.

Edler oftă.

— Of, mă simt obosit.

Fire îşi îndreptă atenţia către următoarea gardă care avea mintea înceţoşată, spunându-şi că era un lucru mai sinistru decât oricare altul pe care îl descoperise în camera de interogatoriu.

Mai târziu, ea găsi pe pat o scrisoare de la Archer. Intenţiona să îi facă o vizită de îndată ce se încheia secerişul. Deşi era o bucurie, acest lucru nu lămurea situaţia.

Crezuse că era singura persoană din Dells care putea să modifice minţile oamenilor.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Anul în care Fire îl învăţase pe tatăl ei să experimenteze lucruri care nu existau fusese, din fericire, şi anul în care relaţia ei cu Archer se dezvoltase frumos.

Pe Cansrel nu îl deranjase să experimenteze lucruri care nu existau, deoarece trecuse printr-o perioadă când lucrurile existente îl deprimaseră. Nax fusese cel care îi mijlocise toate plăcerile, însă acesta murise. Brigan devenise din ce în ce mai influent şi scăpase teafăr unui alt atac. Era o uşurare pentru Cansrel să simtă căldura soarelui pe piele când afară burniţa de săptămâni întregi, sau să guste carne de monstru atunci când nu îi era servită, de fapt. Prezența minții fiicei lui îi aducea consolare – acum că renunţase să transforme flăcările în flori.

În schimb, trupul lui Fire avusese de suferit; îşi pierduse pofta de mâncare, slăbise, ameţea, rămânea fără aer, muşchii gâtului şi ai umărului îi erau atât de încordaţi, încât abia reuşea să cânte la vioară, şi avea dureri îngrozitoare de cap. Evita să se gândească la lucrurile pe care dorea să le facă. Era convinsă că dacă făcea acest lucru, avea să îşi piardă stăpânirea de sine.

Archer nu fusese singura persoană care îi adusese liniştea în acel an. Liddy, o tânără drăguţă, cu ochi căprui, era servitoarea care avea grijă de dormitorul ei. Într-o zi de primăvară, ea veni la Fire, care stătea chircită în pat, încercând să se lupte cu un puternic atac de panică. Liddy o îndrăgea pe domniţa ei blândă şi îi părea rău să o vadă suferind. Se aşeză lângă Fire şi îi mângâie părul, îi mângâie fruntea, ceafa, gâtul, ajungând până la şale. Atingerea era blândă, aducând cel mai liniştitor sentiment din lume. Fire îşi aşeză capul în poala ei, iar Liddy continuă să o mângâie. Era un dar oferit fără nicio urmă de gelozie, iar Fire îl acceptă.

Din acea zi, din acel moment, între ele se înfiripă o

legătură tacită. O alianţă. Uneori îşi pieptănau părul una alteia şi se ajutau reciproc să se îmbrace şi să se dezbrace. Petreceau timp împreună, vorbind în şoaptă, ca nişte fetiţe care îşi descoperiseră sufletul pereche.

Nu se puteau întâmpla multe când Cansrel se afla prin apropiere, fără ca el să nu ştie; monştrii cunoşteau anumite lucruri. Cansrel începu să se plângă de Liddy. Nu îi plăcea de ea şi nu îi plăcea că îşi petreceau timpul împreună. În cele din urmă, îşi pierdu răbdarea şi aranjă o căsătorie pentru Liddy, trimiţând-o la o moşie care se afla dincolo de oraş.

Fire rămăsese fără suflare, uluită şi cu inima frântă. Era însă bucuroasă că el alesese să o trimită pe Liddy de acolo şi nu o omorâse sau nu se culcase cu ea ca să îi dea o lecţie. Cu toate acestea, fapta lui era de o cruzime amară şi egoistă. Nu o făcu mai milostivă.

Poate că singurătatea de care suferea după plecarea lui Liddy o pregătise pentru Archer, cu toate că Liddy şi Archer aveau un comportament diferit.

În acea primăvară şi la începutul verii, când ea împlini cincisprezece ani, Archer ştia la ce nebunie cugeta Fire. Ştia de ce nu putea mânca şi de ce trupul ei era suferind. Acest lucru îl chinuia şi se temea îngrozitor de tare pentru ea. Se certă cu ea din această cauză; se certă şi cu Brocker. O imploră pe Fire de nenumărate ori să renunţe la acele gânduri, iar ea îl refuză de tot atâtea ori.

Într-o noapte de august, după o ceartă aprinsă purtată în şoaptă sub un copac din faţa casei ei, el o sărută. Ea se încordă, tresărind, apoi îşi dădu seama, când el îşi întinse mâinile, trăgând-o mai aproape de el şi sărutând-o, că îşi dorea asta, că avea nevoie de Archer, că trupul ei avea nevoie de această pasiune care o făcea să se simtă bine. Ea se lipi de el, apoi îl conduse înăuntru şi sus, în odaia ei.

Şi iată cum prietenii din copilărie deveniră iubiţi. Găsiră un loc unde se puteau înţelege, unde puteau scăpa de toate grijile şi nefericirea care ameninţau să îi copleşească. După ce făcea dragoste cu prietenul ei, Fire avea mereu poftă de mâncare. Archer o săruta şi râdea şi o

servea cu mâncare la pat, pe care o aducea intrând pe fereastră.

Cansrel ştia, desigur, însă dacă dragostea ei tandră pentru Liddy fusese inacceptabilă pentru el, dorinţa ei pentru Archer nu trezise decât o acceptare amuzată a inevitabilului. Nu îl interesa, atâta vreme cât ea îşi bea ceaiul din plante atunci când trebuia. „Sunt suficienţi doi ca noi, Fire“, îi zicea el pe un ton blând. Ea simţise ameninţarea din vocea lui referitoare la copilul pe care ea nu îl va avea niciodată. Îşi bea ceaiul din plante.

Pe vremea aceea, Archer nu era nici gelos, nici posesiv. Toate acestea veniseră mai târziu.

Fire ştia că lucrurile nu aveau să fie mereu aşa. Începuturile fireşti ajungeau la finaluri fireşti sau nefireşti. Era nerăbdătoare să îl revadă pe Archer, mai mult decât nerăbdătoare, însă ştia de ce dorea să vină în Oraşul Regelui. Ea nu era prea încântată că trebuia să pună capăt relaţiei.

La sfârşitul fiecărui interviu, Fire avea obiceiul să facă o descriere scurtă a arcaşului învăluit în mister tuturor celor pe care ea îi interoga, însă fără niciun rezultat.

— Domniţă, ai aflat ceva despre arcaş? o întrebă Brigan în acea zi, pe când se aflau în dormitorul lui Garan.

— Nu, prinţe. Nimeni nu pare să-l recunoască după descriere.

— Nădăjduiesc că vei continua să întrebi, spuse el.

Sănătatea lui Garan se şubrezise, însă, deoarece el refuzase să stea la infirmerie sau să înceteze munca, dormitorul lui se transformase într-un adevărat furnicar în ultimele zile. Respira greu şi nu avea putere să se ridice în capul oaselor. Cu toate acestea, era mai mult decât capabil să ia parte la discuţie.

— Să-l lăsăm pe arcaş, zise el. Avem chestiuni mai importante de discutat, cum ar fi costurile exorbitante pentru armata ta.

El îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Brigan, care stătea sprijinit cu spatele de şifonier, chiar în câmpul vizual al lui Fire, şi se amuza cu o minge pe care ea o

recunoscu ca fiind jucăria pentru care Blotchy şi Hanna se hârjoneau uneori.

— Costurile sunt mult prea scumpe, continuă Garan din pat, aruncându-i aceeaşi privire. Îi plăteşti prea mult. Chiar şi atunci când sunt răniţi sau când mor, tu continui să îi plăteşti.

Brigan ridică din umeri.

— Și?

— Ai impresia că te scalzi în bani.

— N-o să le reducem solda.

— Nu ne permitem, Brigan, zise Garan obosit.

— Trebuie să ne permitem. Nu este momentul să ne apucăm să reducem soldele când ne aflăm în pragul unui război. Cum crezi că am reuşit să recrutez atât de mulţi soldaţi? Chiar crezi că sunt atât de loiali descendenţilor lui Nax încât să nu îl aleagă pe Mydogg dacă acesta le-ar oferi mai mult?

— Din câte am înţeles, mulţi dintre ei ar plăti ca să aibă privilegiul de a-şi da viaţa pentru tine, zise Garan.

Nash, care şedea pe un scaun în faţa geamului, fiind ca o umbră întunecată pe fundalul cerului albastru, începu să vorbească. Şedea acolo de ceva vreme. Fire ştia că o privea.

— Asta este pentru că el le ia întotdeauna apărarea, Garan, când brute ca tine încearcă să le ia banii. Aş vrea să te odihneşti. Mi se pare că eşti pe punctul de a leşina.

— Nu-mi vorbi de sus, spuse Garan; apoi îl apucă o criză de tuse care semănă cu sunetul scos de un fierăstrău care tăia lemne.

Fire se aplecă în faţă şi atinse faţa transpirată a lui Garan. Încheiase o înţelegere cu el în ceea ce privea boala sa. Deoarece el insistase să continue să lucreze, ea fusese de acord să îi aducă la cunoştinţă ceea ce se petrecea în camera de interogatoriu, doar dacă el o lăsa să îi pătrundă în minte, ca să îi aline durerea de cap şi arsura pe care o simţea în plămâni.

— Mulţumesc, îi spuse el pe un ton blând, luându-i mâna şi aşezându-i-o pe piept. Conversaţia asta mă oboseşte.

Domniţă, dă-mi o veste bună din camera de interogatoriu.

— Mă tem că n-am nicio veste bună, prinţe.

— Tot mai afli contradicţii?

— Cu siguranţă. Un mesager mi-a spus ieri că Mydogg plănuieşte să îl atace atât pe rege, cât şi pe Lordul Gentian în noiembrie. Apoi, azi, un alt individ mi-a spus că Mydogg plănuieşte să îşi mute întreaga armată în nord, în Pikkia, şi să aştepte să izbucnească un război între Gentian şi rege înainte ca el să ridice sabia. Mai mult, am vorbit cu una dintre iscoadele lui Gentian care zice că acesta a omorât-o pe Lady Murgda într-o ambuscadă, în luna august.

Brigan învârtea absent mingea între degete.

— M-am întâlnit cu Lady Murgda în cincisprezece septembrie, zise el. N-a fost prea prietenoasă, dar nici moartă.

În ultimele săptămâni, exista în camera de interogatoriu tendinţa ca informaţiile să fie contradictorii şi greşite. Aceste informaţii veneau din toate direcţiile. Era greu să îţi dai seama care surse erau de încredere. Mesagerii şi iscoadele pe care le interoga Fire aveau mintea limpede şi erau sinceri în ceea ce spuneau, atâta doar că informaţiile lor erau greşite.

Toţi cei de la curtea delliană ştiau ce însemna acest lucru. Atât Mydogg, cât şi Gentian ştiau că Fire se aliase cu inamicul. Pentru a reduce din avantajul pe care ea îl reprezenta pentru curtea delliană, cei doi lorzi răzvrătiţi începuseră să le dea informaţii greşite unora dintre oamenii lor, apoi îi trimiseseră să fie prinşi.

— Există apropiaţi ai lor care cunosc adevărata natură a planurilor, zise Garan. Avem nevoie de acei oameni – un apropiat al lui Mydogg şi unul al lui Gentian. Şi trebuie să fie oameni pe care noi nu i-am fi bănuit niciodată în mod normal, căci nici Mydogg şi nici Gentian nu trebuie să afle vreodată că i-am interogat.

— Avem nevoie de un aliat al lui Mydogg sau al lui Gentian care să se prefacă a fi unul dintre cei mai loiali aliaţi ai regelui, zise Brigan. N-ar trebui să fie atât de greu. Dacă aş trage cu arcul de la fereastră, probabil că l-aş

nimeri pe unul.

— Mie mi se pare că dacă aş alege o abordare mai puţin directă, zise Fire cu precauţie, dacă aş întreba fiecare persoană arestată despre lucruri pe care nu m-am gândit până acum să le cercetez despre fiecare petrecere la care a fost, despre fiecare conversaţie pe care a auzit-o, dar pe care nu a înţeles-o, poate, despre fiecare cal pe care l-a văzut îndreptându-se către miazăzi în loc să se îndrepte înspre miazănoapte…

— Da, zise Brigan, ar putea ascunde ceva.

— Şi unde sunt femeile? întrebă Fire. M-am săturat de bărbaţi. Vreau să vorbesc cu femeile pe care Mydogg şi Gentian le-au băgat în aşternuturile lor şi cu hangiţele care le-au turnat vin în cupe. Bărbaţii sunt aiuriţi când se află în preajma femeilor, sunt imprudenţi şi lăudăroşi. Trebuie să existe în jur de o sută de femei care ar putea deţine informaţii care să ne fie de folos.

Nash vorbi pe un ton serios.

— Mi se pare o idee bună.

— Nu ştiu ce să zic. Mă simt ofensat, zise Garan.

El se înecă din cauza unui nou acces de tuse. Nash veni lângă patul fratelui său, se aşeză lângă el şi îşi aşeză mâna pe umărul lui ca să îl liniştească. Garan îi întinse o mână tremurândă lui Nash. Acesta o strânse într-a lui.

Pe Fire o surprindea mereu afecţiunea fizică de care dădeau dovadă aceşti fraţi, care deseori ajungeau la cuţite când venea vorba despre o chestiune sau alta. Îi plăcea modul în care cei patru îşi schimbau atitudinea, cum se încolţeau, cum se înfierbântau şi se calmau la loc, găsind întotdeauna o cale prin care să se potrivească împreună.

— Să nu uiţi de arcaş, domniţă, zise Brigan, revenind la subiectul anterior.

— N-am să uit, căci mă îngrijorează mult, zise Fire; apoi simţi că se apropie un arcaş cu totul diferit.

Ea îşi coborî privirea pentru a ascunde valul de bucurie ce o cuprinse.

— Lordul Archer tocmai a sosit la curte, zise ea. Welkley îl aduce aici.

— Ah, făcu Brigan. Uite şi omul potrivit pentru a trage cu arcul de la fereastră.

— Da, zise Garan, slăbit. Am auzit că săgeata lui îşi găseşte mereu noi ţinte.

— Te-aş fi pocnit dacă n-ai fi fost deja întins pe spate, zise Brigan, înfuriindu-se brusc.

Iar apoi:

— Fii cuminte, Garan, şuieră Nash printre dinţi.

Înainte ca Fire să apuce să intervină în această ceartă, care i se părea destul de amuzantă, Welkley şi Archer intrară pe uşă şi toţi se ridicară în picioare, mai puţin Garan.

— Maria Ta, zise Archer, lăsându-se imediat într-un genunchi în faţa lui Nash. Prinţilor, spuse el pe urmă, ridicându-se în picioare şi strângându-i mâna lui Brigan, apoi aplecându-se pentru a-i strânge mâna lui Garan.

Apoi se întoarse către Fire. Îi luă mâinile într-ale lui cu un dezvoltat simţ al proprietăţii. În momentul în care privirile lor se întâlniră, el izbucni în râs. Ochii îi scânteiau, iar expresia de pe chipul lui era atât de fericită şi de familiară, încât o făcu şi pe ea să izbucnească în râs.

El o ridică în braţe ca să o poată îmbrăţişa cum trebuie. Mirosea a casă, a ploi tomnatice din nord.

Ea ieşi la o plimbare cu Archer în jurul palatului. Copacii erau cuprinşi de vâlvătaia culorilor ruginii ale toamnei. Fire era surprinsă acum şi încântată de copacul de lângă casa verde, deoarece, în ultimele zile, se transformase într-un lucru natural care semăna cel mai bine cu părul ei, aşa cum ea nu mai văzuse niciodată.

Archer îi spuse cât de trist era peisajul în nord. Îi povesti despre activităţile lui Brocker, despre recolta bogată din acel an şi despre călătoria lui prin ploaie înspre miazăzi, însoţit de zece soldaţi.

— L-am adus pe muzicianul tău preferat, iar el şi-a adus fluierul, zise Archer.

— Pe Krell, zise Fire, zâmbind. Mulţumesc, Archer.

— E bine să fim păziţi de gărzi, dar când vom rămâne

singuri? zise Archer.

— Eu nu rămân niciodată singură. Am mereu o gardă cu mine, chiar şi în dormitor.

— Cu siguranţă acest lucru se va schimba, acum că am venit eu. De ce nu le spui să plece?

— Ascultă ordinele lui Brigan, nu ale mele, zise Fire liniştită. Şi, din câte mi-am dat seama, poate fi destul de încăpăţânat. N-am reuşit să-l fac să se răzgândească în privinţa asta.

— Ei bine, am să-l fac eu să se răzgândească, zise Archer, rânjind. Îmi imaginez că va înţelege nevoia noastră de intimitate. Ar trebui să nu mai fie atât de autoritar faţă de tine acum că sunt eu aici.

„Bineînţeles, gândi Fire, pentru ca autoritatea lui Archer să îi poată lua locul“. Ea fu cât pe ce să răbufnească, însă reuşi să se abţină în ultima clipă.

— Trebuie să-ţi spun ceva, Archer, şi n-o să-ţi placă.

Întreaga lui expresie se schimbă brusc, strânse din buze, iar ochii lui aruncară scântei. Fire era uimită cât de repede reîntâlnirea lor ajunsese în acest punct. Ea se opri şi îl privi fix, exasperată, încercând să vorbească peste el.

— Archer, păstrează-ţi calmul. Să nu îndrăzneşti să mă acuzi că am băgat vreun bărbat în aşternuturile mele.

— O femeie, atunci? întrebă el printre dinţi. N-ar fi pentru prima oară, nu?

Ea strânse atât de tare pumnii, încât unghiile îi intrară în palme; apoi, brusc, ea nu îşi mai făcu griji că îşi va pierde cumpătul.

— Am fost foarte încântată că vei veni. Am fost atât de fericită că te voi vedea! Însă nici n-ai venit bine că te şi iei de mine. Vreau să pleci. M-ai înţeles, Archer? Când te comporţi astfel, îmi doresc să pleci. Dragostea pe care eu ţi-o ofer tu o iei şi o foloseşti împotriva mea.

Se îndepărtă de el, apoi se întoarse şi se aşeză furioasă în faţa lui, conştientă fiind că era pentru prima oară când îi vorbea astfel. Ar fi trebuit să-i vorbească astfel mai des. Fusese mult prea răbdătoare.

„Nu mai suntem iubiţi, îi transmise ea prin puterea

gândului. Asta voiam să-ţi spun. Cu cât te apropii mai mult de mine, cu atât tragi mai tare şi mă ţii mai strâns. Mă răneşti. Mă iubeşti atât de mult, încât ai uitat să-mi fii prieten. Îmi este dor de prietenul meu. îi transmise ea cu asprime. Îmi iubesc prietenul. Nu mai suntem iubiţi. Ai înţeles?“

Archer rămase uluit, respirând greu, cu privirea goală. Fire ştia că înţelesese.

Fire o văzu şi o simţi în acelaşi timp pe Hanna, care cobora dealul de la poligonul de tir cu arcul şi se apropia de ei ţopăind şi fugind.

Fire încercă să îşi revină.

— Vine un copil, îi zise ea lui Archer cu o voce răguşită. Dacă îţi vei vărsa amarul asupra ei, n-am să mai vorbesc cu tine niciodată.

— Cine este?

— Fiica lui Brigan.

Archer o privi insistent pe Fire.

Apoi Hanna ajunse în dreptul ei, cu Blotchy pe urmele sale. Fire îngenunche ca să îl întâmpine pe căţeluş. Hanna se opri lângă ei, zâmbind şi gâfâind, iar Fire îi simţi nedumerirea bruscă atunci când percepu tăcerea dintre ei.

— Ce s-a întâmplat, Lady Fire? întrebă Hanna.

— Nimic, Prinţesă. Mă bucur să vă văd pe tine şi pe Blotchy.

Hanna râse.

— O să-ţi murdărească rochia.

Şi, într-adevăr, Blotchy îi distrugea rochia. Fu cât pe ce să o doboare în timp ce sărea ba jos, ba în braţele ei, căci mintea sa era tot aceea a unui căţeluş, deşi corpul lui crescuse.

— Blotchy este mult mai important decât rochia mea, zise Fire, luându-l în braţe pe căţeluşul cel zvăpăiat şi dorind să se bucure de bucuria lui.

Hanna se apropie şi îi şopti la ureche.

— Bărbatul acela supărat este Lord Archer?

— Da, dar nu este supărat pe tine.

— Crezi că o să vrea să tragă pentru mine?

— Să tragă pentru tine?

— Tata zice că este cel mai bun arcaş din regat. Vreau să văd.

Fire nu îşi putea explica de ce acest lucru o întrista atât de tare – faptul că Archer era cel mai bun din regat şi că Hanna dorea să vadă. Ea se încruntă o clipă la Blotchy.

— Lord Archer, Prinţesa Hanna ar vrea să vadă cum tragi cu arcul, căci a auzit că eşti cel mai bun din Dells.

Deşi Archer îşi ascundea sentimentele de mintea ei, Fire putea citi totul pe faţa lui. Cunoştea privirea din ochii săi atunci când încerca să-şi înăbuşe lacrimile şi vocea blândă pe care o folosea atunci când era prea nefericit ca să se mai înfurie. El îşi drese glasul şi folosi aceeaşi voce.

— Ce fel de arc preferi, Prinţesă?

— Un arc lung, ca cel pe care-l ai la tine, doar că al tău este mult prea mare. Vrei să vii cu mine? Îţi voi arăta.

Archer nu se uită la Fire. Se întoarse şi urcă dealul împreună cu Hanna. Blotchy tropăia în urma lor. Fire rămase pe loc, urmărindu-i cu privirea.

Tresări când Musa o luă de braţ. Ea îşi aşeză mâna pe cea a Musei, recunoscătoare pentru această atingere, bucuroasă la gândul că garda ei ar putea fi plătită suplimentar.

Era greu de îndurat gândul că frânsese inima şi speranţele unui prieten.

După ce se lăsă întunericul, neputând să adoarmă, ea se urcă pe acoperiş. În cele din urmă îşi făcu apariţia şi Brigan, care i se alătură. De când purtaseră acea discuţie la grajduri, el îi îngăduia uneori să surprindă câte un crâmpei din sentimentele lui. În seara aceea ea îşi dădu seama că era surprins să o vadă.

Fire ştia motivul pentru care era surprins. După cearta avută cu Archer, Musa îi spusese direct că, la cererea ei, Fire avea voie să rămână singură cu Archer; că, de la început, când Brigan dăduse ordinele, făcuse o excepţie pentru Archer atâta timp cât perimetrul de sub ferestrele ei era păzit şi în faţa uşii erau postate gărzi. Ar fi trebuit să

o informeze pe domniţă dinainte, zise Musa, însă nu se aşteptase ca Lord Archer să sosească atât de repede. Şi odată ce Fire şi Archer începuseră să se certe, ea nu dorise să îi întrerupă.

Fire simţi cum îi arde fața când auzi toate acestea. Iată de ce Brigan îi luase apărarea lui Archer în faţa lui Garan când se aflaseră mai devreme în dormitorul acestuia: luase gluma lui Garan ca pe o ofensă adusă lui Fire, ba chiar crezuse că aceasta era îndrăgostită de Archer.

Fire îi spuse Musei:

— Nu este nevoie de această excepţie.

— Da, mi-am dat seama, rosti Musa.

Apoi Mila îi aduse lui Fire o cupă cu vin în felul său timid şi înţelegător. Licoarea o mai linişti. Începuse să o doară capul, iar ea recunoscu semnalele perioadei dinainte de sângerarea lunară.

Acum, când se afla pe acoperiş, Fire era tăcută. Nu spuse nimic, nici măcar atunci când Brigan o salută. El păru să îi accepte tăcerea, căci era şi el oarecum tăcut, umplând uneori momentele de linişte prin conversaţia lui obişnuită şi plăcută. El îi spuse că Archer o uluise complet pe Hanna, că trăseseră împreună atâtea săgeţi, încât i se făcuseră băşici pe degete.

Fire se gândea la teama lui Archer. Credea că, din cauza acestei temeri, dragostea lui era atât de greu de suportat. Archer era autoritar şi poruncitor, gelos şi bănuitor şi o ţinea întotdeauna prea aproape, deoarece se temea ca ea să nu moară.

Ea întrerupse tăcerea, rostind primele cuvinte din acea noapte. Le spuse, însă, atât de încet, încât el veni mai aproape ca să o audă.

— Cât crezi că vei trăi?

El râse surprins.

— Sincer, habar nu am. Mă trezesc în multe dimineţi ştiind că s-ar putea să mor în acea zi.

El ezită.

— De ce? La ce ţi-e gândul în noaptea aceasta, domniţă.

Fire zise:

— Este posibil ca într-o zi o răpitoare-monstru să mă înhaţe sau vreo săgeată să treacă de gărzile mele. Nu mi se pare un gând morbid, ci doar realist.

El asculta, stând rezemat de balustradă, ţinându-şi capul proptit în pumn.

— Sper doar ca acest lucru să nu le aducă prea multă durere prietenilor mei, continuă ea. Sper să înţeleagă că a fost inevitabil.

Ea tremură. Vara trecuse demult şi, dacă i-ar fi trecut prin minte, şi-ar fi luat pe ea o haină în noaptea aceea. Însă Brigan nu uitase să îşi ia haina, o haină lungă, frumoasă, care îi plăcea lui Fire, deoarece o purta Brigan şi deoarece Brigan era rapid şi puternic, şi părea întotdeauna să se simtă bine cu orice îmbrăca. El îşi desfăcu nasturii şi dezbrăcă haina căci, oricât încerca, Fire nu se putea opri din tremurat.

— Nu, zise Fire. Este vina mea că am uitat în ce anotimp ne aflăm.

El nu o luă în seamă şi o ajută să îmbrace haina, care era prea mare; căldura şi lărgimea ei erau confortabile, la fel şi mirosul – de lână, de focuri de tabără, de cai. Ea îi transmise prin puterea gândului. „Mulţumesc".

După o clipă, el spuse:

— Se pare că amândoi suntem îngânduraţi în noaptea aceasta.

— La ce te gândeşti?

Acel râs nefericit, din nou.

— Nimic care să te înveselească. Am încercat să găsesc o cale prin care să nu ajungem la un război.

— Oh, făcu Fire, renunţând o clipă la gândurile sale.

— E în zadar. Nu există nicio cale de a-l ocoli, nu cu doi duşmani dornici de luptă.

— Nu este vina ta, ştii asta.

El îi aruncă o privire.

— Îmi citeşti gândurile, domniţă?

Ea zâmbi.

— E doar o bănuială.

El zâmbi la rândul lui şi îşi ridică ochii către cer.

— Am înţeles că iubeşti mai mult câinii decât rochiile, domniță.

Propriul său râs fu ca un balsam pentru sufletul lui Fire.

— Apropo, i-am explicat despre monştri. Ştia deja câte ceva despre ei. Cred că servitoarea se ocupă bine de ea.

— Tess, zise Brigan. A avut grijă de Hanna de când s-a născut.

Păru să ezite, apoi o întrebă cu o voce enigmatică:

— Ai cunoscut-o?

— Nu, răspunse Fire; şi, într-adevăr, servitoarea lui Brigan se uita la Fire cu o privire rece ori de câte ori aceasta o privea. Brigan părea să ştie deja acest lucru, judecând după modul în care o întrebase.

— Cred că este bine pentru Hanna să aibă pe cineva mai în vârstă în viaţa ei, zise Brigan. Cineva care să ştie lucruri întâmplate demult, nu doar de acum treizeci de ani. Hanna o iubeşte pe Tess şi poveştile ei.

El căscă şi îşi trecu mâna prin păr.

— Când vei începe din nou interogatoriile?

— Cred că mâine.

— Mâine, zise el, oftând. Mâine voi pleca.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Fire ajunse să ştie mai mult decât orice altă persoană interesată despre obiceiurile şi gusturile nesemnificative ale Lordului Mydogg, ale Lordului Gentian, ale surorii lui Mydogg, Murgda, ale fiului lui Gentian, Gunner, despre servitorii şi musafirii lor. Ştia că Gentian era ambiţios, dar şi că era uşor scrântit şi că avea un stomac sensibil, că nu mânca mâncăruri grase şi că bea numai apă. Ştia că fiul său, Gunner, era mai deştept decât tatăl său, un soldat onorabil, uşor ascetic când venea vorba de vin şi de femei. Mydogg, pe de altă parte, nu îşi înfrâna nicio plăcere, era darnic cu preferaţii lui, dar zgârcit cu restul lumii. Murgda era zgârcită cu toată lumea, inclusiv cu ea însăşi, şi renumită pentru faptul că îi plăcea foarte mult budinca din pâine.

Acestea nu erau informaţii utile. Clara şi regele aveau lucruri mai importante de făcut decât să stea şi să asculte aceste „descoperiri", iar Garan era în continuare ţintuit la pat. Fire rămânea din ce în ce mai des singură în camera de interogatoriu, cu excepţia Musei, a Milei şi a lui Neel, desigur. Brigan le ordonase celor trei să o asiste în toate afacerile curţii care erau confidenţiale, prin urmare îşi petreceau cea mai mare parte din zi împreună cu ea.

Uneori, Archer stătea lângă gărzile ei în timp ce ea îşi făcea treaba. El ceruse permisiunea pentru asta, iar Clara i-o dăduse, la fel şi Fire, oarecum absentă. Nu o deranja prezenţa lui Archer, înţelegea că era curios. O deranja doar senzaţia potrivit căreia Clara ar fi putut participa la interogatoriu chiar dacă Archer era acolo.

Archer era mult mai tăcut şi reţinut. Îşi păstra gândurile ascunse în spatele unei uşi închise. Era vădit confuz, uneori, în felul său. Fire era cât putea de blândă cu el, căci aprecia efortul lui conştient de a-și înăbuşi accesele instinctive de furie.

— Cât timp vei putea sta la curte? îl întrebă ea, ca să îl

lase să înţeleagă că nu voia cu adevărat ca el să plece.

El îşi drese glasul, stingherit.

— Acum că recolta a fost culeasă, Brocker se poate ocupa şi singur de celelalte treburi. Aş putea rămâne o vreme, dacă se doreşte prezenţa mea.

Ea nu îi dădu niciun răspuns, însă îi atinse braţul şi îl întrebă dacă dorea să participe la interogatoriul de după-amiază.

Ea află că Mydogg prefera vinul traficat de la o obscură podgorie pikkiană, unde frigul venea mai devreme, iar strugurii erau lăsaţi să îngheţe în vie. Află că Murgda şi soţul ei pikkian, care era explorator pe mare, se iubeau foarte mult. Într-un final, ea află ceva util: numele unui arcaş înalt, cu ochi negri, care ţintea foarte bine şi care era suficient de bătrân ca să aibă părul cărunt.

— Jod, mormăi informatorul ei. L-am cunoscut acum vreo douăzeci de ani. Am stat împreună în temniţele lui Nax până când Jod a ieşit de-acolo. A fost acuzat de viol. Nu ştiam că e bolnav. Nu-i de mirare, la cum îi vâră acolo, claie peste grămadă, şi toate lucrurile care se petrec acolo. Ştii despre ce vorbesc, scârbă ciudată ce eşti!

— Unde este acum?

Nu era uşor cu acest bărbat, nici plăcut. Se opunea controlului ei la fiecare întrebare, apoi pierdea lupta şi ceda, ruşinat şi plin de ură.

— De unde naiba să ştiu? Sper să vâneze scârbe ciudate ca tine. Mi-ar plăcea să-l văd…

Ceea ce urmă fu o descriere atât de violentă şi de explicită, încât Fire simţi forţa răului. Prizonierii care îi vorbeau astfel o făceau să fie doar mai răbdătoare şi, în mod ciudat, abătută. Fire era de părere că aceştia aveau dreptul să vorbească, deoarece era singurul mod de a se apăra împotriva abuzului ei. Fireşte că aceşti bărbaţi i-ar fi putut pune viaţa în pericol dacă erau eliberaţi, unii dintre ei fiind atât de periculoşi, încât ea se văzu nevoită să ceară ca aceştia să nu fie niciodată eliberaţi; însă acest lucru nu o ajuta să scape de sentimentul de vină. Era adevărat că nu erau genul de persoane a căror libertate să reprezinte

vreun avantaj pentru societate. Cu toate acestea, nu s-ar fi comportat ca nişte brute dacă nu i-ar fi provocat ea.

Bărbatul din acea zi, însă, exagerase mai mult decât ceilalţi, lucru care îl făcu pe Archer să se năpustească asupra lui şi să-i tragă un pumn.

— Archer! exclamă Fire.

El îi chemă pe temniceri să îl ia pe bărbat. Aceştia veniră şi îl culeseră de pe jos, unde acesta zăcea ameţit şi plin de sânge. Când rămaseră singuri, Fire îl privi uluită pe Archer, apoi îi aruncă o privire aspră, fiind prea exasperată ca să vorbească.

— Îmi pare rău, zise el posac, desfăcându-şi gulerul, căci avea impresia că se sufocă. Ăsta m-a înfuriat mai mult decât ceilalţi.

— Archer, chiar nu pot să…

— Am spus că-mi pare rău. N-am să mai fac asta.

Fire îşi încrucişă braţele şi îl privi în ochi. După câteva clipe, Archer zâmbi. Clătină din cap, oftând deznădăjduit.

— Poate că mă port necuviincios pentru că te văd supărată, zise el. Eşti atât de frumoasă când eşti supărată.

— Of, Archer, găseşte-ţi pe altcineva cu care să flirtezi, izbucni ea.

— Aşa voi face, dacă îmi ordoni, zise el pe un ton glumeţ, afişând un rânjet comic care o prinse cu garda jos; abia reuşi să nu schiţeze şi ea un zâmbet.

Preţ de o clipă, parcă redeveniseră prieteni.

După câteva zile, ea purtă o conversaţie serioasă cu Archer la poligonul de tir, unde venise să îl caute pe Krell. Îşi adusese şi vioara. Ea îl găsi pe Krell împreună cu Archer, cu Hanna şi cu regele. Toţi patru trăgeau cu săgeata la ţintă. Hanna se bucura de sfaturi din toate direcţiile. Prinţesa, care era extrem de concentrată, stătea cu picioarele bine înfipte în pământ, ţinând în mâini un arc mic, iar în spate avea o tolbă cu săgeţi la fel de mici şi nu scotea o vorbă. Era o trăsătură pe care Fire o observase: atunci când călărea, când mânuia sabia sau când trăgea cu săgeţile, sau în timpul oricărei alte lecţii care o interesa,

Hanna nu scotea o vorbă, dând dovadă de o surprinzătoare capacitate de concentrare.

— Şi Brigan se concentra la fel în timpul lecţiilor, îi spusese Clara lui Fire, iar când făcea acest lucru, Roen era extrem de uşurată; altminteri, cu siguranţă punea la cale tot felul de giumbuşlucuri. Întotdeauna am crezut că îl provoca intenţionat pe Nax. Ştia că Nax îl prefera pe Nash.

— Este adevărat? întrebă Fire.

— Cu siguranţă, domniţă. Nash era mai chipeş. Brigan se pricepea la toate celelalte şi semăna mai mult cu mama lui decât cu tatăl său, ceea ce nu reprezenta un avantaj pentru el. Dar măcar nu isca gâlcevi aşa cum face Hanna.

Da, Hanna isca gâlcevi, iar motivul nu putea fi acela că tatăl ei ar fi favorizat pe altcineva. Însă în acea zi nu iscase nicio ceartă şi, de îndată ce ieşi din acea stare de concentrare şi o observă pe domniţă şi vioara ei, fetiţa solicită o pauză şi o obţinu.

După aceea, Fire se plimbă prin poligonul de tir, însoţită de Archer şi de Nash. Gărzile ei îi urmau îndeaproape.

Era ciudat să se afle în compania celor doi bărbaţi, deoarece fiecare era reflexia celuilalt. Fiecare era îndrăgostit de ea, abătut şi ursuz; fiecare resemnat deznădejdii şi supus, însă conştient de prezenţa celuilalt. Niciunul din ei nu ascundea nimic de Fire – Nash îşi arăta sentimentele deschis, ca de obicei, iar limbajul trupului lui Archer era evident.

Însă manierele lui Nash erau mai fine decât ale lui Archer, cel puţin pentru moment, căci statutul îi impunea acest lucru. Deoarece Archer începuse o conversaţie mai puţin generală, Nash îi lăsă singuri.

Fire îl privi cu atenţie pe Archer, care era înalt şi arăta foarte bine lângă ea, cu arcul în mână. Ea zise încet:

— L-ai făcut să plece când ai început să vorbeşti despre copilăria noastră din nord.

— Te doreşte, dar nu te merită.

— Aşa cum mă meriţi tu?

Pe faţa lui Archer apăru un zâmbet amar.

— Am ştiut întotdeauna că nu te merit. Fiecare atenţie din partea ta este ca un dar pe care nu îl merit.

„Nu este adevărat, îi transmise ea în gând. Ai fost prietenul meu de nădejde încă dinainte să învăţ să umblu“.

— Te-ai schimbat, zise Archer. Îți dai seama cât de mult te-ai schimbat? Cu cât petrec mai mult timp cu tine aici, cu atât te cunosc mai puţin. Toţi aceşti oameni noi din viaţa ta, fericirea pe care ţi-o dă această mică prinţesă şi căţelul ei, totul. Şi munca pe care o faci în fiecare zi – îţi foloseşti puterea, în fiecare zi. Altădată trebuia să duc o luptă de convingere ca să ţi-o foloseşti, fie şi doar ca să te aperi.

Fire inspiră adânc.

— Archer, uneori, când mă aflu în curte sau pe coridoare, mă văd nevoită să distrag atenţia oamenilor ca să nu mă observe. Să pot să mă plimb fără să fiu hărţuită şi toţi să-şi vadă de ale lor fără a fi distraşi.

— Nu îţi mai este ruşine de harul pe care îl ai, zise Archer. Iar înfăţişarea ta – străluceşti. Vorbesc serios, Fire. Nu te mai recunosc.

— Uşurinţa cu care am ajuns să-mi folosesc puterea, îţi dai seama cât de tare mă sperie, Archer?

Archer se opri brusc, cu o privire de temut. Ochii lui erau aţintiţi asupra a trei puncte negre de pe cer. Poligonul de tir se afla pe coama unui deal de unde se putea vedea marea. Trei răpitoare-monstru se învârteau în cerc deasupra unui vas comercial, iar săgeţile zburau din arcurile marinarilor. Deoarece marea era agitată şi vântul de toamnă era puternic, săgeţile nu îşi nimereau ţinta.

Archer trase o singură săgeată. Una dintre păsări căzu. Elder, garda lui Fire, trase şi el o săgeată, iar Archer îl bătu pe umăr ca să îl felicite.

Fire crezu că el uitase de întrebarea ei, prin urmare fu surprinsă când el spuse:

— Întotdeauna te-ai temut mai mult de tine însăţi decât de orice alte terori din lume. Dacă lucrurile ar fi stat invers, amândoi am fi fost mai liniştiţi.

El rosti aceste vorbe pe un ton blând, nu critic; era dorinţa lui arzătoare de pace. Fire îşi strânse vioara în

braţe, mângâindu-i strunele cu rochia.

— Archer, tu mă cunoşti. Mă recunoşti. Trebuie să depăşim obstacolele dintre noi, trebuie să accepţi că m-am schimbat. Nu aş putea îndura gândul că, dacă nu te mai primesc în patul meu, nu vom mai fi prieteni. Înainte de asta am fost prieteni. Trebuie să găsim o cale prin care să fim din nou prieteni.

— Ştiu, zise el. Ştiu, iubito. Mă străduiesc, crede-mă.

El se îndepărtă de ea şi privi marea. Rămase tăcut o vreme. Când el se întoarse, ea îşi ţinea în continuare vioara strâns la piept. După o clipă, un zâmbet îi lumină faţă tristă.

— Vrei să-mi spui de ce cânţi la o altă vioară? o întrebă el. Ce s-a întâmplat cu cea pe care ţi-a dăruit-o Cansrel?

Era o poveste interesantă şi se petrecuse suficient de demult ca în acea zi să o poată spune fără să se supere.

Compania lui Brigan şi a lui Garan era o mare uşurare pentru ea în comparaţie cu cea a lui Archer şi a lui Nash. Era foarte plăcută. În spatele tăcerii lor nu se ascundeau lucruri grave pe care tânjeau să le spună, sau, dacă fierbeau în interior, cel puţin nu avea legătură cu ea.

Cei trei şedeau în curtea cea mare, luminată şi încălzită de razele soarelui, căci, odată cu venirea iernii, existau şi anumite avantaje pe care le oferea un palat negru cu acoperişuri din sticlă. Fusese o zi grea şi neproductivă pentru Fire, în care ea nu aflase nimic nou în afară de aceeaşi informaţie cum că lui Mydogg îi plăcea vinul din struguri îngheţaţi. Un servitor bătrân al lui Gentian îi dăduse această informaţie; servitorul citise câteva rânduri dintr-o scrisoare pe care Gentian i-o dăduse să o ardă, o scrisoare de la Mydogg. Fire nu putea înţelege această predispoziţie a duşmanilor declaraţi din Dells de a se vizita şi de a-şi trimite scrisori. Era frustrant faptul că toţi servitorii nu aflaseră mai multe informaţii în afară de cea legată de vin.

Ea lovi cu palma un gândac-monstru care i se aşezase pe braţ. Garan se juca absent cu bastonul în care se sprijinise

pentru a păşi încet până în acel loc. Brigan stătea întins, cu mâinile sub cap, şi o privea pe Hanna cum se hârjoneşte cu Blotchy în partea cealaltă a curţii.

— Hanna nu îşi va face niciodată prieteni printre oameni dacă va continua să se bage în tot felul de belele.

Blotchy se rotea întruna, ţinând în gură un băţ pe care îl găsise la poalele unui copac din curte – de fapt, era o ramură destul de mare, care descria un cerc larg în timp ce căţelul se rotea.

— Nu-i bine aşa, zise Brigan, sărind în picioare şi îndreptându-se înspre câine; după ce se luptă să-i smulgă ramura din gură, o rupse în bucăţi şi îi dădu lui Blotchy un băţ de dimensiuni mai puţin riscante, aparent hotărât ca Hanna să rămână măcar cu ambii ochi dacă tot nu avea prieteni.

— Are mulţi prieteni printre oameni, zise ea cu blândeţe când el reveni la locul lui.

— Ştii că mă refeream la copii.

— Este prea precoce pentru copiii de vârsta ei şi este prea scundă pentru ca restul copiilor să o suporte.

— S-ar putea să o suporte dacă şi ea i-ar suporta. Mi-e teamă că va deveni o bătăuşă.

Fire spuse ferm:

— Nu este bătăuşă. Nu se leagă de alţii şi nu îi ocheşte; nu este nemiloasă. Ea se bate doar atunci când este provocată, iar ei o provoacă intenţionat, deoarece au hotărât să n-o placă şi pentru că ştiu că, dacă se bate, tu o vei pedepsi.

— Nişte mici brute. Se folosesc de tine, bodogăni Garan către Brigan.

— Este doar o teorie a ta, domniță? Sau ceva ce ai observat?

— Este o teorie la care am ajuns în urma observaţiilor mele.

Brigan zâmbi.

— Ai găsit cumva şi o teorie despre cum ar trebui să o învăţ pe fiica mea să reziste în faţa zeflemelei?

— Mă voi gândi la asta.

— Mulţumesc lui Dells pentru gândirea ta.

— Mulţumesc lui Dells pentru sănătatea mea, zise Garan, ridicându-se în picioare când o văzu pe Sayre, care tocmai intrase în curte, gătită într-o rochie albastră. Eu am fugit de-aici.

Bineînţeles că nu o luă la fugă, însă mersul lui se îmbunătăţise. Fire îi urmărea fiecare pas, de parcă ochii ei l-ar fi ferit de pericole. Sayre veni lângă el şi îl luă de braţ, iar cei doi se îndepărtară împreună.

Recenta lui boală o speriase. Fire putea să recunoască acest lucru, acum că el se mai întremase. Şi-ar fi dorit ca bătrânul Rege Arn şi sfătuitoarea lui monstru, care făcuseră experimente în urmă cu o sută de ani, să fi descoperit alte câteva medicamente, să fi găsit leacuri pentru încă una sau două boli.

Apoi, plecă şi Hanna, care fugi la Archer şi îl luă de mână când acesta trecu pe-acolo cu arcul lui.

— Hanna mi-a adus la cunoştinţă că vrea să se căsătorească cu Archer, zise Brigan, petrecându-i cu privirea.

Fire zâmbi pe ascuns. Ea îşi pregăti răspunsul cu grijă, însă îl rosti cu uşurinţă.

— Am văzut multe femei îndrăgostindu-se nebuneşte de el, însă poţi sta mai liniştit decât alţi taţi, căci este prea tânără pentru gustul lui. Presupun că este dur să spui asta despre cel mai vechi prieten al tău, dar dacă ea ar fi avut doisprezece ani, eu nu le-aş fi permis să se întâlnească.

Faţa lui Brigan rămase inexpresivă, întocmai cum se aştepta.

— Eşti abia cu doisprezece ani mai mare decât Hanna.

— Eu am o mie de ani, ca şi tine, răspunse Fire.

— Hm, făcu Brigan.

El nu o întrebă la ce se referea şi fu mai bine aşa, deoarece nici ea nu ştia cu exactitate. Dacă sugera că era prea înţeleaptă, datorită experienţei sale bogate, pentru a cădea pradă unei dragoste nebune, atunci contraargumentul şedea chiar în faţa ei, sub forma unui prinţ cu ochi gri şi cu o expresie gânditoare pe buze, care

reuşea să îi distragă atenţia.

Fire oftă, încercând să-şi îndrepte atenţia către altceva. Simţurile ci erau supraîncărcate. Curtea aceea era una dintre cele mai aglomerate curţi ale palatului şi, desigur, minţile roiau peste tot în palat. Dincolo de zidurile palatului se afla tabăra Primului Detaşament, care sosise împreună cu Brigan cu o zi în urmă, şi alături de care urma să plece peste două zile. Ea îşi dădu seama că reuşea să repereze minţile mai uşor decât înainte. În ciuda distanţei, îi recunoscu pe mulţi dintre soldaţii Primului Detaşament.

Ea încercă să îndepărteze prezenţa lor. Era obositor să absoarbă atât de multe minţi deodată şi nu se putea hotărî asupra a ce să se concentreze. Se opri asupra unei conştiinţe care o tulbura. Se aplecă în faţă şi i se adresă în şoaptă lui Brigan.

— În spatele tău este un băiat cu ochi foarte ciudaţi care vorbeşte cu alţi câţiva copii de la curte. Cine e?

Brigan dădu din cap.

— Ştiu la ce băiat te referi. A venit alături de Cutter. Ți-l mai aminteşti pe traficantul de animale, Cutter? Nu vreau să am nimic de-a face cu el, e un contrabandist monstruos, o brută – doar că are de vânzare un armăsar frumos care are însemnele unui cal sălbatic. L-aş cumpăra cât ai clipi dacă aş şti că banii nu vor ajunge la Cutter. E de prost gust, ştii, ca eu să cumpăr un cal care a fost aproape sigur furat. S-ar putea totuşi să-l cumpăr; în cazul acesta, Garan va face o criză de isterie când va afla cât a costat. Cred că are dreptate. N-am nevoie de alţi cai, cu toate că n-aş sta pe gânduri dacă aş şti că este cu adevărat un cal sălbatic – ai văzut acei cai cenuşii, pestriţi, care aleargă liberi în locul de unde izvorăşte râul? Nişte creaturi splendide, întotdeauna mi-am dorit unul, însă nu pot fi prinşi prea uşor.

Caii reuşeau să-i distragă întotdeauna atenţia tatălui, la fel ca şi fiicei lui.

— Băiatul, zise brusc Fire.

— Da. Băiatul e cam ciudat, şi nu numai datorită ochiului roșu. Când m-am dus să văd armăsarul, el dădea târcoale

pe-acolo şi, drept să-ţi spun, domniţă, mi-a transmis o senzaţie ciudată.

— Cum adică, o senzaţie ciudată?

Brigan o privi buimăcit, mijind ochii.

— Nu pot să spun exact. Era ceva… neliniştitor… în comportamentul lui. Felul în care vorbea. Nu mi-a plăcut vocea lui.

El tăcu, oarecum exasperat, şi îşi frecă părul până când acesta se ridică.

— După cum ziceam, nu are nicio logică, însă n-am găsit nimic la el care să mă facă să cred că ar putea crea necazuri. I-am spus totuşi Hannei să stea departe de el, iar ea mi-a spus că l-a cunoscut deja şi că nu îi place de el. A spus că minte. Ţie ce impresie îţi face?

Fire făcu eforturi să răspundă la această întrebare. Mintea lui era neobişnuită, necunoscută, şi nu era sigură cum ar trebui să se conecteze la ea. Nici măcar nu era sigură care îi erau limitele. Nu o putea vedea.

Mintea lui îi transmitea şi ei o senzaţie foarte ciudată. Şi nu era o senzaţie ciudată pozitivă.

— Nu ştiu, răspunse ea. Nu ştiu.

Apoi, o clipă mai târziu şi fără să ştie de ce:

— Cumpără armăsarul, prinţe, dacă acest lucru îi va face să plece de la curte.

Brigan plecă să facă, probabil, ceea ce îi spusese Fire; ea rămase singură, gândindu-se la băiat. Ochiul lui drept era gri, iar cel stâng, roşu, ceea ce era în sine un lucru destul de ciudat. Părul îi era galben ca spicele grâului, iar pielea albă, şi părea să aibă în jur de unsprezece sau doisprezece ani. Putea fi oare pikkian? El şedea cu faţa la ea şi ţinea în poală un rozător-monstru, un şoarece cu blana aurie, lucioasă. Încerca să-i pună o funie în jurul gâtului. Fire îşi dădu seama că acea creatură nu era animalul lui de companie.

El strânse funia prea tare. Picioarele şoarecelui începură să se zvârcolească. „Încetează“, spuse Fire furioasă, îndreptându-şi gândul către acea prezenţă ciudată care era mintea lui.

El dezlegă funia imediat. Şoarecele zăcea în poala lui, gâfâind. Apoi, băiatul îi zâmbi lui Fire, se ridică în picioare, se apropie şi se opri în faţa ei.

— Nu îl doare, zise el. E doar un joc de-a sugrumatul, ca să mă distrez.

Cuvintele lui parcă îi zgâriau timpanele şi creierul, atât de îngrozitor, ca şi ţipetele răpitoarelor-monstru, încât ea încercă să reziste impulsului de a nu-şi acoperi urechile. Cu toate acestea, când îşi reaminti timbrul lui vocal, vocea lui nu părea a fi nici neobişnuită, nici neplăcută.

Ea îl privi cu răceală, astfel încât el să nu-şi dea seama cât era de uluită.

— Un joc de-a sugrumatul? Doar ţie ţi se pare amuzant. E un joc de prost-gust.

El zâmbi din nou. Era ceva deranjant în legătură cu ochiul lui asimetric şi roșu.

— Să fie oare de prost-gust? Să vrei să deţii controlul?

— Asupra unei creaturi neajutorate şi speriate? Dă-i drumul.

— Ceilalţi m-au crezut când le-am spus că nu îl doare, zise el, dar tu nu mă crezi. Plus că eşti splendidă. Aşa că o să fac ceea ce-mi ceri.

El se aplecă şi îşi deschise palma. Şoarecele-monstru, ca un bulgăre de aur, sări şi se făcu nevăzut printre rădăcinile unui copac.

— Ai nişte cicatrice interesante pe gât, zise el, ridicându-se. Ce te-a tăiat?

— Nu este treaba ta, zise Fire, trăgând de basma pentru a-şi acoperi cicatricele.

Nu îi plăcea privirea lui insistentă.

— Mă bucur că am stat de vorbă, zise el. De mult timp îmi doream asta. Eşti chiar mai bună decât am sperat.

Apoi, se întoarse şi ieşi din curte.

Ce copil dezagreabil!

Nu se mai întâmplase până atunci ca Fire să nu reuşească să dea o formă unei conştiinţe. Până şi mintea lui Brigan, în care ea nu putea pătrunde, oferea percepţiei

ei forma şi senzaţia unor baricade. Chiar şi mintea înceţoşată a arcaşului şi a gărzilor; nu le înţelegea, dar le putea percepe.

Când încerca să pătrundă în mintea acestui băiat, era ca şi când s-ar fi plimbat printr-o serie de oglinzi întoarse aşezate în faţa altor oglinzi întoarse, astfel încât totul era distorsionat şi înşelător şi ameţitor pentru simţuri. Nimic nu putea fi ştiut ori înţeles. Nu putea să se uite direct la el, nici măcar să-i perceapă conturul.

Ea cugetă mult la acest lucru după ce băiatul plecă; această îngândurare o opri un timp îndelungat să se concentreze asupra copiilor cărora el le vorbise. Copiii din curte care crezuseră ce le spusese el. Minţile lor erau goale, învelite în ceaţă.

Fire nu putea pătrunde această ceaţă, însă era convinsă că îi găsise sursa.

Până când îşi dădu seama că nu trebuia să-l lase să plece, soarele începuse să apună, armăsarul fusese cumpărat, iar băiatul dispăruse deja de la curte.

CAPITOLUL DOUĂZECI

În aceeaşi noapte se întâmplă ceva care distrase atenţia tuturor de la chestiunea legată de băiatul lui Cutter.

Era seara târziu, iar Fire se afla la grajduri când îl simţi pe Archer, care se întorcea din oraş la palat. Nu era ceva ce ar fi simţit cu atâta putere, deoarece nu îl căutase în mod special; doar că el era dornic să îi vorbească, mintea lui era deschisă ca a unui copil şi era uşor cherchelit.

Fire tocmai începuse să îl ţesale pe Small, care stătea cu ochii închişi, bucurându-se de moment şi salivând pe uşa staulului. Ea nu era nerăbdătoare să îl vadă pe Archer dacă acesta era şi dornic, şi beat. Ea îi transmise un mesaj. „Vorbim când eşti treaz“.

Câteva ore mai târziu, Fire, însoţită de cele şase gărzi ale ei, străbătu labirintul de coridoare care duceau de la camera ei la cea a lui Archer. Când ajunse în faţa uşii, ea rămase consternată, căci o simţi pe Mila, care era liberă, în camera arcaşului.

Fire încercă să găsească o explicaţie, alta decât cea evidentă, însă mintea Milei era deschisă, aşa cum aveau tendinţa să fie chiar şi cele mai puternice minţi atunci când trăiau ceea ce trăia Mila chiar în acele momente de partea cealaltă a uşii; Fire îşi aminti cât de dulce şi de atrăgătoare era garda ei şi câte ocazii avusese Archer să o remarce.

Fire privi îndelung uşa lui Archer, tăcută şi tremurând. Era convinsă că el nu mai făcuse niciodată ceva care să o fi înfuriat atât de tare.

Se învârti pe călcâie şi străbătu coridorul cu paşi mari. Ajunse la scări şi începu să le urce în grabă. Urcă şi iar urcă până când ieşi pe acoperiş, unde începu să se plimbe agitată de colo-colo. Afară era frig, iar aerul era umed. Nu avea haină pe ea. Se simţea miros de zăpadă. Fire nu observă acest lucru, nici nu-i păsă. Gărzile ei se feriră nedumerite din calea ei, pentru ca ea să nu se ciocnească

de ele.

După un timp se întâmplă ceea ce aştepta ea să se întâmple: Mila adormi. Deoarece era târziu, în scurt timp îl simţi pe Brigan care urca obosit scările către acoperişuri. Nu trebuia să se întâlnească cu Brigan în noaptea aceea. Nu ar fi putut să se abţină să nu îi povestească tot ce se întâmplase. Chiar dacă Archer merita să fie certat, nu era şi cazul Milei.

Ea cobori pe nişte scări pe care Brigan nu le folosea pentru a urca pe acoperiş. Străbătu din nou labirintul de coridoare care duceau la camera lui Archer şi se opri în faţa uşii. „Archer, ieşi afară. Acum!“ îi transmise ea în gând.

El ieşi imediat, în picioarele goale, buimac şi arătând de parcă s-ar fi îmbrăcat în grabă; pentru prima oară, Fire se folosi de privilegiul de a fi singură cu el, trimiţându-şi gărzile la un capăt şi la celălalt al coridorului. Ea nu reuşi să-şi păstreze calmul şi, când vorbi, tonul ei fu caustic.

— A fost musai să te arunci asupra gărzii mele?

Nedumerirea de pe chipul lui dispăru şi ripostă aprig.

— Nu sunt un animal de pradă, să ştii. Femeile vin la mine de bunăvoie. Şi-apoi, ce te interesează pe tine ce fac eu?

— Oamenii suferă. Eşti nepăsător faţă de oameni, Archer. Mila, de ce Mila? Are doar cincisprezece ani!

— Acum doarme, fericită ca un pisoi la soare. Faci din ţânţar armăsar.

Fire inspiră adânc, apoi vorbi în şoaptă.

— Şi peste o săptămână, când te vei sătura de ea, Archer, pentru că ţi s-au aprins călcâiele după altcineva; când va fi abătută sau deprimată, sau patetică, sau furioasă pentru că i-ai răpit fericirea – şi ea va face atunci din țânțar armăsar?

— Vorbeşti de parcă ar fi îndrăgostită de mine.

El o exaspera; îi venea să-l lovească.

— Întotdeauna se îndrăgostesc de tine, Archer, întotdeauna. Odată ce îţi simt căldura, întotdeauna se îndrăgostesc de tine. Tu te saturi repede de ele şi, când le

părăseşti, le frângi inimile.

El se abţinu să nu răbufnească.

— Este o acuzaţie interesantă, având în vedere că vine de la tine.

Ea înţelese la ce se referea, însă nu avea de gând să-l lase să deschidă acel subiect.

— Vorbesc despre prietenele mele, Archer. Te implor – dacă chiar simţi nevoia să te culci cu tot palatul, măcar nu te lega de femeile care îmi sunt prietene.

— Nu văd de ce îţi pasă acum. Înainte nu părea să te deranjeze.

— Înainte n-aveam prietene!

— De ce tot foloseşti cuvântul acesta? întrebă el pe un ton vehement. Nu este prietena ta, este garda ta. Dacă ţi-ar fi fost prietenă, ar fi făcut asta, cu atât mai mult cu cât ne cunoaşte povestea?

— O cunoaşte puţin, în afară de faptul că e de domeniul trecutului. Uiţi că pot afla cum mă consideră ea pe mine.

— Cred că îţi ascunde multe lucruri – aşa cum ţi-a ascuns şi faptul că s-a întâlnit cu mine în tot acest timp. O persoană poate avea multe sentimente față de tine fără ca tu să le știi.

Ea îl privi, abătută. Era atât de carnal în argumentele lui! Îşi îndrepta spatele şi gesticula, faţa i se întuneca, apoi i se lumina. Ochii aruncau văpăi. Dragostea şi bucuria lui erau la fel de carnale, iar acesta era motivul pentru care toate se îndrăgosteau de el. Într-o lume sumbră, el era plin de viaţă şi de pasiune, iar atenţiile lui, atâta timp cât durau, erau copleşitoare.

Ea surprinsese înţelesul cuvintelor lui: relaţia lui cu Mila dura de ceva timp. Ea se întoarse cu spatele la el, şi ridică o mâna în aer. Nu putea lupta împotriva atracţiei pe care Lord Archer o avea faţă de o fată-soldat de cincisprezece ani, care provenea dintr-o regiune săracă din sudul munţilor. Nu-şi putea ierta faptul că nu îşi dăduse seama de ceea ce se petrecea, că nu fusese mai atentă în gând pe unde îşi petrecea timpul Archer şi împreună cu cine.

Ea îşi lăsă mâna jos, se întoarse către el şi îi vorbi cu

sfârşeală în glas.

— Fireşte că îmi ascunde unele sentimente. Însă, indiferent care ar fi aceste sentimente, acestea nu neagă sentimentele pe care mi le arată, sau prietenia din comportamentul ei, care trece dincolo de loialitatea unei gărzi. N-ai să reuşeşti să mă faci să îmi răsfrâng furia asupra ei şi nu asupra ta.

Auzind acestea, Archer păru descumpănit. Se rezemă cu spatele de uşă şi îşi privi picioarele goale cu resemnare, ca un bărbat care acceptă faptul că a pierdut.

— Vreau să te întorci acasă, zise el încet; preţ de o clipă, Fire intră în panică, crezând că va începe să plângă.

Apoi, el păru să îşi revină. O privi liniştit.

— Aşadar, acum ai prieteni. Şi o inimă protectoare.

Ea îi răspunse la fel de liniştită.

— Întotdeauna am avut o inimă protectoare. Doar că acum cuprinde mai mulţi oameni. Ţi s-au alăturat, Archer – nu te-au înlocuit niciodată.

El cugetă un moment la aceste cuvinte, privindu-şi insistent picioarele.

— Oricum, nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu Clara, zise el. Ea a pus capăt relaţiei noastre de îndată ce aceasta a început. Cred că a fost din loialitate pentru tine.

Fire alese în mod deliberat să privească această poveste ca pe una pozitivă. Avea să se concentreze mai degrabă asupra faptului că se terminase, indiferent de ce se întâmplase aşa, şi că se terminase datorită Clarei, decât să se concentreze asupra unui lucru atât de infim ca faptul că se înfiripase ceva între ei.

Se aşternu o tăcere scurtă, tristă. El zise:

— Voi pune capăt relaţiei cu Mila.

— Cu cât o vei face mai repede, cu atât mai puţin va suferi. Ţi-ai pierdut privilegiul de a asista la interogatorii din cauza asta, Archer. Nu vreau s-o mai zăpăceşti cu prezenţa ta.

El o privi cu asprime, apoi îşi îndreptă spatele.

— O schimbare de subiect binevenită. Mi-ai adus aminte de motivul pentru care voiam să-ţi vorbesc. Ştii unde-am

fost azi?

Fire nu putea renunţa la subiect atât de uşor. Îşi frecă tâmplele cu mâinile. „Habar n-am şi sunt epuizată, aşa că, indiferent ce-ai de zis, zi mai repede“.

— Am fost în vizită la un căpitan în rezervă care a fost aliat al tatălui meu, zise Archer. Îl cheamă Hart. Este un om bogat şi un bun prieten al coroanei. Tânăra lui soţie mi-a trimis invitaţia. Hart nu era acasă.

Fire îşi frecă şi mai tare tâmplele.

— I-ai făcut mare cinste aliatului lui Brocker, zise ea pe un ton sec.

— În fine. Fii atentă. Soţiei lui Hart îi place să bea. Ia ghiceşte ce am băut?

— N-am chef de ghicitori.

El zâmbi.

— Un vin pikkian rar, făcut din suc de struguri îngheţaţi, zise el. Au o ladă întreagă pe care o ţin ascunsă undeva în fundul cramei. Nu ştie de unde provine – a dat peste ea când mă aflam eu acolo. I s-a părut ciudat că soţul ei o ascunsese, însă eu cred că a fost o decizie înţeleaptă din partea unui aliat cunoscut al regelui, nu crezi?

Nash luă trădarea căpitanului Hart foarte personal. Căci, într-adevăr, după mai puţin de o săptămână de întrebări indirecte şi de urmărire pe ascuns a lui Hart, aflară că Lordul Mydogg îi făcea uneori cadou vinul său preferat; mai aflară că mesagerii pe care Hart îi trimitea în sud pentru a se ocupa de speculaţiile pe care el le făcea la minele de aur se întâlneau pe drum cu indivizi interesanţi şi dubioşi, în hanuri, sau la concursuri de băut, oameni care apoi erau văzuţi luând-o către nord, cel mai direct drum către Mydogg.

Pentru Garan şi pentru Clara era un motiv suficient ca să îl aducă pe Hart la interogatoriu. Întrebarea era însă cum…

Într-o noapte senină, pe la mijlocul lunii noiembrie, căpitanul Hart plecă înspre sud, pe drumul stâncos care

ducea la cea de-a doua reşedinţă a lui – o căsuţă cochetă de la malul mării, unde el se retrăgea uneori ca să scape de soţia lui, care bea mult prea mult, în detrimentul căsniciei ei. Călătorea în trăsura lui frumoasă, însoţit, ca de obicei, nu numai de vizitii şi de valeţii lui, ci şi de o gardă alcătuită de zece soldaţi călare. Astfel călătorea un om înţelept pe drumul stâncos pe timp de noapte, ca să se poată apăra de oricine îl ataca, în afară de o hoardă mare de bandiţi.

Din nefericire, hoarda de bandiţi care se ascunsese în spatele stâncilor în acea noapte era într-adevăr destul de mare; condusă de un bărbat care, dacă s-ar fi bărbierit şi s-ar fi îmbrăcat la modă, şi dacă ar fi fost văzut la lumina zilei, implicat într-o activitate legală, ar fi putut aduce cu intendentul regelui, Welkley.

Bandiţii se năpustiră asupra călătorilor cu urletele specifice hoţilor. În timp ce majoritatea nelegiuiţilor îi bruscau pe oamenii lui Hart, le scotoceau prin buzunare, îi legau cu frânghii şi le confiscau caii de rasă, Welkley împreună cu alţi câţiva oameni de-ai lui intrară în trăsură. Înăuntru, căpitanul Hart îi aştepta, fluturându-şi furios sabia şi pumnalul. Welkley, după ce se eschivă la stânga şi la dreapta ca un adevărat atlet, mişcări care i-ar fi putut surprinde pe mulţi de la curte, îi înfipse căpitanului în picior o săgeată cu vârful înmuiat în somnifer.

Unul dintre oamenii lui Welkley, Toddin, avea statura şi înfăţişarea asemănătoare cu cele ale lui Hart. După un schimb rapid de haine, Toddin purta pălăria, haina, fularul gros şi cizmele din piele galbenă de monstru, în vreme de Hart rămase mai mult dezbrăcat. Zăcea inconştient pe grămada de haine ale lui Toddin. Acesta înşfăcă sabia lui Hart şi se rostogoli împreună cu Welkley afară din trăsură. Blestemând şi mormăind, ei începură să se dueleze cu săbiile aproape de buza stâncii, chiar în faţa servitorilor lui Hart care erau legaţi fedeleş şi care priveau îngroziţi cum bărbatul, care părea a fi Hart, se prăbuşi la pământ şi îşi duse o mână în dreptul coastelor. Trei bandiţi îl culeseră de pe jos şi îl aruncară în mare.

Hoarda de bandiţi se îndepărtă în grabă, luând cu ea şi prada – diferite monede, paisprezece cai şi o trăsură cu un căpitan înăuntru, care dormea buştean. Când se apropiară de oraş, îl vârâră pe Hart într-un sac, pe care îl dădură apoi unui curier ca să îl introducă în palat când livra grânele în acea noapte. Restul prăzii fu dusă pentru a fi vândută pe piaţa neagră. În cele din urmă, bandiţii se întoarseră la casele lor şi se transformară din nou în lăptari, vânzători, fermieri şi gentlemeni; aceştia se aşezară în paturile lor, ca să mai prindă câteva ore de somn.

Oamenii lui Hart fură găsiţi dimineaţa pe marginea drumului, legaţi, tremurând şi extrem de ruşinaţi de povestea pe care erau nevoiţi să o spună. Când vestea ajunse la palat, Nash îşi trimise câţiva oameni pentru a investiga incidentul. Welkley se ocupă ca văduva lui Hart să primească un buchet de flori.

Cu toţii au răsuflat uşuraţi în acea după-amiază când, într-un final, soţia lui Toddin trimise vorbă că acesta era viu şi nevătămat. Era un înotător fenomenal care suporta foarte bine frigul, însă noaptea anterioară fusese una înnorată, iar barca trimisă după el pierduse mult timp până îl găsise. Fireşte că toate lumea fusese îngrijorată.

Când îl târâră pentru prima oară pe căpitanul Hart în faţa lui Fire, mintea lui era precum o cutie închisă, iar ochii strânşi. Fire se chinui zile la rând să scoată ceva de la el.

— Cred că n-ar trebui să mă surprindă faptul că un vechi prieten şi coleg al Lordului Brocker este atât de puternic, le zise ea Musei, Milei şi lui Neel în camera de interogatoriu, după o altă sesiune de întrebări în timpul căreia căpitanul Hart nu se uitase nici măcar o dată la ea.

— Aşa este, domniţă, zise Musa. Un bărbat care a realizat tot ce a realizat comandantul Brocker la vremea lui şi-ar alege căpitani puternici.

Fire se gândise mai mult la ceea ce îndurase Brocker în viaţa personală decât la ceea ce realizase în cariera

militară – pedeapsa Regelui Nax pentru crima misterioasă săvârşită de Brocker. Fire le privi absentă pe cele trei gărzi ale ei, care aduseră o gustare alcătuită din pâine şi brânză. Mila îi întinse o farfurie, evitându-i privirea.

Era noul comportament al Milei. În ultimele săptămâni, de când Archer pusese capăt relaţiei lor, Mila parcă se micise – devenise tăcută şi pocăită în prezenţa domniţei. Fire, în schimb, încercase să fie mai amabilă şi mai atentă să nu o supună pe Mila prezenţei lui Archer mai mult decât era nevoie. Niciuna, nici cealaltă nu deschisese subiectul, însă amândouă ştiau ce ştia cealaltă.

Fire rupse lacom o bucată de pâine şi muşcă din ea; observă că Mila şedea tăcută, holbându-se la mâncarea ei, dar fără să se atingă de ea. „La naiba, Archer!“ gândi Fire. Oftă, apoi îşi îndreptă din nou atenţia către căpitanul Hart.

Era un bărbat care adunase multă bogăţie după ce se retrăsese din armată, obişnuindu-se încetul cu încetul cu un anumit confort. Oare confortul l-ar mai înmuia puţin?

În următoarele câteva zile, Fire aranjă ca celula lui Hart să fie curăţată şi îmbunătăţită. Acesta primi un aşternut nou, covoare, cărţi şi lumânări, mâncare bună, vin şi apă caldă ori de câte ori cerea; şi curse pentru şobolani, care erau, poate, cel mai luxos obiect dintre toate. Într-o zi, ea coborî în bârlogul subteran pentru a-l vizita. Avea părul lăsat pe umeri şi purta o rochie care avea un decolteu poate puţin cam adânc pentru stilul ei.

Când garda ei îi deschise uşa, el îşi ridică privirea din carte ca să vadă cine era. Faţa lui se relaxă.

— Ştiu ce pui la cale, zise el.

Şi poate că ştia, însă acest lucru nu fu suficient pentru a-l determina să-şi ia privirea de la ea, iar Fire ştiu că găsise o cale să ajungă la el.

Ea îşi imagină că viaţa la închisoare era grea pentru un bărbat care se simţea singur, mai ales dacă acasă avea o soţie frumoasă care prefera vinul şi bărbaţii tineri în defavoarea lui. Ea se aşeza pe pat lângă el în timpul vizitelor sale. Mânca orice fel de mâncare îi oferea el şi accepta pernele pe care i le oferea să şi le aşeze la spate.

Apropierea ei îl făcu să se mai relaxeze, însă bătălia care începuse era departe de a fi uşoară. În ciuda slăbiciunilor lui, Hart era încă puternic.

Clara, Garan şi Nash absorbeau toate informaţiile primite de la Fire aşa cum absorbea nisipul din Cellar Harbour ploaia în timpul unei furtuni.

— Tot nu reuşesc să-l fac să spună ceva util despre Mydogg, zise Fire. Suntem însă norocoşi, căci întâmplarea face ca el să ştie mult mai multe despre Gentian şi este mult mai dispus să divulge secretele acestuia.

— Este aliatul lui Mydogg, zise Clara. De ce ar trebui să ne bazăm pe ceea ce crede că ştie despre Gentian? Nu este oare posibil ca Gentian să trimită mesageri falşi ca să-i prindă Mydogg, aşa cum procedează cu noi?

— Este posibil, zise Fire, însă nu ştiu cum să vă explic – siguranţa vorbelor lui Hart. Încrederea sa când face aceste afirmaţii. Ştie despre şiretlicurile pe care Mydogg şi Gentian le-au folosit împotriva noastră. Este convins că informaţiile pe care le deţine despre Gentian nu sunt de acest soi. Nu vrea să-mi dezvăluie sursele, dar înclin să îi dau crezare.

— În regulă, zise Clara. Spune-ne ce-ai aflat, iar noi vom folosi orice mijloc pentru a confirma informaţiile.

— Mi-a spus că Gentian şi fiul său, Gunner, vor veni în nord ca să ia parte la banchetul ce va avea loc la palat în ianuarie, zise Fire.

— Cât curaj! spuse Clara. Sunt impresionată.

Garan pufni.

— Acum că ştim despre indigestia lui, l-am putea tortura cu o prăjitură.

— Gentian se va preface că îşi cere iertare curţii pentru acţiunile sale rebele, zise Fire. Va aduce vorba despre reînnodarea prieteniei cu coroana. Însă, între timp, armata lui se va deplasa înspre nord şi se va ascunde în tunelurile din munţii Great Grays de lângă Fort Flood. În zilele următoare banchetului de la palat, Gentian intenţionează să îi asasineze atât pe Nash, cât şi pe Brigan. Apoi, va călări ca un nebun înspre locul unde se află armata şi va

ataca Fort Flood.

Gemenii făcură ochii mari.

— Se pare că nu este vorba de curaj, la urma urmei, zise Garan, ci de prostie. Ce comandant porneşte o luptă în toiul iernii?

— Un comandant care încearcă să-şi prindă inamicul cu garda jos, spuse Clara.

— Drept pentru care ar trebui să trimită pe cineva necunoscut, de care se poate lipsi, ca să înfăptuiască asasinatele, continuă Garan. Ce se va întâmpla cu planul lui deştept dacă va fi omorât?

— Păi, nu-i o noutate faptul că Gentian nu e prea deştept. Mulţumesc Cerului pentru previziunile lui Brigan. Cel de-al Doilea Detaşament se află deja la Fort Flood şi, chiar în timp ce noi vorbim, el se îndreaptă într-acolo, însoţit de Primul Detaşament.

— Şi cel de-al Treilea şi cel de-al Patrulea Detaşament? întrebă Fire.

— Sunt în nord, răspunse Clara, patrulează, însă sunt pregătite să meargă acolo unde este nevoie de ele. Trebuie să ne spui unde este nevoie de ele.

— Habar n-am, spuse Fire. Nu reuşesc să-l fac să-mi vorbească despre planurile lui Mydogg. Zice că Mydogg nu intenţionează să facă nimic – stă deoparte şi aşteaptă ca Gentian şi regele să-şi decimeze reciproc trupele – dar ştiu că minte. Mi-a mai spus că Mydogg o va trimite pe sora lui, Murgda, în sud, la banchet, ceea ce este adevărat; dar nu vrea să-mi spună de ce.

— Lady Murgda va veni şi ea la banchet! exclamă Clara. De ce?

— Altceva? întrebă Garan. Trebuie să ne dai mai multe informaţii.

— Acestea sunt toate informaţiile pe care le-am aflat, răspunse Fire. V-am spus tot ce ştiu. Din câte se pare, Gentian a pus la cale aceste planuri cu ceva timp în urmă.

Nash îşi duse mâna la frunte.

— Acestea sunt previziuni sumbre. Din câte ştim noi, Gentian are o armată de zece mii de soldaţi, iar noi avem

zece mii care să îi întâmpine la Fort Flood. Însă în nord mai avem alţi zece mii de soldaţi împrăştiaţi prin toată regiunea…

— Cincisprezece mii, îl corectă Fire. Putem chema şi forţele auxiliare.

— Bine, avem cincisprezece mii de soldaţi împrăştiaţi peste tot, iar Mydogg câţi are? Ştim măcar? Douăzeci de mii? Douăzeci şi unu de mii? Poate să atace oriunde îi convine – cetatea mamei mele, sau Fort Middle, Ford Flood dacă doreşte, chiar şi oraşul – cu zile sau săptămâni înainte ca trupele noastre să se grupeze pentru a-i ţine piept.

— Nu are cum să ascundă douăzeci de mii de soldaţi, dacă îi vom căuta, zise Clara. Nici măcar în Little Grays nu îi poate ascunde, iar de oraş nu se poate apropia niciodată fără să nu fie văzuţi.

— Am nevoie de Brigan, zise Nash. Îl vreau aici, acum!

— Va veni când va putea, Nash, zise Garan. Noi îl informăm în mod constant.

Fire îşi întinse „tentaculele“ minţii ca să liniştească un rege înspăimântat. Nash simţi ceea ce făcea ea. Îi întinse mâna. El îi sărută degetele, în semn de mulţumire şi în semn de altceva ce nu se putea abţine să simtă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Banchetul anual de la palat, la care erau invitate toate persoanele care aveau un oarecare statut, era un aspect interesant al politicii din Dells. Cele şapte curţi interioare erau transformate în săli de bal, iar cei loiali şi cei trădători se adunau laolaltă ca să danseze şi să bea vin din cupe, în timp ce se prefăceau că erau prieteni. Toţi cei care puteau călători participau la banchet, mai puţin Mydogg şi Gentian care, de obicei, nu îndrăzneau să-şi facă apariţia, deoarece o simulare a prieteniei din partea lor nu ar fi fost credibilă; pentru o săptămână sau mai mult, palatul gemea de servitori, gărzi, animale de companie şi musafiri, cu pretenţii nesfârşite. În grajduri era înghesuială, iar caii erau agitaţi.

Brocker îi explicase mai demult lui Fire că banchetul se ţinea întotdeauna în luna ianuarie pentru a sărbători creşterea zilei. Ea află acum că pregătirile se făceau în luna decembrie. La fiecare etaj al palatului, Fire dădea peste muncitori care făceau tot soiul de reparaţii. De tavanele curţilor atârnau cei care spălau ferestrele, iar de la balcoane cei care spălau piatra de pe pereţi.

Garan, Clara, Nash şi Fire se pregăteau şi ei. Dacă Gentian intenţiona să îi ucidă pe Nash şi pe Brigan în zilele ulterioare galei şi să plece la Fort Flood pentru a porni un război, atunci Gentian şi Gunner trebuiau ucişi în ziua banchetului – putea să scape şi de Lady Murgda dacă tot se hotărâse şi ea să vină. Apoi, Brigan trebuia să galopeze către Fort Flood şi să pornească primul războiul, ca să surprindă trupele lui Gentian în tuneluri şi în peşterile în care stăteau ascunse.

— O luptă în tuneluri, în ianuarie, zise Garan. Nu îi invidiez.

— Şi cu partea de nord cum rămâne? întreba mereu Nash.

— Poate vom reuşi să aflăm ceva despre planurile lui

Mydogg de la Lady Murgda la banchet, înainte să o ucidem, zise Garan.

— Şi cum crezi că vom reuşi să îi ucidem? întrebă Nash, plimbându-se neliniştit încoace şi încolo prin încăpere. Vor fi păziţi mereu şi nu vor lăsa pe nimeni să se apropie de ei. Am putea începe un război chiar aici, la curte. Nu cred că există moment sau loc mai nepotrivit pentru a omorî în secret trei oameni!

— Ia loc, frate, zise Clara. Calmează-te. Mai avem câteva săptămâni la dispoziţie pentru a găsi o soluţie. Găsim noi ceva.

Brigan făgăduise să se întoarcă la curte la sfârşitul lui decembrie. El scrisese, de pe unde se afla, că trimisese o trupă în nord, ca să îl ia pe Lordul Brocker şi să-l aducă în sud, căci, din câte se părea, bătrânul comandant se oferise să îi ajute pe cei mai tineri în eventualitatea unui război. Fire era uluită. Nu ştia că Brocker era dispus să călătorească mai departe de oraşul învecinat.

Noaptea, în timp ce se afla pe acoperiş în compania gărzilor ei, dar fără Brigan, ea privi îndelung oraşul, încercând să înţeleagă ce se întâmpla.

În nord, trupele de soldaţi dellieni căutau prin munţi, prin tuneluri şi prin toate locurile frecventate de armata lui Mydogg. Iscoadele căutau prin Pikkia, prin sud şi prin vest, fără niciun rezultat: fie Mydogg îşi ascundea foarte bine oamenii, fie îi făcuse să dispară printr-o magie. Brigan trimise rezervişti pentru a întări apărarea cetăţii lui Roen, Fort Middle, şi pentru a apăra minele de aur din sud. Numărul soldaţilor poziţionaţi în oraş crescu considerabil.

În ceea ce o privea pe Fire, aceasta începuse să-l „perie“ pe căpitanul Hart în legătură cu traficantul de animale Cutter şi băiatul lui cu ochi de culori diferite, care era sursa ceţii care învăluia mintea oamenilor. Hart susţinu însă că nu ştia nimic despre el şi, în cele din urmă, Fire ajunse să îl creadă. La urma urmei, băiatul nu părea să joace vreun rol în planurile de război, nici braconierul, nici străinul care cutreierase pădurile ei din nord şi nici

arcaşul care dorise să admire priveliştea de la fereastra ei. Fire avea bănuielile ei în ceea ce privea rolul pe care îl jucau aceştia.

— Îmi pare rău, Fire, zise Clara pe un ton sec. Cred că este atât de înfiorător cum zici tu, dar nu am timp de aşa ceva dacă nu are legătură cu războiul sau cu banchetul. Ne vom concentra ulterior asupra acestui subiect.

Singura persoană căreia în păsa era Archer, care nu era de prea mare ajutor, căci, după cum îi stătea în fire, el credea că era vorba despre o intenţie ascunsă a cuiva de a i-o fura pe Fire.

În cele din urmă, se dovedi că Clara mai avea o preocupare în afară de cea legată de război şi de banchet. Era însărcinată.

Prinţesa o duse pe Fire în Cellar Harbour pentru a-i mărturisi acest lucru, astfel încât mugetul cascadei să împiedice pe oricine să audă conversaţia, chiar şi pe gărzile lui Fire. Clara îi mărturisi totul pe şleau. Odată ce Fire se obişnui cu vestea, nu i se mai păru atât de surprinzătoare.

— Am dat dovadă de neglijenţă, zise Clara. Nu mi-au plăcut niciodată ierburile acelea; îmi provoacă greaţă. Şi n-am mai rămas niciodată însărcinată până acum. Eram convinsă că nu pot rămâne însărcinată, iar acum plătesc pentru prostia mea, căci totul îmi provoacă greaţă.

Fire nu observase ca prinţesei să-i fie greaţă; în ultimele săptămâni i se păruse calmă şi sănătoasă. Era o actriţă bună, Fire ştia asta, şi, probabil, cea mai potrivită femeie căreia să i se întâmple una ca asta. Nu ducea lipsă nici de bani, nici de sprijin, prin urmare putea să fie activă până în ziua în care avea să dea naştere copilului şi după aceea să-şi reia munca. Avea să fie o mamă puternică şi pragmatică.

— Archer este tatăl, zise Clara.

Fire încuviinţă. Bănuise asta.

— Va fi generos cu banii. A fost şi altădată.

— Nu mă interesează asta. Ceea ce mă interesează este ce simţi tu. Dacă te-am rănit prin faptul că m-am grăbit să

mă bag în aşternutul lui şi am fost atât de proastă încât să las să mi se întâmple una ca asta.

Fire fu surprinsă de aceste cuvinte şi se înduioşă.

— Nu m-ai rănit deloc, zise ea pe un ton hotărât. Archer nu îmi aparţine şi nu sunt geloasă pe cuceririle lui. Să nu-ţi faci griji în ceea ce mă priveşte.

Clara ridică din sprâncene.

— Eşti tare ciudată.

Fire ridică din umeri.

— Archer este suficient de gelos pentru amândoi.

Clara se uită în ochii lui Fire, iar ea îi întoarse privirea, hotărâtă să îi arate Clarei că vorbea serios. Într-un final, Clara încuviinţă.

— Mă simt extrem de uşurată. Te rog să nu le spui fraţilor mei, adăugă ea, părând neliniştită pentru prima oară. Vor sări să-l taie în bucăţi, iar eu mă voi înfuria pe ei. Avem şi aşa prea multe pe cap acum. Această veste nici că se putea să vină într-un moment mai nepotrivit.

Ea tăcu o clipă, apoi vorbi din nou.

— Şi-apoi, n-aş vrea să păţească ceva. Poate că nu mi-a oferit tot ceea ce am sperat eu că îmi va da, însă ceea ce mi-a oferit a fost minunat.

Nu era genul de dar pe care îl putea primi oricine.

Noaptea, Margo, garda lui Fire, dormea cu ea în dormitor, la fel făceau şi Musa şi Mila, însă cu schimbul. Într-o zi, dis-de-dimineaţă, Fire se trezi cu senzaţia că nu se simţea bine cineva şi observă că Mila voma în camera de baie.

Fire fugi la ea şi îi înlătură părul blond de pe faţă. O frecă pe Mila pe spate şi îi masă umerii şi, pe măsură ce se dezmeticea, îşi dădu seama ce se întâmpla.

— Vai, domniţă, zise Mila, începând să plângă. Vai, domniţă. Oare ce crezi despre mine acum?

Într-adevăr, gândurile îi alergau lui Fire prin minte, iar sufletul îi era plin de compasiune. Îşi aşeză braţul în jurul Milei.

— Nu simt nimic altceva decât compasiune pentru tine.

Am să te ajut cum voi putea.

Lacrimile Milei se transformară în suspine şi îşi aruncă braţele în jurul lui Fire. Îşi vârî mâinile în părul ei şi îi vorbi cu o voce răguşită.

— Mi s-au terminat ierburile.

Fire fu îngrozită când auzi aceste cuvinte.

— De ce nu mi-ai cerut mie sau uneia dintre tămăduitoare?

— N-aş fi putut face asta niciodată, domniţă. Mi-a fost prea ruşine.

— I-ai fi putut cere lui Archer!

— El e lord. Cum aş putea să-l deranjez cu aşa ceva?

Plângea atât de tare, încât se îneca.

— Vai, domnită, mi-am distrus viața.

Fire era furioasă pe Archer şi pe lipsa lui de grijă, căci mai mult ca sigur că toate acestea se întâmplaseră fără ca el să se sinchisească prea mult. O strânse pe fată la pieptul ei şi o frecă pe spate, încercând să o liniştească. Mila păru să se calmeze sub atingerea ei.

— Aş vrea să-ţi spun ceva de care să ţii seama mereu, rosti Fire.

— Da, domniţă?

— Mie poţi să-mi ceri orice, oricând.

Abia în zilele următoare Fire începu să îşi dea seama că o minţise pe Clara. Era adevărat că nu era geloasă pe ceea ce se întâmplase între Clara sau Mila şi Archer, însă nu era imună la sentimentul de gelozie. Deşi în timpul zilei căuta soluţii, complota şi făcea planuri împreună cu fraţii regali şi se concentra asupra detaliilor referitoare la banchetul şi la războiul care se apropiau, în interior, în momentele ei de linişte, Fire era extrem de tulburată.

Îşi imagină cum ar fi fost dacă propriul ei trup ar fi devenit solul roditor al unei grădini în care fusese plantată o sământă. Cum ar fi încălzit sământa dacă ar fi fost a ei, cum ar fi hrănit-o şi cât de aprig ar fi protejat-o; cât de mult ar fi iubit acel punct, chiar şi după ce ar fi ieşit din trupul ei şi ar fi crescut lângă ea şi cum ar fi ales să-și

folosească acea putere uriaşă.

Uneori îi era greaţă şi se simţea obosită, iar sânii i se umflau şi o dureau, încât ajungea să creadă că era ea însăşi însărcinată, cu toate că ştia că era imposibil. Durerea era o bucurie pentru ea. Apoi îi venea menstruaţia, desigur, fantezia i se risipea, iar ea ştia că nu fuseseră decât simptomele obişnuite. Ştiind că nu era însărcinată, ea începea să plângă la fel de amarnic cum plânsese Mila când aflase că era însărcinată.

Iar durerea ei era înspăimântătoare, căci nu putea să o controleze. Durerea îi umplea mintea de gânduri mângâietoare, teribile.

La mijlocul lui decembrie, când planurile erau în toi, Fire făcu o alegere. Spera doar să fie alegerea corectă.

În ultima zi a lunii decembrie, ziua în care Hanna împlinea şase ani, aceasta veni la uşa lui Fire, cu hainele rupte şi plângând. Îi curgea sânge din buze, iar genunchii juliţi i se întrezăreau prin găurile din pantaloni.

Fire trimise după un tămăduitor. După ce hotărâră că Hanna nu plângea din cauza vreunei răni, tămăduitorul plecă, iar Fire îngenunche în faţa fetiţei şi o îmbrăţişă. Ea descifră sentimentele Hannei şi încercă să nu-şi piardă cumpătul. În cele din urmă, ea înţelese ce se întâmplase. Ceilalţi copii o necăjiseră în legătură cu tatăl ei, care era mereu plecat. Aceştia îi spuseseră că Brigan pleca mereu deoarece voia să scape de ea. Apoi îi spuseseră că de data aceasta nu avea să se mai întoarcă. Atunci ea începuse să-i lovească.

Cu o voce tandră şi ţinându-şi braţele în jurul ei, Fire îi repetă neîncetat că Brigan o iubea; că ura atunci când era nevoit să plece de lângă ea; că primul lucru pe care îl făcea când se întorcea acasă era să o caute pe ea; că vorbea neîncetat despre ea şi că era cea mai mare bucurie a lui.

— Nu mă minţi, nu-i aşa? o întrebă Hanna pe Fire, oprindu-se din plâns.

Nu o minţea; tocmai de aceea Fire nu îi spuse nimic

despre faptul că Brigan urma să se întoarcă acasă. Puteai risca să minţi dacă asigurai pe cineva că Brigan urma să se întoarcă acasă. Era plecat de aproape două luni şi, în ultima săptămână, nimeni nu primise nicio veste de la el.

Fire îi făcu baie Hannei şi o îmbrăcă cu una dintre cămăşile ei, care o făcea pe Hanna să pară că purta o rochie cu mâneci lungi, lucru care o amuză teribil pe fetiţă. Îi dădu să mănânce, apoi, încă suspinând, fetiţa adormi în patul lui Fire. Ea trimise vorbă printr-una din gărzile lui, pentru ca nimeni să nu se îngrijoreze.

Când simţi brusc conştiinţa lui Brigan prin apropiere, ea încercă să se calmeze pentru a nu arăta cât de uşurată se simţea. Apoi îi trimise un mesaj prin puterea minţii. Veni de îndată la apartamentul ei, neras şi aducând cu el aerul rece, iar Fire încercă să se abţină să nu îl atingă. Când îi povesti ce îi spuseseră copiii Hannei, chipul lui se întunecă şi păru extrem de obosit. Se aşeză pe pat, îi mângâie Hannei părul şi se aplecă pentru a o săruta pe frunte. Hanna se trezi şi zise:

— Eşti rece, tată, apoi se ghemui în braţele lui şi adormi la loc. Brigan o aşeză mai bine în poala lui şi se uită la Fire peste capul fetiţei. Fire era atât de uluită de cât de mult îi plăcea să îl vadă pe acel prinţ cu ochi cenuşii aşezat pe patul ei, alături de copila lui, încât simţi nevoia să se aşeze şi ea. Din fericire, în spatele ei se afla un scaun.

— Welkley mi-a spus că nu prea ai ieşit din apartamentul tău în această săptămână, domniţă, zise Brigan. Sper că nu eşti bolnavă.

— Nu m-am simţit prea bine, răspunse ea pe un ton răguşit, apoi îşi muşcă limba, căci nu intenţionase să-i spună.

Pe chipul lui apăru imediat îngrijorarea. El o lăsă să perceapă acest sentiment.

— Nu, zise ea. Nu te îngrijora, n-a fost ceva grav. Mi-am revenit. Minţea, căci trupul o durea încă, iar inima îi era la fel de rănită ca şi genunchii Hannei. Însă spera ca, în cele din urmă, să se transforme în adevăr.

El o privi cu atenţie, neîncrezător.

— Dacă tu aşa spui, înseamnă că trebuie să te cred. Primeşti grija de care ai nevoie?

— Da, bineînţeles. Te rog să nu-ţi mai baţi capul.

El îşi plecă ochii şi se uită la părul Hannei.

— Ţi-aş oferi o felie de tort, dar se pare că trebuie să aşteptăm până mâine, zise el.

În noaptea aceea, stelele erau reci, ca de sticlă, iar luna plină părea foarte îndepărtată. Fire se înfofoli bine, astfel încât părea de două ori mai mare împrejur decât era de obicei.

Pe acoperiş îl găsi pe Brigan, care stătea cu capul descoperit, în curent, cu o expresie satisfăcută pe chip. Ea suflă aer cald în mâinile-i înmănuşate.

— Eşti imun la iarnă, prinţe?

El o conduse într-un loc protejat de vânt, lângă un horn mare. O sfătui să se rezeme cu spatele de horn. Ea îi dădu ascultare şi descoperi surprinsă acea senzaţie plăcută, de căldură, ca atunci când se rezema de Small. Gărzile ei se făcură nevăzute în fundal. Clinchetul clopotelor podului basculant şopteau peste mugetul cascadei. Ea închise ochii.

— Lady Fire, se auzi vocea lui Brigan. Musa mi-a spus despre Mila. N-ai vrea să-mi spui şi despre sora mea?

Fire deschise brusc ochii. El stătea rezemat de balustradă şi privea oraşul, iar respiraţia lui era ca un abur.

— Ăăă..., făcu ea, prea uluită ca să poată formula o apărare adecvată. Ce-ai vrea să ştii despre ea?

— Dacă este sau nu însărcinată, desigur.

— De ce-ar fi însărcinată?

Atunci, el se întoarse să se uite la ea, iar privirile lor se întâlniră. Fire avea sentimentul că expresia de pe chipul ei nu era la fel de indescifrabilă ca a lui.

— Deoarece, în afară de munca ei, este pasionată de un joc de noroc, zise el sec. Plus că a slăbit, iar în seara aceasta a mâncat foarte puţin şi s-a înverzit la faţă când a văzut prăjitura de morcovi, ceea ce pot să te asigur că n-

am văzut-o făcând niciodată în viaţa mea. Aşadar, fie e însărcinată, fie e pe moarte.

Îşi întoarse din nou privirea către oraş, iar vocea lui deveni mai blândă.

— Şi nu-mi spune cine este tatăl acestor copii, căci s-ar putea să fiu tentat să-i fac rău, iar acest lucru ar fi cam neplăcut, nu crezi, având în vedere faptul că Brocker este aşteptat, iar multă lume de aici îl adoră?

Dacă descoperise atât de multe, atunci nu mai avea rost să se prefacă. Ea zise cu voce blândă.

— N-ar fi un exemplu bun pentru Hanna.

— Hm!

Îşi duse pumnul la gură. Respiraţia lui ieşi ca un abur în toate direcţiile.

— Să înţeleg că încă n-au aflat una de cealaltă? Bănuiesc că ar trebui să păstrez secretul. Mila este la fel de nefericită precum arată?

— Mila este devastată, zise Fire încet.

— L-aş putea ucide pentru asta.

— Cred că este prea furioasă, sau prea deznădăjduită ca să gândească limpede. Nu va accepta bani de la el, aşa că o să-i iau eu şi o să-i păstrez pentru ea, în caz că se va răzgândi.

— Poate să-şi păstreze postul dacă vrea, n-am s-o oblig să plece. Vom găsi noi o soluţie.

Îi aruncă o privire piezişă.

— Să nu-i spui lui Garan; apoi, încruntat: Of, domniţă, vremurile sunt prea întunecate pentru a ura bun-venit pe lume unor copilaşi.

„Copilaşi“, gândi Fire. Copilaşi pe lume. Ea trimise gândul în eter: *Bun-venit, copilaşi!* Îşi dădu seama, frustrată, că plângea. Părea a fi un simptom al graviditătii prietenelor ei faptul că Fire nu se putea abţine să plângă.

Atitudinea dură a lui Brigan dispăru, lăsând locul blândeţii, iar prinţul începu să scotocească prin buzunare în căutarea unei batiste pe care nu o găsea nicăieri. Veni la ea.

— Ce s-a întâmplat, domniţă? Te rog, spune-mi.

— Ţi-am simţit lipsa în aceste două luni, răspunse ea, începând să plângă în hohote.

El îi luă mâinile.

— Spune-mi ce se întâmplă cu tine, te rog.

Şi apoi, pentru că el îi ţinea mâinile, ea îi mărturisi totul, direct: cu câtă disperare îşi dorea copii, şi de ce hotărâse că era mai bine să nu-i aibă şi cum de teamă să nu se răzgândească, aranjase în taină, împreună cu Clara şi cu Musa, să ia medicamentele care făceau acest lucru imposibil pentru totdeauna. Cum nu îşi revenise, nici pe departe, căci inima ei era mică şi tremurătoare şi nu se mai putea opri din plâns.

El o ascultă în tăcere, devenind din ce în ce mai uluit; după ce ea termină, el rămase tăcut mult timp. Îi privi îndelung mâinile cu o expresie oarecum neajutorată, apoi zise:

— M-am comportat ca un nesuferit cu tine în noaptea în care ne-am cunoscut. Nu mi-am iertat-o niciodată.

Era ultimul lucru pe care Fire se aşteptase să-l audă de la el. Se uită în ochii lui, care erau palizi ca luna.

— Îmi pare foarte rău că eşti tristă, zise el. Nu ştiu ce să-ţi spun. Ar trebui să trăieşti undeva unde oamenii fac copii şi să-i adopţi pe toţi. Ar trebui să-l ţii şi pe Archer prin apropiere – e tare folositor, nu crezi?

La aceste vorbe, ea zâmbi, ba fu cât pe ce să izbucnească în râs.

— M-ai făcut să mă simt mai bine. Îţi mulţumesc.

El îi eliberă uşor mâinile de parcă i-ar fi fost teamă ca acestea să nu cadă pe acoperiş şi să se sfărâme, apoi îi zâmbi tandru.

— Înainte nu mă priveai în ochi, însă acum o faci, spuse ea, pentru că îşi aduse aminte şi pentru că i se părea curios.

El ridică din umeri.

— Atunci nu-mi păreai reală.

Ea își încreţi fruntea.

— Ce înseamnă asta?

— Înainte mă copleşeai, dar acum m-am obişnuit cu tine.

Ea clipi tăcută, surprinsă de plăcerea pe care i-o aduceau cuvintele lui; apoi râse în sinea ei, deoarece sugestia cum că ar fi fost o persoană obişnuită îi făcea plăcere.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

În dimineaţa următoare, însoţită de Musa, Mila şi Neel, Fire se îndreptă către biroul lui Nash pentru a se întâlni cu fraţii regali şi cu Archer.

Mai erau doar câteva săptămâni până la banchet, iar problema implicării lui Fire în plănuirea asasinatelor era dezbătută mereu. În mintea lui Fire, totul era simplu. Categoric ea trebuia să fie asasinul în toate cele trei cazuri, deoarece ea ar fi putut mai bine decât oricine să atragă victimele într-un loc izolat şi nepăzit şi să obţină mai multe informaţii de la ele înainte de a le ucide. Garan susţinu însă că Fire nu ştia să lupte cu sabia şi, dacă oricare dintre cei trei dădea dovadă de încăpăţânare, ea ar fi putut ajunge în sabia cuiva. Nici Clara nu îşi dorea ca asasin o persoană care nu avea experienţă în a ucide.

— Vei da înapoi, zise Clara din nou în acea zi. Când vei vedea ce înseamnă cu adevărat să împlânţi pumnalul în pieptul cuiva, nu vei putea s-o faci.

Fire ştia că era mai pricepută decât oricine din acea încăpere, doar că Archer nu realiza acest lucru.

— Este adevărat că nu voi dori să o fac, însă, dacă va trebui s-o fac, o voi face, răspunse ea pe un ton calm.

Archer fierbea într-un colţ al încăperii. Fire nu îl băgă în seamă; căci ştia că era inutil să apeleze la el – mai ales în acele zile, când acesta era ba turbat de mânie, ba se simţea ruşinat, deoarece ea îi acorda atenţia şi timpul său Milei, iar el înţelegea acest lucru, şi-l resimţea, şi ştia că era din vina lui.

— Nu putem trimite un novice să-i omoare pe trei dintre cei mai de temut duşmani ai noştri, zise din nou Clara.

Pentru prima oară de când fusese abordat acest subiect, Brigan era prezent fizic pentru a-şi exprima părerea. Stătea rezemat de un raft de cărţi, cu braţele încrucişate.

— Este limpede că trebuie să fie implicată, zise el. Nu cred că Gentian îi va putea rezista prea mult, iar Gunner,

chiar dacă este deştept, este totuşi condus de tatăl lui. Murgda i-ar putea da ceva bătăi de cap, însă suntem disperaţi să aflăm ce ştie – în special unde îşi ascunde Mydogg armata – iar Lady Fire este cea mai în măsură să obţină aceste informaţii. Domniţa ştie de ce este în stare, zise el, ridicându-şi sprâncenele pentru a opri obiecţiile Clarei. Dacă spune că o va face, atunci aşa va fi.

Auzind acestea, Archer se întoarse către Brigan bombănind, căci starea lui găsise ceea ce căuta: o persoană pe care să se descarce şi care să nu fie Fire.

— Taci din gură, Archer! zise Clara pe un ton tăios, întrerupându-l înainte ca acesta să înceapă.

— Este prea periculos, zise Nash de la biroul lui, de unde o privea îngrijorat pe Fire. Tu eşti spadasin, Brigan. Tu ar trebui s-o faci.

Brigan încuviinţă.

— În regulă, dar dacă eu şi domniţa ne-am ocupa de asta împreună? Ea să îi ademenească într-un loc izolat şi să îi interogheze, iar eu să îi omor şi să o apăr pe ea.

— Doar că mi-ar fi mai greu să îi păcălesc ca să aibă încredere în mine dacă vei fi şi tu de faţă, zise Fire.

— Şi dacă m-aş ascunde?

În tot acest timp, Archer traversase încet încăperea, apropiindu-se de Brigan, iar acum se afla în faţa prinţului şi îi spuse pe nerăsuflate.

— N-ai niciun fel de scrupule când vine vorba să o pui în pericol, zise el. Pentru tine, ea nu este decât o unealtă. Ai inima de piatră.

Fire îşi ieşi din fire.

— Să nu îndrăzneşti să spui că are inima de piatră, Archer. Este singurul de aici care crede în mine.

— Oh, şi eu cred că eşti în stare să faci asta, zise Archer, şuieratul lui umplând toate colţurile încăperii. O femeie care poate înscena sinuciderea propriului ei tată cu siguranţă că poate ucide câţiva dellieni pe care nu i-a cunoscut niciodată.

Timpul păru că se comprimă şi că toţi cei aflaţi în

încăpere dispar. Nu mai erau decât Fire şi Archer, care stătea în faţa ei. Fire îl privea înmărmurită, apoi, aşa cum răceala pe care o simţi în extremităţi se furişează până în interiorul fiinţei, ea înţelese treptat că el rostise într-adevăr cu voce tare ceea ce i se păruse ei că auzise.

Lui Archer i se tăie respiraţia, fiind la fel de uluit. El se rezemă cu spatele de un raft de cărţi, clipind des pentru a-şi înlătura lacrimile.

— Iartă-mă, Fire. Îmi retrag cuvintele.

Cugetând asupra celor auzite, ea înţelese că acele cuvinte nu puteau fi retrase. O uluise mai puţin faptul că el devoalase adevărul şi mai mult modul în care o făcuse. O acuzase, tocmai el, care ştia ce simţea ea. O batjocorise folosindu-se de propria ei ruşine.

— Nu doar eu m-am schimbat, îi şopti ea, privindu-l în ochi. Şi tu te-ai schimbat. Până acum n-ai fost niciodată nemilos faţă de mine.

Apoi se întoarse, cu acelaşi sentiment că timpul se comprimase, şi părăsi încăperea.

Timpul o ajunse din urmă în grădinile îngheţate ale casei verzi, unde, după ce începu să tremure, îşi dădu seama că îşi făcuse un obicei din a-şi uita mereu haina. Musa, Mila şi Neel stăteau tăcuţi în jurul ei.

Ea se aşeză pe o bancă, sub un copac mare. Lacrimi mari i se rostogoleau pe obraji şi i se spărgeau în poală. Luă batista pe care i-o oferi Neel, apoi îşi privi pe rând gărzile. Încercă să descopere în privirile lor, dincolo de minţile lor tăcute, un semn că ar fi îngrozite de ceea ce ştiau acum.

Gărzile o priveau liniştite. Îşi dădu seama că nu erau îngrozite. O priveau cu respect.

Îşi dădu brusc seama că era o norocoasă pentru faptul că oamenii din viaţa ei agreau compania unui monstru atât de neobişnuit încât să-şi omoare propria familie.

Începu să cadă o zăpadă udă şi deasă, iar uşa laterală a casei se deschise. Învelită într-o mantie, menajera lui Brigan, Tess, se apropie cu paşi repezi de ea.

— Văd că ai de gând să mori îngheţată chiar sub nasul meu, o certă femeia. Ce-i cu tine?

Fire o privi fără prea mult interes. Tess avea ochii verzi şi adânci ca două ochiuri de apă, care acum o priveau furioşi.

— Mi-am ucis tatăl, zise Fire, şi-am făcut să pară că s-a sinucis.

Tess tresări, surprinsă. Îşi încrucişă braţele pe piept şi scoase nişte sunete indignate, hotărâtă, pare-se, să o dezaprobe. Apoi, brusc, ea se înmuie, precum o grămadă de zăpadă care se topeşte şi cade de pe acoperiş, şi clătină din cap, năucită.

— Asta nu schimbă lucrurile. Tânărul prinţ tot îmi va spune „Ţi-am spus eu“. Uită-te la tine, copilă – eşti udă până la piele. Eşti frumoasă ca apusul de soare, dar n-ai strop de minte. Nu semeni cu mama ta. Haide înăuntru.

Fire era uluită. Femeia cea măruntă o trase sub mantia ei şi o conduse în casă.

Casa reginei – căci Fire îşi aminti că aceasta era casa lui Roen şi nu a lui Brigan – părea locul care putea consola un suflet nefericit. Odăile erau mici şi plăcute, văruite în nuanţe calde de verde şi albastru, pline de mobilă frumoasă. În şemineurile uriaşe ardea cu vâlvătăi focul de ianuarie. Era limpede că acolo locuia un copil; caietele, mingile, mănuşile şi jucăriile, precum şi obiectele roase de Blotchy, erau împrăştiate în toate colţurile. Era mai puţin evident că locuia acolo şi Brigan, deşi un observator avizat ar fi putut identifica unele indicii. Pătura pe care Tess o înfăşură în jurul lui Fire semăna suspect de mult cu o pătură pentru şa.

Tess o aşeză pe Fire pe o sofa care se afla în faţa focului, iar gărzile ei luară loc în fotoliile plasate în jurul domniţei. Îi servi pe toţi cu o cupă de vin fierbinte. Le ţinea companie în timp ce împăturea câteva cămăşi micuţe.

Fire împărţea canapeaua cu doi pisoi-monstru pe care nu îi mai văzuse până atunci. Unul era cărămiziu, iar celălalt arămiu cu dungi cărămizii. Dormeau încolăciţi unul

în jurul celuilalt, încât îţi era greu să îţi dai seama cui îi aparţinea capul şi cui, coada. Pisoii o duseră pe Fire cu gândul la părul ei, care era încolăcit sub basma, lipicios şi ud. Ea îşi trase basmaua de pe cap şi îşi desfăcu părul ca să se usuce. Acesta îi căzu pe umeri într-o cascadă de lumină şi culoare. Unul dintre pisoi îşi ridică privirea din cauza strălucirii şi căscă.

Îşi înfăşură mâinile în jurul cupei calde şi clipi, privind pierdută aburul care ieşea din vinul fierbinte; şi, odată ce începu să vorbească, ea descoperi că destăinuirea îi liniştea inima strânsă şi distrusă.

— L-am ucis pe Cansrel ca să nu-l omoare pe Brigan. Şi ca să îl împiedic pe Brigan să-l omoare pe Cansrel, deoarece acest lucru i-ar fi distrus şansele de a crea alianţe cu prietenii lui Cansrel. Şi din alte motive. Cred că nu are rost să vă mai explic de ce a fost mai bine ca el să moară.

Tess se opri din ce făcea şi, aşezându-şi mâinile pe grămada din poala ei, o privi cu atenţie pe Fire. Îşi mişca buzele în timp ce Fire vorbea, de parcă ar fi rostit chiar ea aceste cuvinte.

— L-am făcut să creadă că leopardul-monstru pe care îl avea era un copilaş, zise Fire. Propriul lui copilaş pe jumătate om, pe jumătate monstru. Am rămas dincolo de gard şi l-am privit cum deschide uşa cuştii şi cum îi vorbeşte animalului de parcă acesta ar fi fost neajutorat şi inofensiv. Leopardul era înfometat. El obişnuia să-i înfometeze. Totul s-a petrecut foarte repede…

Fire tăcu preţ de o clipă, încercând să înlăture din minte imaginea care îi bântuia visele. Ea vorbi, cu ochii închişi.

— Odată ce m-am convins că era mort, am tras cu arcul şi am omorât felina. Apoi i-am omorât şi pe ceilalţi monştri, deoarece îi uram, întotdeauna i-am urât. Nu îi puteam auzi ţipând după sângele lui. Apoi i-am chemat pe servitori şi le-am spus că se sinucisese şi că eu nu reuşisem să-l opresc. Am pătruns în minţile lor ca să mă asigur că m-au crezut, ceea ce nu a fost prea greu. Era nefericit de când murise Nax, iar ei ştiau că era capabil de lucruri

nebuneşti.

Preferă să nu mai spună şi restul poveştii. Când venise Archer, acesta o găsise îngenuncheată în sângele lui Cansrel, holbându-se la el, fără să verse o lacrimă. Când el încercase să o ia de acolo, ea se luptase cu el disperată, ţipând să o lase în pace. Timp de câteva zile, ea se comportase ca o sălbatică faţă de Archer şi de Brocker, cu răutate, de parcă înnebunise, de parcă nu mai era ea; aceştia îi rămăseseră alături şi o îngrijiseră până când ea îşi revenise. Apoi urmaseră săptămâni de apatie şi lacrimi. Ei îi rămăseseră în continuare alături.

Stătea nemişcată pe sofa. Brusc, ea îşi dori compania lui Archer, ca să îi spună că îl ierta pentru că dezvăluise adevărul. Era momentul ca şi ceilalţi oameni să afle. Era momentul ca toată lumea să ştie ce era ea şi de ce era în stare.

Ea nu îşi dădu seama când adormi, nici măcar atunci când Musa sări ca nu cumva cupa de vin să nu se verse.

Se trezi după câteva ore. Era întinsă pe sofa, acoperită de pături, iar pisoii dormeau încolăciţi în părul ei. Tess nu era acolo, însă Musa, Mila şi Neel nu se mişcaseră de la locurile lor.

Archer stătea în faţa şemineului, cu spatele la ea.

Fire se ridică pe jumătate şi îşi trase părul de sub pisoi.

— Mila, zise ea. Nu trebuie să stai aici dacă nu vrei.

Mila răspunse cu încăpăţânare.

— Vreau să rămân şi să te păzesc, domniţă.

— Prea bine, zise Fire, privindu-l cu atenţie pe Archer, care se întorsese cu faţa când îi auzise vocea.

Obrazul stâng îi era învineţit, ceea ce o alarmă în primă instanţă, apoi i se păru extrem de interesant.

— Cine te-a lovit? întrebă ea.

— Clara.

— Clara!

— Mi-a tras un pumn pentru că te-am supărat. Ei, adăugă el, în şoaptă. Cel puţin, acesta a fost motivul principal. Cred că are mai multe motive.

El se uită pe furiş la Mila, pe chipul căreia apăru brusc expresia unui boxer care fusese lovit în stomac de prea multe ori.

— E o situaţie stânjenitoare.

„E numai vina ta, îi transmise ea furioasă prin puterea gândului, iar cuvintele tale necugetate nu fac decât să înrăutăţească situaţia. Încă nu au aflat una despre cealaltă şi nu e treaba ta să le dezvălui secretul".

— Fire, zise el, coborând privirea posomorât. A trecut ceva timp de când n-am mai făcut fapte bune. Când va sosi tata, nu îl voi putea privi în ochi. Îmi doresc foarte mult să fac ceva care să merite, ceva de care să nu-mi fie ruşine, însă se pare că nu sunt capabil de aşa ceva atâta vreme cât te văd şi ştiu că nu mai ai nevoie de mine şi că eşti îndrăgostită de altcineva.

— Of, Archer, zise ea, apoi cuvintele i se opriră în gât când observă cât era de frustrat.

Cât de ciudat şi trist îi părea că el o acuza de dragoste! Şi, pentru prima oară în viaţa lui, avea dreptate.

— Voi pleca înspre apus, după Cutter, zise el.

— Poftim?! exclamă ea, îngrozită. Acum? De unul singur?

— Nimeni nu le acordă nicio atenţie băiatului şi arcaşului, iar eu ştiu că este o greşeală. Nu e de glumă cu băiatul acesta şi poate că ai uitat că în urmă cu douăzeci şi ceva de ani arcaşul acela a făcut închisoare pentru viol.

Lui Fire îi veni din nou să plângă.

— Archer, nu cred că ar trebui să pleci. Aşteaptă până va lua sfârșit banchetul şi te voi însoţi.

— Cred că pe tine te vor.

— Nu pleca, Archer, te rog.

— Trebuie, izbucni el brusc.

Se întoarse cu spatele la ea şi îşi ridică o mână pentru a o opri.

— Uită-te la tine, zise el, cu vocea înecată de lacrimi. Nici nu mă pot uita la tine. Trebuie să fac ceva, nu înţelegi? Trebuie să plec. Vă voi lăsa să mergeţi mai departe cu planul, pe tine şi pe Brigan, marea echipă de

asasini. Uite! zise el, scoţând din buzunarul hainei o hârtie împăturită şi trântindu-o pe sofa lângă ea.

— Ce-i asta? întrebă Fire, nedumerită.

— O scrisoare de la el, răspunse Archer, aproape ţipând. A scris-o chiar înainte să te trezeşti. Mi-a spus că dacă nu ţi-o dau, îmi rupe ambele braţe.

Tess îşi făcu apariţia în pragul uşii şi îl ameninţă pe Archer cu degetul.

— Tinere, avem un copil în casa asta. De ce strigi ca apucatul? îl dojeni ea.

Apoi se întoarse şi se îndepărtă cu paşi repezi. Archer se holbă la ea uluit. Apoi, se întoarse cu faţa la şemineu şi se rezemă de poliţă, ţinându-şi capul în mâini.

— Archer, îl rugă Fire. Dacă tot vrei să faci asta, ia cât mai mulţi soldaţi cu tine. Cere-i lui Brigan o escortă.

El nu răspunse. Nici măcar nu era sigură că el o auzise. Se întoarse către ea şi zise:

— Rămâi cu bine, Fire!

Ieşi din încăpere, lăsând-o pradă disperării.

Gândurile ei strigară în urma lui disperate. „Archer! Păstrează-ţi mintea lucidă. Drum bun. Te iubesc“.

***

Scrisoarea lui Brigan era scurtă.

Domniță:

Vreau să-ţi fac o mărturisire. Ştiam că l-ai omorât pe Cansrel. Lordul Brocker mi-a spus în ziua în care am venit după tine ca să te aduc aici. Te rog să-l ierţi pentru că ţi-a trădat încrederea. Mi-a spus acest lucru ca să pot înţelege ceea ce eşti şi ca să mă comport faţă de tine cum se cuvine. Cu alte cuvinte, mi-a făcut această mărturisire ca să te apere de mine.

M-ai întrebat cândva de ce am încredere în tine. Acesta este doar unul dintre motive. Cred că ai îndurat prea multă durere de dragul altor oameni. Cred că eşti la fel de puternică şi de curajoasă ca orice altă persoană pe care am cunoscut-o sau despre care am auzit. Şi înţeleaptă şi generoasă atunci când

îţi foloseşti puterea.

Trebuie să plec de îndată la Fort Flood, dar mă voi întoarce la timp pentru banchet. Sunt de acord cu rolul pe care îl joci în planul nostru – deşi Archer se înşală când crede că îmi face plăcere. Fraţii mei îţi vor da toate detaliile. Mă aşteaptă soldaţii. Scrisoarea aceasta e scrisă în grabă, dar e scrisă din inimă.

Al tău, Brigan

PS. Să nu pleci din această casă până când Tess nu îţi va fi spus adevărul. Te rog să mă ierţi că nu ţi l-am spus. I-am promis şi de atunci m-am străduit să-l ţin doar pentru mine.

Fire se îndreptă cu respiraţia tremurândă către bucătărie, unde simţi prezenţa lui Tess. Bătrâna îşi ridică ochii verzi de la lucrul pe care îl făcea.

— La ce se referă Prinţul Brigan, când spune că trebuie să-mi spui adevărul? zise Fire, speriată de această întrebare.

Tess lăsă jos aluatul pe care îl frământa şi îşi şterse palmele de şorţ.

— Ce zi anapoda, zise ea. Nu m-am aşteptat la asta. Iar acum că a sosit momentul, oferi aşa o privelişte încât mă intimidezi.

Ridică din umeri, dezorientată.

— Fiica mea, Jessa, a fost mama ta, copilă, zise ea. Eu sunt bunica ta. Vrei să rămâi la cină?

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Fire petrecu următoarele zile într-o stare de uimire. Vestea că avea o bunică era destul de zguduitoare. Însă să simtă, de la prima lor cină ezitantă, că bunica ei era curioasă să o cunoască şi dornică să-i accepte compania? Era aproape prea mult pentru o tânără pe jumătate om, pe jumătate monstru, care avusese parte de atât de puţine bucurii.

Ea lua cina în fiecare seară în bucătăria casei verzi, împreună cu Tess şi cu Hanna. Sporovăială Hannei umplea momentele de tăcere din conversaţia dintre bunică şi nepoată şi micşora, oarecum, acel sentiment de stânjeneală pe care îl simţeau în timp ce încercau să găsească o cale de a lega o relaţie.

Faptul că Tess era directă şi sinceră era de mare ajutor, iar Fire simţea sinceritatea în fiecare lucru neclar pe care îl rostea.

— De obicei, nu sunt uşor de impresionat, zise Tess în timpul primei lor cine când serviră găluşte şi tocană din carne de răpitoare-monstru. Însă tu ai reuşit să mă impresionezi, domniţă-monstru. În toţi aceşti ani mi-am spus că eşti fiica lui Cansrel şi nu a Jessei, nu cu adevărat. Un monstru, nu o fată, fără de care ne este mai bine. Am încercat să-i spun şi Jessei, cu toate că nu a vrut să audă, şi a avut dreptate. Când mă uit la chipul tău, parcă o văd pe ea.

— Unde? vru să ştie Hanna. Care parte a chipului?

— Ai fruntea Jessei, zise Tess, fluturând neputincioasă o lingură în direcţia lui Fire. Şi aceeaşi expresie în ochi şi pielea ei frumoasă şi caldă. I-ai moştenit culoarea ochilor şi a părului, însă al tău este de o sută de ori mai frumos decât al ei, fireşte. Tânărul prinţ mi-a spus că are încredere în tine, încheie ea cu o voce slabă. Însă nu l-am crezut. Am crezut că a fost sedus. Am crezut că te vei căsători cu regele, sau mai rău, chiar cu el, şi totul va

reîncepe.

— E în regulă, zise Fire pe un ton blând, imună la ranchiună, deoarece tocmai se îndrăgostise de ideea că avea o bunică.

Îşi dorea să îi poată mulţumi lui Brigan, însă acesta era plecat şi era puţin probabil să se întoarcă înainte de banchet. Şi, mai mult decât orice, îşi dorea să-i poată spune lui Archer. Indiferent de sentimentele lui, cu siguranţă se va bucura alături de ea – ar râde uimit la aflarea acestei veşti. Însă Archer hoinărea cine ştie pe unde prin vest, cu doar câteva gărzi – conform spuselor Clarei, luase cu el doar patru oameni – şi se vâra în cine ştie ce belele. Fire hotărî să facă o listă cu tot ce o încânta şi o nedumerea în legătură cu ideea de a avea o bunică, pentru a-i putea spune atunci când el avea să se întoarcă.

Nu era singura persoană care îşi făcea griji în legătură cu Archer.

— Nu a fost un lucru chiar atât de îngrozitor că ţi-a divulgat secretul, zise Clara – uitând, gândi Fire impasibil, că la vremea respectivă Clara crezuse că e la fel de îngrozitor ca o lovitură de pumn. Acum că ştim, suntem mai convinşi de rolul pe care îl vei juca în complotul nostru. Te admirăm pentru asta. Sincer, domniţă, mă mir că nu ne-ai spus până acum.

Fire nu îi dădu niciun răspuns, deoarece nu putea explica faptul că admiraţia era parte din motivul pentru care nu spusese nimic. Nu era nicio satisfacţie să fii eroul oamenilor care îl urau pe Cansrel. Ea nu îl omorâse din ură.

— Archer e necugetat, asta o ştiu, dar cu toate acestea sper că va avea grijă, termină Clara, aşezându-şi absentă o mână pe burtă în timp ce răsfoia cu cealaltă un maldăr de planuri de nivel. Cunoaşte terenul din vest? Sunt falii mari în pământ. Unele dintre ele ajung în peşteri, altele nu au fund. Sper să nu cadă într-una.

Se opri o clipă din frunzărit, închise ochii şi oftă.

— Am hotărât să fiu recunoscătoare pentru faptul că pruncul meu va avea un frate, datorită lui. Consumi mai

puţină energie când eşti recunoscător decât atunci când eşti furios.

Când adevărul ieşise la iveală, Clara îl acceptase într-adevăr cu seninătate. Nu la fel de uşor îi fusese Milei, deși nici ea nu se înfuriase.

Aşezată pe scaunul ei de lângă uşă, Mila era de-a dreptul şocată.

— În fine, zise Clara, oftând. Ai reţinut ceva în legătură cu etajul şase? Sper că nu ţi-e frică de înălţime!

— Nu mai mult decât oricărei alte persoane. De ce?

Clara scoase din mormanul de planuri două hârtii uriaşe, făcute sul.

— Aici sunt planurile pentru etajele şapte şi opt. Îl voi pune pe Welkley să verifice dacă am etichetat corect camerele musafirilor. Încercăm să reţinem aceste etaje, ca să le puteţi folosi voi, însă sunt unii care preferă priveliştea.

Procesul de memorare a planurilor etajelor palatului era diferit pentru Fire faţă de alţi oameni, deoarece Fire nu reuşea să îşi imagineze palatul ca pe o hartă, aşezată pe o coală de hârtie. Palatul era un spaţiu tridimensional care ieşea din mintea ei învârtindu-se, un spaţiu care gemea de minţi care străbăteau coridoarele încoace şi încolo, care treceau pe lângă puţuri pentru rufe şi urcau scările, şi pe care Fire nu le simţea, dar pe care trebuia să le plaseze acum din memorie pe o hartă întinsă pe o pagină. De pildă, nu era de-ajuns pentru Fire să ştie că Welkley se afla în capătul estic de la cel de-al doilea etaj al palatului. Unde se afla mai exact? În ce cameră se afla şi câte uşi şi ferestre avea? Cât de aproape se afla următoarea cămăruţă a servitorului sau următorul set de scări? Minţile a căror prezenţă o simţea lângă Welkley – erau în încăpere cu el, sau erau pe hol, sau în camera alăturată? Dacă Fire trebuia să îl ghideze mental pe Welkley spre camera ei chiar în acel moment, fără ca cineva să îl vadă, putea face oare acest lucru? Oare putea controla în acelaşi timp opt etaje, sute de coridoare, mii de încăperi, uşi, ferestre, balcoane şi percepţia unei conştiinţe care umplea curtea?

Răspunsul era simplu: nu, nu putea. Însă trebuia să înveţe să se descurce cât mai bine, deoarece planul de asasinare din noaptea banchetului depindea de asta. Ea exersa cât era ziua de mare, în apartamentul ei, în grajd cu Small, pe acoperiş cu gărzile ei – mândră de ea însăşi, uneori, de cât de mult progresase faţă de zilele anterioare petrecute în acest palat. Cu siguranţă nu se va rătăci când va străbate din nou aceste coridoare.

Reuşita acestui plan depindea foarte mult de capacitatea lui Fire de a-i atrage în taină pe Gentian, Gunner şi Murgda, separat sau împreună, într-un loc izolat. Era extrem de important ca ea să reuşească asta, deoarece planul de rezervă era mult prea complex şi implica prea mulţi soldaţi şi prea multe încăierări şi ar fi fost aproape imposibil să nu se facă zarvă.

Odată rămasă singură cu ei, Fire avea să afle tot ce va putea de la fiecare dintre ei. Între timp, Brigan urma să i se alăture pe furiş şi să se asigure că obţinerea informaţiei se va sfârşi cu Fire în viaţă şi cei trei morţi. Apoi, trebuiau să ascundă cât mai mult timp posibil această întâmplare. Aceasta era tot treaba lui Fire: să caute în palat oameni care suspectau ceea ce se întâmplase şi să facă în aşa fel încât oamenii respectivi să fie prinşi în tăcere înainte ca aceştia să apuce să spună ceva. Deoarece nimeni, dar nimeni, care nu era alături de coroană nu putea afla cum stăteau lucrurile sau ce aflase Fire. Informaţia este valoroasă doar atunci când nimeni nu ştie că tu știi.

Brigan urma să călărească pe timpul nopţii către Ford Flood. În clipa în care el avea să ajungă acolo, începea războiul.

În ziua banchetului, Tess o ajută pe Fire să îmbrace rochia pe care i-o adusese Welkley, prizând clame şi netezind materialul acolo unde nu trebuia netezit, murmurând satisfăcută în tot acest timp. Apoi, o echipă de coafeze începură să-i împletească părul, minunându-se de acea paletă de nuanţe roşii, portocalii şi aurii, de şuviţele-i rozalii, de textura sa imposibil de mătăsoasă şi de

strălucirea lui. Era prima oară când Fire încerca să îşi îmbunătăţească înfăţişarea. În scurt timp, ea începu să se plictisească de tot acest proces de înfrumuseţare.

Cu toate acestea, când, în cele din urmă, se termină totul, iar coafezele plecară şi Tess o trase în faţa oglinzii, Fire văzu şi înţelese că toată lumea făcuse o treabă bună. Rochia, de un violet lucios şi extrem de simplă, era atât de bine croită şi se mula atât de bine pe trupul ei, încât Fire avea impresia că e dezbrăcată. Şi părul ei! Nu înţelegea ce îi făcuseră la păr, împletituri subţiri ca aţa în unele locuri, bucle şi onduleuri în porţiunile cu păr mai des, care îi cădeau pe umeri şi pe spate, însă ea văzu că rezultatul final era un soi de dezordine controlată care se potrivea minunat cu trupul, chipul şi rochia ei. Se întoarse către gărzi ca să vadă efectul pe care îl avea asupra lor – erau douăzeci la număr şi toate trebuiau să joace un rol în acţiunea din acea seară şi toate aşteptau ordinele ei. Douăzeci de fălci atârnau uluite – chiar şi Musa, Mila şi Neel. Fire pătrunse în minţile lor şi fu încântată, apoi furioasă să descopere că acestea erau deschise precum acoperişurile din sticlă în luna iulie.

— Veniţi-vă în fire! izbucni ea. Este doar o deghizare, aţi uitat? N-o să funcţioneze dacă cei care trebuie să mă ajute nu îşi păstrează mintea lucidă.

— O să funcţioneze, nepoată.

Tess îi dădu lui Fire două cuţite vârâte în teci, pentru gleznă.

— Vei obţine tot ce vei dori, de la oricine vei dori. În seara aceasta, Regele Nash îţi va oferi în dar şi Râul Winged dacă îi vei cere acest lucru. Pe legea mea, copilă – Prinţul Brigan îţi va oferi cel mai bun cal de război al lui.

Fire îşi legă cuţitele în jurul gleznelor, însă nu zâmbi. Brigan nu îi putea oferi daruri până când nu revenea la curte, iar acest lucru nu se întâmplase încă şi mai erau doar două ceasuri până la începerea banchetului.

***

Una dintre zonele de acţiune rezervate de către fraţii

regali pentru seara respectivă era o serie de odăi de la cel de-al patrulea etaj, care aveau un balcon ce dădea înspre curtea interioară cea mare. Fire stătea în balcon împreună cu trei gărzi, distrăgând atenţia sutelor de oameni care se aflau jos.

Nu mai fusese niciodată la o petrecere, darămite la un banchet regal. Curtea era învăluită în lumina aurie a miilor şi miilor de lumânări: pereţi de lumânări în spatele balustradelor de la marginea ringului de dans, pentru ca rochiile doamnelor să nu ia foc; lumânări în lămpi uriaşe care atârnau de tavane cu fire argintii; lumânări topite pe balustradele fiecărui balcon, inclusiv pe balustrada balconului ei. Lumina pâlpâia asupra oamenilor, făcându-i să pară frumoşi în rochiile şi costumele lor, asupra bijuteriilor pe care le purtau, asupra cupelor argintii din care beau, asupra râsetelor cristaline. Se lăsa seara. Muzicienii îşi acordară instrumentele şi începură să cânte. Începu dansul, creând imaginea perfectă a unei petreceri de iarnă.

Ce deosebire mare era între aparenţă şi esenţă! Dacă Fire nu ar fi fost nevoită să îşi păstreze concentrarea, dacă nu ar fi fost nevoită să păstreze o expresie serioasă, ar fi izbucnit în râs, căci ştia că privea de sus un microcosmos al regatului însuşi, o reţea de trădători, de iscoade şi de aliaţi îmbrăcaţi elegant, reprezentând fiecare parte, analizându-se cu atenţie, încercând să-şi audă conversaţiile şi extrem de atenți la cine intra sau ieşea. Centrul atenției se fixă asupra lui Gentian şi a fiului său, chiar dacă aceştia stăteau deoparte. Gunner, de statură medie şi cu o înfăţişare banală, părea că e una cu acel colţ în care stătea, însă Gentian era înalt, avea părul alb, strălucitor, şi era un inamic al curţii prea cunoscut pentru a trece neobservat. Era înconjurat de cinci „slujitori“, bărbaţi care semănau cu nişte câini feroce vârâţi în ţinute oficiale. Nu era obiceiul ca la astfel de banchete să se poarte săbiile; singurele arme vizibile erau cele ale gărzilor care erau postate lângă uşi. Fire ştia însă că Gentian, Gunner şi gărzile lor, prea puţin deghizate, aveau

cuţite asupra lor. Ştia că nu aveau încredere în nimeni; simţea asta. Îl observă pe Gentian trăgându-se în repetate rânduri de guler, de parcă nu s-ar fi simţit în elementul lui. Ea îi vedea, pe el şi pe fiul lui, întorcându-se brusc la cel mai mic zgomot, afişând un zâmbet fals şi îngheţat care semăna cu surâsul unui nebun. Gentian i-ar fi părut un bărbat chipeş, îmbrăcat cu gust, cu un aer aparent distins, dacă nu i-ar fi simţit nervii încordaţi. Gentian regreta planul care îl adusese acolo.

Era copleşitor pentru Fire să îi urmărească pe toţi cei prezenţi în incintă, iar când încerca să treacă dincolo de această curte, ameţea. Îşi dădu însă toată silinţa şi, folosindu-se de minţile care îi ofereau acces, întocmi o listă mentală cu cei prezenţi la palat care i-ar fi putut simpatiza pe Lordul Gentian şi pe Lady Murgda, oameni care nu erau de încredere şi, de asemenea, oameni care erau de încredere. Ea comunică lista unui secretar al lui Garan, care notă nume şi descrieri pe care le transmise mai departe şefului gărzilor, ale cărui multe sarcini din acea noapte includeau şi faptul că trebuia să ştie unde se afla fiecare în orice moment şi să prevină apariţia unor arme neplănuite sau dispariţia unor persoane importante.

Se întunecase de-a binelea. Fire simţi cum arcaşii se mişcau în umbra balcoanelor din jurul ei. Atât Gentian, cât şi Murgda fuseseră găzduiţi la cel de-al treilea etaj al palatului, cu vedere la curtea interioară. Camerele de deasupra, de dedesubt, de vizavi şi de o parte şi de cealaltă rămaseră goale, fiind ocupate temporar de garda militară regală, care făcea ca gărzile lui Fire să pară ponosite.

Acestea fuseseră ordinele lui Brigan.

Fire nu ştia de ce să se teamă mai tare: cum o va afecta pe ea şi familia lui dacă nu va sosi la timp sau cum va afecta operaţiunea lor, din acea noapte împreună, războiul. Fu de părere că erau elemente care constituiau aceeaşi frică. Dacă Brigan nu îşi tăcea apariţia, însemna că era, probabil, mort. În acest caz, totul s-ar fi năruit, fie că era un lucru important, ca planul din acea seară, fie un lucru

nesemnificativ, ca inima ei.

Apoi, doar câteva minute mai târziu, ea dădu peste prezenţa lui, care se materializӑ la marginea razei sale de percepţie. Se afla lângă cel mai apropiat pod al oraşului. Aproape involuntar, ea îi transmise un val de sentimente care începu cu furia, apoi se transformă imediat în îngrijorare şi uşurare că îi simţea prezenţa. Un sentiment atât de primar şi de necontrolat, încât nu putea fi sigură că nu îi scăpase vreun sentiment profund.

El îi transmise înapoi încredere, epuizare şi scuze, iar ea îi răspunse tot printr-o scuză, iar el se scuză din nou, mai insistent de astă dată. „A sosit Brigan“, se grăbi ea să le transmită celorlalţi prin puterea gândului, înlăturând din mintea sa sentimentele lor de uşurare. Atenţia ei fusese distrasă. Încercă să câştige din nou controlul asupra curţii.

Lady Murgda era mai discretă decât Gentian. La fel ca şi el sosise însoţită de cel puţin douăzeci de „servitori“ care lăsau impresia că nu erau străini de lupte. Câţiva dintre ei se aflau în curtea de jos. Alţii erau răspândiţi prin palat, cu ordine primite, probabil, de la Murgda de a urmări pe cineva. Odată ce ajunsese la palat, Murgda se dusese direct în apartamentul ei şi nu mai ieşise de atunci. Se afla cu un etaj mai jos de Fire şi vizavi de locul unde stătea ea, deşi Fire nu o putea vedea. O simţea doar, ageră şi inteligentă, aşa cum ştiuse Fire că va fi, mai îndârjită decât cei doi duşmani ai ei de jos şi mai păzită, însă cuprinsă de aceeaşi nervozitate şi extrem de suspicioasă.

Clara, Garan, Nash, Welkley şi câteva gărzi intrară în camera cu balconul în care se afla Fire. Simţindu-le prezenţa, dar fără să se întoarcă înspre ei, Fire îi salută în gând. Prin uşa deschisă a balconului, o auzi pe Clara murmurând.

— Am descoperit pe cine a pus Gentian să mă urmărească, zise Clara, însă nu sunt la fel de convinsă de persoana trimisă de Murgda. Oamenii ei sunt mai bine pregătiţi.

— Unii dintre ei sunt pikkieni, zise Garan. Sayre mi-a

spus că a văzut bărbaţi care seamănă cu pikkienii şi le-a auzit accentul.

— Este posibil ca Lordul Gentian să fie suficient de neinspirat încât să nu fi pus pe nimeni să o urmărească pe Lady Murgda? zise Clara. Anturajul lui sare în ochi şi niciunul dintre oamenii săi nu pare să o urmărească pe ea.

— Nu e uşor să o urmăreşti pe Lady Murgda, Prinţesă, zise Welkley. Nu prea s-a arătat. Lordul Gentian, pe de altă parte, a cerut de trei ori o audienţă la Maria Ta, iar eu i-am respins cererea de tot atâtea ori. Este destul de nerăbdător să vă spună personal pretinsele motive care l-au adus aici.

— Îi vom da ocazia să explice odată ce va fi mort, zise Garan.

Fire era pe jumătate atentă la conversaţie, pe jumătate atentă la înaintarea lui Brigan – se afla la grajduri acum – şi, în tot acest timp, le dădea târcoale lui Gentian, lui Gunner şi Murgdei. Până în acel moment, doar dansase în jurul minţilor lor, căutând o cale de a pătrunde; se apropia dar nu încerca să preia controlul. Ea îi dădu ordin unei servitoare din curte – unul dintre oamenii lui Welkley – să îi servească pe Gentian şi pe Gunner cu vin. Amândoi îi făcură semn să plece fetei care servea. Fire oftă, dorindu-şi ca bătrânul să nu fi suferit de indigestie, iar tânărul să nu fi ţinut atât de mult la obiceiurile lui. Tânărul Gunner îi cam dădea de furcă, ce-i drept, căci era mai hotărât decât i-ar fi plăcut ei. Gentian, pe de altă parte – se întrebă dacă nu era cumva momentul să intre în mintea lui şi să înceapă să-l convingă. Acesta devenea din ce în ce mai agitat, iar ea avu impresia că se răzgândise în legătură cu vinul pe care îl refuzase.

Brigan pătrunse în cameră, în spatele ei.

— Frate, îl auzi Fire pe Garan. Ai ajuns în ultima clipă şi nu-ţi stă în obicei, nu crezi? Totul e în ordine la Fort Flood?

— Bietul de tine, zise Clara. Cine te-a pocnit?

— N-are importanţă, i-o reteză Brigan. Unde-i Lady Fire?

Fire se întoarse cu spatele la curte, se apropie de uşa

balconului, păşi în încăpere şi dădu faţă în faţă cu Nash, care era foarte chipeş, îmbrăcat elegant. Acesta rămase locului, holbându-se trist la ea, apoi se întoarse şi se duse în încăperea alăturată. Garan şi Welkley se zgâiau şi ei, cu gurile căscate, iar Fire îşi aminti cum era îmbrăcată. Până şi Clara rămase fără cuvinte.

— Bine, ştiu, zise Fire. Reveniţi-vă în fire şi haideţi să continuăm cu planul.

— Toată lumea e pe poziţie? întrebă Brigan.

Stropit din cap până-n picioare de noroi şi emanând răceală, el avea un aer sever. Falca îi era învineţită, iar în jurul degetelor avea înfăşurat un bandaj pătat de sânge. El îi adresă întrebarea lui Fire, în timp ce îi căuta chipul cu o privire blândă care nu se potrivea cu restul înfăţişării lui.

— Toată lumea e pe poziţie, răspunse ea. „Vai, prinţe, ai nevoie de un tămăduitor?“

El clătină din cap, privindu-și degetele oarecum amuzat.

— Şi duşmanii noștri? Cineva la care nu ne aşteptam? Vreun amic de-al lui Gutter cu mintea înceţoşată, domniţă?

— Nu, mulţumesc Cerului. „Te doare ceva?“

— În regulă, zise Clara. Acum că ne-a venit şi spadasinul, să ne punem în mişcare. Brigan, n-ai vrea să încerci să pari cât de cât prezentabil? Ştiu că suntem în război, dar noi, restul, încercăm să ne prefacem că suntem la o petrecere.

Când Fire îi spuse pentru a treia oară „servitoarei“ lui Welkley să îi ofere vin lui Gentian, acesta luă o cupă şi o dădu pe gât din două înghiţituri.

Fire pătrunse cu totul în mintea lui Gentian. Nu era un loc stabil. Se uita mereu pe furiş la balconul camerei Murgdei. Când făcea asta, întreaga lui fiinţă frumoasă era năpădită de nelinişte şi de o dorinţă ciudată.

Fire începu să se întrebe de ce nu pusese pe niciunul dintre oamenii lui să o supravegheze pe Murgda dacă era atât de neliniştit în privinţa ei, căci Clara intuise corect. Fire cunoştea sentimentul fiecărui individ din anturajul lui Gentian şi, cu un mic efort, l-ar îi putut localiza pe fiecare.

Dădeau târcoale pe lângă uşi şi pe lângă persoanele din anturajul diverşilor musafiri ai banchetului; dădeau târcoale intrărilor păzite ale birourilor şi apartamentelor regale. Niciunul dintre ei nu dădea târcoale pe lângă Murgda.

Murgda, pe de altă parte, pusese să fie spionată toată lumea. Doi spioni îi dădeau târcoale chiar în acel moment lui Gentian.

Acesta mai luă o cupă de vin şi mai aruncă o privire către balconul gol al Murgdei. Trăirea care însoţea aceste priviri era foarte ciudată. Semăna cu un copil înspăimântat care căuta siguranţa unui adult.

De ce s-ar fi uitat Gentian la balconul duşmanului său pentru siguranţă?

Brusc, Fire îşi dori să simtă ce s-ar întâmpla dacă Murgda şi-ar face apariţia în balcon, iar Gentian ar vedea-o. Însă Fire ştia că nu va reuşi să o constrângă pe Murgda să iasă pe balcon fără ca aceasta să nu îşi dea seama că era manipulată. Şi-apoi, nu era decât o chestiune de timp până când Murgda îşi dădea seama care era motivul.

Fire se gândi că, dacă tot nu o putea lua prin surprindere pe Murgda, măcar să fie directă. Prin urmare, îi trimise un mesaj.

„Ieşi afară, domniţă rebelă, şi spune-mi de ce te afli aici".

Răspunsul Murgdei fu imediat şi surprinzător: simţea o plăcere ironică şi intensă că fusese astfel chemată; o lipsă totală de surpriză sau de teamă; o dorinţă făţişă de a se întâlni faţă în faţă cu domniţa-monstru; şi o neîncredere evidentă.

„În regulă, îi transmise ea în gând, pe un ton voit nepăsător. Mă voi întâlni cu tine, dacă vei merge în locul pe care ţi-l voi indica eu".

Primi drept răspuns delectare şi mulţumire. Murgda nu era atât de naivă încât să se lase atrasă într-o capcană.

„Nu sunt suficient de dornică să te văd, Lady Murgda, încât să te las să alegi locul de întâlnire".

Răspunsul fu un refuz categoric de a ieşi din fortăreaţa

pe care și-o crease.

„Lady Murgda, doar nu-ţi închipui că voi veni eu în camera ta? Nu, încep să cred că nu ne este dat să ne întâlnim“.

Simţi o hotărâre – o nevoie – de a se întâlni cu Lady Fire, de a o vedea.

Această nevoie era interesantă, iar Fire hotărî să o folosească în avantajul ei. Respiră uşor, încercând să se liniştească; următorul ei mesaj trebuia să aibă aceiaşi ton: amuzat – încântat, chiar – până la o consimţire tacită şi, oarecum, curioasă, dar şi o oarecare indiferenţă faţă de unde ar putea duce acest joc.

„Cred că am putea începe prin a ne privi una pe cealaltă. Eu sunt în balconul care se află vizavi de al tău şi mai sus“.

Suspiciune. Fire încercă din nou să o ademenească pe Murgda să iasă în balcon.

„Cum doreşti, Lady Murgda. Dacă tu crezi că intenţionăm să te ucidem faţă de toată lumea, în timpul petrecerii de iarnă, şi să provocăm un război la curte, atunci chiar te rog să nu ieşi în balcon. Nu te condamn pentru că eşti precaută, deşi acest lucru pare să fie în defavoarea propriilor tale interese. Rămas-bun!“

Indignare, drept răspuns, însă Fire îl ignoră. Apoi dispreţ, apoi o uşoară dezamăgire; şi, într-un sfârşit, tăcere. Fire aşteptă. Se scurseră câteva minute în care percepţia ei asupra Murgdei se diminua, de parcă Murgda şi-ar fi retras sentimentele şi s-ar fi închis în sine.

Trecură alte câteva minute. Tocmai încerca să îşi facă un nou plan, când, brusc, o simţi pe Murgda traversând camera şi îndreptându-se către balcon. Fire îl făcu pe Gentian să se ducă într-o parte a curţii de unde nu o putea vedea pe Fire, dar de unde avea o vedere clară către balconul Murgdei. Apoi, Fire îşi făcu apariţia lângă balustradă, în lumina lumânărilor.

Murgda se opri în spatele uşii balconului ei şi o privi pe Fire prin sticlă. Arăta întocmai cum și-o amintea Fire: o femeie scundă, cu o faţă banală, cu umeri drepţi şi o

înfăţişare aspră. În mod ciudat, Fire era mulţumită de apariţia ei puternică şi hotărâtă.

Murgda nu ieşi pe balcon; nici măcar nu crăpă uşa. Fire se aşteptase la asta şi chiar sperase să procedeze astfel. Era de-ajuns, căci Gentian, care se afla în curte, o zări pe Murgda.

Reacţia lui fu limpede pentru Fire ca un val de apă care o izbi în faţă. Încrederea lui ieşi la suprafaţă, iar el se linişti.

Ea înţelese acum de ce Gentian nu o spiona pe Murgda şi de ce aliatul Lordului Mydogg, căpitanul Hart, ştia atât de multe despre Gentian. Ea află mult mai multe lucruri, inclusiv motivul pentru care venise Murgda. Ea venise ca să îl ajute pe Gentian să-şi ducă planul la bun sfârşit. Căci, între timp, Mydogg şi Gentian se aliaseră împotriva regelui.

Fire reuşi să perceapă ceva şi din partea Murgdei, ceva mai puţin surprinzător. Fie că Gentian ştia sau nu, aliata lui venise pentru încă un motiv. Fire citi în ochii Murgdei care se holba la ea din partea cealaltă a curţii şi în sentimentul pe care îl lăsă să-i scape fără voia ei: stupefacţie, mirare şi dorinţă arzătoare, însă nu era genul de dorinţă arzătoare pe care Fire o cunoştea. Această dorinţă arzătoare era îndârjită, plănuită şi era de ordin politic. Murgda voia să o răpească. Mydogg şi Murgda voiau să pună mâna pe ea pentru a o folosi în planurile lor malefice – o doriseră din prima clipă când o văzuseră, primăvara trecută.

Să ştii – să ştii că duşmanii tăi s-au unit pentru a te depăşi numeric – îţi dă forţă. Fire îşi dădea seama ce avea de făcut. Ce ar fi putut să facă dacă avea grijă şi ţinea sub control situaţia. „Vezi? îi transmise ea Murgdei, pe un ton dezmierdător. Ţi-ai arătat faţa şi eşti încă în viață“.

Mintea Murgdei deveni vigilentă şi se închise. Ea miji ochii şi se uită la Fire, aşezându-şi o mână pe abdomen într-o manieră interesantă pe care Fire o înţelese, deoarece o mai văzuse. Murgda se întoarse şi dispăru de la uşa balconului, fără să îl observe pe Gentian, care îşi

întinse gâtul după ea.

Fire dispăru în umbră. Ea le comunică şi celorlalţi ce aflase, pe un ton direct, fără să dramatizeze. Aceştia fură surprinşi, îngroziţi şi nerăbdători să-şi pună planul în aplicare. Ea răspunse cum se pricepu mai bine la întrebările lor.

„Nu ştiu dacă voi reuşi să o scot din camera ei pe Lady Murgda, le transmise ea prin puterea gândului. Nu ştiu dacă Murgda va muri în noaptea asta, însă Lordul Gentian va face tot ce îi voi spune eu şi, probabil, voi reuşi să mă ocup şi de Gunner. Să începem cu ei. Aliaţii Lordului Mydogg ne vor spune care sunt planurile acestuia“.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Fire dorea ca Gentian, şi în special Gunner, să o vadă, fără ca anturajul Murgdei să observe. Prin urmare, intră în apartamentul regelui, care se afla la cel de-al doilea etaj şi care dădea înspre curte, şi ieşi pe balcon. Ea se uită la chipurile uluite ale lui Gentian şi Gunner, pe care îi convinsese să se poziţioneze într-un loc de unde să o poată vedea. Ea îi zâmbi sugestiv lui Gunner şi îi făcu ochi dulci, o atitudine mai ridicolă şi mai stânjenitoare decât efectul dorit. Apoi, Nash ieşi val-vârtej în balcon, se uită să vadă cu cine flirta, le aruncă o privire plină de ură lui Gentian şi lui Gunner, o apucă pe Fire de braţ şi o trase înapoi înăuntru. Întreaga scenă dură aproximativ nouă secunde, o durată scurtă, din fericire, căci Fire era supusă unei agitaţii mentale uriaşe.

Existau prea multe minţi în curte pe care să le controleze în acelaşi timp. Fusese ajutată. Oamenii lui Welkley se aflau la parter şi încercau să distragă atenţia de la ea. Deoarece fusese zărită de unele persoane, Fire se văzu nevoită să întocmească o listă cu oamenii care trebuiau supravegheaţi cu grijă în cazul în care li s-ar fi părut interesant faptul că domniţa-monstru dorea să îi cucerească pe Gentian şi pe Gunner – suficient de interesant încât să vorbească despre asta sau chiar să ia măsuri în această privinţă.

Cu toate acestea, tactica ei funcţionase. Gentian şi Gunner o priviseră îndelung, paralizaţi de imaginea ei. „Vreau să vă vorbesc, le transmisese ea când Nash o târâse înăuntru. Vreau să trec de partea voastră. Dar să nu spuneţi nimănui, căci mă veţi pune în pericol“.

Ea se cufundă într-un fotoliu din salonul lui Nash şi, cuprinzându-şi capul cu mâinile, încercă să monitorizeze nerăbdarea lui Gentian şi suspiciunea şi dorinţa lui Gunner; apoi scană restul curţii şi palatul pentru a descoperi ceva relevant sau îngrijorător. Nash se duse la o

măsuţă şi reveni, lăsându-se pe vine în faţa ei şi întinzându-i un pahar cu apă.

— Mulţumesc, zise ea, ridicându-şi privirea, recunoscătoare, şi luând paharul. Ai procedat bine, Maria Ta. Ei cred că mă păzeşti fiindcă eşti gelos şi că eu doresc să scap. Gentian nu mai poate de indignare.

Clara, care stătea întinsă pe canapea, pufni dezgustată.

— Idioţi creduli.

— De fapt, nu e vina lor, zise Nash pe un ton serios, stând în continuare pe vine în faţa lui Fire.

Îi venea greu să se ridice şi să o lase singură. Fire simţi că el se străduia. Vru să îşi aşeze mâna pe braţul lui, în semn de mulţumire pentru toate strădaniile sale, însă ştia că lui nu îi va fi de ajutor. „Ce-ar fi să îi aduci nişte apă fratelui tău“, îi transmise ea cu blândeţe prin puterea gândului, căci Garan începuse să transpire din cauza febrei care punea stăpânire pe el în momentele de stres, şi care se odihnea pe sofa, cu picioarele în poala Clarei. Nash îşi lăsă bărbia în piept şi se ridică în picioare pentru a face tot ceea ce îi ceruse ea.

Fire îl privea cu atenţie pe Brigan, care se rezemase de un raft şi stătea cu braţele încrucişate pe piept, cu ochii închişi, ignorând discuţia în contradictoriu care începuse între sora şi fraţii lui referitor la motivele pentru care Gentian era un idiot. Era îmbrăcat frumos şi proaspăt ras, însă vânătaia de pe faţă se înnegrise, devenind vineţie şi urâtă. Părea foarte obosit, de parcă ar fi vrut să se facă una cu raftul şi să devină la fel de solid şi de neînsufleţit ca şi acesta.

„Când ai dormit ultima oară?“ îl întrebă ea în gând.

El îşi deschise ochii obosiţi şi o privi. Ridică din umeri şi clătină din cap, iar ea ştiu că trecuse prea mult timp de-atunci.

„Cine te-a rănit?“

El clătină din nou din cap şi îngână un cuvânt. Tâlharii.

„Ai călătorit singur?“

— Am fost nevoit, răspunse el încet, altfel nu aş fi ajuns la timp.

„Nu îţi făceam morală, îi transmise ea în gând. Am încredere că faci tot ceea ce trebuie“.

El îi transmise o amintire. Îi făgăduise la începutul verii, într-o zi însorită, că nu va rătăci de unul singur noaptea. Cu toate acestea, călătorise singur toată noaptea şi cea mai mare parte din zi. Avea tot dreptul să îi facă morală.

„Mi-aş dori“, începu Fire, apoi se opri, deoarece nu îi putea transmite în gând că îşi dorea să nu fi avut această sarcină de îndeplinit şi că îşi dorea să îl liniştească şi să-l ajute să doarmă. Îşi dorea ca acel război, în care el şi Nash urmau să lupte, să nu izbucnească. Să nu fie nevoiţi să se bată corp la corp, să se târască, să mânuiască săbiile şi să se înfrunte pe un câmp de bătălie îngheţat cu o armată mult prea numeroasă. Cum aveau să scape cu viaţă cei doi fraţi dintr-o asemenea luptă?

O cuprinse panica. Tonul ei deveni aspru. „M-am ataşat foarte mult de calul tău de război, Big. Mi-l dai mie?“

El se uită la ea, nevenindu-i să creadă că îi cerea una ca asta unui comandant de armată, în ajunul bătăliei. Fire începu să râdă, iar această destindere bruscă şi neaşteptată îi calmă durerea de cap. „Bine, bine. Te testam doar ca să văd dacă eşti treaz şi lucid. Imaginea ta moţăind, proptit de un raft cu cărţi, nu inspiră încredere“.

El o privea în continuare de parcă ar fi fost pe jumătate nebună, apoi îşi îndoi mâna, şi-o aşeză pe mânerul sabiei şi se dezlipi de perete, pregătit să facă orice i-ar fi cerut ea. El arătă în direcţia uşii care ducea în odăile alăturate ale lui Nash, unde aşteptau gărzile lui Fire, un grup de mesageri şi o mică armată de soldaţi, pregătiţi să dea o mână de ajutor.

Fire se ridică în picioare. Ceilalţi tăcură şi se uitară la ea.

— Etajele şapte şi opt, îi spuse ea lui Brigan, capătul îndepărtat al aripii de nord. Camerele care dau înspre curtea cea mai mică. În prezent este cea mai puţin frecventată parte din palat, aşa a fost toată ziua. Acolo îi voi duce pe Gentian şi pe Gunner. Tu şi cu Clara veţi pleca acolo chiar acum. Căutaţi o încăpere goală, indiferent de

etaj, doar să nu fiţi văzuţi, iar eu voi încerca să îi aduc cât mai aproape de voi. Dacă aveţi nevoie de ajutorul meu ca să străbateţi coridoarele sau dacă urmăritorii Murgdei vă creează probleme, să mă chemaţi.

Brigan încuviinţă şi se duse în camera alăturată că să-şi ia oamenii. Fire se aşeză din nou şi îşi cuprinse capul cu mâinile. Fiecare etapă a acestei acţiuni necesita concentrare. În acel moment, trebuia să îi supravegheze pe Brigan şi pe Clara, pe soldaţii lor, pe urmăritorii lor şi pe oricine i-ar fi observat pe oricare dintre ei. În tot acest timp, trebuia să fie atentă, desigur, şi la Gentian, la Gunner şi la Murgda şi, poate, să le transmită din când în când lui Gentian şi lui Gunner speranţe deşarte; trebuia, de asemenea, să simtă şi pulsul palatului în eventualitatea în care ar fi apărut ceva nelalocul lui.

Respiră, simţind o uşoară durere care începea să pună stăpânire pe tâmplele ei, apoi îşi trimise gândul departe.

Cincisprezece minute mai târziu, Clara, Brigan şi câţiva soldaţi ajunseră la etajul al optulea, în celălalt capăt al aripii de nord, şi ocupară un apartament. Trei dintre spionii Murgdei şi trei ai lui Gentian se aflau cu ei, unii inconştienţi, iar cei conştienţi, fierbând de furie şi de indignare că fuseseră legaţi, că li se pusese căluş la gură şi că fuseseră vârâţi în debarale.

Brigan o asigură că totul decursese conform planului.

— În regulă, zise Fire către Nash şi către Garan.

„În regulă, le transmise ea tuturor celor implicaţi, care erau răspândiţi prin palat. Încep“.

Stând pe scaun, ea se îndreptă de spate şi închise ochii.

„Gunner, îi transmise ea în gând, pe un ton cald şi jucăuş, lansându-se înspre el – apoi, furişându-se prin crăpăturile care se deschiseră odată cu plăcerea lui involuntară. Gunner. Vreau să vii cu mine. Trebuie să te văd. Pot să am încredere că vei fi blând cu mine?“

Deşi suspiciunea lăsă locul bucuriei, Fire începu să îi vorbească în şoaptă, să îi cânte uşor şi să îi acapareze mai bine mintea. „Trebuie să mergeţi unde vă spun eu şi să nu

spuneţi nimănui, le transmise ea atât fiului, cât şi tatălui. Şi-acum, părăsiţi curtea prin portalul principal şi urcaţi scara mare până la etajul al treilea, de parcă aţi vrea să vă întoarceţi în camerele voastre. Vă voi conduce într-un loc unde vom fi toţi trei în siguranţă, departe de rege şi de gărzile lui obositoare".

Gentian se puse în mişcare, apoi Gunner, care era mai reticent. Cei cinci „asistenţi" ai lor se puseră în mişcare odată cu ei, iar Fire îşi extinse puterea gândului, pătrunzând în mintea fiecăruia dintre ei. Cei şapte porniră către ieşire, iar Fire scană restul curţii. Nu avea atâta importanţă cine observase, cât cine se luase după ei.

Trei conştiinţe se desprinseră cu precauţie din dans şi o luară pe urma gărzilor lui Gentian. Fire îi recunoscu pe cei doi spioni ai Murgdei. Celălalt era un lord neimportant pe care îl identificase mai devreme ca fiind un admirator al Murgdei. Ea le atinse minţile, le testă şi hotărî că erau prea vigilente ca ea să poată pătrunde fără ca ei să îşi dea seama de prezenţa ei. Trebuia să îi conducă pe ceilalţi şi să aibă încredere că cei trei îi vor urma.

Zece bărbaţi. Ea se gândi că se putea ocupa de ei în timp ce supraveghea curtea şi miile de siluete mişcătoare din mintea ei.

Cât de mult îi crescuse puterea odată cu practica! Nu ar fi putut face asta în urmă cu un an. Vara trecută, Primul Detaşament fusese cât pe ce să o copleşească.

Grupul alcătuit din cei zece bărbaţi urcă scările până la al treilea etaj. „Acum, traversaţi holul şi luaţi-o pe coridorul pe care se află camerele voastre", le transmise Fire lui Gentian şi lui Gunner. Mintea ei o luă înainte pe fiecare coridor şi descoperi că holurile erau alarmant de aglomerate. Pe unii oameni îi făcu să se grăbească, pe alţii să încetinească, iar pe alţii îi trimise în camerele lor, cu forţa în cazul celor mai încăpăţânaţi, căci nu era momentul pentru amabilităţi. Când Gentian, Gunner şi cei cinci „asistenţi" ai lor îşi făcură apariţia de după colţ, coridorul se întindea pustiu înaintea lor.

Coridorul rămase la fel de pustiu când, după câteva

clipe, Gentian şi Gunner ajunseră în dreptul camerelor lor. „Opriţi-vă aici!“, le transmise ea. Ea se conectă la minţile soldaţilor care se ascundeau în camerele de lângă cea a lui Gentian. Când oamenii Murgdei îşi făcură apariţia de după colţ, ea le transmise soldaţilor un mesaj: „Acum!“ Aceştia dădură năvală pe coridor şi îi înhăţară pe cei cinci „asistenţi“ ai lui Gentian şi pe cei trei spioni ai Murgdei.

„Fugiţi! strigă Fire către Gentian şi către Gunner, oarecum inutil, deoarece aceştia o rupseseră deja la fugă. Ne-au descoperit! Fugiţi! Fugiţi! Către capătul celălalt al coridorului! Luaţi-o la stânga la felinar! Și-acum, traversați coridorul! Fiți atenți la uşa verde din stânga! Intraţi pe uşa verde şi vă veţi afla în siguranţă! Da, sunteţi în siguranţă. Şi-acum, sus, sus. Urcaţi scările. Încet, în linişte. Încetişor. Opriţi-vă, le transmise ea în gând. Opriţi-vă un minut“.

Gentian şi Gunner se opriră, derutaţi şi agitaţi. Erau singuri pe o scară în formă de spirală, undeva între etajele cinci şi şase. Fire le menţinu atenţia, îi mângâie şi îi linişti, apoi îşi trimise gândul pe coridorul unde avusese loc acea încăierare scurtă şi violentă. „Ați pus mâna pe toţi? îl întrebă ea pe soldatul care coordonase acţiunea. V-a văzut cineva?“

Soldatul îi comunică faptul că totul decursese conform planului.

„Mulţumesc, îi transmise Fire. Aţi făcut o treabă bună. Dacă întâmpinaţi probleme, să mă chemaţi“. Inspiră adânc, apoi îşi întoarse atenţia către Gentian şi către Gunner, care se aflau pe scări.

„Îmi pare rău, murmură ea, pe un ton liniştitor. Sunteţi bine? Îmi pare rău. Voi avea grijă de voi“.

Gunner nu era într-o dispoziţie prea bună, iar ea pierdu uşor contactul cu el. Era furios că rămăsese fără gărzi, furios că stătea înghesuit pe o scară îngustă, furios pe el însuşi pentru că îi permitea unui monstru să preia controlul asupra intenţiilor lui şi să îl pună în pericol. Fire îl inundă, îl copleşi cu o mare căldură, cu sentimente şi cu sugestii menite să îl împiedice să se mai gândească. Ea îl acapară, ţinându-l strâns, şi îi trimise un mesaj ferm şi

sigur. „Te-ai pus cu bună ştiinţă în pericol când ai venit să cutreieri palatul regelui. Dar n-ai de ce te teme. Eu te-am ales pe tine şi sunt mai puternică decât regele. Revino-ţi în fire. Gândeşte-te cât de uşor îţi va fi să-l răneşti dacă mă vei avea pe mine alături".

Între timp, făcând un efort mental uriaş, Fire verifică holurile înspre care ducea acea scară spiralată. Pe coridorul de la etajul opt erau câţiva musafiri veniţi să participe la banchet. Etajul şapte era pustiu. Brigan se afla la etajul opt. Fire simţi cum mintea începe să-i obosească.

„Brigan, îi transmise ea prin puterea gândului, prea ostenită ca să mai ţină cont de maniere. Îi voi duce la etajul şapte, în camerele goale care se află chiar sub tine. La momentul potrivit, s-ar putea să fii nevoit să cobori dinspre balcon".

Răspunsul lui Brigan veni repede: era în regulă. Fire nu îşi făcea griji în legătură cu el sau cu balconul.

„Urcaţi, le transmise ea lui Gentian şi lui Gunner. Sus. Aşa, încă un etaj. Acum, intraţi pe uşă fără să faceţi zgomot. Traversaţi coridorul, aşa, apoi luaţi-o la stânga. Încet... încet... Fire se chinui să-şi amintească planul etajului, se chinui să simtă unde era Brigan. Aşa, opriţi-vă, zise ea în cele din urmă. Intraţi în camera din dreapta". Gunner ezită. Ea îi dădu un imbold nepăsător.

Odată intraţi în cameră, furia lui Gunner lăsă locul nedumeririi, apoi, destul de brusc, mulţumirii. Era un lucru ciudat, însă Fire nu avea energia necesară să cugete asupra lui. „Luaţi loc, domnilor, le zise ea sec. Staţi departe de ferestre şi de balcon. Voi veni şi eu în câteva minute şi vom sta de vorbă".

Fire verifică încă o dată coridoarele, curţile, pe Murgda şi pe oamenii Murgdei, asigurându-se că nimeni nu intrase la bănuieli şi că nu se întâmpla nimic neobişnuit. Oftă, apoi reveni în încăpere. Mila îngenunche în faţa ei şi îi luă mâna, iar Garan şi Nash o priviră neliniştiţi. Era o ușurare să renunţe la eforturile mentale şi să revină la realitate, printre ei.

— În regulă, zise ea. Acum e rândul meu să intru în joc.

Fire străbătu coridorul la braţul lui Nash, flancată de o parte şi de alta atât de soldaţi din garda regelui, cât şi de soldaţi din garda ei personală, atrăgând atenţia tuturor. Cei doi urcară scara principală până la etajul trei, aşa cum făcuse şi Gentian, însă o luară în direcţia opusă şi străbătură coridoarele, oprindu-se în cele din urmă în faţa uşii camerei lui Fire.

— Noapte bună, domniţă, zise Nash. Sper să îţi treacă durerea de cap.

El îi luă mâna, i-o duse la buze şi i-o sărută; apoi îi dădu drumul mâinii şi se întoarse posomorât. Fire îl urmări cu privirea plină de o afecţiune adevărată, care nu se citea pe chipul ei, dar pe care i-o transmise prin puterea gândului, căci el îşi juca rolul foarte bine în acea seară. Ea ştia cât îi era de greu să facă asta, chiar dacă monarhul îndrăgostit şi gelos nu era prea departe.

Apoi, Fire le zâmbi dulce urmăritorilor Murgdei şi ai lui Gentian – care îi zâmbiră şi ei ca nişte tâmpi – şi intră în apartamentul ei. Apăsându-şi tâmplele cu degetele, ea îşi forţă mintea să cerceteze împrejurimile şi văzduhul de dincolo de fereastra ei.

— Nu e nimeni afară şi nicio răpitoare-monstru pe cer, îi spuse ea gărzii sale. Să începem.

Musa deschise fereastra şi desfăcu ecranul protector cu lama unui cuţit. Aerul rece dădu năvală în încăpere, iar câţiva fulgi apoşi se aşternură pe covor. Fire le transmise un gând lui Brigan şi gărzii lui, care urmau să călărească mai târziu prin acea zloată. Musa şi Mila coborâră o scară din funie pe fereastră.

„Scara a fost coborâtă“, le transmise ea soldaţilor care se aflau în camera de jos. Ea auzi cum fereastra camerei lor se deschide cu un scârţâit. Verifică din nou împrejurimile şi cerul. Nu era nici ţipenie de om, nici măcar paznicul casei verzi.

— În regulă, zise ea. Plec.

Atunci ea simţi brusc cât de mult se împotrivea Mila să o lase să plece, cât de mult o durea să o trimită pe Fire

oriunde singură şi neprotejată. Fire strânse mâna Milei mai tare decât era nevoie.

— Te voi chema dacă voi avea nevoie de tine, îţi promit.

Musa strânse din buze şi o ajută să iasă pe fereastră afară, în frig.

Rochia şi pantofii ei nu erau potriviţi pentru iarnă, sau pentru o astfel de vreme, însă reuşi să coboare oarecum greoi până la fereastra de mai jos. Soldaţii o traseră înăuntru şi se străduiră să nu se holbeze la ea în timp ce îşi netezea rochia. Apoi o ajutară să se ascundă într-un cărucior pe roţi care ducea mâncarea la etajul şapte.

Era un cărucior robust, iar pardoselile palatului erau rezistente şi netede, iar după un minut sau două de tremurat, ea reuşi să se încălzească sub faţa de masă. Servitorul împinse căruciorul de-a lungul coridoarelor, apoi intră în lift, care se ridică pe pârghii fără să scârţâie sau să scuture. Când ajunseră la etajul şapte, căruciorul fu scos din lift de un alt servitor. El îi urmă instrucţiunile mentale, străbătând coridoarele, până când, în cele din urmă, o duse până în coridorul îndepărtat din aripa de nord şi se opri în faţa uşii camerei în care se aflau Gentian şi Gunner.

Ea îşi direcţionă gândul în sus, ca să dea de Brigan. Nu se afla acolo. O cuprinse panica, însă îşi dădu seama ce făcuse. „La naiba! izbucni ea către Brigan. La naiba! Am calculat greşit. Nu i-am dus în camera care se află chiar sub a ta. Se află cu un apartament mai înspre vest“.

Brigan o asigură că nu îşi făcea griji în privinţa asta. Putea escalada balcoanele până la camerele alăturate.

„Acelea sunt ocupate“.

El era convins că nu erau.

„Nu cele de la etajul la care te afli tu. Cele de la etajul la care mă aflu eu. I-am condus pe Gentian şi pe Gunner în camere care sunt ocupate. Quisling? Quisland? Ceva ce începe cu Q. Îi bubuia capul. Să încerc să-i mut din nou? Cred că Gunner se va împotrivi. Vai, e îngrozitor. Voi răspândi vorba că individul al cărui nume începe cu Q să nu fie lăsat să intre în apartament, nici soţia, servitorii şi

gărzile sale. Oare ce vom face acum cu trupurile lui Gentian şi al lui Gunner“, gândi ea cu amărăciune, copleşită aproape până la lacrimi de consecinţele greşelii sale.

„Quislam? întrebă Brigan. Lordul Quislam din sud?“

„Da, Quislam“.

„Dar Quislam nu este aliatul lui Gentian?“

Fire se strădui să îşi aducă aminte. „Aşa este, Quislam este aliatul lui Gentian, dar nu are nicio relevanţă decât aceea că explică motivul pentru care Gunner nu s-a mai împotrivit odată ce a intrat în cameră“.

„Dar dacă Gunner se simte în siguranţă în camera aliatului său, atunci poate va fi mai uşor de manipulat“, gândi Brigan. Poate că greşeala ei avea să le poarte noroc.

Fire devenea isterică.

„Nu este. Nu este noroc. Dă naştere la nenumărate probleme“.

„Fire…“

Ea începea să-şi piardă concentrarea şi se agăţă cu disperare de ceva care, brusc şi pe nesimţite, părea să aibă importanţă. „Brigan, controlul tău mental este la fel de puternic ca al oricui. Uite ce bine reuşim să comunicăm – reuşeşti să-mi transmiţi propoziţii întregi. Şi nu trebuie să explici de ce eşti atât de puternic. Ai ajuns aşa pentru că te-au forţat împrejurările. Tatăl meu… Fire era extenuată peste măsură. Parcă cineva ar fi lovit-o cu pumnii în cap. Tatăl meu te-a urât mai mult decât pe oricine“.

„Fire…“

„Brigan, sunt atât de obosită“.

„Fire“

Brigan îi rostea numele şi îi transmitea un sentiment. Era curaj şi putere şi încă ceva, de parcă ar fi stat alături de ea, de parcă ar fi luat-o cu el, lăsând-o să-şi odihnească trupul pentru o clipă pe spatele lui şi mintea în mintea lui, inima ei, în focul inimii lui.

Focul din inima lui Brigan era uluitor. Fire înţelese şi aproape că nu îi veni să creadă că sentimentul pe care i-l transmitea era iubire.

„Revino-ţi, îi transmise el în gând. Intră în camera aceea“.

Ea ieși din cărucior şi deschise ușa camerei.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Atât Gentian, cât şi Gunner şedeau pe scaune, cu faţa către uşă. Când ea închise uşa, Gunner se ridică în picioare. Înaintă într-o parte, de-a lungul peretelui, într-o direcţie care îl aduse puţin mai aproape de ea.

Fire zări un scut, care purta emblema lui Quislam, proptit de un taburet. Mai observă şi că pe covor era un amestec de pătrate în nuanţe ruginii, maronii şi roşiatice; sofaua şi fotoliile erau maro. Măcar nu mai trebuiau să-şi facă griji în privinţa petelor de sânge. Ea absorbi starea celor doi bărbaţi şi îşi dădu imediat seama unde putea întâmpina dificultăţi. Nu Gentian avea să îi creeze probleme, căci acesta era foarte încântat şi fericit să o vadă, foarte uşor de manipulat chiar şi cu mintea ei ostenită, încât, dacă răspunsul nu ar fi fost evident chiar dinaintea ei, adică Gunner, s-ar fi întrebat cum reuşise acest bărbat să deţină o astfel de putere.

Împărţind acelaşi spaţiu cu Fire şi aflându-se la doar câţiva paşi de locul unde se afla ea, Gunner avea o atitudine uşor asemănătoare cu cea pe care o avusese Nash: era imprevizibil, derutant, prea mult pentru controlul ei, dar fără a avea el însuşi o stăpânire de sine totală. El începu să se mişte de-a lungul peretelui înainte şi înapoi fără să-şi ia ochii de la ea. Şi, cu toate că nu era nici voinic, nici impozant, ceva din mişcările lui alunecoase o făcu pe Fire să observe brusc de ce erau ceilalţi îngrijoraţi. Era o creatură înspăimântătoare şi calculată, capabilă de o perversitate nemaiîntâlnită.

— N-ai vrea să iei loc, Gunner? murmură Fire, mişcându-se în lateral pentru a se îndepărta de amândoi şi aşezându-se liniştită pe sofa.

Făcu o greşeală, deoarece pe acea sofa puteau sta mai multe persoane, iar Gunner dădea semne că intenţiona să se aşeze acolo. Ea încercă să îl îndepărteze cu puterea minţii, pe care şi-o simţea înceţoşată şi înţepenită, să îl

facă să se îndrepte către fotoliile care se aflau lângă tatăl său, însă el părea să prefere să rămână în picioare dacă nu putea să se aşeze lângă ea. El se retrase lângă perete şi se mulţumi să o pândească.

— Cu ce îţi putem fi de folos, scumpă copilă? întrebă Gentian foindu-se pe scaun, beat de fericire.

Cât de mult îşi dorea să poată încetini lucrurile! Însă timpul petrecut de ea în acea cameră depindea de Lordul Quislam.

— Vreau să trec de partea voastră, zise ea. Vreau să mă protejaţi.

— Nu inspiri încredere după cum eşti îmbrăcată, mârâi Gunner. Să nu ai niciodată încredere într-un monstru.

Gentian îl mustră pe fiul lui.

— Gunner! Nu a dovedit că este demnă de încredere când am fost prinşi în ambuscadă pe coridor? Mydogg nu şi-ar dori să fim nepoliticoşi.

— Pe Mydogg nu îl interesează ce facem atâta vreme cât este în avantajul lui, zise Gunner. Nici în Mydogg nu ar trebui să avem încredere.

— Ajunge! spuse Gentian, cu o voce ascuţită şi poruncitoare; Gunner îi aruncă o privire ucigătoare, dar nu ripostă.

— De cât timp v-aţi aliat cu Mydogg? întrebă Fire, aruncându-i o privire inocentă lui Gentian.

Ea puse stăpânire pe mintea lui Gentian şi îl făcu să răspundă.

După vreo douăzeci de minute ea află, şi transmise mai departe fraţilor, că Mydogg şi Gentian se aliaseră în mare parte ca urmare a faptului că domniţa-monstru se alăturase regelui, şi că Hart nu dezvăluise decât o parte din poveste când spusese că Gentian plănuia să atace Fortul Flood cu o armată compusă din zece mii de soldaţi. În realitate, Gentian plănuia să atace Fortul Flood cu o armată de cincisprezece mii de soldaţi. După ce se aliaseră, Mydogg îşi transferase treptat cei cinci mii de recruţi pikkieni în armata lui Gentian, prin tuneluri.

Nu era uşor să afişezi o expresie încântată la auzul acestei veşti. Acest lucru însemna că Brigan avea să fie depăşit numeric la Fort Flood, cincisprezece mii de soldaţi împotriva celor zece mii de soldaţi ai săi. Poate că acest lucru însemna că restul armatei lui Mydogg, oriunde s-ar fi ascuns aceasta, era alcătuită din doar cincisprezece mii de soldaţi? Poate că celelalte două detaşamente ale Armatei Regelui, plus toţi rezerviştii, ar fi putut lupta de la egal la egal cu Mydogg…

— Iscoadele noastre ne-au spus că ai căutat armata lui Mydogg peste tot în regat, zise Gentian, întrerupându-i calculele.

El chicoti, jucându-se cu un pumnal pe care îl scosese din cizmă, deoarece fiul lui, care se plimba încoace şi-n acolo rânjind, îl îngrijora.

— Pot să-ţi spun eu de ce n-ai găsit-o. Este pe mare.

— Pe mare, zise Fire, cu adevărat surprinsă.

— Da, încuviinţă Gentian. Mydogg are douăzeci de mii de voinici – ah, văd că numărul te impresionează! Mydogg recrutează tot timpul. Da, are douăzeci de mii de voinici pe mare, dincolo de Marble Rise, în o sută de corăbii pikkiene. Alte cincizeci de corăbii pikkiene transportă doar caii. Pikkienii sunt oameni ai mării pricepuţi. Chiar soţul lui Lady Murgda are o astfel de corabie. A fost explorator înainte ca Mydogg să-i stârnească interesul pentru război. Stai jos, Gunner! zise Gentian cu asprime, întinzându-se înspre Gunner când acesta trecu pe lângă el şi lovindu-l peste braţ cu latul lamei pumnalului.

Gunner se năpusti asupra tatălui său, apucă pumnalul, i-l smulse din mână şi îl aruncă în peretele îndepărtat. Acesta zgârie piatra şi căzu pe covor cu o bufnitură, iar lama se îndoi. Fire nu lăsă să se citească nimic pe chipul ei, pentru ca nu cumva el să observe cât de mult o speriase.

— Ţi-ai pierdut minţile? întreba Gentian indignat, zgâindu-se la fiul lui.

— Tu nu ai minte deloc, mârâi Gunner. Mai sunt secrete pe care nu i le-ai spus încă monstrului preferat al regelui?

Haide, spune-i şi restul. După ce vei termina, îţi voi rupe gâtul.

— Prostii! exclamă Gentian, încruntându-se. N-ai să faci una ca asta.

— Haide, spune-i.

— Nu îi voi spune nimic până când nu te vei aşeza, îţi vei cere iertare şi îi vei arăta că ştii cum să te comporţi.

Gunner scoase un sunet dezgustat şi se postă în faţa lui Fire. O privi insistent, apoi ochii îi coborâră cu neruşinare spre sânii ei.

„Gunner este instabil, îi transmise Fire lui Brigan. A azvârlit cu un pumnal în perete şi l-a stricat“.

„Poţi să obţii mai multe informaţii de la ei referitoare la corăbii? îi transmise înapoi Brigan prin puterea gândului. Câţi cai au?“

Înainte ca Fire să apuce să pună alte întrebări, Gunner îi atinse cu degetul clavicula, iar Fire îşi pierdu percepţia asupra lui Brigan, asupra lui Gentian, asupra întregului palat. Îşi îndreptă întreaga concentrare asupra lui Gunner, încercând să îi înlăture intenţia, căci ştia că atenţia şi mâna lui erau îndreptate în jos. Ştia că va pierde complet controlul asupra lui dacă îl lăsa să îşi aşeze mâna pe sânul ei, ceea ce el îşi şi dorea, sau, mai exact, cu asta intenţiona să înceapă.

Ea reuşi să îi ridice mâna, care ajunse în dreptul gâtului ei. Degetele lui se încolăciră, strângând uşor. Preţ de o secundă. Fire îşi pierdu răsuflarea şi mintea. O sugruma.

— Mydogg crede că regele va trimite întăriri în sud, la Fort Flood, atunci când noi vom ataca, zise Gunner în şoaptă, dându-i într-un final drumul. Poate un întreg detaşament din Armata Regelui, dacă nu chiar două. Când vor rămâne mai puţini soldaţi ai regelui în nord, Mydogg va trimite vorbă să se aprindă farurile de pe Marble Rise. M-ai înţeles, monstrule?

Marble Rise era o regiune înaltă, de coastă, situată la nord de oraş, iar Fire înţelese.

— Soldaţii de pe corăbiile pikkiene vor vedea fumul, zise ea încet.

— Eşti o creatură inteligentă, zise Gunner, încolăcindu-şi din nou degetele în jurul gâtului ei.

Apoi se răzgândi, îşi vârî mâna în părul ei şi trase de el.

— Fumul este semnalul pe care îl aşteaptă pentru a se apropia de coastă şi pentru a mărşălui în oraş.

— În oraş, zise Fire în şoaptă.

— Da, spuse Gunner, în acest oraş. De ce să nu cucerim direct Oraşul Regelui? Este momentul perfect. Nash va fi omorât. Brigan va fi omorât.

— Vrea să spună că îi vom omorî mâine! exclamă Gentian, aruncându-i o privire obosită fiului său. Am plănuit totul. Va fi foc.

Gunner o trase cu putere de păr.

— Eu îi povestesc, tată, spuse el cu violenţă. Eu hotărăsc ce trebuie să ştie. Eu mă ocup de ea.

O apucă de gât şi o trase cu brutalitate, lipind-o de trupul lui. Luptându-se pentru a-şi recăpăta răsuflarea, Fire alese să îi inducă tradiţionala durere – coborându-şi mâna înspre vintre, ea încercă să înşface cu mâna orice nimerea şi să răsucească cât putea de tare. Când el începu să ţipe, ea încercă să-i acapareze mintea, însă propria-i minte era ca un balon, moale şi goală, fără urmă de agerime, fără gheare care să apuce. El se îndepărtă de ea, abia respirând. Pumnul lui o luă prin surprindere, lovind-o drept în faţă.

Ea îşi pierdu cunoştinţa preţ de o secundă. Când îşi reveni, simţi gustul sângelui şi acea senzaţie binecunoscută de durere. Covorul. „Sunt întinsă pe covor, gândi ea“. Faţa o durea, capul o durea. Îşi mişcă buzele. Falca îi era nevătămată. Îşi îndoi degetele. Mâinile îi erau nevătămate. „Brigan?“

Brigan răspunse.

„Bine“, îşi zise ea, obosită. Mintea îi era nevătămată. Încercă să cuprindă cu mintea restul palatului.

Însă Brigan nu întrerupsese comunicarea. Încerca să o facă să înţeleagă ceva. Era îngrijorat. Auzise zgomote. Se afla în balconul de deasupra, pregătit să coboare la ordinul ei.

Fire realiză că şi ea auzise zgomote. Îşi întoarse capul într-o parte şi îi văzu pe Gentian şi pe Gunner, care ţipau unul la celălalt, se îmbrânceau, unul pompos şi indignat, celălalt înspăimântător, cu o privire nestăpânită în ochi care îi aduse aminte de ce se afla în acea încăpere. Ea se propti în cot şi, cu greu se ridică în genunchi. Îi trimise lui Brigan o întrebare.

„Mai doreşti să afli şi altceva despre Mydogg?“

„Nu.“

Ea se ridică în picioare, se apropie clătinându-se de sofa şi se rezemă de ea. Închise ochii până când simţi că durerea de cap devine suportabilă. „Coboară. Interogatoriul a luat sfârşit. Au început să se încaiere“. Văzu cum Gunner îşi îmbrânceşte tatăl şi cum îl lipeşte de sticla uşii de la balcon. „Se luptă chiar lângă uşa balconului“.

Ştiind că Brigan urma să vină şi că va fi în pericol, când se va întâmpla acest lucru, ea îşi ridică gleznele până la nivelul mâinilor, bănuind vag că, dacă proceda invers, adică să îşi ducă mâinile la glezne, capul i se va desprinde şi se va rostogoli pe pardoseală. Scoase cuţitele din teci. Se apropie de cei doi care se luptau, amândoi fiind prea preocupaţi ca să o observe pe ea sau cuţitele pe care le ţinea în mână. Îşi şterse sângele de pe faţă cu minunata ei mânecă violet, se clătină şi aşteptă.

Nu mai era mult. Îl simţi pe Brigan aproape în acelaşi timp în care îl şi văzu. Acesta deschise cu putere uşa balconului, iar Gentian căzu în afară prin deschizătură, apoi reveni înăuntru, însă era diferit faţă de momentul în care căzuse în balcon, căci conştiinţa lui dispăruse, nu mai rămăsese decât trupul. Avea un pumnal înfipt în spate. Brigan trăgea de el, cu violenţă, pentru a-l înlătura din calea sa, şi pentru a-l împiedica pe Gunner când avea să îl atace folosindu-şi sabia.

Era o imagine îngrozitoare să îl vadă pe Brigan cum îl ucide pe Gunner. El îl lovi în faţă cu mânerul sabiei, atât de tare, încât îl desfigură. Îl lovi pe Gunner cu piciorul în spate şi, cu o expresie calmă şi concentrată, îi înfipse sabia

în inimă. Totul luase sfârşit, foarte repede, foarte violent, apoi el se repezi la ea, îngrijorat. O ajută să se aşeze pe sofa, apoi îi găsi o cârpă pentru a-şi şterge faţa. Totul se petrecuse prea repede pentru ca ea să apuce să îi transmită acel sentiment de groază.

El îl simţi şi îl înţelese. Chipul lui se întunecă. Începu să îi examineze rănile cu răceală.

Ea îl apucă de mânecă.

— M-a luat prin surprindere, zise ea în şoaptă, atâta tot.

Ea citi în ochii lui ruşinea. Îl strânse şi mai tare de mânecă.

— N-am să te las să te simţi ruşinat în faţa mea, zise ea. Te rog, Brigan. Ne asemănăm. Ceea ce fac eu doar pare mai puţin îngrozitor. „Şi, adăugând ea, înţelegând cuvintele în timp ce le rostea, chiar dacă această latură a ta mă înspăimântă, n-am de ales decât să o accept, căci această latură te va proteja în război. Vreau să trăieşti. Vreau să-i omori pe cei ce vor încerca să te omoare“.

El tăcu. După o clipă, se aplecă din nou şi îi atinse uşor obrajii şi bărbia, fără a-i mai evita privirea, iar ea ştiu că el accepta ceea ce îi spusese ea. El îşi drese vocea.

— Ţi-a spart nasul, zise el. Mă ocup eu de el.

— Bine. Brigan, pe coridor este un tobogan pentru rufe. Trebuie să facem rost de nişte cearşafuri în care să înfășurăm trupurile, apoi să le duci până acolo şi să le dai drumul pe tobogan în jos. Îi voi spune lui Welkley să îi îndepărteze pe toţi servitorii din cea mai îndepărtată spălătorie din aripa de nord şi să se ocupe de mizeria asta. Trebuie să ne grăbim.

— Da, e un plan bun, confirmă Brigan.

El o apucă ferm de ceafă.

— Încearcă să nu te mişti.

Apoi el îi acoperi faţa cu mâna şi făcu un lucru care îi provocă o durere mult mai mare decât lovitura primită de la Gunner. Fire ţipă, lovindu-l cu pumnii.

— În regulă, zise el gâfâind.

Îşi luă mâna de pe faţa ei şi o apucă de braţe, nu înainte ca ea să-i tragă un pumn.

— Îmi pare rău, Fire. S-a rezolvat. Stai liniştită şi lasă-mă pe mine să mă ocup de cadavre. Trebuie să te odihneşti, ca să ne poţi îndruma în continuare.

El sări în picioare şi se făcu nevăzut în dormitor.

— În continuare, murmură Fire, plângând uşor din cauza durerii.

Ea se rezemă de braţul canapelei şi respiră uşor până când durerea pe care o simţea în faţă se diminuă şi se stabiliză, amestecându-se cu zvâcnirile pe care le simţea în tâmple. Încet şi cu grijă, ea îşi folosi puterea minţii pentru a verifica palatul şi împrejurimile, pe Murgda, pe oamenii acesteia şi ai lui Gentian, pe aliaţii lor, pe Quislam şi pe soţia sa. Ea îl descoperi pe Welkley şi îi dădu instrucţiuni.

Sângele pe care îl simţea în gură i se scurgea pe gât în jos. Brigan îşi făcu apariţia lângă ea tocmai când acea senzaţie deveni insuportabil de dezgustătoare, cu nişte cearşafuri pe umăr. Aşeză un vas cu apă, nişte cupe şi nişte cârpe dinaintea ei. Apoi se duse la trupurile neînsufleţite ale lui Gentian şi Gunner şi se apucă să le înfăşoare în cearşafuri. Fire îşi clăti gura şi îşi folosi din nou puterea minţii pentru a cerceta palatul.

Pentru o clipă, i se păru că percepe o persoană care nu era în regulă, nelalocul ei. Era în împrejurimi? În casa verde? Senzaţia dispăru, iar ea nu mai reuşi să o localizeze, ceea ce era frustrant, neliniştitor şi extrem de epuizant. Îl privi pe Brigan cum înfăşoară trupul lui Gunner într-un cearşaf. Faţa îi era vânătă, iar mâinile şi mânecile pline de sângele lui Gunner.

— Armata noastră este cu mult depăşită numeric, zise ea. Pretutindeni.

— S-au pregătit, anticipând lucrurile, zise el sec. Datorită ţie, avem elementul surpriză pe ambele fronturi. Ai făcut mai mult în seara asta decât am fi sperat. Am trimis deja mesageri către cel de-al Treilea şi cel de-al Patrulea Detaşament şi către majoritatea forţelor auxiliare – în curând se vor mobiliza la mal, la nord de oraș, iar Nash se va duce acolo să li se alăture. Am trimis un batalion întreg la Marble Rise ca să se ocupe de faruri şi

de mesagerii care se îndreaptă spre corăbii. Înţelegi planul? Odată ce detaşamentele se vor afla pe poziţie, vom aprinde chiar noi farurile. Armata lui Mydogg va debarca pe coastă, fără să bănuiască nimic, iar noi îi vom ataca. Nu vor avea unde să se retragă. Dacă ei ne vor depăşi numeric prin soldaţi, noi îi vom depăşi numeric prin cai – nu pot avea mai mult de patru sau cinci mii de cai pe corăbii – iar caii lor nu vor fi în stare să alerge în luptă după săptămâni la rând petrecute pe mare. Acest lucru ne va ajuta. Poate va compensa faptul că am fost neatenţi şi nu am realizat că Mydogg ar putea construi o flotă împreună cu prietenii lui pikkieni.

Lui Fire îi era greu să-şi şteargă sângele de pe nas fără să îl atingă.

— Murgda reprezintă o problemă, zise ea, gemând de durere. Cineva tot va observa până la urmă că Gentian şi Gunner au dispărut, iar Murgda îşi va da seama ce am făcut şi ce ştim.

— Aproape că nu are nicio importanţă atâta vreme cât mesagerii ei nu ajung la acele corăbii.

— Aşa e, dar la curte există o sută de oameni care vor încerca să fie acel singur mesager care să-şi ducă misiunea la bun sfârşit.

Brigan rupse un cearşaf în două, cu un pârâit asurzitor.

— Crezi că vei reuşi să o faci să iasă din cameră?

Fire închise ochii şi încercă să ajungă cu mintea la Murgda. „Nu te-ai răzgândit, Lady Murgda? îi transmise ea prin puterea gândului, încercând să nu pară atât de slăbită precum se simţea. Eu mă odihnesc în camera mea. Eşti binevenită să mi te alături“.

Murgda îi răspunse cu dispreţ şi cu aceeaşi reticenţă pe care o afișase mai devreme. Nu avea nici cea mai mică intenție să se apropie de apartamentul lui Fire.

— Nu cred.

— Ei bine, atunci va trebui să facem tot posibilul pentru ca ea să nu bănuiască nimic, cât mai mult timp şi prin orice mijloace. Cu cât vom prelungi mai mult această perioadă, cu atât vom avea noi mai mult timp la dispoziţie

să ne punem planul în aplicare. Acum, noi decidem ce formă va lua războiul, domniţă.

— I-am făcut lui Mydogg o mare favoare. Bănuiesc că va deveni comandantul armatei lui Gentian acum. Nu va mai fi nevoit să împartă puterea.

Brigan înnodă ultimul cearşaf şi se ridică în picioare.

— Mă îndoiesc că ar fi fost dispus să împartă puterea prea mult timp. Mydogg a reprezentat întotdeauna pericolul cel mai mare. E cineva pe coridor? Pot să mă ocup de treaba asta?

În mintea lui Fire apăru un motiv întemeiat ca acea treabă să fie terminată. Oftă.

— Şeful gărzilor mă cheamă. Unul dintre servitorii lui Quislam vine încoace, împreună cu soţia lui Quislam şi câteva gărzi. Da, dă-i drumul! zise ea, ridicându-se în picioare şi aruncând apa amestecată cu sânge la rădăcina unei plante de lângă sofa. La naiba! Unde mi-e mintea? Cum vom ieși din camera asta?

Brigan aruncă unul din trupurile neînsufleţite pe umăr.

— Tot aşa cum am intrat eu. Sper că nu ţi-e frică de înălţime?

***

Când ieşiră pe balcon, lacrimile începură să şiroiască pe obrajii lui Fire din cauza efortului pe care îl depunea să distragă atenţia posibililor martori aflaţi la cele opt etaje. Stinseră lumânările şi rămaseră în întuneric.

— N-am să te las să cazi, îi zise încet Brigan. Nici Clara. Ai înţeles?

Fire era prea ameţită ca să înţeleagă. Pierduse sânge şi nu se credea în stare de asta în acel moment, însă nu avea importanţă, deoarece oamenii lui Quislam se apropiau şi trebuiau să termine treaba. Stătea cu spatele la Brigan, aşa cum o sfătuise. Rezemat de balustradă, el se lăsă pe vine şi, înainte ca ea să-şi dea seama ce se întâmplă, o ridică de genunchi. Ea atinse cu palmele partea interioară a balconului de deasupra. El o lăsă uşor pe spate, iar degetele ei găsiră barele aflate deasupra. Preţ de o

secundă, privi îngrozită în jos şi văzu ce făcuse el pentru a ajunge în acea poziţie; stătea cocoţat pe balustradă, cu picioarele încârligate în jurul barelor, şi se lăsa pe spate deasupra hăului în timp ce o ridica pe ea. Oftând uşor, Fire apucă barele şi le ţinu strâns. Mâinile Clarei îşi făcură apariţia de sus şi o apucară de încheieturi.

— Am prins-o, zise Clara.

Brigan îşi luă mâinile de pe genunchii ei şi o apucă de glezne, ridicând-o din nou. Brusc, balustrada cea frumoasă apăru dinaintea ei, iar ea o prinse, petrecându-şi ambele braţe peste ea. Clara o trăgea de trunchi, apoi de picioare, ajutând-o în urcuşul ei anevoios şi dureros. Fire se prăbuşi în balcon. Gâfâi şi, cu un efort uriaş, îşi concentră mintea şi se ridică în picioare ca să îl poată ajuta pe Brigan, însă acesta se afla deja lângă ea, gâfâind.

— Înăuntru, zise el.

Odată intraţi, Clara şi Brigan începură să vorbească repede. Ea înţelese că Brigan nu avea de gând să aştepte să vadă ce se va întâmpla cu Murgda, cu oamenii lui Gentian sau cu Welkly şi trupurile neînsufleţite de la spălătorie, sau cu oricine altcineva. Brigan trebuia să plece de îndată, să traverseze holul şi să intre în camera de vizavi, să iasă pe fereastră şi să coboare pe o scară foarte lungă din frânghie. Jos îl aştepta calul şi soldaţii săi. Aveau să călărească înspre tunelurile de la Fort Flood şi să înceapă războiul.

— Murgda ar putea reuşi să aprindă focul de care vorbea Gentian, zicea Brigan. Ar putea să încerce în continuare să îl omoare pe Nash. Trebuie să fim cu toţii mai vigilenţi. La un moment dat, ar fi mai înţelept dacă asasinii tocmiţi de Murgda şi de Gentian ar dispărea treptat, înţelegeţi ce vreau să spun?

El se întoarse către Fire.

— Cum ar fi mai bine pentru tine să ieşi din această cameră?

Fire se strădui să găsească un răspuns la această întrebare.

— Tot aşa cum am intrat. Mă voi ascunde într-un

cărucior, voi lua liftul şi voi coborî scara până la fereastra camerei mele.

Sarcina ei din acea noapte era aceeaşi ca şi până atunci: să o supravegheze pe Murgda şi pe toţi ceilalţi, să le spună lui Welkley şi gărzilor unde se afla toată lumea, cine trebuia oprit şi cine trebuia ucis, astfel încât Brigan să poată ajunge la Fort Flood, iar mesagerii lui să poată călări înspre nord şi nimeni să nu afle nimic la timp ca să încerce să le ia urma sau să aprindă focurile.

— Plângi, zise Clara. O să te doară nasul şi mai tare.

— Nu sunt lacrimi adevărate, spuse Fire. Sunt doar extenuată.

— Biata de tine, zise Clara. Voi veni mai târziu în odaia ta şi voi sta cu tine restul nopţii. Trebuie să pleci, Brigan. E cineva pe coridor?

— Am nevoie de un minut, îi zise Brigan Clarei. Un singur minut singur cu domniţa.

Clara îl privi uimită. Se făcu nevăzută în camera alăturată, fără să rostească un cuvânt.

Brigan se duse şi închise uşa în urma ei, apoi se întoarse cu faţa spre Fire.

— Domniţă, vreau să te rog ceva, zise el. Dacă voi muri în această luptă…

Lacrimile lui Fire erau acum adevărate şi nu le putea înăbuşi, căci nu avea timp. Totul se derula cu repeziciune. Ea traversă încăperea, îl îmbrăţişă, agăţându-se de el, îşi lăsă capul într-o parte, dându-şi deodată seama cât era de stânjenitor să-ţi exprimi dragostea când ai nasul spart.

El o cuprinse strâns cu braţele, iar ea simţi în păr respiraţia lui scurtă. El îi mângâie părul mătăsos, iar ea se lipi de el până când panica i se transformă într-un sentiment de disperare, mai uşor de suportat.

„Da, îi transmise ea prin puterea gândului, înţelegând acum ce dorise el să o roage. Dacă vei muri în luptă, o voi păstra pe Hanna în inima mea. Îţi promit că n-o voi părăsi".

Nu îi era uşor să se despartă de el; însă o făcu, iar el plecă.

Lacrimile i se prelingeau pe obraz, în timp ce stătea ascunsă sub faţa de masă a căruciorului care o ducea înspre camera ei. Ajunsese la un nivel de amorţeală absolută, încât totul părea să stea pe loc, cu excepţia unei singure părţi lucide a minţii ei, care supraveghea palatul. Era ca o stare de somn, ca un coşmar lipsit de logică, stupefiant.

Astfel, când ieşi pe fereastră şi puse piciorul pe scara din frânghie, ea auzi un behăit ciudat care venea de jos – ascultă cu atenţie şi, când auzi un lătrat, ea îl recunoscu pe Blotchy, care părea să sufere – nu fusese o decizie inteligentă să coboare la Blotchy în loc să urce înspre camera ei, păzită de gărzi. O stare confuză o făcu să coboare, o nevoie mută, obscură, de a se asigura că Blotchy nu păţise nimic.

Zloata se transformase într-o zăpadă uşoară, iar perimetrul din jurul casei verzi strălucea. Se întâmplase ceva cu Blotchy. Câinele zăcea întins pe aleea care ducea înspre casă, scheunând, cu picioarele din faţă rupte.

Conştiinţa lui transmitea mai mult decât durere. Îi era teamă şi încerca să se împingă pe picioarele din spate pentru a ajunge la copac – copacul uriaş din curte.

Nu era a bună. Ceva nu era în regulă; era ceva straniu şi tulburător. Îngrijorată, Fire încercă să străpungă întunericul, să ajungă cu puterea minţii până în casa verde. Bunica ei dormea înăuntru. La fel şi câteva gărzi, ceea ce nu era în regulă, căci gărzile care păzeau casa verde noaptea nu aveau voie să doarmă.

Apoi, Fire scoase un ţipăt de durere, căci simţi prezenţa Hannei sub copac. Era trează, înfrigurată şi nu era singură. Cineva era cu ea, cineva furios care o rănea, care o înfuria şi o înspăimânta.

Fire se împiedică, apoi fugi înspre copac, încercând să acapareze mintea acelei persoane care o rănea pe Hanna, pentru a o opri. „Ajutaţi-mă! le transmise ea în gând gărzilor care se aflau în camera ei. Ajutaţi-o pe Hanna!“.

Conştiinţa ei percepu prezenţa arcaşului cu mintea

înceţoşată. Simţi cum ceva ascuţit îi străpunge pieptul.

Mintea i se întunecă.

PARTEA A III-A
UN *GRACELING*

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ŞASE

Fu trezită de ţipătul unei păsări răpitoare-monstru şi de zgomot de voci alarmate. Pardoseala se clătina şi scârţâia. Se afla într-o trăsură, rece şi udă.

— E din cauza sângelui ei, striga o voce cunoscută. Răpitoarele simt mirosul sângelui ei. Spălaţi-o, acoperiţi-o, nu mă interesează cum, faceţi-o…

Oamenii şi răpitoarele ţipau. Era mare agitaţie deasupra ei. Cineva îi aruncă apă pe faţă, înecând-o, altcineva îi ştergea nasul. Durerea era atât de cumplită, încât simţi că ameţeşte, apoi îşi pierdu cunoştinţa. „Hanna? Hanna, eşti…“

Când se trezi, începu să o strige din nou pe Hanna, de parcă mintea ei ar fi rămas suspendată în mijlocul strigătului, aşteptând să revină conştiinţa fetiţei. „Eşti acolo, Hanna? Eşti acolo?“

Nu primi niciun răspuns; nu simţea prezenţa fetiţei nicăieri.

Braţul îi era prins sub trunchi şi îndoit, gâtul îi era înţepenit şi sucit, faţa o durea cumplit şi îi era frig, atât de frig, încât era insuportabil.

În trăsură se aflau câţiva bărbaţi. Ea scotoci printre minţile lor, încercând să găsească una binevoitoare care să-i aducă o pătură. Şase bărbaţi, toţi tâmpi, toţi cu minţile înceţoşate, dintre care unul era arcaşul care îşi făcuse un obicei din a-i ucide prietenii. Şi băiatul era acolo, cel cu un ochi roşu; acel băiat palid care crea acea ceaţă, care avea mintea intangibilă şi o voce care îi rănea creierul. Archer nu plecase în căutarea băiatului şi a arcaşului? „Archer? Archer? Unde eşti?“

Podeaua se înclină, iar frigul şi umezeala o pătrunseră şi mai tare. Atunci ea realiză că era întinsă într-o baltă de apă care se mişca şi se legăna odată cu podeaua. Peste tot se auzea pleoscăitul apei. Zări sub trăsură creaturi uriaşe.

Le simţea prezenţa.

Erau peşti.

Trăsura aceea era, de fapt, o corabie.

„Sunt răpită, îşi zise ea mirată, într-o corabie. Dar nu se poate una ca asta! Trebuie să mă întorc la palat, trebuie să o supraveghez pe Lady Murgda. Războiul. Brigan. Brigan are nevoie de mine! Trebuie să scap de pe corabia asta!“

Un bărbat de lângă ea zise ceva gâfâind. Vâslea, era extenuat, se plângea că avea mâinile pline de băşici.

— Nu eşti obosit, îi zise băiatul cu o voce voalată. Nu te dor mâinile. Este o plăcere să vâsleşti.

Băiatul părea plictisit şi era oarecum neconvingător, însă Fire simţea că bărbaţii erau cuprinşi de un val de entuziasm. Acel scârţâit, pe care îl recunoscu ca fiind cel făcut de vâsle în rame, se intensifică.

Peştii. Trebuia să pătrundă în minţile peştilor uriaşi care înotau leneşi pe sub ea şi să îi convingă să iasă la suprafaţă şi să răstoarne corabia.

Unul dintre peşti se izbi cu spatele de partea laterală a corăbiei. Bărbaţii începură să răcnească când se înclinară într-o parte şi scăpară vâslele din mâini. O altă izbitură, bărbaţi căzând şi blestemând, apoi vocea oribilă a băiatului.

— Jod! zise el. Ocheşte-o din nou, căci s-a trezit. Ea face toate astea.

Ea simţi ceva ascuţit străpungându-i coapsa. O nimerise bine, gândi ea, deoarece simţi că îşi pierde din nou cunoştinţa. La ce i-ar fi folosit dacă se îneca şi ea odată cu ei?

***

Se trezi şi puse stăpânire pe mintea vâslaşului care se afla cel mai aproape de băiat. Ea pătrunse prin ceaţa care o întâmpină şi preluă controlul asupra minţii lui. Îl făcu pe bărbat să se ridice în picioare, să arunce vâsla din mână şi să îi tragă un pumn băiatului.

Ţipătul băiatului fu îngrozitor, ca nişte gheare care îi zgâriau creierul.

— Ocheşte-o, Jod! zise el, gâfâind. Nu, pe ea. Ocheşte-o pe ticăloasa-monstru!

„Fireşte, îşi zise ea când săgeata îi străpunse pielea. Pe arcaş trebuie să îl controlez. Nu gândesc limpede. Mi-au înceţoşat mintea ca să nu pot gândi“.

Băiatul plângea, gâfâind de furie şi de durere, când ea îşi pierdu din nou cunoştinţa.

Data următoare când se trezi, ea avu senzaţia că era adusă violent la viaţă. Trupul ei urla din cauza durerii, a foamei şi a greţii. „De mult timp, gândi ea. Mă otrăvesc de mult timp. A fost prea mult, de astă dată“.

Cineva îi dădea să mănânce un soi de fiertură. Era moale şi picura la fel ca terciul. Ea se înecă.

— Se mişcă, zise băiatul. Ocheşte-o din nou.

De astă dată, Fire puse stăpânire pe mintea arcaşului, străpunse ceaţa care îi învăluia gândurile şi încercă să îl facă să-şi îndrepte săgeata către băiat. Se auziră zgomote de luptă, apoi ţipetele stridente ale băiatului.

— Sunt protectorul tău, idiotule! Eu sunt cel care are grijă de tine! Pe ea trebuie să o ocheşti!

Ea simţi o înţepătură în braţ.

Întuneric.

***

Ea ţipă. Băiatul o scutura. Când deschise ochii, îl văzu aplecat deasupra ei, cu mâna ridicată de parcă ar fi vrut să o lovească. Se aflau pe uscat acum. Ea era întinsă pe o piatră. Era frig, iar soarele strălucea prea tare.

— Trezeşte-te! mârâi el fioros, ochii lui asimetrici aruncând văpăi înspre ea. Trezeşte-te, ridică-te şi mergi. Dacă vei încerca să mă ataci pe mine sau pe oamenii mei, jur că am să te lovesc atât de tare, încât n-o să-ți mai treacă durerea. Să nu aveţi încredere în ea, le zise el pe un ton aspru însoţitorilor săi. Doar în mine puteţi avea încredere. Faceţi ce vă poruncesc eu!

Nasul şi obrajii îi erau plini de vânătăi. Fire îşi trase genunchii la piept şi îl lovi cu picioarele în faţă. În timp ce

el urla de durere, ea se prinse de conştiinţele din jurul ei şi încercă să se ridice, însă era slăbită, ameţită şi se clătina, deoarece picioarele nu o ascultau. Băiatul striga către oamenii lui, dându-le ordine cu o voce răguşită. Unul dintre ei o înşfacă, îi smuci braţele la spate şi îşi încolăci un braţ în jurul gâtului ei.

Băiatul se apropie de ea. Faţa îi era desfigurată, un amestec de sânge şi lacrimi. O lovi zdravăn peste nas, iar când îşi reveni din acea durere cumplită, ea se trezi plângând în hohote.

— Încetează, îi zise el în şoaptă. Încetează să te mai împotriveşti. Vei mânca şi vei merge pe jos şi vei face ceea ce-ţi voi spune eu şi de fiecare dată când vreunul dintre oamenii mei se va întoarce împotriva mea, de fiecare dată când o pasăre mă va ciupi şi de fiecare dată când o veveriţă îmi va tăia calea într-un fel care nu-mi va fi pe plac, te voi răni. M-ai înţeles?

„Nu va avea niciun efect asupra mea, îi transmise ea prin puterea gândului, gâfâind furioasă. Lucrurile pe care le spui tu nu au niciun control asupra mea“.

După ce aruncă o flegmă amestecată cu sânge pe zăpadă, el o scrută cu privirea, înainte să îi răspundă:

— Atunci voi găsi alte căi prin care să te controlez.

***

Adevărul era că ea nu îşi mai dorea ca trupul să-i fie chinuit aşa cum fusese deja. Nu îşi mai dorea nici ca ei să o adoarmă din nou, cu toate că somnul însemna o linişte întunecată, căci se trezea într-un trup făurit, parcă, din durere.

Trebuia să devină stăpână pe mintea ei dacă voia să scape din acea situaţie. Prin urmare, ea i se supuse.

Tărâmul pe care îl străbăteau era stâncos şi prăpăstios, presărat cu pâraie şi cascade. Peisajul o făcea să creadă că apa în care înotaseră acei peşti mari fusese Winged River. Probabil că vâsliseră pe râu, către apus, iar acum urcau înspre nord, îndepărtându-se de râu, într-o parte a regatului de lângă munţii Western Great Grays.

În timpul mesei, în prima zi, ea rupsese un colţ din rochia ei violet, care era distrusă, şi îl vârâse în gură. Nu avea gust de curat, fireşte, dar nici de sărat. Acest lucru îi întărise teoria. Apa în care stătuse atât de mult timp fusese apă de râu, nu de mare.

Câteva minute mai târziu, după ce dădu afară terciul care ar fi trebuit să-i hrănească bietul stomac stricat, ea se trezi râzând când se gândi la încercările ei „ştiinţifice”. Fireşte că o aduseseră în partea de nord a râului, într-un loc din Western Great Grays. Nu era nevoie să facă un test de salinitate ca să determine asta. Mai mult ca sigur o duceau la Cutter. Ea ştia încă de copilă că monstruosul contrabandist al lui Cansrel locuia acolo.

Cutter o duse cu gândul la Small, dorindu-şi să fie acolo – apoi se bucură aproape în aceeaşi clipă că nu era. Era mai bine că era singură şi că nicio persoană dragă ei nu se afla în apropierea acestui băiat.

Îi dădură nişte cizme rigide şi basmale pentru păr, precum şi o haină demodată din blană albă de iepure, care era mult prea frumoasă pentru starea în care se aflau trupul şi rochia ei, şi mult prea ridicolă pentru un costum de drumeţie. Seara, când îşi aşezau tabăra, unul dintre bărbaţi, un individ pe care îl chema Sammit, cu o atingere blândă, voce plăcută, ochi mari şi goi, îi examina nasul şi îi spunea ce ar trebui să mănânce şi cât de mult. După o zi sau două, ea reuşi să nu mai verse, iar mâncarea care îi hrănea trupul o ajută să îşi limpezească mintea. Ea înţelese, din modul în care băiatul îi vorbea lui Sammit, că acesta era vraci. Ea mai înţelese că ei o treziseră, deoarece Sammit considerase că era periculos pentru ea să rămână în continuare în acea stare de amorţeală provocată de drog.

Acest lucru însemna că o voiau vie şi relativ sănătoasă, Ceea ce era un lucru cât se poate de firesc, având în vedere faptul că ea era monstrul, iar el făcea contrabandă cu monştri.

Ea începu să experimenteze.

Pătrunse în mintea unuia dintre bărbaţi – a lui Sammit,

pentru început – şi, străpungând ceaţa care o învăluia şi risipind-o, observă că gândurile acestuia îşi făcură din nou loc în mintea lui. Ea aşteptă – nu prea mult timp – ca băiatul să le reamintească bărbaţilor că ea nu era demnă de încredere şi că el era păzitorul şi prietenul lor. Aceste cuvinte făcură să apară din nou ceaţa, care învălui pe dată mintea lui Sammit – cuvintele, rostite cu acea voce care nu părea să îi provoace dureri de cap lui Sammit aşa cum îi provocau ei.

La început, lui Fire i se păru ciudat că puterea lui se afla mai degrabă în cuvinte şi în voce decât în minte. Însă, cu cât cugeta mai îndelung la asta, cu atât i se părea mai puţin ciudat. Ea îi putea controla şi cu anumite părţi ale corpului său. Pe unii oameni îi putea controla doar cu faţa, sau cu faţa şi o sugestie făcută pe un anumit ton al vocii – o voce care făcea promisiuni false. Sau cu părul. Puterea ei se afla în toate aceste lucruri. Poate că puterea ei nu era atât de diferită de a lui.

Iar puterea lui era contagioasă. Dacă băiatul îi vorbea individului din stânga sa, iar individul respectiv îi repeta acele cuvinte lui Sammit, ceata trecea de la individ la Sammit. Iată cum reuşise arcaşul să înceţoşeze minţile gărzilor ei.

Băiatul nu lăsa să treacă mai mult de câteva minute înainte de a le reaminti oamenilor săi că Fire era duşmanul, iar el prietenul lor, ceea ce îi sugera lui Fire că el nu putea să le citească gândurile aşa cum făcea ea şi nu avea de unde să ştie dacă menţinea controlul asupra lor. Acesta avea să fie următorul ei experiment. Ea atinse din nou mintea lui Sammit, înlăturându-i ceaţa şi modelându-i gândurile astfel încât acesta să ştie că băiatul îl manipula. Îl făcu pe Sammit să devină furios pe băiat. Îl făcu să caute răzbunare, imediat şi cu violență.

Băiatul nu păru să observe acest lucru. Nici măcar nu îi aruncă o privire lui Sammit. Se scurseră câteva minute până când băiatul îşi repetă litania care şterse furia lui Sammit, facându-l pe acesta să uite şi să revină la acea stare înceţoşată.

Băiatul nu putea citi minţile oamenilor. Controlul lui era impresionant, însă orb.

Acest lucru îi oferea lui Fire mai multe variante de a se folosi de aceşti bărbaţi fără ca băiatul să îşi dea seama. Nu trebuia să îşi facă griji nici că aceştia se vor împotrivi, căci ceaţa îi debarasa de intenţiile lor, care, altfel, ar fi putut constitui un obstacol în calea ei.

Băiatul dorea ca pe timpul nopţii ea să fie ameţită cu un drog mai blând, care să o împiedice să îl atace în timp ce el dormea. Fire se împotrivi. Ea avu grijă să ocupe doar un colţ din mintea lui Sammit, astfel încât ori de câte ori acesta dădea să ridice amestecul în care arcaşul urma să vâre vârful săgeţilor, să ia un balsam antiseptic în loc de poţiunea de adormit.

În taberele de iarnă, aşezate sub copacii albi şi desfrunziţi, ea se prefăcea că dormea şi îşi făcea tot soiul de planuri, în vreme ce restul oamenilor dormeau sau stăteau de strajă. Ea înţelese din discuţiile bărbaţilor şi din câteva întrebări inteligente că Hannei i se dăduse drumul nevătămată şi că Fire fusese drogată timp de aproape două săptămâni în timp ce corabia înaintase înspre apus, împotriva curenţilor râului. Mai înţelese că această călătorie anevoioasă nu făcuse parte din planurile lor – că veniseră în Oraşul Regelui călare şi că intenţionaseră să se întoarcă tot călare, traversând în goană câmpia care se afla la nord de râu, înspre apus; însă, când încercaseră să părăsească împrejurimile palatului cu Fire azvârlită pe umărul cuiva, gărzile acesteia îi surprinseseră şi îi urmăriseră înspre râu, făcându-i să se îndepărteze de locul unde se aflau caii lor. Acolo, ei dăduseră peste o corabie care era ancorată sub unul dintre podurile oraşului şi, din disperare, o capturaseră. Doi oameni de-ai lor muriseră.

Călătoria lor anevoioasă peste stâncile negre şi prin zăpada albă era frustrantă atât pentru ea, cât şi pentru ei. Era aproape insuportabilă, mai ales că se afla atât de departe de oraş şi de luptă şi de cei care aveau nevoie de ea. Erau aproape de locul unde trăia Cutter, iar ea se gândi că era cel mai bine să se lase dusă dinaintea lui. Ar fi

putut scăpa mai uşor pe spinarea unui cal furat de la Cutter. Poate reuşea să dea şi de Archer şi să îl convingă să se întoarcă împreună cu ea.

Arcaşul, Jod, era un bărbat înalt şi suferea de o boală care îl făcea să pară istovit şi care îi conferea pielii o nuanţă cenuşie. Însă, dincolo de boala lui, bărbatul avea trăsăturile simetrice şi o construcţie osoasă. Avea vocea groasă şi o privire care o nelinişte a. O ducea cu gândul la Archer.

Într-o noapte, când Sammit era de strajă, ea îl făcu să îi aducă o sticluţă din poţiunea cu care o drogaseră atâta vreme, şi o săgeată. Ea vârî sticluţa în decolteul rochiei şi săgeata în mânecă.

Cutter îşi făurise micul regat chiar în mijlocul sălbăticiei. Pământul său era presărat cu atât de mulţi bolovani, încât casa lui părea că îşi ţine echilibrul în vârful unui morman de moloz. Construcţia avea o înfăţişare ciudată, deoarece era ridicată pe jumătate din trunchiuri de copaci, aşezate unele peste altele, şi pe jumătate din piatră. Casa era acoperită de o pătură groasă de muşchi, de un verde-deschis, ferestrele semănau cu nişte ochi, ţurţurii de gheaţă semănau cu nişte gene, iar uşa, cu o gură căscată. Era un monstru, cocoţat pe un deal stâncos, care lăsa impresia că se putea prăbuşi oricând.

Proprietatea lui era împrejmuită de un zid înalt din piatră, lung şi absurd de îngrijit. Peste tot erau ţarcuri şi cuşti. Pete de culoare – monştri dincolo de gratii, păsări răpitoare, urşi şi leoparzi care ţipau unii la alţii. În ciuda sentimentului straniu pe care ţi-l dădea acel loc, pentru Fire era o imagine cunoscută. Amintirile începură să o năpădească.

Ea se aşteptă ca băiatul să încerce să o oblige să intre într-una din acele cuşti. Încă un monstru pentru piaţa neagră, încă o pradă.

Nu îşi putea da seama care erau intenţiile lui Cutter în ceea ce o privea. Cutter era un nimeni, o pacoste, un ţânţar, iar ea avea de gând să îl dezarmeze repede de

noţiunea că intenţiile lui erau relevante. Avea să plece de acolo şi să se întoarcă acasă.

Nu o încuiară într-o cuşcă. O duseră în casă şi îi pregătiră o baie fierbinte într-o odaie de la etaj, unde văpăile focului reuşeau să învingă curenţii de aer rece care pătrundeau pe la ferestre. Era un dormitor mic, pe ai cărui pereţi stăteau atârnate tapiserii care o uluiră. Ea îşi ascunse mirarea şi încântarea. Aceste ţesături frumoase înfăţişau câmpii verzi, flori şi cerul senin. Păreau foarte reale. Îi trecuse prin minte să refuze baia, deoarece ea simţi că scopul acesteia era să o înfrumuseţeze, lucru pe care îl dispreţuia, însă imaginea câmpiilor şi a florilor care o înconjurau o făcu să-şi dorească să se spele.

Bărbaţii o lăsară singură. Ea aşeză sticluţa cu poţiune şi săgeata pe masă şi îşi îndepărtă rochia murdară de pe piele. Se pregăti pentru acea bucurie dureroasă pe care ţi-o dădea apa fierbinte, apoi, în cele din urmă, se relaxă şi închise ochii, lăsându-se dezmierdată de clăbucii săpunului care îndepărtau transpiraţia, sângele închegat şi mâlul de pe trup şi din păr. La intervale de câteva minute, ea îl auzea pe băiat transmiţându-le mesaje din capătul scărilor gărzilor postate lângă uşa ei şi, la intervale la fel de regulate, gărzilor care se aflau afară, pe stânci, sub fereastra ei. Monstrul nu era demn de încredere şi nu trebuia să fie ajutat să evadeze, striga el. Băiatul ştia ce era mai bine. Dacă soldaţii îi urmau sfaturile, nu aveau să facă nicio greşeală. „Trebuie să fie istovitor să manipulezi minţile oamenilor, fără să poţi, însă, să le percepi starea“, gândi Fire. Strigătele lui erau inutile, deoarece ea nu încerca încă să le schimbe gândurile.

Ea verifică, cu puterea gândului, clădirea şi împrejurimile, aşa cum făcuse de când se apropiase de acel loc. Îl recunoscu pe Cutter, care se afla la parter, împreună cu băiatul şi cu unii dintre oamenii lui. Avea mintea înceţoşată, la fel ca şi ceilalţi, şi era la fel de arogant şi de nesincer cum fusese întotdeauna. Aparent, cuvintele băiatului nu schimbau şi temperamentul.

Când trecu dincolo de limitele minţii, ea simţi prezenţa a treizeci de bărbaţi, care se aflau în casă şi în împrejurimile acesteia, şi a câtorva femei. Toţi aveau minţile înceţoşate. Archer nu se număra printre ei.

Ea încercă să ajungă şi mai departe cu gândul. „Archer? Archer!“

Nu primi niciun răspuns.

Nu ar fi deranjat-o că nu îl găsea acolo, căci atunci ar fi putut spera că îşi băgase minţile în cap şi renunţase la actul său de eroism – dacă nu ar fi avut acea percepţie neplăcută pe care şi-ar fi dorit să o poată ignora. Unul sau doi bărbaţi cu mintea înceţoşată, care se aflau acolo, îi păreau cunoscuţi. Ea se gândi că puteau fi gărzi din palatul lui Nash. Cea mai logică explicaţie a prezenţei lor acolo era aceea că îl însoţiseră pe Archer, ca parte din corpul lui de gardă. Acest lucru o făcu să se întrebe ce se întâmplase de atunci, cine rămăsese să îl apere pe Archer şi unde se afla acesta.

Cu toate că acea baie caldă îi dădea o stare de bine, ea se ridică în picioare şi ieşi din cadă, nerăbdătoare să scape cât mai repede din acel loc. Se uscă şi îmbrăcă rochia subţire, cu mâneci lungi, pe care i-o aduseseră ei. Aceasta aducea mai mult cu o cămaşă de noapte, lucru care o făcea să se simtă stânjenită. Pe lângă asta, îi luaseră şi cizmele şi haina, şi nu îi aduseseră nicio basma care să-i acopere părul. Se duse la dulapul care se afla într-un colţ al încăperii şi scotoci printre lucrurile care se aflau acolo până când găsi o pereche de şosete, o pereche grosolană de cizme pentru bărbaţi, o mantie grea, tot bărbătească, mult prea mare, şi un fular maro din lână în care să îşi înfăşoare părul. Spera cu înverşunare ca înfăţişarea ei să fie la fel de ciudată ca senzaţia pe care i-o dădea. Nu avea nevoie de frumuseţe pentru a le controla pe marionetele fără creier ale băiatului şi nu avea chef să îi dea satisfacţie lui Cutter, afișându-se ca o femeie-monstru cu ochi de căprioară pregătită să se lase răvăşită de unul dintre clienţii lui dezgustători.

Ea scană cu mintea sutele de creaturi care se aflau pe

proprietate, animale de pradă-monstru, cai şi câini de vânătoare, chiar şi o colecţie ciudată de rozătoare al cărei scop nu îl putea înţelege. Păru mulţumită de cai. Niciunul dintre ei nu era la fel de afectuos ca Small, însă erau câţiva care îi puteau fi de folos.

Înmuie vârful săgeţii în poţiunea din sticluţă, apoi o vârî în rochia sa. Săgeata o ascunse în mâneca lungă şi grea.

Inspiră adânc, pentru a prinde curaj, şi începu să coboare scările.

Salonul lui Cutter era mic şi la fel de confortabil ca dormitorul. Pereţii erau acoperiţi de tapiserii care înfăţişau câmpuri cu flori ce acopereau stâncile care străjuiau deasupra mării. Covorul era viu colorat, iar Fire se gândi că măcar o parte din această frumuseţe fusese ţesută din blană de monstru. Şi cărţile de pe rafturi, şi ceasul de aur de pe poliţa şemineului – Fire se întrebă câte dintre bogăţiile din această casă fuseseră furate.

Cutter şedea în partea din faţă a încăperii, crezându-se, evident, stăpânul ei. Adevăratul stăpân al încăperii stătea rezemat de un perete lateral, mic, plictisit, cu ochi de culori diferite, înconjurat de câmpii din flori ţesute. Jod, arcaşul, stătea alături de Cutter. Lângă fiecare uşă fusese postat câte un bărbat.

Cutter abia dacă observă ţinuta lui Fire. Privirea îi era fixată pe chipul ei, iar pe buzele lui apăru un rânjet triumfător. Înfăţişarea sa nu era schimbată, cu excepţia unei noi expresii absente care se datora, probabil, ceții.

— Nu ne-a fost prea uşor să te răpim, fetiţo, mai ales de când te-ai mutat în palatul regelui, zise el, cu acelaşi ton infatuat pe care ea şi-l amintea. Ne-a luat destul de mult timp, iar iscoadele noastre n-au avut niciun răgaz. Ca să nu mai pomenim că a trebuit să omorâm câteva dintre ele pentru că nu au avut grijă şi au fost prinse de tine sau de oamenii tăi. Se pare că avem cele mai idioate iscoade din regat. Ne-au dat mult de furcă. Însă a meritat, băiete, nu-i aşa? Uită-te la ea.

— Este încântătoare, zise băiatul, apatic. N-ar trebui s-o

vinzi. Ar trebui s-o ţinem aici, cu noi.

Cutter îşi încreţi fruntea, mirat.

— Circulă zvonul printre colegii mei de breaslă că Lordul Mydogg este dispus să plătească o avere pentru ea. Mai mult, câţiva dintre cumpărătorii mei s-au arătat extrem de interesaţi de ea. Poate că ar trebui să o ţin aici, totuşi, cu noi.

El se lumină la față.

— Aş putea-o ţine de prăsilă! Ce de bani mi-ar aduce copilaşii ei!

— Vom vedea noi ce vom face cu ea, zise băiatul.

— Întocmai, zise Cutter. Vom vedea.

— Dacă ar fi cuminte, n-am fi nevoiţi să o pedepsim şi ar putea înţelege că vrem să îi fim prieteni, continuă băiatul. S-ar putea să-i placă aici. Apropo, este puţin cam liniştită acum şi asta nu-mi prea place. Jod, scoate o săgeată! La ordinul meu, nimereşte-o într-un loc dureros dar care nu o va ucide. Nimereşte-o în genunchi. Ar putea fi un avantaj pentru noi dacă va şchiopăta.

Ca să ducă această treabă la bun sfârşit, Jod trebuia să îşi schimbe arbaleta. El îşi luă din spate arcul cel lung, scoase o săgeată albă din tolbă şi trase încet de coardă, aşa cum mulţi bărbaţi nu ar fi avut puterea s-o facă. El ţinu săgeata pe poziţie şi aşteptă, calm şi relaxat. Fire simţi că i se face rău şi nu pentru că ştia că o săgeată de o asemenea dimensiune lansată dintr-un arc aflat la o distanță atât de mică i-ar fi zdrobit genunchiul. Simţi că i se face rău, deoarece Jod păru că se contopeşte cu arcul său, natural şi graţios, aducând prea mult cu Archer.

Ea vorbi pentru a-l îmbuna pe băiat, dar şi pentru că începuse să aibă tot soiul de întrebări la care dorea să primească răspunsuri.

— Primăvara trecută, un arcaş a nimerit cu o săgeată un bărbat închis în cuşca tatălui meu, i se adresă ea lui Jod. A fost o lovitură extrem de dificilă. Tu ai fost făptaşul?

Era evident că Jod habar nu avea despre ce vorbea Fire. El clătină din cap, tresărind, de parcă ar fi încercat să-şi amintească toate lucrurile pe care le făcuse vreodată şi nu

reuşea să-şi aducă aminte decât ce făcuse cu o zi înainte.

— El e, zise băiatul sec. Jod se ocupă de treaba asta. E mult prea înzestrat ca să nu ne folosim de priceperea lui. Şi e foarte maleabil, zise el, lovindu-şi capul cu buricul degetului, dacă înţelegi ce vreau să spun. Este una dintre cele mai fericite descoperiri ale mele, Jod.

— Care este povestea lui Jod? îl întrebă Fire pe băiat, încercând să îi imite tonul sec.

Băiatul păru să fie extrem de încântat de această întrebare. Pe buzele lui apăru un zâmbet satisfăcut, dar deloc plăcut.

— E interesant că mă întrebi. În urmă cu doar câteva săptămâni, am avut aici un musafir care mi-a adresat aceeaşi întrebare. Cine s-ar fi gândit, când am angajat un arcaş, că acesta va deveni un subiect învăluit în mister şi speculaţie? Mi-ar plăcea să-ţi putem satisface această curiozitate, însă, din câte se vede treaba, memoria lui Jod nu mai este ce-a fost. Habar nu avem cu ce se îndeletnicea – în urmă cu douăzeci şi unu de ani, să zicem?

În timp ce băiatul vorbea, Fire, fără să se poată abţine, făcu un pas în faţă către el, ţinând strâns în mână săgeata.

— Unde este Archer?

Când auzi această întrebare, băiatul rânji, din ce în ce mai încântat de cum decurgea conversaţia.

— A plecat de la noi. Nu l-a prea interesat compania noastră. S-a întors la el acasă, în nord.

Nu prea ştia să mintă, învăţat fiind ca oamenii să îl creadă.

— Unde este? îl întrebă din nou Fire, în vocea ei simţindu-se panica, ceea ce îl făcu pe băiat să zâmbească larg.

— A lăsat în urma lui vreo două gărzi, răspunse băiatul. Foarte drăguţ din partea sa, zău. Oamenii ne-au spus câte ceva despre viaţa ta la curte şi despre punctele tale slabe. Căţeluşii. Copiii neajutoraţi.

Câteva lucruri se petrecură într-o succesiune rapidă. Fire se năpusti asupra băiatului. Băiatul îi dădu semnalul lui Jod, strigând: „Trage!“ Fire străpunse ceaţa lui Jod,

făcându-l să-şi întoarcă arcul brusc şi să elibereze săgeata, care se înfipse în tavan. Băiatul strigă: „Trage în ea, dar nu o ucide!“, după care se mişcă iute, încercând să o fenteze pe Fire, însă Fire făcu o fandare, îşi întinse mâna şi îi zgârie cu săgeata braţul pe care îl flutura în aer. El sări în spate, ameninţând-o cu pumnii şi urlând; apoi, expresia furioasă de pe faţa lui se stinse. Băiatul se clătină şi se prăbuşi pe podea.

Fire pusese stăpânire pe fiecare minte din încăpere înainte ca băiatul să se prăbuşească. Ea se aplecă peste el, îi smulse pumnalul de la cingătoare, se duse la Cutter şi îi lipi tăişul de gât cu o mână tremurândă. „Unde e Archer?“ îi transmise ea prin puterea gândului, căci nu mai era în stare să vorbească.

Cutter se holba la ea, hipnotizat.

— Nu l-a prea interesat compania noastră. S-a întors la el acasă, în nord.

„Nu, îi transmise ea, dorindu-şi să-l pocnească din cauza frustrării. Gândeşte-te. Ştii răspunsul. Unde…“

Cutter o întrerupse, privind-o nedumerit cu ochii mijiţi, de parcă nu îşi amintea cine era ea sau de ce vorbea cu ea.

Zise:

— Archer este la cai.

Fire se întoarse şi ieşi din salon şi din casă. Trecu uşor printre bărbaţii care o urmăreau cu ochi goi. „Cutter se înşală, îşi zise ea, pregătindu-se să nege. Archer nu este la cai. Cutter se înşală“.

Avusese dreptate, desigur, căci nu pe Archer îl găsi pe stâncile din spatele grajdului, ci trupul lui.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ŞAPTE

În continuare, totul se petrecu ca într-o stare de amorţeală chinuitoare.

Era o caracteristică specifică monstrului. Nu se putea uita la un trup neînsufleţit şi să îşi spună că se uita la Archer. Ştia şi simţea că focul din inima şi mintea lui Archer nu era prin apropiere. Trupul care zăcea acolo desfigurat era o privelişte oribilă; râdea de ea şi râdea de Archer cu goliciunea sa.

Cu toate acestea, acest lucru nu o împiedică să se lase în genunchi şi să mângâie iar şi iar acel braţ rece, respirând încet, nefiind complet sigură ce făcea. Apucă braţul şi îl strânse, lacrimi de nedumerire curgându-i pe faţă.

Imaginea săgeţii înfipte în măruntaiele lui o tulbură. O săgeată înfiptă în măruntaiele unui om era un act de cruzime, care ducea la o moarte chinuitoare şi lentă. Archer îi spusese asta cu mult timp în urmă. El o învăţase să nu ţintească niciodată acolo.

Se ridică în picioare şi se îndepărtă îngândurată, împleticindu-se, dar imaginea părea să o urmeze de partea cealaltă a curţii. Între grajd şi casă ardea un foc mare de tabără. Ea se trezi stând dinaintea lui, holbându-se la flăcări, luptându-se cu propria minte, care părea să insiste ca ea să cugete asupra imaginii lui Archer murind, lent, în chinuri. Singur.

Ultimele cuvinte ale ei către el fuseseră măcar cuvinte de dragoste, însă îşi dorea să-i fi spus cât de mult îl iubea. Cât de recunoscătoare îi era, cât de multe fapte bune făcuse. Nu îi spusese asta îndeajuns.

Îşi vârî mâna în foc şi scoase o ramură aprinsă.

Nu îşi dădea seama când cărase ramurile cuprinse de flăcări în casa verde a lui Cutter. Nu era conştientă nici de oamenii cărora le comandase să o ajute, sau de drumurile pe care le făcuse împleticindu-se, înainte şi înapoi, de la foc la casă, de la casă la foc. Oamenii fugeau înnebuniţi din

clădirea cuprinsă de flăcări. I se păru că îl zăreşte pe Cutter; i se păru că îl zăreşte pe Jod; nu era sigură, însă nici nu îi păsa; ea le dăduse ordin să nu se amestece. În momentul în care nu mai putea vedea casa de fumul negru care o învăluia, ea se opri din cărat ramuri aprinse. Se uită împrejur, căutând alte clădiri de-ale lui Cutter cărora să le dea foc.

Îşi păstrase suficientă luciditate cât să îşi aducă aminte de câini şi de rozătoare înainte să incendieze adăposturile în care erau ţinute aceste animale. Descoperi trupurile neînsufleţite ale celor două gărzi ale lui Archer pe stâncile de lângă cuştile animalelor de pradă-monstru. Ea luă unul dintre arcurile lor şi omorî monştrii cu el, apoi arse trupurile celor doi bărbaţi.

Când ajunse la grajduri, caii erau cuprinşi de panică din cauza fumului şi a mugetului văpăilor; se auzeau strigăte, iar părţi din clădire începeau să se prăbuşească. Animalele se liniştiră însă când intră ea – chiar şi cele mai înspăimântate, chiar şi cele care nu o puteau vedea – şi ieşiră din staule când ea le spuse că aşa trebuia. Fără cai în el, dar plin de lemn şi fân, grajdul izbucni în flăcări asemenea unui monstru uriaş de foc.

Se îndreptă împleticindu-se către locul unde se afla trupul lui Archer. Privi, cuprinsă de o tuse seacă, cum flăcările se întind până la trupul lui. Nu îşi luă privirea de la el, nici după ce focul îl mistui. Când fumul deveni atât de gros încât începu să o înece şi să-i ardă gâtlejul, ea se întoarse cu spatele la focul pe care îl aprinsese şi se îndepărtă.

Mergea fără să ştie încotro se îndrepta şi fără să se gândească la nimeni şi la nimic. Era frig, iar pământul era tare şi neîmpădurit. Când îl întâlni în calea ei pe unul dintre cai, unul cenuşiu-pătat, acesta se apropie de ea.

„Fără şa, îşi zise ea amorţită când calul se opri lângă ea, scoţând aburi pe nas şi lovind cu copitele zăpada. Fără scăriţe. Va fi greu să-l încalec“.

Calul îşi îndoi picioarele din faţă şi îngenunche dinaintea

ei. Ea îşi ridică rochia şi mantia până la genunchi şi se urcă pe spinarea lui. Ţinându-şi echilibrul în timp ce animalul se ridica în picioare, ea îşi dădu seama că un cal fără şa era alunecos şi cald. Era mai bine decât să umble. Avea să îşi vâre mâinile în coama lui, să îşi aplece trupul în faţă, să îşi lipească faţa de gâtul lui şi să se afunde într-o stare de inconştienţă, lăsând calul să hotărască încotro o va duce.

Mantia care o învelea nu era una de iarnă şi nu avea mănuşi. Părul îi era ud sub fular. Când ajunseră noaptea pe un platou din piatră care era ciudat de fierbinte şi de uscat, Fire nu avu nicio reacţie. Pe marginile platoului curgeau râuleţe de zăpadă topită, iar prin crăpăturile din pământ ieşea fum. Ea se lăsă să alunece din spinarea calului şi căută un loc plat şi cald unde să se întindă. „Să dormim, îi transmise ea calului. E timpul să dormim".

Calul se întinse pe jos şi îşi lipi spatele de al ei. „Căldură, îşi zise Fire. O să supravieţuim nopţii acesteia".

Fu cea mai urâtă noapte din viaţa ei. Se zvârcoli între somn şi nesomn, trecând dintr-un vis într-altul în care Archer era viu şi îi aducea aminte că, de fapt, era mort.

Se iviră şi zorile.

Se ridică în picioare, fără tragere de inimă, simţind că trupul ei şi cel al calului aveau nevoie de hrană. Nu ştia ce trebuia să facă. Stătea şi îşi privea mâinile.

Fu mai mult decât uluită şi speriată când nişte copii îşi făcură apariţia câteva minute mai târziu, ivindu-se dintr-o spărtură din pământ. Erau trei la număr, mai palizi decât pikkienii şi cu părul negru, uşor estompat la vârfuri datorită strălucirii răsăritului de soare. Cărau nişte obiecte: un vas cu apă, un sac, un pacheţel învelit într-o bucată de material. Unul dintre ei se apropie cu sacul de cal, îl aşeză pe jos, în faţa lui, şi îi desfăcu gura. Calul, care se dăduse înapoi, nechezând speriat, se apropie acum cu mare grijă. Îşi vârî botul în sac şi începu să rumege.

Ceilalţi doi se apropiară cu pacheţelul şi cu vasul cu apă de Fire şi le aşezară dinaintea ei fără niciun cuvânt,

mulţumindu-se doar să o privească îndelung cu ochii lor mari din ambră. „Sunt ca peştii, îşi zise ea. Ciudaţi, incolori, cu priviri fixe, pe fundul oceanului“.

Pachetul conţinea pâine, brânză şi carne sărată. Când simţi miros de mâncare, îi veni să verse. Îşi dorea ca acei copii care se zgâiau la ea să plece, ca să se poată lupta cu micul dejun.

Copiii se întoarseră şi se îndepărtară, dispărând în aceeaşi spărtură din care ieşiseră.

Fire rupse o bucată de pâine şi se chinui să o mănânce. Când stomacul ei păru să o accepte, Fire îşi vârî mâinile căuş în apă şi luă câteva sorbituri. Apa era călduţă. Ea se uită la cal, care înfuleca pe nerăsuflate hrana din sac, scormonind cu botul colțurile acestuia. O dâră de fum se ridică pe furiş dintr-o fisură în pământ din spatele calului, strălucind în lumina galbenă a soarelui de dimineaţă. Fum? Sau aburi? Acel loc avea un miros ciudat, asemănător cu fumul de lemne, dar şi cu altceva. Ea îşi aşeză palma pe roca încălzită de sub picioarele ei şi îşi dădu seama că sub aceasta trăiau oameni. Pardoseala era tavanul cuiva.

Deşi fără tragere de inimă, ea începu să simtă cum este cuprinsă de o oarecare curiozitate când, în cele din urmă, stomacul ei hotărî că nu mai dorea nicio firimitură de pâine.

După ce calul termină de mâncat şi de băut apa care mai rămăsese, se apropie de locul unde Fire zăcea chircită pe pământ. O împinse uşor cu botul şi îngenunche. Fire renunţă la poziţia ei chinuită, ca o broască ţestoasă ce iese din carapacea sa, şi încălecă.

Calul părea să se deplaseze la voia întâmplării prin zăpadă, când înspre apus, când înspre miazăzi. Trecea prin apa îngheţată a pâraielor şi traversa hăuri adânci care o speriau pe Fire, căci nu le vedea fundul.

Dis-de dimineaţă, ea simţi prezenţa unui călăreţ care se apropia din spate. La început, nu îi prea păsă. Apoi recunoscu acea prezenţă şi se văzu nevoită să îi pese. Era băiatul.

Şi el călărea fără şa, destul de stângaci, şi îl lovea cu picioarele pe bietul animal până când acesta îl aduse la o distanţă destul de mică pentru ca băiatul să poată striga:

— Ce te-a apucat să-ţi trimiţi gândurile dincolo de stâncile astea? Aici nu e fortăreaţa lui Cutter. Aici sunt monştri şi oameni sălbatici şi neprietenoşi. O să te omoare cineva!

Fire nu îl auzi, căci la vederea ochilor săi asimetrici ea sări din spinarea calului şi se năpusti asupra lui, cu un pumnal în mână, deşi nu realizase până în acel moment că avea aşa ceva la ea.

În acea clipă, calul lui îl aruncă pe băiat înspre ea. El ateriză grămadă pe jos, se ridică în picioare clătinându-se şi o rupse la fugă pentru a scăpa de ea. Urmă o cursă stângace printre hăuri, iar apoi o încăierare aprigă în care Fire nu reuşi să reziste deoarece obosi prea repede. Pumnalul îi căzu din mână şi alunecă într-o crăpătură din pământ. El o împinse şi se ridică anevoie în picioare, abia reuşind să vorbească.

— Ai înnebunit? zise el, ducându-şi mâna la tăietura de pe gât şi holbându-se cu uimire la sângele care îi rămase pe degete. Revino-ţi! N-am bătut atâta drum ca să vin şi să mă lupt cu tine. Încerc să te salvez!

— Minciunile tale n-au niciun efect asupra mea! strigă ea, simţindu-şi gâtul răguşit şi dureros din cauza fumului şi a deshidratării. Tu l-ai omorât pe Archer.

— Jod l-a omorât pe Archer.

— Jod nu este decât unealta ta!

— Ei, hai, fii rezonabilă, zise el, ridicând nerăbdător tonul. Ar trebui să ştii mai bine decât oricine. Archer avea mintea prea puternică. Ai făurit un întreg regat de minţi puternice, până şi ţâncii învaţă cum să-şi protejeze minţile de monştri.

— Tu nu eşti monstru.

— Aproape că sunt. Ştii prea bine câţi oameni am fost nevoit să ucid.

— Nu ştiu, zise ea. Nu ştiu. Eu nu sunt ca tine.

— Aşa o fi, dar înţelegi. Tatăl tău a fost ca mine.

Fire se holbă la băiat, la faţa lui acoperită de funingine, la claia de păr murdar, la haina lui ruptă şi pătată de sânge, care părea să-i fie prea mare, de parcă ar fi luat-o de la vreuna din victimele sale, de pe un trup care scăpase de flăcările care mistuiseră casa lui Cutter. Mintea lui se ciocni de a ei, ascunzând ceva ciudat, tachinând-o cu intangibilitatea ei.

Indiferent ce era, nu era monstru, însă semăna foarte mult cu un monstru. De aceea îl omorâse pe Cansrel, pentru ca o altă creatură să acceadă la putere în locul lui?

— Ce eşti? întrebă ea în şoaptă.

El zâmbi. Pe chipul lui murdar apăru acel zâmbet dezarmant, acel zâmbet satisfăcut al unui băiat care era mândru de el.

— Sunt un Graceling, răspunse el. Înainte mă chema Immiker, acum mă cheamă Leck. Vin dintr-un regat de care nu ai auzit. Acolo nu sunt monştri, dar sunt oameni cu ochi de culori diferite care deţin tot soiul de puteri, tot ce îţi poate trece prin minte: ţesut, dans, scrimă, precum şi alte puteri mentale. Însă niciunul dintre fiinţele graceling nu este la fel de puternic ca mine.

— Minciunile tale nu au niciun efect asupra mea, zise Fire mecanic, pipăind după calul ei, care îşi făcu apariţia lângă ea, iar ea se rezemă de el.

— Nu născocesc nimic, spuse el. Acest regat există. De fapt, sunt şapte regate şi niciun monstru care să le creeze neplăceri oamenilor. Ceea ce înseamnă, desigur, că puţini dintre ei au învăţat să îşi protejeze mintea aşa cum o fac, probabil, oamenii din Dells. Dellienii sunt un popor cu o minte mult mai puternică, dar sunt şi mult mai enervanţi.

— Dacă dellienii te enervează, atunci întoarce-te de unde-ai venit, îi zise ea în şoaptă.

El ridică din umeri, zâmbind.

— Nu ştiu cum să mă întorc. Există nişte tunele, dar nu le-am mai găsit. Şi chiar dacă le-aş găsi, n-aş vrea să mă întorc. Aici există mai multe oportunităţi – medicina, ingineria şi arta sunt mai avansate. Plus că e un tărâm minunat – monştrii, plantele – îţi dai seama cât de

neobişnuite sunt plantele aici, ce minunăţii fac medicamentele? Locul meu este aici, în Dells. Şi, continuă el cu satisfacţie, să nu îţi închipui că mă mulţumeşte faptul că trebuie să mă ocup de afacerile murdare ale lui Cutter aici, la marginea regatului. Ţinta mea este Oraşul Regelui, cu tavanele sale din sticlă, spitalele sale şi podurile sale frumoase, care noaptea sunt luminate. Îl vreau pe rege, indiferent care va fi el la sfârşitul războiului.

— Lucrezi pentru Mydogg? De partea cui eşti?

El îşi flutură mâna.

— Puţin îmi pasă cine iese învingător. De ce m-aş implica dacă îmi fac o favoare prin faptul că încearcă să se distrugă unul pe celălalt? Dar tu, nu îţi dai seama ce loc ţi-am rezervat în planurile mele? Trebuie să ştii că a fost ideea mea să te furăm – eu am dirijat toată operaţiunea de spionaj şi de răpire. Nu l-aş fi lăsat niciodată pe Cutter să te vândă sau să te ţină de prăsilă. Vreau să fiu partenerul tău, nu stăpânul tău.

Cât de sătulă era Fire de toţi cei care doreau să o folosească.

— Nu să te folosesc, ci să lucrăm împreună pentru a-l controla pe rege, zise băiatul, făcând-o să tresară derutată, căci habar nu avusese că el putea citi gândurile. Nu am pătruns în mintea ta, zise el, începând să-şi piardă răbdarea. După cum ţi-am mai spus, îţi trimiţi în eter toate gândurile şi trăirile, iar acestea pot fi percepute. Dezvălui lucruri pe care sunt sigur că nu ai vrea să le dezvălui şi-mi dai mie dureri de cap. Revino-ţi. Mi-ai distrus toate covoarele şi toate carpetele, dar te iert pentru asta. A mai rămas în picioare un colţ al casei. Îţi voi vorbi despre planurile mele, iar tu îmi vei povesti totul despre tine. De pildă, cine ţi-a tăiat gâtul? Tatăl tău a fost făptaşul?

— Nu eşti normal, zise ea în şoaptă.

— Le voi spune oamenilor mei să plece, promit, continuă el. Oricum, Cutter şi Jod sunt morţi – i-am omorât eu. Nu mai suntem decât noi doi. Gata cu luptele. Vom fi prieteni.

I se frângea inima când se gândea ce faptă necugetată şi nebunească făcuse Archer ca să o protejeze. Era o durere

insuportabilă. Fire închise ochii şi îşi lipi faţa de piciorul calului.

— Unde se află cele şapte regate? îl întrebă ea cu vocea stinsă.

— Nu ştiu. Am căzut prin munte şi m-am trezit aici.

— Şi, în aceste şapte regate, există obiceiul ca o femeie să intre în cârdăşie cu un copil neobişnuit care i-a ucis prietenul? Sau aşteptarea asta o ai doar tu, inimă de piatră?

El nu dădu niciun răspuns. Ea deschise ochii şi văzu că zâmbetul lui se schimbă în ceva neplăcut care semăna cu un zâmbet, dar care nu avea acelaşi efect.

— Nu există lucruri nefireşti pe lumea asta, zise el. Un lucru nefiresc este un lucru care nu s-ar putea naşte în natură. Însă eu m-am născut. Puterea minţii tale şi frumuseţea ta, chiar după ce ai fost drogată vreme de două săptămâni în burta unei corăbii, acoperită de murdărie, şi fața ta violetă şi verde – frumuseţea ta nefirească este firească. Natura este înspăimântătoare. Şi, continuă el, afişând acelaşi zâmbet ciudat, văd că nu suntem chiar atât de diferiţi. Eu mi-am omorât tatăl, iar tu l-ai omorât pe al tău. Există ceva ce ai făcut cu inima deschisă?

Fire era din ce în ce mai confuză, deoarece era o întrebare nemiloasă, la care cel puţin unul dintre răspunsuri era da, ceea ce ştia că nu avea nicio logică. Era prea răvăşită şi prea slăbită pentru a fi logică. „Trebuie să mă apăr fără să folosesc logica, îşi zise ea, ilogic. Archer a făcut întotdeauna lucruri lipsite de logică, cu toate că nu și-a dat niciodată seama de asta“.

Archer.

Ea îl învăţase pe Archer cum să îşi fortifice mintea, iar acea minte puternică fusese cea care îi adusese moartea.

Dar şi el o învăţase lucruri. O învăţase să tragă cu arcul mai iute şi cu o precizie mai mare decât ar fi reuşit de una singură.

Ea îşi îndreptă spatele, întinzându-şi mâna după tolbă şi după arc, realizând dintr-odată că le avea la spate şi uitând că îşi demascase intenţia. Leck îşi înşfăcă şi el arcul, fiind

mai rapid decât ea, şi, cât ai clipi din ochi, îndreptă o săgeată către genunchii ei înainte ca ea să apuce să-şi potrivească săgeata în arc. Ea se pregăti pentru o explozie de durere.

Apoi, calul lui Fire, care se afla lângă ea, începu să se agite frenetic. Animalul sări înspre băiat, mergând cu spatele, nechezând şi lovindu-l în faţă. Băiatul scoase un ţipăt şi căzu, scăpându-şi arcul din mână şi ducându-şi ambele mâini la ochi. El o luă la fugă împleticindu-se şi hohotind, cu animalul pe urmele lui. Deoarece nu putea vedea, căci ochiul îi fusese inundat de sânge, el se împiedică şi căzu lat la pământ. Fire privi, uluită şi fascinată, cum el traversă târâş o porţiune de gheaţă şi ajunse la marginea unui hău, alunecând prin buza lui şi făcându-se nevăzut.

Fire se apropie împleticindu-se de acea crăpătură. Îngenunche şi privi în jos. Nu îi vedea nici fundul, nu îl vedea nici pe băiat.

Îl înghiţise muntele.

Îi era prea frig. Mai bine ar fi fost dacă băiatul ar fi murit în incendiu şi nu ar fi venit niciodată după ea – căci o trezise, iar acum simţea răceala, şi slăbiciunea, şi foamea, şi tot ce însemna să fii pierdut într-un colţ îndepărtat din Western Great Grays.

Mâncă restul merindelor pe care i le aduseseră copiii, fără prea mari speranţe că stomacul ei le va accepta. Bău apă dintr-un pârâu pe jumătate îngheţat. Încercă să nu se gândească la noaptea care avea să vină la sfârşitul acelei zile, deoarece nu avea la ea cremene şi nu încercase să aprindă niciodată focul altfel. Nu aţâţase focul decât în şemineu. Dusese o viaţă lipsită de griji.

Tremurând de frig, îşi desfăcu fularul şi îl înfăşură din nou astfel încât să îi acopere nu numai părul, care era încă umed, ci şi faţa şi gâtul. Omorî o răpitoare-monstru înainte ca aceasta să o omoare pe ea, o creatură stacojie care îşi făcuse brusc apariţia pe cer, ţipând, însă ştia că nu avea rost să încerce să îi care trupul, căci mirosul sângelui nu

ar fi făcut decât să atragă şi mai mulţi monştri.

Acest lucru îi aminti faptul că banchetul avusese loc în a doua jumătate a lunii ianuarie. Nu ştia sigur cât timp trecuse de atunci, însă cu siguranţă intrase bine în februarie. Se apropia perioada de sângerare.

Fire înţelese, odată cu revenirea ei la realitatea cruntă şi deloc plăcută, că avea să moară în curând, dintr-un motiv sau altul. Cugetă la asta în timp ce călărea. Era liniştitor. Îi oferea ocazia să renunţe. „Îmi pare rău, Brigan, îşi zise ea în gând. Îmi pare rău, Small. M-am străduit“.

Apoi, o amintire şi o revelaţie o scoseseră brusc din această stare. Oamenii. Putea supravieţui dacă primea ajutor din partea oamenilor, iar ea lăsase în urma ei oameni, în locul unde se ridica fumul dintre crăpăturile din stânci. Acolo se putea bucura şi de căldură.

Calul ei înainta la voia întâmplării către sud-vest. Împinsă de nimic altceva decât de acel simţ aproape imperceptibil al datoriei de a nu muri dacă nu era nevoie, Fire îl întoarse.

În timp ce făceau cale-ntoarsă, începu să ningă.

O durea tot trupul, dinţii care îi clănţăneau întruna, încheieturile şi muşchii anchilozaţi. Ea începu să cânte în gând cea mai dificilă arie pe care o studiase vreodată, silindu-se să-şi amintească dificultăţile pasajelor complicate. Nu ştia de ce făcea asta. O parte a minţii ei simţea că acest lucru era necesar şi nu o lăsa să se oprească, deşi trupul ei şi cealaltă parte a minţii o implorau să fie lăsate în pace.

Când o răpitoare-monstru aurie plonjă înspre ea, ţipând printre fulgii de zăpadă care cădeau, Fire dibui după arc, nereuşind să fixeze bine săgeata. Calul ucise pasărea, cu toate că Fire nu îşi putu da seama cum reuşise să facă una ca asta. Ea alunecase de pe spinarea lui şi rămăsese grămadă în zăpadă când se întâmplase acest lucru.

Mai târziu, alunecă din nou de pe spinarea calului. Nu ştia sigur de ce. Bănui că era o altă răpitoare-monstru şi

aşteptă răbdătoare, însă, aproape instantaneu, calul începu să o împingă cu botul, ceea ce o nedumeri pe Fire, gestul părându-i-se extrem de nedrept. Calul îi suflă furios în faţă, împingând-o neîncetat până când, învinsă, ea se urcă anevoie, tremurând, pe spinarea lui. Apoi înţelese de ce căzuse. Mâinile ei îşi pierduseră funcţionalitatea. Nu apucase cu ele coama animalului.

„Sunt pe moarte, gândi ea, impasibilă. Ei bine, dacă tot e să mor, mai bine să mor pe spinarea acestui minunat cal pătat“.

Următoarea dată când căzu de pe cal, fu prea amorţită ca să mai simtă că se afla pe acele roci calde.

Nu îşi pierduse cunoştinţa. Auzea voci, ascuţite, poruncitoare şi alarmate, însă nu reuşi să se ridice când ei o rugară să facă asta. Îşi auzi numele şi înţelese că ştiau cine era. Fu conştientă că un bărbat o ridică în braţe şi o cără sub pământ şi fu conştientă când femeile o dezbrăcară pe ea şi se dezbrăcară şi ele şi se înveliră împreună cu ea în cinci sau zece pături.

Nu îi mai fusese niciodată atât de frig. Tremura atât de tare, încât avea impresia că se va sparge în bucăţi. Încercă să bea lichidul cald şi dulce pe care o femeie i-l aduse la gură, însă ea avu impresia că îl împroşcase aproape pe tot pe tovarăşele ei de pătură.

După o perioadă îndelungată de gâfâit şi de tremurat, care i se păru o veşnicie, observă că nu mai tremura atât de tare. Cuprinsă de două perechi de braţe, ale celor două femei goale care o îmbrăţişau, i se întâmplă un lucru miraculos: adormi.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI OPT

Se trezi cu chipul Musei şi cu senzaţia că mâinile îi erau zdrobite de nişte ciocane din lemn.

— Domniţă, zise Musa, încruntându-se, nu m-am simţit niciodată mai uşurată. Cum te simţi?

Vocea ei suna ca un cârâit.

— Mă dor mâinile.

— Da. Ţi-au degerat, domniţă. Dar nu-ţi face griji. Oamenii de aici ţi le-au dezgheţat, ţi le-au bandajat şi au avut mare grijă de tine.

Memoria începu să îi revină lui Fire, furişându-se prin spaţiile din jurul ei. Îşi întoarse faţa de la Musa.

— Am plecat în căutarea ta din clipa în care ai fost răpită, domniţă, continuă Musa. Am pierdut timpul urmând piste false, căci Prinţesa Hanna i-a văzut pe cei care au luat-o. Oamenii pe care i-am ucis nu aveau semne distinctive, iar bunica ta şi gărzile din casa verde au fost drogaţi înainte să îşi dea seama ce se întâmplă. Nu aveam nici cea mai vagă idee unde să te căutăm, domniţă, iar regele, prinţul şi prinţesa erau convinşi că este vorba de un complot al domniţei Murgda, însă informaţiile comandantului erau îndoielnice. Abia când una dintre gărzile de la palat şi-a adus vag aminte de un băiat cu un ochi roşu, care a dat târcoale pe-acolo, am început să bănuim ce se întâmplase. Am ajuns ieri la casa lui Cutter. Nici nu-ţi poţi închipui, domniţă, ce înspăimântaţi am fost când am văzut casa arsă din temelii şi trupurile carbonizate pe care nu le-am putut recunoaşte.

Fire spuse fără vlagă.

— Am aprins un foc pentru Archer. E mort.

Musa tresări la auzul acestor cuvinte. Fire simţi şi înţelese de îndată că Musa era de partea Milei, nu de partea lordului nepăsător care o lăsase grea pe Mila. Pentru Musa era un mort oarecare, o persoană pe care o cunoscuse doar după comportamentul său rău.

Fire îndepărtă sentimentele Musei.

— Îi vom trimite vorbă despre Archer comandantului, care se află la Fort Flood, domniță, zise într-un sfârșit Musa. Toată lumea se va simţi foarte uşurată că eşti bine. Vrei să îţi povestesc despre progresele pe care le-a făcut comandantul în bătălie?

— Nu, răspunse Fire.

Atunci, o femeie veni lângă Fire cu o farfurie cu supă şi îi zise pe un ton blând:

— Domnița trebuie să mănânce.

Musa se ridică de pe scaun ca să se poată aşeza femeia. Era bătrână, faţa palidă îi era brăzdată de riduri, iar ochii aveau culoarea mierii. Expresia de pe chipul ei se schimbă uşor în lumina pe care o arunca un foc care ardea în mijlocul încăperii. Fumul se ridica înspre tavan, evadând prin crăpătura de deasupra. Fire recunoscu senzaţia acestei femei. Această bunică era una dintre cele două femei care îi salvaseră viaţa, oferindu-i în dar căldura trupului lor.

Femeia o hrănea pe Fire cu lingura, vorbindu-i cu blândeţe, prinzând stropii de supă care i se prelingeau pe bărbie. Fire acceptă acest act de bunătate şi supa, deoarece veneau din partea unei persoane care nu dorea să vorbească despre război şi care nu îl cunoscuse pe Archer şi care îi accepta durerea cu uşurinţă, cu simplitate.

Perioada de sângerare veni şi trecu, întârziindu-le călătoria. Ea dormea, încerca să nu se gândească la nimic şi vorbea foarte puţin. Vedea traiul sărăcăcios al oamenilor care locuiau în întunericul acestor peşteri subterane şi care se chinuiau să treacă iarna, dar pe care îi încălzeau focurile lor şi cuptorul pământului, cum îi ziceau ei, care se afla aproape de suprafaţa pământului şi care le încălzea pardoselile şi pereţii. Acestea erau explicaţiile pe care ei le dăduseră gărzii lui Fire. Lui Fire îi dădură să bea o fiertură medicinală.

— De îndată ce te vei mai întrema, te vom duce la vracii

armatei care se află la Fort Flood, domniţă, îi zise Musa. Bătălia care se desfăşoară în sud este promiţătoare. Comandantul era plin de speranţă şi extrem de determinat când l-am văzut ultima oară. Prinţesa Clara şi Prinţul Garan se află acolo cu el. Se duce o bătălie şi pe frontul de nord. Regele Nash a plecat înspre miazănoapte în zilele următoare banchetului, iar cel de-al Treilea şi cel de-al Patrulea Detaşament, majoritatea forţelor auxiliare, Regina Roen şi Lordul Brocker s-au întâlnit cu el acolo. Lady Murgda a fugit de la palat a doua zi după banchet, domniţă. A izbucnit un incendiu şi s-a dus o luptă crâncenă pe coridoare şi, în tot acel haos creat, ea a reuşit să scape. Se crede că a încercat să ajungă la farurile de pe Marble Rise, însă dellienii reuşiseră deja să pună stăpânire pe drumuri.

Fire închise ochii, încercând să facă față acelor vesti oribile, lipsite de sens. Nu voia să meargă la Fort Flood. Înţelegea însă că nu putea rămâne acolo pentru totdeauna şi să profite de ospitalitatea acelor oameni. Ştia că vracii armatei îi puteau îngriji mâinile, pe care ea nu şi le văzuse, dar pe care şi le simţea umflate şi inutile, şi care o dureau sub bandaje de parcă durerea s-ar fi aflat la capătul braţelor şi nu în mâini.

Încercă să nu se gândească ce ar fi însemnat dacă vracii îi spuneau că îşi va pierde mâinile.

Mai era un lucru la care încerca să nu se gândească, deşi deseori nu reuşea – o amintire legată de o întâmplare care avusese loc cu luni înainte – înainte de planificarea banchetului, înainte ca Archer să fi descoperit vinul lui Mydogg în crama căpitanului Hart. Fire interoga prizonieri cât era ziua de mare, în fiecare zi, iar Archer asista uneori la interogatoriu. Vorbiseră cu acel individ spurcat la gură care amintise de un arcaş înalt care ţintea foarte bine, un violator care stătuse închis în temniţele lui Nax în urmă cu douăzeci şi ceva de ani. Jod. Fire se bucurase că reuşise, în cele din urmă, să afle numele şi hramul pe care îl purta arcaşul cu mintea înceţoşată.

În ziua respectivă, ea nu îşi amintise că, în urmă cu

douăzeci şi ceva de ani, Nax alesese personal o brută din temniţele lui pe care o trimisese în nord ca să o violeze pe soţia lui Brocker. Singurul rezultat fericit al acestei fapte oribile fusese naşterea lui Archer, care era înalt şi îşi merita porecla.

Interogatoriul luase sfârşit când Archer îl pocnise în faţă pe informator. Fire crezuse atunci că motivul fusese limbajul pe care îl folosise individul.

Şi poate că aşa şi fusese. Fire nu avea să ştie niciodată când începuse Archer să îşi dea seama de identitatea lui Jod. Archer nu vorbise niciodată despre gândurile şi temerile lui, căci Fire tocmai îi frânsese inima.

Când sosi ziua plecării, gărzile ei – care erau nouăsprezece la număr, căci Mila nu venise cu ele – o înfășurară în multe pături şi îi legară cu grijă braţele pe lângă corp, astfel încât mâinile ei să fie protejate de căldura trupul său. O aşezară pe calul lui Neel, iar când acesta încălecă în spatele ei, o legară cu grijă de el. Grupul o porni încet la drum şi, cu toate că Neel era puternic şi grijuliu, tot îi era teamă să se încreadă în totalitate în echilibrul altcuiva.

În timp, însă, acea mişcare deveni liniştitoare. Ea se rezemă cu spatele de el, renunţă să îşi mai facă griji şi adormi.

Când fusese despărţit de Fire şi se văzuse înconjurat de locuitorii peşterilor, de gărzile lui Fire şi de nouăsprezece soldaţi călare, calul pătat parcă o luase razna. Bătuse cu copitele în roca de deasupra cât timp ea zăcuse la pat, sărise în două picioare de fiecare dată când cineva ieşise la suprafaţă, nu lăsase pe nimeni să-i pună căpăstrul sau măcar să se apropie de el. Dar nici nu păruse că ar vrea să fie lăsat în urmă atunci când o luaseră pe Fire. Când grupul se îndreptă către răsărit, calul îl urmă şovăitor, păstrând mereu o oarecare distanță.

Bătăliile de pe frontul de miazăzi se desfăşurau pe uscat şi în peşterile care se aflau între proprietăţile lui Gentian,

Fort Flood şi Râul Winged. Indiferent de terenul pe care îl câştigase sau îl pierduse comandantul, fortul se afla în continuare în stăpânirea dellienilor. Înălţându-se pe o stâncă, împrejmuit de ziduri aproape la fel de înalte ca şi acoperişurile sale, fortul funcţiona atât ca şi cartier general al armatei delliene, cât şi ca spital.

Când intrară, Clara se apropie în fugă pentru a-i întâmpina. Ea rămase lângă calul lui Neel cât timp gărzile o dezlegară de acesta, o aşezară pe pământ şi desfăcură păturile în care era înfăşurată. Clara plângea, iar când aceasta o îmbrăţişă şi o sărută pe obraji pe Fire, având grijă să nu îi atingă mâinile care îi erau în continuare legate de trup, Fire se rezemă amorţită de ea. Îşi dorea să o poată îmbrăţişa pe această femeie care plângea după Archer şi care purta în pântece copilul lui. Îşi dorea să se poată contopi cu ea.

— Vai, Fire, zise în cele din urmă Clara, am fost extrem de îngrijoraţi. Brigan va pleca în noaptea asta pe frontul de miazănoapte. Va fi extrem de uşurat să vadă că trăieşti, înainte de a pleca.

— Nu, zise Fire, dezlipindu-se brusc de Clara, surprinsă ea însăşi de ceea ce simţea. Clara, nu vreau să-l văd. Spune-i că îi doresc toate cele bune, dar că nu vreau să-l văd.

— Oh, făcu Clara, uimită. Cum doreşti. Eşti sigură? Nu ştiu cum îl vom putea opri când se va întoarce din tuneluri şi va afla că eşti aici.

Tunelurile. Fire simţi cum o cuprinde panica.

— Mâinile mele, zise ea, încercând să se concentreze asupra unei dureri mai izolate. E vreun vraci liber care să se îngrijească de ele?

Degetele de la mâna dreaptă erau rozalii, umflate şi pline de băşici, aducând cu nişte bucăţi de carne nefiartă de pui. Fire se holba la ele obosită şi îngreţoşată când simţi că tămăduitoarea se veseleşte la vederea lor.

— Este prea devreme să mă pronunţ, dar am motive să sper, zise femeia.

Ea îi unse cu grijă mâna cu o alifie, apoi o înveli în feșe curate şi îi desfăcu bandajele de la cealaltă mână, fredonând.

Ultimele două degete de la mâna stângă erau negre, de la vârfuri până la cea de-a doua falangă, parc-ar fi fost moarte.

Tămăduitoarea, care se opri din fredonat, o întrebă dacă era adevărat ce auzise, cum că Fire era o violonistă desăvârşită.

— Ei bine, zise femeia, nu putem decât să aşteptăm.

Îi dădu să bea o pilulă, apoi îi unse mâna cu alifie şi i-o bandajă.

— Rămâi aici, îi spuse ea.

Apoi ieşi repede din încăperea mică şi întunecată, în care ardea focul într-un şemineu, şi care avea obloanele trase peste ferestre ca să nu iasă căldura afară.

Fire îşi aducea vag aminte de o vreme când reuşea să ignore mai bine lucrurile pe care nu avea rost să le ia în considerare. Cândva fusese stăpână pe situaţie şi nu stătuse la mesele de interogatoriu, tristă şi nefericită, în vreme ce corpul ei de gardă o urmărea cu un soi de compasiune.

Apoi îl simţi pe Brigan apropiindu-se, un amestec uriaş şi puternic de trăiri: îngrijorare, uşurare, siguranţă, care erau mult prea intense pentru ca Fire să le poată face faţă. Ea începu să gâfâie; simţea că se îneacă. Când el intră în cameră, ea alunecă de pe masa de operaţii şi fugi într-un colţ al încăperii.

„Nu, îi transmise ea prin puterea gândului. Nu te vreau aici. Nu.“

— Fire, zise el. Ce s-a întâmplat? Te rog, spune-mi.

„Pleacă, te rog. Te rog, Brigan, te implor“.

— Lăsaţi-ne singuri, le spuse Brigan încet gărzilor.

„Nu! Am nevoie de ei!“

— Rămâneţi, le spuse Brigan pe acelaşi ton, iar gărzile ei, care erau extrem de uluite, se întoarseră şi intrară din nou în încăpere.

„Fire, îi transmise în gând Brigan. Te-am supărat cu ceva?“

„Nu. Ba da, îi transmise ea prin puterea gândului. Nu l-ai plăcut niciodată pe Archer. Puţin îţi pasă că a murit“.

„Nu este adevărat, îi răspunse el tot în gând, pe un ton hotărât. Am avut părerea mea despre Archer; şi-apoi, nu mai are nicio importanţă, căci tu îl iubeşti pe el, iar eu te iubesc pe tine, iar durerea ta mă întristează. Moartea lui Archer nu aduce decât tristețe“.

„Tocmai de aceea trebuie să pleci, îi zise ea în gând. Nu există decât tristețe“.

Se auzi un zgomot la uşă şi o voce aspră de bărbat.

— Comandante, trebuie să plecăm!

— Vin, răspunse Brigan peste umăr. Aşteaptă-mă afară.

Bărbatul plecă.

„Du-te, îi zise în gând Fire. Nu-i lăsa să aştepte“.

„N-am să te las în starea asta“, îi răspunse el tot în gând.

„Nu vreau să te privesc, îi zise ea, apăsând neajutorată peretele cu mâinile-i bandajate. Nu vreau să-ţi văd cicatricele proaspete din bătălie“.

El se apropie de colţul în care stătea ea, cu aceeaşi încăpăţânare neschimbată. Îi atinse cu mâna umărul stâng şi îşi aplecă faţa către urechea ei stângă. Ea îi simţi obrazul neras şi rece şi acea atingere dureros de familiară şi, brusc, se rezemă cu spatele de pieptul lui, cuprinzându-i stingheră cu braţele braţul stâng, acoperit de armura din piele, care începu să o cuprindă. Cu mâinile în şolduri şi lacrimile şiroindu-i pe obraji, ea refuza în continuare să îl privească.

— Cicatricele tale sunt proaspete, îi zise el foarte încet, încât doar ea să îl poată auzi.

— Nu pleca, zise ea. Te rog, nu pleca.

— Îmi doresc cu disperare să nu plec, însă ştii că trebuie să o fac.

— Nu vreau să te iubesc dacă vei muri, zise ea, plângând, şi îşi îngropă faţa în braţul lui. Nu te iubesc.

— Fire, zise el. Vrei să faci ceva pentru mine? Îmi vei

trimite vorbă pe frontul de nord ca să ştiu cum te simţi?

— Nu te iubesc.

— Asta înseamnă că nu-mi vei trimite vorbă?

— Nu, zise ea confuză. Ba da. Îţi voi trimite vorbă. Dar…

— Fire, zise el cu blândeţe, dând să se desprindă de ea. Trebuie să lași frâu liber sentimentelor. Eu…

O altă voce, aspră şi nerăbdătoare, îl întrerupse din prag.

— Comandante! Caii sunt pregătiţi.

Brigan se întoarse pe călcâie, înjurând cu exasperare şi furie, aşa cum Fire nu mai auzise pe nimeni înjurând. Speriat, bărbatul se făcu nevăzut.

— Te iubesc, îi zise Brigan pe un ton calm. Sper ca acest lucru să îţi aducă alinarea în următoarele zile. Fire, tot ce îţi cer este să mănânci şi să dormi, indiferent de cum te vei simţi. Mănâncă şi dormi. Şi trimite-mi vorbă, ca să ştiu cum te simţi. Să-mi spui dacă vrei să trimit pe cineva sau ceva.

„Drum bun. Drum bun“, îi transmise ea prin puterea gândului când el ieşi din clădire şi, însoţit de escorta lui, ieşi pe porţi.

Ce cuvinte ridicole şi goale să le spui cuiva…

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Fire era de părere că o persoană care nu îşi putea mişca mâinile nu era prea folositoare la Fort Flood. Clara era ocupată cu căpitanii lui Brigan şi cu mesagerii care veneau şi plecau întruna, iar Garan rareori îşi arăta faţa, iar când o făcea, îi arunca priviri duşmănoase, cum îi stătea în obicei. Fire îi evită, aşa cum evita încăperea unde zăceau rânduri nesfârşite de soldaţi suferinzi.

Nu avea voie să treacă dincolo de zidurile fortăreţei. Îşi petrecea timpul în două locuri: dormitorul pe care îl împărţea cu Clara, cu Musa şi cu Margo, prefăcându-se că doarme ori de câte ori intra Clara, căci aceasta punea prea multe întrebări despre Archer, şi acoperişul fortăreţei, care era extrem de bine păzit, unde stătea învelită într-o mantie cu glugă, cu mâinile vârâte la subraţ, şi vorbindu-i calului sur pătat.

Iapa – Fire conştientiza acum faptul că era o iapă – îşi făcea veacul printre stâncile aflate la nord de fortăreaţă. Calul se despărţise de grupul lui Fire când acesta se apropiase de fortăreaţă şi, în ciuda încercărilor grăjdarului, nu se lăsase dus în grajduri, alături de ceilalţi cai. Fire nu permisese nimănui să îi dea medicamente şi refuzase să îl oblige pe cal să se supună. Grăjdarul îşi aruncase dezgustat mâinile în aer. Iapa era cu siguranţă un animal neobişnuit de frumos, însă bărbatul era ocupat până peste cap cu caii răniţi şi harnaşamentele distruse pe câmpul de bătălie, şi nu avea timp de pierdut cu animalele încăpăţânate.

Aşadar, iapa rămase liberă printre stânci, hrănindu-se cu mâncarea ce îi era adusă, sau căutându-şi hrană atunci când nu primea, şi venind să o viziteze pe Fire ori de câte ori aceasta o chema. Senzaţia pe care o degaja era ciudată şi sălbatică, iar mintea ei era un lucru minunat şi neîmblânzit, pe care Fire o putea atinge şi influenţa, dar pe care nu reuşea să o înţeleagă cu adevărat. Îi plăcea să

stea singură printre stânci, să fie liberă, iar când era nevoie, devenea năbădăioasă.

Cu toate acestea, iapa emana şi un sentiment de dragoste – reţinut, oarecum. Calul acesta nu avea nicio intenţie să o părăsească pe Fire.

Petreceau timpul împreună, de la distanţă, prin intermediul puterii lui Fire. Era o frumuseţe – părul ei moale, cu pete cenuşii, coama şi coada groase, lungi şi încâlcite, de un cenuşiu-închis ca ardezia. Avea ochii albaştri.

Fire îşi dorea să i se permită să treacă dincolo de zidurile fortului, îşi dorea să stea cu iapa printre stânci, să încalece pe spinarea ei şi să se lase purtată oriunde ar fi dorit aceasta.

Într-o dimineaţă, Garan se furişă în dormitorul ei când stătea ghemuită sub aşternuturi, încercând să ignore senzaţia de arsură pe care o simţea în mâini şi prefăcându-se că doarme. El se aplecă deasupra ei şi spuse fără nicio altă introducere:

— Ridică-te, Fire. Avem nevoie de tine.

Nu folosi un ton furios, dar nici nu părea a fi o rugăminte. Fire se uită la el şi clipi.

— Nu-mi pot folosi mâinile, zise ea.

— Nu ai nevoie de mâini pentru ceea ce trebuie să faci.

Fire închise ochii.

— Vrei să interoghez pe cineva. Îmi pare rău, Garan. Nu mă simt suficient de bine.

— Te vei simţi mai bine dacă te vei ridica din pat şi nu îţi vei mai plânge de milă, răspunse el sec. Oricum, nu avem nevoie de tine pentru interogatoriu.

Fire se înfurie.

— Nu l-ai acceptat niciodată pe Archer în sufletul tău. Puţin îţi pasă de ceea ce s-a întâmplat.

Garan se înfierbântă.

— Nu poţi vedea ce-i în sufletul meu, altfel n-ai spune asemenea prostii. Nu plec de aici până nu te ridici din pat. Războiul se poartă la o aruncătură de băţ de aici şi am

destule pe cap ca să-mi pierd timpul cu o răzgâiată. Vrei să le trimit un mesaj într-o bună zi lui Brigan, lui Nash şi lui Brocker şi să le spun că ai murit, fără o cauză anume? Mă îmbolnăveşti, Fire, şi dacă nu vrei să te ridici din pat pentru tine, te implor s-o faci pentru mine. N-am chef să mor.

Fire se ridicase în şezut la un moment dat, în timpul acestui discurs remarcabil, iar acum avea ochii larg deschişi şi înţelegea. Garan era ud de transpiraţie şi gâfâia. Era mai slab decât fusese înainte, dacă acest lucru era cu putinţă, iar pe chipul lui se putea citi durerea. Fire îşi întinse mâna, vădit tulburată, şi îi făcu semn să şadă. Când el se aşeză, ea îi mângâie părul cu mâna bandajată. Îl ajută să se liniştească.

— Ai slăbit, îi zise el într-un final, cu o privire tristă în ochi. Şi ai în ochi o privire atât de rătăcită, încât îmi vine să te scutur.

Fire îi mângâie din nou părul şi îşi alese cuvintele cu grijă, încercând să le găsească pe cele care nu aveau să o facă să plângă.

— Nu e vorba că îmi plâng de milă, zise ea, doar că nu mă simt în apele mele, Garan.

— Ai o putere foarte mare, zise el. Simt asta. Ai reuşit să mă linişteşti pe loc.

Ea se întrebă dacă o persoană putea fi puternică, însă pe interior să fie zdruncinată şi cuprinsă de un tremur continuu.

Îl privi din nou cu atenţie. Nu arăta deloc bine. Ducea prea multe pe umerii lui.

— Ce trebuie să fac? îl întrebă ea.

El răspunse:

— Ai vrea să alini durerea soldaţilor care sunt pe moarte aici, în fort?

***

Soldaţii erau îngrijiţi în pavilionul de la parter al fortului, care, pe timp de pace, găzduia cinci sute de militari. Ferestrele nu aveau geamuri, iar obloanele

fuseseră trase pentru a păstra căldura care venea din şemineurile dispuse de-a lungul pereţilor şi de la un foc care ardea în mijlocul încăperii. Fumul se ridica la întâmplare către hornul din tavan, care se deschidea înspre acoperiş şi înspre cer.

Încăperea era slab luminată, iar soldaţii gemeau şi strigau. Mirosul de sânge, de fum şi de încă ceva ce provoca greaţa o făcu pe Fire să se oprească în prag. Era de parcă ar fi păşit într-unul dintre coşmarurile ei. Nu se simţea în stare să facă asta.

Apoi, zări un bărbat zăcând întins pe spate în pat, cu nasul şi urechile înnegrite ca degetele ei. Pe piept i se odihnea doar o mână, căci pe cealaltă o pierduse de tot; nu mai rămăsese din ea decât un ciot care era înfăşurat în tifon. Scrâşnea din dinţi, febril şi tremurând. Fire se apropie de el, cuprinsă de milă.

Când o văzu, acesta păru cuprins de panică. Ea se aşeză pe marginea patului şi îl privi în ochi. Îşi dădu seama că bărbatul era extenuat, însă prea chinuit de durere şi de spaimă ca să se poată odihni. Ea îi înlătură durerea şi îi diminuă spaima. Îl ajută să adoarmă.

Astfel deveni Fire parte integrantă a infirmeriei; reuşea să înlăture durerea mai bine decât medicamentele chirurgilor, iar în încăpere durerea se manifesta în mai multe forme. Uneori ajungea să se aşeze lângă un soldat pentru a-l linişti, alteori, ca atunci când vreunui militar i se scotea o săgeată, sau când i se făcea operaţie pe viu, era nevoie de mai mult. Existau zile când mintea ei se afla în mai multe colţuri ale încăperii în acelaşi timp, alinând durerea acolo unde era mai puternică, în vreme ce ea se plimba încoace şi-ncolo printre şirurile de pacienţi, cu părul desfăcut, căutând cu privirea sa pe cea a bărbaţilor şi a femeilor întinşi în paturi, care deveneau mai puţin înspăimântaţi odată ce o vedeau.

Era surprinsă de cât de uşor putea vorbi cu soldaţii care erau pe moarte, sau cu soldaţii care nu aveau să se mai însănătoşească, sau cu cei care îşi pierduseră prietenii şi

care se temeau pentru familiile lor. Crezuse că ajunsese la cel mai înalt grad de durere şi că mai mult de-atât nu se putea. Îşi aminti însă că îi spusese odinioară lui Archer că dragostea nu se putea măsura, iar acum înţelese că la fel era şi cu durerea. Durerea poate să se intensifice şi, tocmai când crezi că ai ajuns la limita suportabilităţii, aceasta începe să se împrăştie în toate direcţiile şi să-i atingă pe alţi oameni, amestecându-se cu durerea lor. Chiar dacă se răspândeşte, devine mai puţin apăsătoare, cumva.

Se considerase blocată într-un loc aflat dincolo de senzaţia obişnuită pe care ţi-o oferă viaţa oamenilor; nu observase cât de mulţi oameni rămăseseră şi ei blocaţi împreună cu ea.

În cele din urmă, ea începu să îi îngăduie Clarei să pătrundă în acel loc. Îi mărturisise Clarei întocmai durerea pe care o simţea şi aceasta, durerea provocată de cele întâmplate.

— A murit singur, îi zise ea, încet, Clarei.

— Şi a murit crezând că te-a dezamăgit, spuse Clara, la fel de încet. Căci trebuie să fi aflat deja planurile lor de a te răpi, nu crezi?

— Poate a bănuit, zise Fire, realizând, pe măsură ce îşi făceau aceste destăinuiri, cât de multe lucruri nu ştia.

O şi durea, dar o şi liniştea, întocmai ca alifia folosită de vraci pentru a-i unge mâinile degerate, această încercare a ei de a pune lucrurile cap la cap. Nu avea să ştie niciodată ce simţise el când fusese omorât de propriul său tată. Nu avea să ştie niciodată dacă lucrurile ar fi decurs altfel dacă ea ar fi fost mai atentă, dacă ar fi insistat mai mult ca el să nu plece. Dacă ar fi găsit o cale, cu mulţi ani în urmă, să îl oprească să o iubească atât de mult; dacă Archer, în ciuda minţii lui puternice şi a profunzimii sentimentelor lui, ar fi fost vreodată complet imun la frumuseţea ei covârşitoare.

— Presupun că nu vom afla niciodată cine era Jod în realitate, zise Clara, când Fire dăduse glas gândurilor ei. Ştim, desigur, că a fost un criminal şi o persoană josnică şi rea, care merită să moară, chiar dacă este bunicul

copilului meu, continuă ea cu fermitate.

Apoi pufni, zicând ca o paranteză:

— Halal bunici mai are şi copilul acesta! Ce vreau să zic este că nu vom şti niciodată dacă Jod şi-ar îi ucis propriul fiu dacă ar fi fost stăpân pe propria-i minte şi nu sub puterea acelui băiat îngrozitor care a căzut în hău, fie-i călătoria sprâncenată. Sper că a murit în agonie, înfipt într-un vârf ascuţit de stâncă.

Clara era o companie ciudat de plăcută pentru Fire în acele zile. Însărcinată, era mai frumoasă decât fusese vreodată. Însărcinată în luna a cincea, părul îi era mai gros şi mai strălucitor, iar pielea îi lucea; o doză suplimentară de vitalitate îi alimenta obişnuita-i determinare. Era plină de viaţă, iar pentru Fire era uneori dureros să îndure acest lucru. Însă Clara se înfuria uneori, şi pe bună dreptate, fiind dezarmant de sinceră. Purta în pântecele ei copilul lui Archer.

— Şi Lord Brocker este bunicul copilului tău, zise Fire cu blândeţe. Plus că mai există două bunici de care n-ar trebui să îţi fie ruşine.

— Şi, oricum, dacă ar fi să fim judecaţi după părinţii şi bunicii noştri, atunci să ne ferească Dumnezeu.

„Da, îşi zise Fire. Să ne ferească Dumnezeu".

Când rămânea singură, nu se putea abţine să nu se gândească la casă, la amintiri. Când ieşea pe acoperiş pentru a se conecta cu iapa, încerca să nu se gândească la Small, care se afla departe, în Oraşul Regelui, şi care se întreba cu siguranţă de ce plecase şi dacă avea să se mai întoarcă vreodată la el.

Noaptea, când se chinuia să adoarmă, Cansrel şi Archer o vizitau pe rând în coşmarurile ei. Cansrel, cu gâtul sfâşiat, se transforma brusc în Archer, care se holba la ea cu aceiaşi ochi malefici cu care o privise mereu Cansrel. Alteori, ea îl ademenea pe Archer spre moarte în locul lui Cansrel, sau îi ademenea pe amândoi, sau, uneori, Cansrel îl ucidea pe Archer, sau o viola pe mama lui Archer, şi poate că Archer descoperea acest lucru şi îl omora. Indiferent ce se întâmpla, indiferent care dintre cei doi

bărbaţi murea în visurile ei, Fire se trezea cu aceeaşi durere nemiloasă.

Sosi vestea de pe frontul de nord că Brigan îl trimitea pe Nash la Fort Flood şi că Brocker şi Roen aveau să îi urmeze.

Garan era indignat.

— Să înţeleg că îl trimite pe Nash aici ca să îi ţină locul, zise el. Dar de ce naiba îşi trimite întreaga echipă de strategie? În curând ne va trimite şi cel de-al Treilea şi cel de-al Patrulea Detaşament şi va rămâne singur să înfrunte armata lui Mydogg.

— Poate că situaţia de acolo este prea periculoasă pentru cei care nu sunt soldaţi, zise Clara.

— Dacă este periculoasă, ar trebui să ne zică.

— Ne-a spus, Garan. La ce crezi că se referă când spune că până şi în tabără e greu să dormi noaptea? Îţi imaginezi că soldaţii lui Mydogg îi ţin pe ai noştri până noaptea târziu cu băutura, jocurile şi dansul? Ai citit cel mai recent raport? Un soldat al celui de-al Treilea Detaşament şi-a atacat propriii tovarăşi într-o zi, omorându-şi trei camarazi înainte să se sinucidă. Mydogg îi promisese că îi va plăti familiei lui o avere dacă devenea trădător.

Deoarece muncea la infirmerie, Fire nu avea cum să nu afle lucruri care se petreceau în bătălii sau în război. Ea înţelese că în ciuda trupurilor sfâşiate pe care infirmierii le aduceau din tuneluri în fiecare zi, în ciuda dificultăţilor întâmpinate în transportarea alimentelor în taberele din sud şi a răniţilor, a reparării armelor şi armurilor şi în ciuda focurilor uriaşe care erau aprinse în fiecare zi pentru a arde trupurile neînsufleţite, se credea că se descurcau bine pe frontul de sud. Pentru cei de la Fort Flood, nu erau decât nişte încăierări călare şi pe jos, un grup de soldaţi care bloca un alt grup de soldaţi într-o peşteră, atacuri bruşte şi retrageri rapide. Soldaţii lui Gentian, care erau conduşi de către unul dintre căpitanii pikkieni ai lui Mydogg, erau dezorganizaţi. Soldaţii lui Brigan, pe de altă parte, primiseră o pregătire foarte bună şi ştiau care le

erau responsabilităţile în orice situaţie dată. Comunicarea dintre ei era cât se poate de bună, având în vedere că se luptau în tuneluri, iar cercetaşii lor erau numeroşi şi pricepuţi. Brigan ajunsese să prezică faptul că nu era decât o chestiune de câteva săptămâni până când dellienii aveau să facă un progres semnificativ.

Pe frontul de nord însă, bătălia se desfăşura sub cerul liber, pe platoul care se afla la nord de oraş, unde nu prea puteai să pui în practică o strategie inteligentă. Întreaga bătălie putea fi urmărită ziua întreagă, până la căderea nopţii, datorită terenului şi a vizibilităţii. Aproape fiecare bătălie lua sfârşit cu retragerea trupelor delliene. Oamenii lui Mydogg erau neînfricaţi, şi atât Mydogg, cât şi Murgda se aflau acolo, cu ei; zăpada şi gheaţa nu păreau să le fie potrivnice cailor. De cele mai multe ori, soldaţii erau nevoiţi să lupte pe jos şi devenea din ce în ce mai evident că dellienii erau cu mult depăşiţi numeric. Mydogg înainta încet către oraş.

Brigan se afla în nord, desigur, căci el se ducea întotdeauna acolo unde se dădea lupta cea mai grea. Fire se gândea că el trebuia să fie acolo pentru a ţine discursuri de îmbărbătare şi pentru a-şi conduce oamenii în luptă, sau pentru a-şi îndeplini datoria de comandant pe timp de război. Detesta că îşi folosea aptitudinile într-o situaţie atât de nebunească. Ea îşi dorea ca el, sau altcineva, să-şi arunce sabia şi să zică: „Ajunge! Este un mod ridicol de a hotărî cine este stăpânul!“ Pe măsură ce paturile de la infirmerie se umpleau şi se goleau şi se umpleau din nou, i se părea că nu vor mai rămâne oameni care să fie conduşi. Regatul era deja decimat, iar acest război nu făcea decât să îl destrame şi mai mult.

Lui Cansrel i-ar fi plăcut. Distrugerea fără niciun sens era pe gustul lui. Probabil că şi băiatului i-ar fi plăcut.

Archer nu şi-ar fi exprimat opinia – cel puţin nu faţă de ea, cunoscându-i părerea potrivnică. Indiferent care ar fi fost părerea lui, Archer s-ar fi dus şi ar fi luptat bărbăteşte pentru Dells.

Aşa cum făceau Brigan şi Nash.

Când corpul de gardă al lui Nash intră călare pe porţi, Fire se simţi ruşinată de faptul că îşi pierduse stăpânirea de sine şi fugise împleticindu-se pe acoperiş.

„Cal frumos, o strigă ea pe tovarăşa ei. Cal frumos, nu mai suport. Pot să le fac faţă lui Archer şi lui Cansrel, însă nu pot face faţă acestei situaţii. Fă-l să plece. De ce trebuie ca prietenii mei să fie soldaţi?“

Mai târziu, când Nash urcă pe acoperiş ca să o întâlnească, ea nu îngenunche, aşa cum făcură gărzile ei şi cele de pe acoperiş.

Rămase cu spatele la Nash şi cu ochii fixaţi asupra calului, ţinându-și umerii adunaţi de parcă ar fi vrut să se apere de prezenţa lui.

— Lady Fire, zise el.

„Maria Ta. Nu vreau să par nesupusă, dar te implor să pleci“.

— Desigur, domniţă, dacă asta doreşti, zise el cu blândeţe. Dar mai întâi am făgăduit să transmit o sută de mesaje din nord şi din oraş – de la mama mea, de la bunica ta, de la Hanna, Brocker şi Mila, pentru început.

Fire îşi imagina mesajul de la Brocker: „Te învinuiesc pe tine pentru moartea fiului meu“. Un mesaj de la Tess: „Ţi-ai distrus mâinile din cauza neglijenţei tale, nu-i aşa, nepoată?“ Un mesaj de la Hanna: „M-ai lăsat aici, singură“.

„Prea bine, îi transmise ea lui Nash în gând. Transmite-mi mesajele, dacă trebuie“.

— Ei bine, zise Nash, oarecum încurcat, îţi transmit dragostea lor, desigur. Şi faptul că sunt îndureraţi pentru pierderea lui Archer, dar uşuraţi pentru că eşti în viaţă. Hanna mi-a cerut în mod expres să îţi spun că Blotchy îşi va reveni. Domniţă…

Tăcu.

— Fire, continuă el, de ce cu sora şi cu fratele meu vorbeşti, iar cu mine nu?

Ea îl repezi.

„Dacă Brigan a spus asta, atunci a minţit“.

Nash ezită.

— Nu el mi-a spus. Cred că am presupus eu. Sunt sigur că vorbeşti cu Clara şi cu Garan.

„Clara şi Garan nu sunt soldaţi. Nu vor muri", îi transmise ea în gând, realizând între timp că această gândire era incorectă, deoarece Garan putea muri din cauza bolii de care suferea, iar Clara putea muri la naştere. Tess putea muri de bătrâneţe, Brocker şi Roen din cauza unui atac în timp ce călătoreau, iar Hanna putea fi aruncată de pe cal.

— Fire…

„Te rog, Nash, te rog. Nu mă obliga să-ţi dau motive, nu vreau decât să mă laşi singură. Te rog!"

Nash fu afectat de aceste cuvinte. Dădu să plece, apoi se opri şi se întoarse.

— Încă un lucru. Calul tău e în grajduri.

Fire privi înspre stânci, unde calul cenuşiu tropăia în zăpadă. Nu înţelegea. Ea îi transmise nedumerirea ei lui Nash.

— Nu i-ai spus lui Brigan că vrei să ţi se aducă murgul? întrebă el.

Fire se întoarse, privindu-l în ochi pentru prima dată. Înfăţişarea lui era frumoasă şi fioroasă, buza îi era brăzdată de o nouă cicatrice, mantia îi atârna peste armura din zale şi piele. Ea zise:

— Te referi la Small?

— Fireşte, zise el. La Small. Brigan a crezut că ţi-ar plăcea să-l ai lângă tine. E jos.

Fire o luă la fugă.

Ea se trezi, nu dintr-un coşmar, ci la ceva – ceva care îi aducea liniştea. Acea senzaţie de a fi învelită în pături călduroase şi de a dormi lipită de spatele cald al lui Small.

Musa şi câteva alte gărzi purtau în şoaptă o conversaţie cu o persoană care se afla în afara staulului. Fire îşi trimise mintea înceţoşată până acolo. Acel cineva era regele.

Spaima care o cuprinsese dispăruse, lăsând locul unui

vid ciudat, liniştitor. Ea se întinse şi îşi trecu uşor degetele bandajate peste trupul minunat al lui Small, ferindu-se să atingă locurile unde părul lui se încreţea în jurul cicatricelor provocate de răpitoarele-monstru. Mintea lui se odihnea liniştită, iar firele de fân de lângă botul lui se mişcau odată cu respiraţia sa. Era ca o lampă întunecată la lumina torţelor. Era perfect.

Ea atinse mintea lui Nash. Acesta veni la uşa staulului, se aplecă şi o privi. Pe chipul lui, şi în prezenţa sa, se simţea evident ezitarea şi dragostea.

— Zâmbeşti, zise el.

Lacrimile fură răspunsul la aceste cuvinte. Furioasă pe ea însăşi, încercă să le înăbuşe, însă acestea continuau să se adune nepăsătoare.

— Îmi pare rău, zise ea.

El intră în staul şi se lăsă pe vine în spaţiul dintre capul şi pieptul lui Small. Începu să îi mângâie gâtul, privind-o cu atenţie.

— Am înţeles că ai plâns destul de mult, zise el.

— Da, zise ea, dezarmată.

— Cred că ai obosit de atâta plâns şi te dor ochii.

— Da.

— Şi mâinile. Te mai dor încă?

Acest interogatoriu calm o făcea să se liniştească.

— Sunt puţin mai bine decât au fost.

El dădu serios din cap şi continuă să mângâie gâtul lui Small. Era îmbrăcat ca mai înainte, doar că de astă dată îşi ţinea coiful sub braţ. Părea mai bătrân în întuneric şi în lumina portocalie. Era mai în vârstă, cu zece ani mai în vârstă decât ea. Aproape toţi prietenii ei erau mai în vârstă; până şi Brigan, cel mai mic dintre fraţi, era mai mare decât ea cu cinci ani. Însă ea nu credea că această diferenţă de vârstă o făcea să se simtă ca un copil înconjurat de adulţi.

— Eşti tot aici? întrebă ea. N-ar trebui să fii pe undeva prin vreo peşteră, dându-le curaj oamenilor tăi?

— Ar trebui, zise el, înlăturându-i uşor sarcasmul. Am venit să-mi iau calul, ca să plec înspre tabere, dar am

început să vorbesc cu tine.

Fire urmări o cicatrice lungă şi subţire de pe spatele lui Small. Se gândi la tendinţa ei recentă de a comunica mai uşor cu caii şi cu muribunzii decât cu oamenii pe care crezuse că îi iubeşte.

— Nu este normal să iubeşti doar oamenii care urmează să moară, zise ea.

Nash cugetă asupra acestor cuvinte preţ de o secundă, mângâind gâtul lui Small atât de îngândurat, încât ai fi zis că soarta tărâmului Dells depindea de atingerea lui blândă şi atentă.

— Am două răspunsuri, zise el în cele din urmă. Primul, toată lumea moare în cele din urmă. Al doilea, dragostea e o prostie. N-are nicio legătură cu logica. Iubeşti pe cine iubeşti. Deşi nu are logică, eu mi-am iubit tatăl.

El o privi insistent.

— Tu l-ai iubit pe al tău?

— Da, răspunse ea în şoaptă.

El îl mângâie pe bot pe Small.

— Te iubesc, chiar dacă ştiu că tu nu mă vrei, zise el. Şi îmi iubesc fratele, mai mult decât mi-am dat seama înainte ca tu să apari. Nu alegi pe cine iubeşti, domniţă. Nici nu ai de unde să ştii ce putere poate avea asupra ta.

În acel moment, ea înţelese ceva. Se îndepărtă surprinsă de el şi îi cercetă atentă faţa. Expresia de pe chipul lui părea blândă în jocul dintre umbre şi lumini. Văzu o latură a lui pe care nu o mai văzuse până atunci.

— Ai venit la mine ca să te învăţ cum să-ţi protejezi mintea, zise ea, şi, în acelaşi timp, ai încetat să mă mai ceri în căsătorie. Ai făcut toate aceste lucruri din dragoste pentru fratele tău.

— Ei bine, zise el, privind stânjenit podeaua, am încercat să-l pocnesc de câteva ori, dar asta nu mai are nicio importanţă.

— Te pricepi la dragoste, zise ea simplu, deoarece i se părea că spune adevărul. Eu nu mă pricep atât de bine la dragoste. Parc-aş fi o creatură înfăşurată în sârmă ghimpată. Îi îndepărtez pe toţi cei pe care îi iubesc.

El ridică din umeri.

— Nu mă deranjează să mă îndepărtezi dacă asta înseamnă că mă iubeşti, surioară.

CAPITOLUL TREIZECI

Ea începu să scrie o scrisoare, cu gândul la Brigan. Nu era o scrisoare prea bună. „Dragă Brigan, nu cred că ar trebui să faci ceea ce faci. Dragă Brigan, oamenii se îndepărtează de mine, iar eu simt că mă pierd“.

Mâinile nu îi mai erau umflate şi nu se mai înnegriseră şi în alte locuri. Probabil că, după o perioadă de timp, avea să fie supusă unei intervenţii chirurgicale, îi spuseseră vracii, ca să îi înlăture cele două degete moarte de la mâna stângă.

— Dintre toate medicamentele voastre, nu există niciunul care să o vindece? îl întrebase Musa pe unul dintre vraci.

— Nu există medicamente care să învie un lucru mort, răspunsese acesta pe un ton tranşant. Cel mai potrivit lucru acum ar fi acela ca Lady Fire să înceapă să îşi folosească mâinile. Va descoperi că te poţi descurca foarte bine şi fără zece degete.

Nu era ca înainte. Ce uşurare era să poată să îşi taie mâncarea, să îşi încheie nasturii, să îşi lege părul. Făcea toate aceste lucruri, chiar dacă mişcările ei erau neîndemânatice la început şi simţea cum o ard celelalte degete sănătoase, chiar dacă simţea milă din partea prietenilor care o urmăreau. Mila lor nu o făcea decât să se ambiţioneze şi mai tare. Ea ceru să i se permită să dea o mână de ajutor la infirmerie – să bandajeze rănile, să îi hrănească pe soldaţii care nu se puteau hrăni singuri. Nu păreau să îi deranjeze că ea le picura zeama pe haine.

Când deveni mai îndemânatică, începu să ajute la cele mai simple sarcini în timpul operaţiilor: ţinea lămpile, le dădea chirurgilor instrumentele. Ea descoperi că era rezistentă la vederea sângelui, a infecţiilor şi a măruntaielor oamenilor – cu toate că măruntaiele oamenilor erau mai greţoase decât cele ale gândacilor-monstru. Unii dintre aceşti soldaţi o cunoşteau, datorită

celor trei săptămâni pe care ea le petrecuse în călătoria sa alături de Primul Detaşament. Bănuia că unii dintre ei fuseseră cândva duşmanii săi, însă acea senzaţie dispăruse acum când luptau în război, sufereau şi aveau nevoie de alinare.

Într-o zi îl ajutase pe un soldat pe care îl cunoştea foarte bine. Acesta avea o săgeată împlântată în coapsă. Era bărbatul care îi împrumutase cândva vioara lui – era bărbatul acela înalt şi falnic ca un copac. Ea îi zâmbi. Din când în când mai purtau conversaţii în şoaptă. Ea îi alina durerea în timp ce rana lui se vindeca. El nu spuse prea multe referitor la degetele ei moarte, însă expresia de pe chipul lui, ori de câte ori se uita la ele, exprima o profundă compasiune.

Când sosi Brocker, acesta îi luă mâinile, i le aşeză pe faţa lui şi începu să plângă.

Odată cu Brocker sosise nu numai Roen, ci şi Mila, deoarece acesta îi ceruse să fie secretarul său militar, iar fata acceptase. Brocker şi Roen – prieteni vechi care nu se mai văzuseră de pe vremea Regelui Nax – erau acum nedespărţiţi, iar Mila îi însoţea deseori.

Fire îl vedea rareori pe Nash, atunci când venea la fort ca să ceară informaţii sau să pună la punct strategii împreună cu Garan, cu Clara, cu Brocker şi cu Roen. Era murdar şi istovit, iar zâmbetul aproape că îi dispăruse de pe buze.

„Cred că Regele Nash se va întoarce“, îi zicea liniştită Mila lui Fire de fiecare dată când acesta pleca înspre peşteri şi, cu toate că ştia că nu exista nicio certitudine care să susţină afirmaţia Milei, aceste cuvinte îi aduceau alinarea.

Mila se schimbase. Muncea din greu alături de Brocker, tăcută şi concentrată.

— Am aflat că există un medicament care întrerupe o sarcină de la primele semne, îi zise ea senină lui Fire într-o bună zi. Pentru mine e prea târziu, fireşte. Ştiai despre el, domniţă?

Fire era uluită.

— Fireşte că nu, altminteri ţi-aş fi spus şi l-aş fi căutat pentru tine.

— Clara mi-a spus despre el, zise Mila. Vracii regelui sunt remarcabili, însă se pare că trebuie să fi crescut în anumite cartiere ale Oraşului Regelui ca măcar să speri să afli de ce sunt capabili aceştia. Am fost supărată când am aflat, adăugă ea. M-am înfuriat. Însă acum nu are niciun rost să mă mai gândesc la asta. Nu sunt diferită de ceilalţi, nu-i aşa, domniţă? Cu toţii mergem pe drumuri pe care nu le-am fi ales singuri niciodată. Am obosit să mă tot plâng.

— Băiatul ăsta, zise Brocker mai târziu, în aceeaşi zi.

Şedea lângă Fire pe un scaun de pe acoperiş, unde consimţise să fie dus, deoarece dorea să vadă calul cenuşiu cu pete. El clătină din cap şi mormăi.

— Băiatul ăsta! Mă aştept să am nepoţi despre care nu voi afla niciodată. N-am crezut că va muri, aşa că, în loc să fiu furios în legătură cu Mila şi cu Prinţesa Clara, mă simt liniştit.

Priviră dansul care se desfăşura dinaintea lor: doi cai care îşi dădeau târcoale, unul simplu şi maro, care îşi întindea uneori botul în încercarea de a îi oferi un sărut umed celuilalt, pătat, care încerca să se eschiveze. Fire încerca să îi împrietenească pe cei doi cai, deoarece iapa, dacă într-adevăr dorea să o urmeze pe Fire oriunde ar fi mers aceasta, trebuia să înveţe să aibă încredere şi în alte suflete. În ziua respectivă, iapa încetase să îl mai intimideze pe Small încercând să-l lovească cu picioarele din spate. Făcea progrese.

— E o iapă de râu, zise Brocker.

— O ce?

— O iapă de râu. Am mai văzut unul sau doi astfel de cai pătaţi; vin de la gura Râului Winged. Nu cred că există o piaţă obişnuită pentru caii de râu, cu toate că sunt atât de frumoşi – sunt absurd de costisitori, deoarece sunt greu de prins şi chiar mai greu de îmblânzit. Nu sunt la fel de prietenoşi ca şi ceilalţi cai.

Atunci Fire îşi aminti că Brigan îi vorbise cândva despre caii de râu, pe care şi-i dorea foarte mult. Îşi mai aminti că iapa o purtase cu încăpăţânare înspre miazăzi şi înspre apus de proprietatea lui Cutter până când Fire o întorsese din drum. Încercase să se întoarcă acasă – să o ducă pe Fire acasă la ea, acolo unde izvora râul. Acum, se afla aici, unde nu îşi dorise să fie, dar unde, totuşi, alesese să vină.

„Dragă Brigan, gândi ea. Oamenii îşi doresc lucruri absurde, imposibile. La fel şi caii".

— A apucat să o vadă comandantul? întrebă Brocker, părând amuzat de propria-i întrebare.

Din câte se părea, Brocker cunoştea obsesia lui Brigan pentru cai.

— Nu-mi pasă cât e de valoroasă şi n-am de gând să-l ajut să o îmblânzească, spuse încet Fire.

— Nu eşti corectă, zise Brocker pe un ton blând. Băiatul este cunoscut pentru blândeţea cu care tratează caii. Nu îmblânzeşte animalele care nu îi arată afecţiune.

— Dar care cal nu i-ar arăta afecţiune? zise Fire, apoi se opri, deoarece era caraghioasă şi sentimentală şi spunea prea multe.

O clipă mai târziu, Brocker spuse cu o voce ciudată şi uluită pe care nu ştiu cum să o interpreteze:

— Am făcut câteva greşeli grave şi simt că mintea mea o ia razna când încerc să înţeleg consecinţele lor. N-am fost bărbatul care ar fi trebuit să fie, pentru nimeni. Poate că pedeapsa pe care am primit-o a fost îndreptăţită, zise el, coborându-şi privirea în poală. Of, copilă, mi se frânge inima când îţi văd degetele. Ai putea învăţa să cânţi la vioară cu mâna dreaptă?

Fire îi luă mâna şi i-o strânse cât putu ea de tare, însă nu dădu niciun răspuns. Se gândise să cânte la vioară cu mâna cealaltă, însă i se păruse că era ca şi când ar fi învăţat să cânte pentru prima oară. La optsprezece ani nu mai putea învăţa să atingă corzile viorii la fel de uşor ca la cinci ani, şi-apoi îi va veni greu să mânuiască arcuşul cu doar două degete şi cu degetul mare.

Pacientul ei violonist îi făcuse o altă sugestie. Ce-ar fi

dacă ar ţine vioara în mâna stângă şi arcuşul în mâna dreaptă, ca de obicei, şi ar găsi o altă cale de a cânta cu doar două degete? Cât de repede ar reuşi să atingă corzile şi cât de corect? Uneori, noaptea, când era întuneric şi gărzile ei nu o puteau vedea, se prefăcea că ţine vioara în mână şi că apasă cu cele două degete corzi imaginare. La vremea aceea i se păruse un exerciţiu nereuşit şi inutil care o întristase şi mai mult. Întrebarea lui Brocker o făcu să se întrebe dacă nu ar trebui să încerce din nou.

O săptămână mai târziu, ea ajunse să înţeleagă şi sensul celorlalte cuvinte ale lui Brocker.

Rămăsese până târziu la infirmerie şi salvase viaţa unui om. Era un lucru pe care reuşea să îl facă foarte rar: ţinea de voinţa soldaţilor care se apropiau de moarte, unii chinuiţi de dureri şi alţii în stare de inconştienţă. În acel moment de resemnare, ea le putea oferi curaj, dacă doreau. Îi putea ajuta să ţină de fiinţa lor care începea să dispară. Nu funcţiona întotdeauna. Un om care sângera abundent nu avea şanse de supravieţuire, indiferent cât de mult lupta împotriva morţii. Însă uneori, ceea ce le oferea ea era suficient.

Fireşte că această muncă o storcea de puteri.

În ziua respectivă i se făcuse foame şi ştia că va găsi de mâncare în birourile unde Garan, Clara, Brocker şi Roen îşi petreceau zilele aşteptând cu nerăbdare să primească mesaje şi să dezbată. Doar că în acea zi ei nu dezbăteau, iar când ea intră însoţită de gărzile sale, simţi o uşoară relaxare. Acolo se afla şi Nash, care stătea lângă Mila şi vorbea cu ea, cu un zâmbet sincer pe faţă, cum Fire nu mai văzuse de ceva vreme. Garan şi Clara mâncau liniştiţi din nişte castronașe, iar Brocker şi Roen şedeau împreună la masă şi trasau nişte linii pe o hartă topografică ce părea să reprezinte partea de jos a regatului. Roen murmură ceva ce îl făcu pe Brocker să chicotească.

— Ce e? întrebă Fire. Ce s-a întâmplat?

Roen îşi ridică privirea de pe hartă şi arătă către strachina cu tocăniţă de pe masă.

— Ah, Fire. Ia loc. Mănâncă ceva şi-ţi vom spune de ce războiul nu este lipsit de nădejde. Dar voi, Musa? Neel? Nu vă e foame? Nash, zise ea întorcându-se şi privindu-şi cu severitate fiul. Vino şi mai adu-i nişte tocăniţă Milei.

Nash se ridică de pe scaun.

— Se pare că toată lumea va mânca din tocăniţă în afară de mine.

— Te-am văzut mâncând trei farfurii de tocăniţă, zise Roen cu asprime.

Fire se aşeză oarecum nedumerită, căci toate aceste tachinări din încăpere o făceau să simtă o uşurare pe care nu era sigură că ar trebui să o simtă.

Roen îi explică faptul că doi cercetaşi dellieni de pe frontul de sud făcuseră două descoperiri oarecum îmbucurătoare. În primul rând, aceştia identificaseră reţeaua de tuneluri prin care duşmanul îşi transporta proviziile, iar în al doilea rând, aceştia localizaseră o serie de peşteri, la est de câmpul de bătălie, unde duşmanul îşi ţinea caii. Dellienii reuşiseră să ocupe atât ruta pentru provizii, cât şi peşterile, cu ajutorul unor atacuri bine-plasate. Nu era decât o chestiune de timp până când oamenii lui Gentian aveau să rămână fără mâncare; iar fără cai cu ajutorul cărora să fugă, nu vor avea de ales decât să se predea, permiţând astfel Primului şi celui de-al Doilea Detaşament să se grăbească înspre nord pentru a susţine trupele lui Brigan.

Sau, cel puţin, asta credeau feţele zâmbitoare din birou că se va întâmpla. Fire admise că acest lucru era posibil, atâta vreme cât armata lui Gentian nu le bloca la rândul ei ruta pentru provizii şi atâta vreme cât mai rămâneau în viaţă soldaţii din cel de-al Treilea şi cel de-al Patrulea Detaşament, până când ajungeau în nord Primul şi cel de-al Doilea Detaşament.

— El a făcut asta, o auzi Fire pe Roen zicându-i în şoaptă lui Brocker. Brigan a găsit pe hartă aceste tuneluri şi, înainte să plece de aici, el, împreună cu unii cercetaşi ai săi, au stabilit locul probabil al rutelor pentru provizii şi al cailor. A avut dreptate.

— Fireşte că el a făcut asta, zise Brocker. M-a întrecut demult.

Ceva din tonul lui o făcu pe Fire să rămână cu lingura suspendată în aer şi să îl scruteze cu privirea, repetând în gând cuvintele lui. Mândria din vocea lui i se părea ciudată. Brocker vorbise întotdeauna cu mândrie despre băiatul comandant care îşi urmase drumul cu atâta măreţie. Însă în ziua respectivă părea să fie mai îngăduitor.

El îşi ridică privirea ca să vadă de ce se zgâia la el. Ochii lui deschişi la culoare şi limpezi îi surprinseră privirea şi rămaseră fixaţi asupra ei.

Pentru prima dată, ea înţelese ce făcuse Brocker în urmă cu douăzeci şi ceva de ani de stârnise mânia lui Nax.

În timp ce se ridica de la masă, vocea lui Brocker o însoţi, obosită şi ciudat de resemnată.

— Fire, aşteaptă. Fire, draga mea, lasă-mă să-ţi explic.

Ea nu îl ascultă, împinse uşa cu umărul şi ieşi din încăpere.

Roen fu cea care i se alătură pe acoperiş.

— Fire, zise ea. Dorim să-ţi vorbim şi ar fi mult mai uşor pentru Lordul Brocker dacă ai coborî tu.

Fire încuviinţă, deoarece avea întrebări şi lucruri pe care dorea să le spună pentru că le ţinuse prea mult în ea. Îşi încrucişă braţele pe piept şi se uită în ochii căprui ai Musei.

— Musa, n-ai decât să te plângi comandantului cât vrei, dar insist să vorbesc cu regina şi cu Lord Brocker între patru ochi. M-ai înţeles?

Musa îşi drese glasul stingherită.

— Vom rămâne la intrare, domniță.

Ajunsă jos, în apartamentul locuit de Brocker, cu uşa închisă şi încuiată, Fire stătea lipită de un perete şi, în loc să se uite la Brocker, privea roţile uriaşe ale scaunului său. Din când în când le mai arunca o privire, atât lui, cât şi lui Roen, deoarece nu se putea abţine. I se părea că acest lucru se întâmpla prea des în ultima vreme – să se uite în

ochii cuiva şi să vadă pe altcineva, să înţeleagă unele crâmpeie din trecut pe care nu le înţelesese până atunci.

Părul negru al lui Roen, cu şuviţa albă, era bine strâns la spate. Expresia de pe chipul ei era, de asemenea, încordată, din cauza îngrijorării. Ea veni şi se opri lângă Brocker, aşezându-şi cu blândeţe mâna pe umărul lui. Brocker îşi întinse mâna şi o atinse pe a ei. Cu toate că ştia acum, acest gest o făcu pe Fire să tresară.

— Nu v-am văzut niciodată împreună înainte să izbucnească războiul, zise ea.

— Aşa e, zise Brocker. Nu m-ai văzut niciodată călătorind, copilă. Regina şi cu mine nu ne-am mai întâlnit din…

Roen termină liniştită fraza în locul lui.

— Din ziua în care Nax a asmuţit asupra ta acele brute în casa mea verde, dacă-mi amintesc eu bine.

Fire îi aruncă o privire aspră.

— Iar tu ai văzut tot ce s-a întâmplat?

Roen încuviinţă cu tristeţe.

— Am fost forţată să privesc. Probabil a sperat să pierd copilul bastard.

Prin urmare, Nax se comportase inuman, iar Fire îi putea simţi forţa; cu toate acestea, ea tot nu reuşea să îşi stăpânească mânia.

— Archer este fiul tău, îi zise ea lui Brocker, înecându-se de indignare.

— Fireşte că Archer este fiul meu, răspunse Brocker îndurerat. A fost întotdeauna fiul meu.

— A aflat măcar că are un frate? I-ar fi prins bine un frate calculat ca Brigan. Dar Brigan, el ştie? N-am să-i ascund acest lucru.

— Brigan ştie, copilă, răspunse Brocker, cu toate că Archer n-a aflat niciodată, spre marele meu regret. Când Archer a murit, mi-am dat seama că Brigan trebuie să afle adevărul. I-am spus acum câteva săptămâni, când a venit pe frontul de nord.

— Şi ce s-a ales de el? Brigan ar fi putut să-ţi spună ţie tată, Brocker, nu unui rege nebun care îl ura pentru că era

mai deştept şi mai puternic decât fiul lui natural. Ar fi putut creşte în nord, departe de Nax şi de Cansrel, şi nu ar fi devenit niciodată…

Ea tăcu şi îşi întoarse privirea, încercând să se liniştească.

— Brigan ar fi trebuit să fie un lord nordic, cu fermă, moşie şi un grajd plin de cai, nu prinţ.

— Dar Brigandell este prinţ, zise Roen, încet. Este fiul meu. Nax a fost singurul în măsură să îl dezmoştenească şi să îl alunge, însă nu ar fi făcut niciodată acest lucru. Nax nu ar fi recunoscut niciodată public că era un încornorat.

— Aşadar, ca onoarea lui Nax să rămână nepătată, zise Fire disperată, Brigan şi-a asumat rolul de salvator al regatului. Nu este drept. Nu este drept! exclamă Fire.

Ştia că era argumentul unui copil, însă nu îi păsa, deoarece faptul că se comporta copilăreşte nu însemna că nu spunea adevărul.

— Of, Fire, zise Roen. Înţelegi la fel de bine ca noi că regatul are nevoie de Brigan exact în locul unde se află acum, aşa cum are nevoie şi de tine, şi de oricare dintre noi, indiferent dacă este sau nu drept.

În vocea lui Roen se simţea o durere teribilă. Fire se uită la ea, încercând să şi-o imagineze pe femeia de acum douăzeci şi ceva de ani. Inteligentă şi extrem de capabilă, căsătorită cu un rege care nu era decât o marionetă în mâinile unui păpuşar maniac. Roen văzuse cum căsătoria – şi regatul ei – se duseseră de râpă.

Fire se uită la Brocker, care o privea trist.

Nu îl putea ierta pe Brocker.

— Brocker, tatăl meu, i-ai făcut un lucru neplăcut soţiei tale, zise ea.

— Ţi-ai dori ca acest lucru să nu se fi întâmplat, interveni Roen, iar Archer şi Brigan să nu se fi născut niciodată?

— Acesta este argumentul unui infidel!

— Dar nu tu ai fost înşelată, Fire, zise Roen. De ce te simţi atât de rănită?

— Ne-am mai afla acum în război dacă voi doi nu l-aţi fi

provocat pe Nax să-şi distrugă comandantul militar? N-am fost, oare, cu toţii înşelaţi?

— Îţi imaginezi că regatul se îndrepta spre pace? întrebă Roen frustrată, ridicând tonul.

Fire înţelese acum, cu durere, de ce suferea atât de mult. Nu era din cauza războiului, a lui Archer, sau a lui Brigan. Nu era din cauza pedepselor pe care făptaşii nu le prevăzuseră. Era din cauza soţiei lui Brocker, Aliss; era acel lucru mărunt legat de ceea ce îi făcuse Brocker lui Aliss. Fire crezuse că avea doi taţi care se aflau la două poluri opuse. Deşi înţelegea că tatăl ei cel rău fusese capabil de bunătate, ea nu voia să accepte faptul că tatăl ei cel bun era capabil de cruzime şi de fapte dezonorante.

Înţelese brusc cât de inutil şi de obositor era acest mod de a gândi. Nicăieri în lume nu existau oameni simpli.

— Am obosit să mi se tot spună adevărul, zise ea.

— Fire, zise Brocker, cu vocea răguşită şi ruşinată, cum nu o mai auzise până atunci. Ai tot dreptul să fii furioasă.

Ea se uită în ochii lui Brocker, care semănau foarte mult cu ochii lui Brigan.

— Mi-am dat seama că nu mai sunt furioasă, zise ea încet, înlăturându-şi părul de pe faţă şi legându-şi-l la spate. Brigan v-a trimis aici pentru că era furios?

— A fost furios. Dar nu, nu de aceea ne-a trimis aici.

— Războiul e prea periculos pentru o femeie între două vârste, un bărbat în scaun cu rotile şi o fată însărcinată.

Era periculos. Iar el era acum singur în luptă, încercând să înţeleagă adevărul despre părinţii lui şi despre istorie, fără să aibă aproape pe cineva cu care să vorbească. Ea îl îndepărtase prin vorbe lipsite de iubire pe care nu dorise să le rostească. Drept răspuns, el i-l trimisese pe Small, ştiind cumva că ea avea nevoie de el.

Se simţea extrem de ruşinată.

Ea îşi zise că, dacă avea să se îndrăgostească de un bărbat care era mereu plecat de lângă ea, bietele ei degete aveau să fie nevoite să se obişnuiască cu peniţa. Acesta fu primul lucru pe care ea i-l scrise în scrisoarea pe care i-o trimise în noaptea aceea.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

Primăvara sosi mai repede. În ziua în care Primul şi cel de-al Doilea Detaşament părăsiră Fort Flood şi porniră înspre frontul de nord, zăpada începea să se topească în şuvoaie inegale. Susurul pârâiaşelor răsuna peste tot. Râul mugea.

Armata lui Gentian de lângă Fort Flood, care era în continuare condusă de pikkienii istoviţi ai lui Mydogg, nu se predase încă. Înfometaţi şi rămaşi fără cai, aceştia aleseseră o variantă mult mai disperată şi mai nebunească: încercaseră să scape pe jos. Lui Nash nu îi plăcuse să dea ordinul, dar o făcuse, deoarece n-avusese încotro, căci dacă erau lăsaţi să fugă, aceştia s-ar fi alăturat lui Mydogg şi armatei sale la Marble Rise. Fusese un masacru. Când inamicii îşi predaseră armele, numărul lor ajunsese la doar câteva sute, dintr-o forţă armată care, în urmă cu doar câteva luni, numărase cincisprezece mii de soldaţi.

Nash se ocupă de transportarea prizonierilor şi a răniţilor la Fort Flood. Fire îi ajută pe vracii lui Gentian. Abia reuşea să facă faţă. Ea îngenunche într-un firicel de apă care curgea pe stânci în jos înspre râul înfometat şi îl ţinu pe un bărbat de mână până când acesta îşi dădu duhul.

Fire, împreună cu gărzile sale, câţiva vraci, armurieri şi cu alte ajutoare – şi, însoţită de la o oarecare distanţă şi de calul cel cenuşiu şi pătat – o luă pe urmele Primului şi celui de-al Doilea Detaşament, înspre nord.

Trecură foarte aproape de oraş, atât de aproape, încât putură vedea apele umflate ale râului, care ajungeau aproape până la nivelul podurilor. Fire îşi folosi puterea minţii ca să se conecteze cu Hanna şi cu Tess şi, deşi abia distingea turnuleţe negre ale palatului care se ridicau deasupra celorlalte clădiri, ea nu reuşi să ajungă până la ele. Erau prea departe.

La scurt timp, se apropiară de taberele întinse din nord, care se aflau surprinzător de aproape de oraş. Priveliştea nu era îmbucurătoare – dealul era dezolant, înțesat de corturi murdare şi ude, unele zăcând fleşcăite în mijlocul unor pârâiaşe abia formate. Soldaţii tăcuţi şi sleiţi de puteri ai celui de-al Treilea şi al Patrulea Detaşament rătăceau printre corturi. La apariţia Primului şi celui de-al Doilea Detaşament, feţele lor se luminară uşor, temătoare, de parcă nu ar îi îndrăznit să creadă în miracolul călăreţilor care împroşcau apa în jurul lor de parcă ar îi ieşit dintr-un lac. Apoi urmă un soi de bucurie tăcută şi obosită. Prieteni şi străini se îmbrăţişară. Unii dintre soldaţii din cel de-al Treilea şi al Patrulea Detaşament plângeau neputincioşi – erau lacrimi de epuizare.

Fire îi ceru unui soldat din cel de-al Treilea Detaşament să o ducă la spitalul armatei. Trebuia să se apuce de treabă.

Infirmeria frontului de nord era situată la sud de tabăra dellienilor, undeva în spate, şi era alcătuită din barăci din lemn, ridicate în grabă, având drept pardoseală piatra platoului Marble Rise. Ceea ce însemna că, în acel moment, pardoseala era alunecoasă din cauza apei care se scurgea şi, pe alocuri, mânjită de sânge.

Fire îşi dădu repede seama că munca de acolo nu era nici diferită, nici mai disperată decât cea cu care era deja obişnuită. Ea îşi descoperi părul şi se plimbă printre rândurile de pacienţi, oprindu-se la cei care avea nevoie de ceva mai mult decât prezenţa ei. Speranţa şi alinarea umplură saloanele infirmeriei ca o briză răcoroasă, aşa cum se întâmplase şi în tabără la sosirea întăririlor, doar că de astă dată această schimbare se datora numai ei. Cât de ciudat era sa înţeleagă acest lucru. Cât de ciudat era să aibă puterea de a-i face pe alţii să simtă ceva ce ea însăşi nu simţea; apoi să surprindă acest ceva în mintea lor şi să înceapă să simtă şi ea.

Printr-o crăpătură din perete, ea zări un cal şi un călăreţ cunoscuţi care traversau la galop tabăra înspre infirmerie.

Brigan opri chiar lângă picioarele lui Nash şi sări din şa. Cei doi fraţi îşi aruncară braţele unul în jurul celuilalt şi se îmbrăţişară cu putere.

La scurt timp după aceea, el păşi în infirmerie şi rămase rezemat de tocul uşii, privind-o tăcut. Fiul lui Brocker, cel cu ochi cenuşii şi blânzi.

Ea uită de toate şi fugi la el.

La un moment dat, un individ îndrăzneţ dintr-un pat de alături zise cu voce tare că nu mai dădea crezare zvonului cum că domniţa-monstru se va mărita cu regele.

— Cine ţi-a spus? întrebă un alt individ, din patul alăturat.

Fire şi Brigan nu se desprinseră unul de celălalt, iar Fire râse.

— Eşti slab, zise ea printre sărutări, şi eşti palid la faţă. Eşti bolnav.

— Nu e decât puţină mizerie, zise el, ştergându-i lacrimile de pe obraji cu sărutările lui.

— Nu glumi. Simt că eşti bolnav.

— E doar epuizare, zise el. Oh, Fire, mă bucur că eşti aici, însă nu sunt sigur că ar trebui să te afli aici. Nu suntem într-o fortăreaţă. Atacurile lor sunt la voia întâmplării.

— Ei bine, dacă vor exista atacuri, atunci trebuie să fiu aici. Nu aş putea fi de mare folos dacă n-aş fi aici.

El o îmbrăţişă şi mai strâns.

— În seara aceasta, după ce îţi vei termina treaba, vei veni să mă cauţi?

„Voi veni".

O voce din afara infirmeriei îl strigă pe comandant. Brigan oftă.

— Intră direct în biroul meu, îi zise el pe un ton sec, chiar dacă e coadă în faţa uşii. Nu vom reuşi să ne vedem dacă vei aştepta după toţi.

Când ieşi să răspundă strigării, ea îl auzi exclamând mirat.

— Pe legea mea, Nash! Aceea de acolo e o iapă de râu?

O vezi? Ai văzut vreodată o creatură mai minunată?

Numărul soldaţilor dellieni de pe frontul de nord practic se dublase. Planul lor era să lanseze în zorii zilei un atac puternic împotriva lui Mydogg. Toată lumea ştia că acea bătălie avea să fie hotărâtoare pentru soarta războiului. Seara, tabăra fu cuprinsă de un val de nelinişte.

Fire luă o pauză de la infirmerie şi înaintă printre corturi şi prin ceaţa care se ridica din zăpada care se topea. Gărzile ei formau un cerc amplu în jurul ei. Soldaţii erau tăcuţi, urmărind-o cu ochii lor mari de uimire şi obosiţi oriunde mergea.

— Nu, îi zise ea, când una dintre gărzile sale făcu o mişcare pentru a împiedica un soldat care se întinsese să o apuce de braţ. Nu vrea să mă rănească.

Ea privi în jurul ei şi spuse cu toată convingerea.

— Nimeni de aici nu vrea să mă rănească.

Nu îşi doreau decât puţină încredere în noaptea dinaintea bătăliei. Poate era un lucru pe care ea putea să îl ofere.

Se înnoptase bine când dădu peste Nash, care şedea pe un scaun de lângă cortul comandantului. Stelele începeau să strălucească rând pe rând pe cer, fiecare la locul ei, însă el nu le vedea, căci îşi ţinea capul în mâini. Fire se opri lângă el. Îşi aşeză mâna sănătoasă pe spătarul scaunului, pentru a-şi menţine echilibrul atunci când îşi ridică ochii înspre univers.

El o auzi, sau o simţi, lângă el. Îşi întinse mâna, oarecum absent, şi îi luă mâna cealaltă; o privi îndelung, trasând cu degetul pielea sănătoasă de la baza degetelor ei moarte.

— Eşti faimoasă printre soldaţi, spuse el. Nu numai printre cei răniţi – ai devenit renumită în rândurile întregii armate. Ştiai asta? Se spune că frumuseţea ta este atât de puternică, iar mintea ta este atât de înţelegătoare, de hotărâtă şi de puternică, încât poţi să îi învii pe cei morţi.

Fire vorbi încet.

— Mulţi oameni au murit. Am încercat să îi ţin în viaţă, însă aceştia au renunțat la ea.

Nash oftă şi îi lăsă mâna. Îşi ridică ochii către cer.

— Vom câştiga acest război, să ştii, spuse el, acum că armata noastră s-a întregit. Însă pământului nu îi pasă cine va câştiga. Va continua să se învârtă, indiferent de câţi oameni vor fi măcelăriţi mâine. Indiferent dacă tu şi cu mine vom fi ucişi.

După o clipă, el adăugă:

— Aproape că îmi doresc să nu se întâmple asta dacă noi nu vom mai fi aici să ne învârtim cu el.

Cei mai mulţi dintre soldaţii din tabără dormeau când Fire, însoţită de gărzile sale, ieşi de la infirmerie şi se îndreptă din nou către corturile comandantului. Ea pătrunse prin uşa cortului şi îl găsi pe Brigan şezând la masa plină de diagrame, frecându-şi tâmplele în timp ce alţi cinci bărbaţi şi cinci femei discutau în contradictoriu despre arcaşi, săgeţi şi curenţii de aer de pe Marble Rise.

Dacă la început căpitanii lui Brigan nu observară intrarea ei inoportună, aceştia îşi dădură în cele din urmă seama de prezenţa sa, deoarece cortul, deşi era mare, nu era atât de încăpător încât şapte nou-veniţi să treacă neobservaţi. Privirile lungi luară locul discuţiei.

— Domnilor căpitani, zise Brigan, vădit extenuat. Aceasta să fie ultima oară când trebuie să vă reamintesc de bunele maniere.

Opt perechi de ochi căzură din nou asupra mesei.

— Lady Fire, zise Brigan. El îi transmise o întrebare: „Cum te simţi?“

„Epuizată“.

„Nu reuşeşti să dormi?“

„Nu cred“.

„Eu voi mai întârzia o vreme aici. Poate ar trebui să dormi atâta vreme cât vei mai putea“.

„Nu, te voi aştepta“.

„Ai putea dormi aici“.

„Mă vei trezi după ce vei termina?“

„Da“.

„Promiţi?“

„Da“.

Fire ezită.

„Bănuiesc că nu am cum să intru în dormitorul tău fără să nu mă vadă toată lumea“.

Un zâmbet străbătu chipul lui Brigan.

— Domnilor căpitani, zise el, îndreptându-şi atenţia către ofiţerii lui, care se străduiseră din răsputeri să îşi ţină ochii pe diagramele de pe masă în ciuda bănuielilor pe care le aveau că Brigan şi domniţa-monstru se angajaseră într-o conversaţie tăcută, supranaturală. Vă rog să ne lăsaţi singuri trei minute.

Mai întâi, Brigan concedie majoritatea gărzii lui Fire. Apoi le conduse pe Musa, Margo şi pe Fire prin deschizătura care ducea în cortul care servea drept dormitor şi aprinse mangalurile ca să nu le fie frig.

Ea se trezi la lumina lumânării şi cu senzaţia lui Brigan, care se afla aproape. Musa şi Margo dispăruseră. Ea se întoarse sub pătură şi îl văzu şezând pe un cufăr, privind-o cu o expresie simplă, iubitoare şi blândă în lumina lumânării. Ea nu îşi putu înăbuşi lacrimile care i se iviră în ochi ştiindu-l în viaţă.

— Mi-ai rostit numele? întrebă ea în şoaptă, amintindu-şi de ce se trezise.

— Da.

— Nu vrei să vii în pat?

— Fire, zise el, mă vei ierta dacă frumuseţea ta este o alinare?

Ea se sprijini într-un cot şi îl privi uluită.

— Mă vei ierta dacă îmi voi lua forţa dintr-a ta?

— Îmi poţi lua toată forţa dacă vrei, însă tu eşti mai puternică decât mine, Fire. În clipa de faţă nu mă simt prea puternic.

— Cred că uneori nu simţim cum suntem, zise ea, însă alţii o fac. Eu îţi simt forţa.

Apoi, ea văzu că obrajii lui erau uzi.

Adormise îmbrăcată cu o cămaşă a lui, pe care o găsise acolo, şi încălţată cu şosetele ei groase. Coborî din pat şi

traversă pardoseala umedă până la el. Cu picioarele goale şi eu tălpile ude, ea se aşeză la el în poală. El o ridică, rece şi tremurând, agăţându-se de ea. Respiraţia lui era întretăiată.

— Îmi pare rău, Fire. Îmi pare rău pentru Archer.

Ea simţea că mai era ceva. Simţea câte regrete avea şi câtă suferinţă, câtă durere şi câtă epuizare ducea în spate.

— Brigan, zise ea în şoaptă. Nimic din toate astea nu sunt din vina ta. Înţelegi ce-ţi spun? Nu este vina ta.

Ea îl îmbrățișă strâns, trăgându-l aproape de moliciunea trupului ei, astfel încât să simtă alinare în timp ce plângea. Ea repetă în şoaptă, printre săruturi şi trăiri: „Nu e vina ta. Nimic nu e din vina ta. Te iubesc. Te iubesc. Brigan".

După o vreme, el păru că se linişteşte. Cum o ţinea aşa, pierdut, el conştientiză că ea îl săruta şi începu să îi răspundă. Durerea din fiinţa lui se transformă într-o dorinţă pe care o simţea şi ea. El o lăsă să îl conducă în pat.

Fire se trezi şi clipi des din cauza luminii puternice a torţei pe care un bărbat o ţinea deasupra ei. Ea îl recunoscu ca fiind unul dintre scutierii lui Brigan. Acesta se mişcă lângă ea.

— Ochii la mine, Ander, mârâi el cu o voce extrem de limpede şi extrem de evidentă, care lăsa de înţeles că trebuia să i se dea ascultare.

— Îmi cer iertare, Sir, zise bărbatul. Am o scrisoare, Sir.

— De la cine?

— De la Lord Mydogg, Sir. Mesagerul zice că e urgent.

— Cât e ceasul?

— Patru şi jumătate.

— Trezeşte-i pe rege şi pe cei patru căpitani ai mei, adu-i la mine în birou şi aşteptaţi-mă acolo. Aprinde lămpile.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Fire în şoaptă când soldatul Ander aprinse o lumânare pentru ei şi apoi plecă. Mydogg are obiceiul să trimită scrisori în toiul nopţii?

— E prima oară când face asta, răspunse Brigan, căutându-şi hainele. Cred că ştiu despre ce este vorba.

Fire îşi căută şi ea hainele şi le băgă sub pături, astfel încât să se poată îmbrăca fără să-şi expună pielea la aerul rece.

— Despre ce e vorba?

El se ridică în picioare şi îşi încheie pantalonii.

— Iubito, nu trebuie să te ridici doar pentru atât. Pot să mă întorc şi să îţi povestesc tot.

— Crezi că Mydogg cere să vă întâlniţi?

El îi aruncă o privire aspră în semiîntuneric şi strânse din buze.

— Da.

— Atunci ar trebui să fiu şi eu implicată.

El scoase un oftat scurt. Îşi prinse centura în jurul taliei şi se întinse după cămaşă.

— Da, ar trebui.

Într-adevăr Mydogg cerea o întâlnire; o confruntare în care să discute condiţiile de compromis cu Brigan şi cu Nash, astfel încât să se poată evita o bătălie care s-ar fi putut dovedi a fi cea mai devastatoare din tot războiul. Sau, cel puţin, asta scria în scrisoare.

Aburii ce le ieşeau pe gură se transformau în ceaţă din cauza aerului rece din biroul lui Brigan.

— E un şiretlic sau o capcană, zise Brigan. Nu cred că Mydogg ar fi vreodată de acord cu o înţelegere. Nici nu cred că îi pasă câţi oameni îşi vor pierde viaţa.

— Ştie că acum armata noastră e la fel de mare ca a lui, zise Nash. Şi că avem mult mai mulţi cai decât el, ceea ce este un lucru important, acum că zăpada şi gheaţa au început să se topească.

Unul dintre căpitani, mărunt de statură şi laconic, care încerca să se oprească din tremurat, îşi încrucişă braţele pe piept.

— Ştie că soldaţii dellieni vor avea un avantaj mental, deoarece vor fi conduşi în luptă de către comandantul şi regele lor.

Brigan îşi frecă părul, frustrat.

— Pentru prima oară, îşi dă seama că va pierde. Prin

urmare, ne pregăteşte o capcană, sub pretextul că vrea să ajungă la o înţelegere.

— Aşa e, zise Nash. Întâlnirea este o capcană. Şi cum vom proceda, Brigan? Ştii care este miza acestei bătălii, iar duşmanul nostru susţine că are o propunere alternativă. Ar trebui să refuzăm să o luăm în considerare?

Întâlnirea avu loc pe platoul din piatră care despărţea cele două tabere. Răsăritul soarelui îi învălui pe Lordul Mydogg, pe soţul pikkian al lui Lady Murgda, pe Brigan şi pe Nash, aruncând umbre lungi care se mişcau pe luciul unei ape. La o oarecare distanţă în spatele lui Mydogg şi al cumnatului său, o gardă mică de arcaşi stătea pregătită cu săgeţile scoase şi potrivite în arc. În spatele lui Brigan şi al lui Nash stătea o gardă delliană de arcaşi, în aceeaşi poziţie, simetria scenei fiind deranjată de prezenţa lui Fire şi a celor şase gărzi ale sale, care formau un grup în spatele arcaşilor lui Brigan. Mydogg, cumnatul lui, Brigan şi Nash stăteau aproape în mod intenţionat. Fiecare era protejat de arcaşii inamicului de însuşi inamicul său.

Fire întinse un braţ în lateral către Musa şi celălalt către Neel, deoarece se concentra atât de tare, încât nu credea că era în stare să îşi menţină echilibrul. Nu ştiau care erau intenţiile lui Mydogg, deoarece nu reuşea să le desluşească nici în mintea acestuia, nici în mintea oamenilor săi. Însă simţea, aşa cum ar fi simţit strânsoarea unor degete în jurul gâtului ei, că situaţia de pe platoul de piatră nu era cum ar fi trebuit să fie.

Se afla prea departe ca să audă vocea joasă a lui Brigan, însă acesta îi transmitea fiecare cuvânt. „În regulă, zise el. Ne-ai adus aici. Ce doreşti?“

În spatele lui Fire, prea departe pentru ca Mydogg să o poată vedea, însă nu prea departe pentru ca Fire să o poată simţi, se afla Armata Regelui, călare, pe poziţie, gata să atace la cel mai mic semnal al lui Fire. Calul comandantului şi cel al regelui se aflau alături de armată.

— Aş vrea să facem o înţelegere, zise Mydogg cu o voce stridentă şi răspicată; trupul lui era scund şi pocit, ca al

surorii lui.

Mintea îi era hotărâtă şi impenetrabilă. El făcu o mişcare uşoară, intenţionată, şi o zări pe Fire prin bariera de gărzi. O privi cu ochii mijiţi, pătrunzători. Era impresionat şi neimpresionat în acelaşi timp, iar în acei ochi scrutători Fire nu putea citi nimic care să o ajute să îşi dea seama de ce se aflau acolo.

În spatele Lordului Mydogg, prea departe pentru ca Brigan să o poată vedea, dar cu siguranţă nu prea departe pentru ca Fire să îi poată simţi prezenţa şi să-i comunice lui Brigan, se afla armata lui Mydogg, care stătea şi ea pregătită. Lady Murgda se afla în fruntea ei, lucru care o uimi pe Fire. Fire nu ştiuse cât de avansată era sarcina Murgdei în ziua banchetului din ianuarie, dar cu siguranţă era însărcinată în luna a treia în acel moment.

— Ei bine, ce înţelegere? întrebă Brigan. Spune mai repede.

Mydogg îşi îndreptă din nou privirea tăioasă către Fire.

— Daţi-ne monstrul şi ne vom retrage din luptă, zise el.

„Minte, îi transmise Fire lui Brigan prin puterea gândului. A inventat totul pe loc. Mă vrea; cu siguranţă m-ar lua dacă m-ai da; dar nu de asta ne aflăm aici“.

„Atunci, de ce ne aflăm aici? Poţi simţi ceva neobişnuit în ceea ce priveşte poziţia armatei lui? Dar a gărzilor care se află în spatele lui?“

Fire strânse mai tare braţul Musei cu mâna ei stângă, pe jumătate moartă, şi se lăsă mai tare pe Neel. „Nu ştiu. Armata lui pare pregătită pentru un atac direct. Nu reuşesc să pătrund în mintea Murgdei, aşa că nu sunt sigură. Gărzile lui nu au nicio intenţie să atace decât dacă tu sau Nash veţi face o mişcare. Nu-mi dau seama ce nu este în neregulă aici, Brigan, dar, vai! ceva nu este în regulă. Simt asta. Pune capăt întâlnirii înainte să aflăm“.

— Nu facem nicio înţelegere, zise Brigan. Nu facem troc cu domniţa. Spune-le arcaşilor tăi să lase armele jos. Întâlnirea noastră a luat sfârşit.

Mydogg ridică din sprâncene, prefăcându-se surprins, şi dădu din cap.

— Armele jos, le spuse el arcaşilor săi.

Arcaşii lui Mydogg se conformară. Când văzu cât erau de binevoitori, Fire simţi cum o cuprinde panica. Ceva nu era deloc în regulă. Brigan îşi duse mâna în lateral, făcându-le semn arcaşilor lui să lase şi ei armele jos; şi, brusc, întreaga fiinţă a lui Fire începu să ţipe de durere, cu toate că ea nu cunoştea motivul. Ţipătul ei răsună straniu şi izolat când unul dintre arcaşii lui Brigan lansă o săgeată în spatele lui Nash.

Se dezlănţui iadul. Arcaşul trădător fu pus la pământ de tovarăşii lui, iar cea de-a doua săgeată a lui, a cărei ţintă era cu siguranţă Brigan, îşi greşi traiectoria, lovind una dintre gărzile lui Mydogg. Brigan se roti cu violenţă între Mydogg şi cumnatul lui, tăişul sabiei lui lucind în lumina dimineţii. Săgeţile zburau în toate direcţiile. Mydogg şi cumnatul lui se aruncară la pământ. Apoi apăru armata – căci, fără să vrea, Fire dăduse semnalul, iar acum armata dădea năvală la fața locului.

În acel haos, totul deveni limpede, în cele din urmă – scopul era unul singur. Fire se aruncă la pământ şi începu să se târască pe piatră către locul unde Nash zăcea muribund pe o parte, căci săgeata era înfiptă adânc. Ea se întinse lângă el. Îi atinse faţa cu mâna ei bolnavă. „Nash. Nu vei muri. N-am să las să se întâmple asta. Mă auzi? Mă vezi?“

Ochii lui negri priveau lung, conştienţi, însă goi. Abia dacă o vedeau. Brigan se prăvăli lângă ei şi începu să îi mângâie părul lui Nash, să îi sărute fruntea, gâfâind şi plângând. Vracii îmbrăcaţi în verde îşi făcură apariţia şi îngenunchează lângă Nash.

Fire îl apucă pe Brigan de umăr şi se uită în ochii lui, care erau goi din cauza şocului şi a durerii. Ea îl scutură până când acesta se uită la ea. „Pleacă acum şi luptă în această bătălie. Brigan. Pleacă. Trebuie să câştigăm acest război“.

El sări brusc în picioare. Îl auzi strigându-o pe Big. Caii năvăliră din toate direcţiile acelui tablou trist, despărţindu-se când ajunseră în dreptul lui Fire, Nash şi a vracilor, ca

un râu care se desparte când întâlneşte în calea lui o stâncă. Zgomotul era asurzitor, iar Fire era udă leoarcă, înecându-se în tropăitul copitelor, în apă şi în sânge. Îi apucă în mâini faţa lui Nash şi pătrunse cu putere în mintea sa, aşa cum nu pătrunsese niciodată în mintea altcuiva. „Uită-te la mine, Nash. Uită-te la mine! Nash, te iubesc. Te iubesc foarte mult“.

El clipi, apoi o fixă cu privirea. Un firicel de sânge i se scurgea din colţul gurii. Umerii şi gâtul i se zvârcoleau de durere.

„E atât de greu să rămâi în viaţă acum, îi transmise el în şoaptă. E mai uşor să mori. Lasă-mă să mor“.

Ea simţi când cele două armate se ciocniră, deoarece în interiorul fiinţei sale se declanşa o explozie. Multă durere şi spaimă, şi foarte multe minţi care se stingeau.

„Nu, Nash. N-am să-ţi dau drumul. Fratele meu, nu muri. Rezistă, fratele meu, rămâi cu mine“.

PARTEA A IV-A
DELLS

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

Râul se umflase atât de mult din cauza dezgheţului, încât, în cele din urmă, unul dintre poduri, scârţâind şi gemând, se rupsese şi căzuse în mare. Hanna spuse că văzuse totul de pe acoperişul palatului. Tess privise şi ea împreună cu Hanna. Tess spusese că râul putea rade de pe stânci palatul, oraşul şi întreg regatul, iar atunci avea să fie în sfârşit pace în lume.

— Pace în lume, repetă Brigan îngândurat când Fire îi povesti. Cred că are dreptate. Asta ar aduce pacea în lume. Dar cum nu cred că se va întâmpla acest lucru, noi vom continua să o distrugem.

— Bine spus, rosti Fire. Ar trebui să-i spunem asta şi guvernatorului, ca să poată include aceste cuvinte în discursul său de inaugurare a noului pod.

El zâmbi la gluma ei. Stăteau unul lângă altul pe acoperişul palatului. Luna plină şi cerul acoperit de stele luminau peste întinderea de lemn, piatră şi apă a oraşului.

— Cred că mă sperie acest nou început pe care trebuie să-l îmbrăţişăm, zise el. Toată lumea de la palat este veselă şi încrezătoare, însă n-au trecut decât câteva săptămâni de când încercam să ne salvăm din ghearele morţii. Mii de soldaţi nu vor mai vedea această lume nouă.

Fire se gândi la răpitoarea-monstru care o luase prin surprindere chiar în acea dimineaţă, când se năpustise asupra ei şi asupra gărzii sale în timp ce se plimba, călare pe Small. Pasărea se apropiase atât de mult şi atât de repede, încât Small intrase în panică şi începuse să lovească creatura cu picioarele, fiind cât pe ce să o arunce din şa. Musa se înfuriase pe ea însăşi, se înfuriase chiar şi pe Fire, sau cel puţin pe basmaua lui Fire, care se desfăcuse, lăsând la vedere câteva şuviţe de păr care atrăseseră acest atac din partea răpitoarei.

— Este adevărat că avem multe alte lucruri de făcut decât să ridicăm un pod nou, reluă ea, şi să reclădim

anumite porţiuni din palat care au fost cuprinse de flăcări. Însă, Brigan, cred că am lăsat în urma noastră ce-a fost mai rău.

— Nash încerca să se ridice în şezut când m-am dus să îl vizitez la infirmerie, şi să se bărbierească singur, zise Brigan. Mila era şi ea acolo şi râdea de stângăcia lui.

Fire îşi întinse mâna şi atinse obrazul neras al lui Brigan, deoarece îi reamintise de locul pe care îi plăcea să îl atingă cel mai mult. Apoi se sărutară, uitând preţ de câteva minute de regatul care suferea, în timp ce gărzile lui Fire încercară să se „piardă“ cât mai discret în decor.

— Trebuie să discutăm şi despre gărzile mele, murmură Fire. Am nevoie de momente de singurătate, Brigan, iar acestea trebuie să fie când doresc eu, nu când doreşti tu.

Distras fiind, Brigan răspunse o clipă mai târziu.

— Ai suportat prezenţa lor cu răbdare.

— Aşa este. Recunosc că voi avea nevoie de ele în cea mai mare parte a timpului, mai ales dacă voi fi nevoită să stau atât de aproape de mulţime. Am încredere în ele, Brigan – ba chiar aş îndrăzni să spun că pe unele dintre ele am ajuns să le îndrăgesc. Dar…

— Dar simţi nevoia să fii singură uneori.

— Da.

— Iar eu ţi-am promis că nu voi mai pleca la drum de unul singur.

— Trebuie să ne promitem unul altuia că vom lua în considerare acest aspect şi vom încerca să nu ne asumăm riscuri inutile.

— În regulă, zise Brigan. Sunt de acord cu asta.

Acest subiect făcea parte din conversaţia continuă pe care o purtau de când războiul luase sfârşit – ce însemna pentru ei să fie împreună.

— Oare oamenii din regat mă vor accepta ca regină a lor, Brigan?

— Iubito, eu nu sunt rege. Nash a scăpat de pericol.

— Dar s-ar putea întâmpla cândva.

El oftă.

— Aşa e. Trebuie să ne gândim serios la asta.

Fire abia reuşea să distingă la lumina stelelor turnurile podului pe care oamenii îl ridicau peste apele Râului Winged. Ea le mai privea uneori şi la lumina zilei. Acestea atârnau de frânghii, legănându-se pe schelele care nu păreau suficient de solide pentru a rezista cursului de apă. I se tăia respiraţia ori de câte ori unul dintre ele trecea peste un spaţiu liber.

În casa verde aveau loc unele schimbări, deoarece Roen hotărâse să îi ia casa lui Brigan şi să i-o ofere lui Fire.

— Înţeleg să îi iei casa lui Brigan, dacă asta doreşti, spuse Fire, stând în bucătăria cea mică şi verde şi purtând această discuţie cu Roen pentru a treia sau a patra oară. Tu eşti regina, iar aceasta este casa reginei, şi, indiferent ce ar realiza Brigan, există şanse foarte mici să ajungă vreodată regină. Nash va avea însă o regină, într-o bună zi, Roen, care va avea dreptul asupra acestei case.

— Îi vom construi una nouă, zise Roen, dând nepăsătoare din mână.

— Aceasta este casa reginei, repetă Fire.

— Este casa mea, zise Roen. Eu am construit-o şi o dau cui vreau eu. Nu ştiu pe nimeni care să aibă mai mare nevoie decât tine, de o oază de linişte, departe de curte, Fire…

— Eu am o oază de linişte, casa mea din nord.

— Se află la o depărtare de trei săptămâni şi este dezolantă jumătate de an, pufni Roen. Fire, dacă vei rămâne la curte, vreau să îţi dau casa aceasta, pentru a avea un loc în care să te poţi retrage zilnic. Dacă vrei, poţi să-i inviţi pe Brigandell şi pe Hannadell înăuntru sau să-i alungi.

— Indiferent pe cine va lua de soţie Nash, aceasta va avea suficiente motive să mă dispreţuiască…

Roen îi tăie vorba.

— Faci parte din familia regală, Fire, fie că vrei să accepţi asta sau nu. Ai petrece oricum mult timp aici şi dacă i-aş lăsa casa lui Brigan; şi, gata, am încheiat povestea asta. Şi-apoi, se potriveşte cu ochii tăi.

Această ultimă afirmaţie fu suficient de ridicolă încât să o lase pe Fire fără cuvinte. Nu fu de mare ajutor nici când Tess, care frământa aluat pe blatul mobilei, încuviinţă şi adăugă:

— Iar florile sunt toate de nuanţe roşiatice, aurii şi rozalii, nepoată, în caz că nu ai observat, şi ai văzut cum frunzele copacului celui mare devin ruginii toamna.

— Naxdell a încercat să fure copacul acela de două ori, zise Roen, deviind veselă datorită subiectului. Voia să-l planteze în curtea lui. I-a pus pe grădinari să îl scoată, însă atunci când crengile lui ating pământul, prind rădăcini. A fost o misiune imposibilă. Şi nebunească. Cum şi-a imaginat că va reuşi să îl bage în palat – prin acoperiş? Întotdeauna când Nax şi Cansrel puneau ochii pe ceva frumos, şi-l doreau cu orice preţ.

Fire se resemnă. Casa nu era prea ordonată, însă adevărul era că îndrăgea acea căsuţă verde, cu grădina şi copacul ei, şi îşi dorea să locuiască acolo şi nu îşi dorea ca ceilalţi locatari ai ei să plece. Nu avea importanţă a cui era şi cine accepta pe cine. Era ca în cazul calului cenuşiu pătat, care, după ce fusese condus prin palat şi i se arătaseră împrejurimile casei verzi, şi după ce înţelesese că aceea era casa lui Fire, alesese să fie şi casa lui. Iapa păştea în spatele casei, pe coasta aflată deasupra portului Cellar Harbour, şi dormea sub copac, iar uneori o însoţea pe Fire în plimbările ei cu Small. Era propria ei stăpână, chiar dacă Fire o adoptase, chiar daca Hanna o botezase „Horse“ şi chiar dacă Brigan se aşeza uneori pe banca din grădină, arătându-i blândeţe, şi se prefăcea că nu observa cum iapa îi dădea târcoale, întinzându-şi botul până aproape de umărul lui şi adulmecându-l cu grijă.

Seara, Fire îi masa picioarele lui Tess şi îi pieptăna părul argintiu care îi ajungea aproape până la genunchi. Bunica ei insistase să fie servitoarea lui Fire, iar ea înţelese acest lucru. Ori de câte ori avea ocazia, Fire insista ca ea să fie servitoarea bunicii ei.

O singură persoană alături de care Fire îşi petrecea

timpul nu avea nimic de oferit. Lady Murgda, trădătoare şi acuzată de tentativă de omor, fusese ţinută în temniţă încă de la ultima bătălie. Soţul ei era mort. La fel şi fratele ei. Sarcina ci era destul de avansată, tocmai de aceea îi fusese cruţată viaţa. Ea îi arunca vorbe amare şi pline de ură de fiecare dată când Fire o vizita, însă, cu toate acestea, continua să meargă să o vadă, neştiind întotdeauna de ce făcea asta. Din compasiune pentru o persoană puternică, ce fusese învinsă? Din respect pentru o femeie însărcinată? Oricum, nu se temea de cuvintele otrăvitoare ale Murgdei.

Într-o zi, pe când ieşea din celula Murgdei, Fire se întâlni cu Nash, care tocmai venea să o vadă, ajutat de Welkley şi de unul dintre vraci. Când îl luă de mână şi citi mesajul din privirea lui, ea înţelese că nu era singura persoană care compătimea situaţia nefericită în care se afla Murgda.

Fire şi Nash nu aveau nevoie să rostească prea multe. Ceva puternic se legase între ei. O legătură formată în urma amintirilor şi a experienţelor, o afecţiune profundă ce nu avea nevoie de prea multe cuvinte.

Cât era de minunat să îl vadă mergând din nou!

— Voi fi nevoit să plec mereu, zise Brigan.

— Da, ştiu, spuse Fire.

Era dis-de-dimineaţă, iar ei stăteau îmbrăţişaţi în patul ei din casa verde. Fire încerca să memoreze fiecare cicatrice de pe faţa şi de pe trupul lui. Încerca să memoreze limpezimea cenuşie a ochilor lui, deoarece, în acea zi, urma să plece împreună cu Primul Detaşament înspre nord, ca să îi însoţească pe mama şi pe tatăl lui la casele lor.

— Brigan, zise ea, încercând să îl facă să vorbească astfel încât să îi poată auzi vocea şi să i-o memoreze.

— Da?

— Mai spune-mi o dată unde mergi.

— Hanna te-a acceptat complet, zise el câteva minute mai târziu. Nu este nici geloasă, nici confuză.

— M-a acceptat, însă este puţin geloasă, spuse Fire.
— Zău? făcu el, surprins. Să vorbesc cu ea?
— E un lucru nesemnificativ. Îţi dă voie să mă iubeşti.
— Şi ea te iubeşte pe tine.
— Mă iubeşte, aşa e. Nu cred că există vreun copil care să nu simtă puţină gelozie atunci când vede că tatăl său iubeşte pe cineva. Cel puţin, aşa cred eu. Mie nu mi s-a întâmplat.

Ea îşi pierdu vocea şi continuă în gând: „Sincer vorbind, am fost singura persoană pe care tatăl meu a iubit-o cu adevărat“.

— Fire, zise el în şoaptă, sărutând-o pe obraz. Ai făcut ceea ce a trebuit să faci.

„Nu a încercat niciodată să fie stăpânul meu, Brigan. Roen a spus că, întotdeauna când Cansrel punea ochii pe un lucru frumos, trebuia să-l stăpânească. N-a încercat să mă stăpânească. M-a lăsat să fiu eu însămi“.

***

În ziua în care chirurgii îi tăiară degetele lui Fire, Brigan se afla în nord. La infirmerie, Hanna o ţinea strâns de mâna sănătoasă şi îi povestea câte-n lună şi în stele până fu cât pe ce să o ameţească, iar Nash o ţinea de mână pe Hanna, iar pe cealaltă o întinse în glumă către Mila, care îi aruncă o privire tăioasă. Mila, cu ochii ei mari şi cu burta ei mare, şi cu o strălucire aparte, ca a unei persoane care deţinea un secret minunat, părea să aibă un talent ciudat de a atrage afecţiunea bărbaţilor care aveau un rang mai mare decât ea. Învăţase însă ceva din ultima ei experienţă. Învăţase să fie virtuoasă, ceea ce era aproape sinonim cu a nu avea încredere decât în ea însăşi. Într-atât de mult, încât nu îi era teamă să fie necuviincioasă faţă de rege, atunci când nici acesta nu era cuviincios faţă de ea.

Garan sosi în ultimul moment, se aşeză şi începu să le vorbească Milei, lui Nash şi Hannei despre planurile lui de nuntă, discuţie care se întinse pe parcursul întregii operaţiuni sângeroase. Fire ştia că era o încercare de a-i distrage atenţia. Ea le mulţumi pentru această amabilitate,

încercând din răsputeri să se concentreze asupra discuţiei lor.

Nu era o intervenţie prea plăcută. Medicamentele îşi făceau efectul, însă înlăturau doar durerea, nu şi senzaţia că degetele îi erau tăiate de la mână; mai târziu, după ce trecu efectul medicamentelor, durerea fu îngrozitoare.

Apoi, după zile şi săptămâni, durerea începu să se estompeze. Când rămânea singură, doar cu gărzile, ea începea o luptă cu vioara şi fu uluită de cât de repede acea luptă se transformă în ceva care îi dădea speranţe. Nu putea face cu noua sa mână tot ce făcuse înainte, însă reuşea să cânte în continuare.

Era foarte ocupată în timpul zilei. Chiar dacă războiul luase sfârşit, asta nu însemna că dispăruseră trădarea şi anarhia, mai ales în regiunile îndepărtate ale regatului, unde se petreceau multe lucruri nevăzute. Clara şi Garan o rugau deseori să facă muncă de spion. Vorbea cu oamenii cu care îi stabileau întâlniri, însă ea prefera mai mult munca la infirmeria palatului sau, chiar mai mult, munca în spitalele din oraş, unde tot soiul de oameni veneau cu tot soiul de nevoi. Era adevărat că unii dintre ei nu voiau să aibă de-a face cu ea şi, aşa cum se întâmpla de obicei, chiar şi mai mulţi dintre ei o doreau mult prea mult, şi toţi făceau prea mult tam-tam în legătură cu rolul pe care îl jucase ea când îi salvase viaţa regelui. Vorbeau despre asta de parcă totul s-ar fi datorat numai ei, nu şi lui Nash sau celor mai buni chirurgi din regat, iar când ea încerca să îi convingă să înceteze cu laudele, aceştia începeau să vorbească despre cum îl păcălise ea pe Lordul Gentian să îi vorbească despre planurile de război ale Lordului Mydogg şi cum asigurase victoria regatului Dells. Habar nu avea câte zvonuri circulau, însă îşi dădu seama că nu avea cum să le pună capăt. Prin urmare, ea se plimba printre ei liniştită, ridicând bariere împotriva admiraţiei lor, dând o mână de ajutor atunci când putea şi învăţând tehnici chirurgicale care o uluiau.

— Azi a venit o femeie care şi-a scăpat pe picior un satâr

care i-a retezat un deget, le zise ea triumfătoare lui Garan şi Clarei. Chirurgii i l-au cusut la loc. Vă vine să credeţi? Cu instrumentele şi medicamentele pe care le au, mai că îmi vine să cred că pot lipi un picior. Trebuie să alocăm mai mulţi bani spitalelor, să ştiţi. Trebuie să pregătim mai mulţi chirurgi şi să construim mai multe spitale în tot regatul. Trebuie să construim şcoli!

— Ce-aş vrea să-mi pot desprinde picioarele de restul trupului până la naşterea copilului, iar apoi să mi le lipesc la loc. Şi spatele. Şi umerii, zise Clara gemând.

Fire se duse la Clara pentru a-i masa umerii şi pentru a pătrunde în mintea ei ca să înlăture orice tristeţe. Garan, care nu acordă atenţie niciuneia din ele, citea încruntat nişte hârtii de pe birou.

— Toate minele din sud care au fost închise înainte de război au fost redeschise, spuse el. Iar acum Brigan e de părere că minerii nu sunt plătiţi suficient de bine. Nash este de aceeaşi părere cu el, nerod enervant!

Fire îi masă Clarei muşchii încordaţi ai gâtului. Fierarii palatului îi făuriseră două degete pe care şi le lega de mână cu nişte cureluşe. Astfel putea ridica şi căra anumite lucruri. Însă cum nu le putea folosi şi la masaj, ea le scoase. La fel făcu şi cu basmaua, ca să scape de strânsoare.

— Mineritul e o muncă grea şi periculoasă, zise ea.

Garan îşi trânti peniţa pe masă, lângă degetele ei din metal.

— Nu înotăm în bani.

— Nu scot din mină aurul regatului?

El se încruntă când auzi aceste cuvinte.

— Clara, tu ce părere ai?

— Nu-mi pasă, răspunse Clara, gemând. Insistă în locul acesta. Aşa, chiar aici.

Garan privea cum Fire o masa pe sora lui extrem de însărcinată. Când Clara gemu din nou, el făcu o grimasă.

— Ai auzit cum îţi spun oamenii, Fire? o întrebă el.

— Cum îmi mai spun acum?

— „Monstrul dătător de viață“. Am mai auzit şi

denumirea de „monstrul – protectorul regatului Dells“.

— La naiba, zise Fire în şoaptă.

— Am văzut corăbii în port care şi-au pus pânze noi în nuanţe de roşu, portocaliu, roz şi verde. Le-ai văzut?

— Acestea sunt culorile steagului Dells, zise Fire – în afară de roz, adăugă ea în şoaptă, ignorând şuviţa roz pe care o observa cu coada ochiului.

— Desigur, spuse Garan. Bănuiesc că asta este explicaţia ta şi pentru ceea ce fac cu podul cel nou.

Fire inspiră adânc şi se pregăti să înfrunte privirea lui Garan.

— Ce fac cu podul cel nou?

— Constructorii au hotărât să vopsească turnurile în verde şi să lipească oglinzi pe secţiunile transversale.

Fire clipi.

— Şi ce legătură are asta cu mine?

— Imaginează-ţi cum va arăta podul la răsăritul şi la asfinţitul soarelui, zise Garan.

Înlăuntrul fiinţei ei se petrecu un lucru ciudat: brusc, ea renunţă să se mai împotrivească. Se desprinse de sentimentul pe care i-l conferea acest oraş şi îl văzu limpede. Era nemeritat. Nu se baza pe ea, ci pe legende, pe ideea de ea, pe o exagerare. „Asta reprezint eu pentru oameni, îşi zise ea. Nu ştiu ce înseamnă, dar asta reprezint eu pentru oameni. Va trebui să accept acest lucru“.

Avea nişte lucruri mărunte pe care Archer i le oferise şi pe care ea le folosise în fiecare zi fără să-şi dea seama. Tolba şi apărătoarea pentru braţ, care, odată cu trecerea anilor, devenise moale şi confortabilă – acestea le primise în dar de la Archer cu mulţi ani în urmă. O parte din ea dorea să renunţe la ele, deoarece, de fiecare dată când le vedea, inima i se strângea, străpunsă de o durere doar de ea ştiută. Însă nu putea să facă asta. Era imposibil să le înlocuiască cu o tolbă şi o apărătoare pentru braţ noi.

Într-o zi, în timp ce mângâia căzută pe gânduri pielea moale a apărătorii pentru braţ într-un colţ însorit al curţii interioare, adormi în scaunul său. Fu trezită brusc de

Hanna, care o pălmuia şi ţipa, lucru care o buimăci şi o alarmă în acelaşi timp, până când înţelese că Hanna descoperise trei gândaci-monstru plimbându-se pe gâtul şi pe braţele ei şi mâncând-o de vie, iar ea încerca să o salveze.

— Cred că sângele tău este foarte gustos, zise copila, oarecum nesigură, trecându-şi degetele peste muşcăturile de pe pielea lui Fire.

— Doar pentru monştri, răspunse Fire, dezgustată. Ce-ar fi să mi-i dai mie? I-ai zdrobit de tot? Am un student căruia i-ar plăcea, probabil, să îi disece.

— Te-au muşcat de o sută şaizeci şi două de ori, o anunţă Hanna. Te mănâncă?

O mânca îngrozitor de tare, iar când se întâlni cu Brigan în dormitorul lui – tocmai întors din lunga sa călătorie în nord – ea fu mai ţâfnoasă decât de obicei.

— Voi atrage întotdeauna gândacii, îi spuse ea cu ostilitate.

El îşi ridică privirea, bucuros să o vadă, dar puţin surprins de tonul ei.

— Aşa e, zise el, apropiindu-se pentru a-i atinge muşcăturile de pe gât. Biata de tine. Este neplăcut?

— Brigan, zise ea, enervată de faptul că el nu înţelegea. Voi fi mereu frumoasă. Uită-te la mine. Am o sută şaizeci şi două de muşcături de gândac – mă fac astea mai puţin frumoasă? Îmi lipsesc două degete şi sunt plină de cicatrice, crezi că îi pasă cuiva? Nu! Mă fac să par şi mai interesantă! Voi fi mereu aşa, blocată într-un trup frumos, iar tu va trebui să te obişnuieşti cu asta.

El păru să îşi dea seama că ea se aştepta la un răspuns serios, însă, pentru moment, nu reuşea să-i ofere unul.

— E o povară pe care va trebui să o suport, zise el, rânjind.

— Brigan.

— Fire, ce este? Ce s-a întâmplat?

— Nu sunt cum arăt, zise ea, izbucnind în lacrimi. Sunt frumoasă, blândă şi încântătoare, dar nu mă simt aşa.

— Știu asta, zise el încet.

— Sunt tristă, zise ea pe un ton sfidător. Voi fi tristă, confuză şi iritată foarte des.

El ridică un deget şi ieşi pe hol, unde se împiedică de Blotchy, iar apoi de cele două pisici-monstru care îl urmăreau pe căţel la fiecare pas. Înjurând, el se aplecă peste balustradă şi le ordonă gărzilor să nu fie deranjat până nu vor primi alte instrucţiuni decât dacă regatul era atacat sau dacă fiica lui era pe moarte. Apoi reveni, închise uşa şi spuse:

— Ştiu asta, Fire.

— Nu ştiu de ce se întâmplă lucruri atât de cumplite, zise ea, plângând şi mai tare. Nu ştiu de ce oamenii sunt atât de nemiloşi. Mi-e dor de Archer şi de tatăl meu, indiferent cum a fost. Urăsc faptul că Murgda va fi omorâtă odată ce va da naştere copilului. N-am să permit asta, Brigan, o voi ajuta să scape. Nu mă interesează dacă voi ajunge la închisoare în locul ei. Mă mănâncă de nu mai pot!

Brigan o îmbrăţişă. Zâmbetul îi pieri de pe buze şi vocea lui deveni serioasă.

— Fire, chiar crezi că mi-ar plăcea să fii nesocotită şi superficială şi fără toate aceste sentimente?

— Păi, nu-mi pot imagina că asta ţi-ai dori!

El zise:

— Momentul în care am început să te iubesc a fost acela când vioara ţi-a fost călcată în picioare, iar tu te-ai întors cu spatele la mine şi ai plâns lipită de calul tău. Tristeţea ta este unul dintre lucrurile care, în ochii mei, te fac frumoasă. Chiar nu îţi dai seama? Eu înţeleg. Asta face ca tristeţea mea să pară mai puţin înspăimântătoare.

— Oh, făcu ea, fără să înţeleagă fiecare cuvânt, dar surprinzând senzaţia şi făcând dintr-odată diferenţa dintre Brigan şi oamenii care ridicau un pod în cinstea ei. Ea îşi lipi fruntea de pieptul lui. Şi eu îţi înţeleg tristețea.

— Ştiu, zise el. Îţi mulţumesc pentru asta.

— Uneori există prea multă tristeţe, zise ea în şoaptă. Mă simt copleşită.

— Şi acum te copleşeşte?

Ea ezită, incapabilă să vorbească, simţind cum dorul de Archer îi apăsa inima. „Da“.

— Atunci, vino aici, zise el, uşor redundant, căci o trăsese deja cu el într-un fotoliu, cuibărind-o la pieptul său. Spune-mi ce aş putea face ca să te simţi mai bine.

Fire îl privi în ochii lui blânzi, îi mângâie chipul atât de drag şi cugetă asupra întrebării. „Ei bine, îmi place atunci când mă săruţi“.

— Zău?

„Te pricepi“.

— Păi, atunci, ai noroc, căci te voi săruta mereu, zise el.

Epilog

Tradiţia din Dells cerea ca trupurile celor morţi să fie trimise prin flăcări acolo unde se aflau şi sufletele lor, pentru a aminti că, în afară de pământ, totul trecea în neființă.

Ei călătoriră înspre nord, unde se afla moşia lui Brocker, pentru ceremonie, pentru că acolo se cuvenea ca aceasta să aibă loc, şi pentru că, dacă ar fi fost ţinută în altă parte, ar fi fost incomod pentru Brocker, care trebuia să fie şi el prezent, fireşte. Conveniră să ţină ceremonia la sfârşitul verii, înainte să înceapă ploile de toamnă, astfel încât Mila să poată să ia parte împreună cu fiica sa nou-născută, Liv, iar Clara cu fiul ei, Aran.

Nu toată lumea reuşi să plece în această călătorie, deşi aproape toţi porniră la drum, chiar şi Hanna, Garan şi Sayre, însoţiţi de o gardă regală impresionantă. Nash rămase în oraş, deoarece trebuia să gestioneze cineva lucrurile de acolo. Brigan făgăduise să depună toate eforturile pentru a ajunge la timp pentru ceremonie, apoi pornise peste pământurile lui Fire însoţit de un contingent al armatei. Nici nu trecuse un sfert de ceas înainte ca el şi Garan să aibă o discuţie aprinsă despre posibilitatea de a aloca o parte din resursele regatului pentru a explora teritoriile dinspre apus. Dacă dincolo de munţi exista un tărâm unde locuiau nişte oameni cărora li se spunea Gracelings şi care semănau cu acel băiat, susţinea Brigan, atunci se cădea să se intereseze de gracelings într-un mod paşnic şi discret – şi anume, să îi spioneze – înainte ca aceste creaturi să îşi îndrepte atenţia către Dells, într-un mod mai puţin paşnic. Garan nu voia să cheltuiască niciun ban.

Brocker, care îi ţinuse partea lui Brigan în această discuţie, era extrem de încântat de familia lui care se mărise între timp şi zicea, la fel ca Roen, că se va muta din nou în Oraşul Regelui şi îşi va lăsa moşia – al cărei moştenitor era acum Brigan – în mâinile lui Donal, care se ocupa şi de moşia lui Fire de ceva vreme. Fraţilor lui li se

spusese în taină despre adevărata descendenţă a lui Brigan. Hanna îşi petrecea timpul, oarecum timidă, împreună cu bunicul său, despre care doar auzise. Îi plăceau roţile mari ale scaunului lui.

Clara îl tachina pe Brigan, zicând că, pe de o parte, el nu se înrudea, practic, deloc cu ea, dar că, pe de altă parte, el era de două ori unchiul fiului Clarei, deoarece, în sens larg, mama copilaşului era sora lui Brigan, iar tatăl copilaşului fusese fratele lui Brigan.

— Oricum, aceasta este varianta pe care o prefer eu, zise Clara.

Fire zâmbea la auzul acestor cuvinte şi ţinea copilaşii în braţe ori de câte ori i se dădea voie, ceea ce se dovedi a fi destul de des. Ea folosea un truc. Când copilaşii plângeau, ea ştia de obicei ce îi necăjea.

Fire şedea în dormitorul casei ei din piatră, gândindu-se la toate lucrurile care se petrecuseră în acea odaie.

Mila, care se ivi în prag, o trezi din reverie.

— Domniţă? Pot să intru?

— Fireşte, Mila, te rog.

Mila o ţinea în braţe pe Liv, care dormea. Copila mirosea a nou-născut şi respira uşor.

— Domniţă, mi-ai spus cândva că pot să-ţi cer orice.

— Aşa este, zise Fire, privind-o mirată pe fată.

— Aş dori să-ţi cer un sfat.

— Desigur, dacă îţi va fi de ajutor.

Mila privi o clipă părul blond şi rebel al lui Liv. Aproape că îi era teamă să vorbească.

— Domniţă, începu ea, crezi că regele tratează femeile aşa cum le-a tratat şi Lordul Archer?

— Doamne, Dumnezeule, fireşte că nu, răspunse Fire. Nu cred că regele se amuză cu sentimentele unei femei. Ar fi mai corect să îl comparăm cu fraţii lui.

— Crezi că..., începu Mila şi se aşeză brusc pe pat, tremurând. Crezi că o fată-soldat din sudul munţilor Great Grays, în vârstă de şaisprezece ani şi cu un copil, ar fi nebună să se gândească...

Mila tăcu, îngropându-şi faţa în pătura în care era înfăşurată copila ei. Fire simţi cum o inundă un val de bucurie, ca o muzică răsunătoare în interiorul fiinţei ei.

— Mi se pare că vă place să petreceţi timp unul în compania celuilalt, zise ea cu grijă, încercând să nu îşi arate trăirile.

— Aşa este, zise Mila. Am stat mult împreună în timpul războiului, pe frontul de nord, când l-am ajutat pe Lordul Brocker. L-am vizitat deseori la infirmerie, când el se afla în perioada de convalescenţă, iar eu mă pregăteam să nasc. Iar când am născut-o pe Liv, a venit şi el să mă viziteze la fel de des, în ciuda îndatoririlor pe care le avea. M-a ajutat să-i găsesc un nume fetiţei.

— Ţi-a spus ceva?

Mila îşi fixă privirea asupra ciucurilor păturii pe care o ţinea în braţe, din care, brusc, ieşi un picioruş dolofan, care se întinse.

— Mi-a spus că i-ar plăcea să petreacă mai mult timp în compania mea, domniţă. Atâta timp cât îi voi permite eu.

Fire vorbi cu blândeţe, încercând să-şi ascundă zâmbetul.

— Eu cred că este o chestiune foarte importantă, Mila, şi nu ar trebui să te grăbeşti să dai un răspuns. Ai putea să faci tot ce te roagă şi să petreci mai mult timp în compania sa, ca să vezi cum te simţi. Dacă ai întrebări, adresează-i-le. Dar nu, nu cred că eşti nebună. Familia regală este… foarte îngăduitoare.

Mila încuviinţă îngândurată, părând să cugete foarte serios la cuvintele lui Fire. După o clipă, ea i-o întinse pe Liv ca să o ţină în braţe.

— N-ai vrea să stai puţin cu ea, domniţă?

Afundat în pernele de pe patul ei, copilaşul lui Archer începu să suspine şi să caşte. Stătea lipit de ea, iar pentru o secundă Fire se simţi extrem de fericită.

Peisajul din spatele casei lui Archer era o întindere vastă de stâncă cenuşie. Ei aşteptară până când apusul de soare zugrăvi cerul în roşu.

Nu aveau niciun trup pe care să-l ardă, însă Archer avusese arcuri cât el de lungi, arbalete, arcuri scurte şi arcuri din copilărie, care rămăseseră prea mici ca să le mai poată folosi, şi care fuseseră păstrate. Brocker nu era nici risipitor, nici nu dorea să distrugă toate lucrurile lui Archer, însă ieşi din casă ţinând în mână arcul preferat al lui Archer, precum şi un arc din copilărie, pe care îl primise în dar de la Aliss. O rugă pe Fire să le aşeze deasupra vreascurilor.

Fire făcu întocmai, apoi aşeză ceva de-al ei lângă arcuri. Era un lucru pe care îl păstrase pe fundul raniţei sale de mai bine de un an: era căluşul viorii sale distruse. Aprinsese cândva un foc aprig în amintirea lui Archer, dar nu aprinsese nici măcar o vioară în amintirea lui Cansrel.

Înţelegea acum că, deşi fusese un lucru greşit să îl omoare pe Cansrel, fusese şi un lucru bun. Băiatul cu ochi de culori diferite o ajutase să-şi dea seama de corectitudinea faptei sale. Băiatul care îl omorâse pe Archer. Unii oameni deţineau prea multă putere şi erau prea nemiloşi pentru a merita să trăiască. Unii oamenii erau prea îngrozitori, indiferent dacă îi iubeai; indiferent dacă trebuia să devii şi tu o persoană la fel de îngrozitoare ca şi ei pentru a-i putea opri. Unele lucruri trebuiau pur şi simplu rezolvate.

„Mă iert, îşi zise ea în gând. Azi, îmi iert fapta“.

Brigan şi Roen aprinseră rugul şi toţi se strânseră în jurul lui. În Dells exista un cântec de jale care se cânta atunci când cineva murea. Fire îşi luă vioara şi arcuşul din mâinile întinse ale Musei.

Era un cântec tânguitor, un ţipăt de durere pentru toţi cei care plecaseră din acea lume. În timp ce cenuşa neagră se ridica pe cerul strălucitor, vioara lui Fire îi plângea pe cei morţi şi pe cei vii care rămâneau în urmă şi îşi luau rămas-bun.